

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR AŞK HİKÂYESİ NASIL BİTER?

YULIN KUANG

ROMAN

İki yazar, karmaşık bir geçmiş...
Aynı sette bir araya geldiklerinde kendi hikâyelerine
yeni bir son yazabilecekler mi?

Helen Zhang, hayatlarını sonsuza dek değiştiren o trajik kazadan beri, tam 13 yıldır Grant Shepard'ı görmemişti. Artık çoksatan bir yazar olan Helen, tüm enerjisini kariyerine veriyordu. Yazdığı popüler genç yetişkin romanlarının televizyon uyarlamasını yapan ekibe katılması, kendisi için büyük bir başarıydı. İhtiyaç duyduğu yeni başlangıcı ise Los Angeles'ta yapabileceğine inanıyordu. Çünkü orada kimse onu tanımıyordu. Bir kişi hariç...

Grant Shepard, geçmişi ardında bırakmak için elinden geleni yapmıştı. Ülkenin diğer ucunda bir hayat kurmuş, başarılı bir senarist olarak duyulan biri olmuştu. Ancak panik ataktan kurtulamıyordu. Helen'in dizisinde çalışmanın risklerini bilse de bu iş ona kendi projelerini hayata geçirme fırsatı sunacaktı.

Helen ve Grant'in yolları yeniden kesiştiğinde, her şey daha da karmaşık bir hâl aldı. Birlikte çalışmak hem zorlayıcı hem de heyecan vericiydi. Üstelik Helen'in ailesi, Grant'i asla affetmemişti ve onun yeniden hayatlarına girdiğinden habersizdi.

Sırlar gün yüzüne çıktığında, bu hikâyenin asla bir aşk hikâyesi olmayacağı çok açıktı. Yine de geçmişleriyle, hatta kendileriyle barışmalarının yolu, belki de birbirlerine sımsıkı tutunmalarından geçiyordu.

BİR AŞK HİKÂYESİ NASIL BİTER?

YULIN KUANG

Çeviren: Aslı Tümerkan

Zack, bu senin için bir aşk mektubu...

*Aynı zamanda bu, göçmen ailelerin
en büyük kızları için de bir aşk mektubudur.*

YAZARIN NOTU

Bu kitap karmaşık yas, birini intihar sonucu kaybetme ve bir kardeşin ölümüyle ilgili yazılı tartışmaları içermektedir.

Bir

Genel olarak bakıldığında, küçük kız kardeşinin cenazesi Goldukça sıkıcı bir etkinlikti.

Michelle'e göre (huzur içinde yatsın) iyi olan, zeki olan, *sıkıcı olan* kardeş Helen Zhang ön sırada, yas tutan annesiyle babasının arasında oturuyordu. Michelle burada olsaydı uygunsuz bir şeye kıkırdıyor olurdu, mesela kapalı tabutunun üzerini kaplayan ve kazara fallik bir objeye benzer şekilde düzenlenmiş çiçekler gibi. Michelle burada olsaydı huzursuzca ayağını yere vururdu, tuvalette gizlice sigara içmeyi bekler, çoktan bir partiye kaçışını planlamış olurdu. Michelle burada olsaydı, *burası bu kadar sessiz olmazdı*.

Helen'in annesi art arda gelen sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu ve sağ kalan kızının elini o kadar fazla sıktı ki Helen, rahibin açılış cümleleri sırasında elini hissedememeye başladı. Babası, Michelle'in lise ikideyken çekildiği fotoğrafın durduğu ahşap standı bakıyordu. Bakışları sıradan kilise panjurlarına (Helen yine, sırf ortamı için *Keşke Katolik olsaydık*, diye düşündü), sonra da rahibin ayakkabılarına kaydı. Babası, bakışlarına karşılık verecek herhangi birinin olmadığı her noktaya bakıyordu.

Helen gözyaşlarını ilk kırk sekiz saatte harcamıştı. Aptal yaralı bir hayvan gibi odasında tek başına, gözleri şişip ince

çizgiler hâline gelene dek sarsılarak ağlamış, zayıf kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük varoluş sorularını düşünmüştü. Gözyaşları kurumuştu ve geriye kalan sadece onu bütün hâlinde yutacakmış gibi gelen, büyüyen bir kin çukuruydu. Rahibin Michelle'in kısa hayatına *anlam* katmaya çalışan basmakalıp sözlerinden, annesinin gözyaşlarından, babasının gözyaşlarının olmamasından, hatta belki *kendinden* bile nefret ediyordu ama *neden*? Gerçekten kızması gereken biri varsa o da *Michelle'di...*

Kilisenin arkasında bir kapı gıcırdayarak açıldı, yas tutmaya geç kalan biriydi bu. Helen'in ensesindeki ani karıncalanma şunu anlatıyordu: Bu *o*.

Koridorda fısıltılar yükseldi ve Helen kendi kendine başını çevirmemesini, bakmamasını söylese de annesi odadaki ani dikkat değişikliğini kaçırarak kadar yasında kaybolmuş değildi. Döndü ve Helen'in duyunca utanmadan edemediği dramatik bir *inilti* çıkardı.

Helen döndü ve gözleri hislerini doğruladı: Bu *Grant Shepard'dı*, *Grant Kahrolası Shepard*. *Sınıf başkanı; mezunlar balosu kralı; partilerin, arkadaşların, öğretmenlerin ve futbolun favorisi. Bir de kardeşimin katili.*

Bu son kısmın mahkemede geçerli olması muhtemel değildi: On altı yaşındaki Michelle Zhang'in geçen cuma, gece ikiden kısa süre sonra on sekiz yaşındaki Grant Shepard'ın SUV'sinin önüne bilerek atladığını (ve 22. Yol'da çok kötü bir trafik sıkışıklığına sebep olduğunu) kanıtlayacak kadar görgü tanığı vardı. Michelle'in internet arama geçmişinde bunu doğrulayacak kadar çok “anahtar kelime” mevcuttu. Ebeveynleri için en utanç verici darbe ise şuydu: Toksikoloji raporunda, yerel haberlerde *sorunlu genç* tabirini kullanmalarına yetecek kadar bilgi vardı.

Grant için değil, Michelle için...

Herkes Grant'e üzülüyordu: Bu kızın (onlar için bir yabancı olan, intihar etmek isteyen lise ikili bir kız) böyle bir şey yapıp onun gibi zeki genç bir adamı parlak, çok şey vadeden hayatının geri kalanı boyunca birini yanlışlıkla öldürmüş olarak yaşamaya mahkûm etmesi ne kadar da üzücü, ne kadar da trajik, ne kadar da *bencilceydi*.

Helen'in annesi koridorun ortasında durup "*Sen,*" dedi, sanki bir Yunan tragedyasındaymışlar gibi kesik kesik nefes alıyordu.

Grant Shepard, sanki sırf yas tutan annelerin ona doğru kesik kesik nefes almaları ve orta yaşlı Çinli teyzelerin ve amcaların ona bakakalmaları için yaşıyormuşçasına kıpırdamadan durdu.

Tam da Helen'in düşündüğü gibi görünüyordu: Sanki buradan sonra mezuniyet gecesi temalarını konuşmak için öğrenci kurul toplantısına gidecekmiş gibi temiz beyaz bir gömleğin üzerine koyu lacivert bir kazak giymişti. Kravatı mükemmel bir şekilde bağlanmış, koyu kahverengi saçları düzgünce taranmıştı ve buraya girmesine izin verilemeyecek kadar iyi görünüyordu; fazla genç, fazla yakışıklı ve fazla *hayattaydı*.

Grant'in yumuşak kahverengi gözleri kilisede dolaştı. Buraya gelerek hata yaptığını anlamıştı, Helen bunu görebiliyordu. Muhtemelen bunun sorun olmayacağını, neden başsağlığı dilemeye gelmek istediğini anlayacaklarını ve hatta belki de onu affedeceklerini düşünmüştü.

Burada varlığının istenileceğini düşünmek ne kadar da büyük bir ego gerektirmiş olmalıydı.

Helen'in annesi "*Hayır,*" diyordu, dudakları solmuştu ama güçlüydü.

Grant'in elleri neredeyse rahatlatıcı bir şekilde havaya

Helen nihayet katı bir sesle “Gitmeni istiyor,” dedi. “Hemen!”

Grant’ın bakışları Helen’a kaydı. Başını anlayışla eğdi. Gitmek üzere dönerken mırıldanır gibi “Özür dilerim,” diye ekledi.

Her şey o kadar dramatikti ki Helen onun uzaklaşan sırtına doğru “*Bir daha o aptal suratını burada görmeyeyim!*” diye bağırma isteği duydu.

Sanki yedi yıldır gelmedikleri bir Presbiteryen kilisesinde değil de bir filmin içindelermiş gibi...

Ama dünyanın Grant Shepardlarının dünyanın kesik kesik nefes alan anneleri, kaçınan babaları, dedikodu yapan teyze ve amcalarıyla yas tutan Zhang ailelerine bir daha rastlama ihtimali bu kadar azken, buna degecekmiş gibi görünmüyordu.

Helen bunun yerine annesini bankına geri götürdü. Kori-dorda yürürken Michelle’in gülümseyen portresiyle göz göze geldi.

Helen, *Eminim bu hoşuna gitmiştir*, diye düşünerek kız kardeşine cevap vermesi için meydan okudu. *Eminim tüm cenazenin en sevdiğin kısmı bu olmuştur.*

İki

On Üç Yıl Sonra

Salı sabahı telefon çaldığında, Helen şimdiden bunun iyi bir haber olacağını biliyordu. Menajeri Chelsea Pierce kötü haberleri e-posta üzerinden anlayışlı beyitlerle gönderiyor (*istemediler; siktirsinler*) ama iyi haberler için telefon ediyordu.

“Umarım evinden nefret ediyorsundur çünkü Hollywood’a gidiyorsun!”

Helen güldü ve anında içini tedirgin bir enerjinin doldurduğunu hissetti. *Fazla heyecanlanma, henüz evrak imzalanmadı, her şey hâlâ mahvolabilir.*

Batıl inançları olan biri haline gelmişti. *Ivy Papers* serisine dönüşecek ilk kitabı yayımlandığında kendi kendine, *Vaktinden önce kutlama, insanlar kitaptan nefret edebilir ya da daha kötüsü, belki kimse okumaz bile*, demişti. Çoksatan olup *New York Times* onu genç yetişkin kitapları alanında takip edilecek kalem listesinde eklediğinde, *Esasında bunun önemi yok, eser hâlâ listeye girmeden öncekiyle aynı, üstelik ya ikinci kitabı sevmezlerse?* diye kendi kendini azarlamıştı.

Şimdiye kadarki tüm kariyeri ihtiyatlı bir zihinsel uyarıdan diğerine bağlanıyor olsa da karanlık, akademik sırlar

saklayan huysuz liseli ergenlerle ilgili kitaplarını artık bazı ünlü Hollywood isimleri pembe dizi tadında ve daha seksi bir televizyon dizisine dönüştürmek istiyordu.

Bir keresinde bir kutlama brunch'ında çok daha başarılı, kıdemli bir yazara "Sahtekârlık sendromu hakkında ne yapıyorsun?" demişti.

Yazar ona "Eh, bir noktada yakışık almamaya başlıyor," demişti.

Altı hafta sonra, Santa Monica Rıhtımı'nın karşısındaki, deniz kıyısındaki yeni dairesinin kapısını açtığında (hazırlık ve prodüksiyon sırasındaki tüm masrafları karşılanıyordu, üstüne bir de günlük ücreti vardı) Helen belki de *belli bir noktaya* ulaştığını düşündü.

Burası pahalı bej mobilyalarla döşenmişti ve şık bir otel gibi kokuyordu. Özel balkonuna açılan, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeriye eylül ayı sonlarının güneş ışığı giriyordu ve bu Helen'a burada bambaşka bir insana, sabah rutinleri ve huzuru olan birine dönüşüp dönüşemeyeceğini düşündürüyordu. Üst katta partiler için ayırtabileceği ortak bir alan vardı (Helen bu şehirde parti verecek kadar insan tanımıyordu ama yine de bina yöneticisine nazikçe başını sallamıştı), üstelik mutfak penceresi geçici komşusu, Oscar Ödüllü Frances McDormand'ın verandasına bakıyordu.

Bunu Doğu Yakası'ndaki arkadaşlarına anlattığında "Tam *Los Angeles* tarzı," dediler.

Yakalar arası ilk FaceTime'larını yaptıklarında annesi "O kim?" dedi.

Helen marketten aldıklarını yerleştirirken "Frances McDormand, anne," deyip iç çekti. "Anla işte, o bir oyuncu, tanınıyorsundur. Şeyde oynamıştı..."

Zihni Frances McDormand'ın bütün parlak, ödüllü kariyerini yeryüzünden silerken duraksadı. *Öyle Bir Gündü Ki*'de oynamıştı ama annesi onu izlememişti.

“Sanırım bir şeyde kraliçeyi oynamıştı. Ah bir de *Yükselen Ay Krallığı*’ndaki anne o!”

Annesi “Tanımıyorum,” dedi. “Boş ver. Ne yemek yapacaksın?”

Helen görev bilinciyle yemek menüsünü saydı (*basit bir şey hazırladım, hâlâ daha fazla tava ve tencere almam gerekiyor, evet yeşil bir şey ekleyeceğim, sağ ol anne*) ve Los Angeles Bölgesi’ndeki deprem tarihçesi konusunda kırk dakikalık kaygılı bir konuşmaya daha maruz kaldı.

Helen domatesli ve yumurtalı pilavını bitirirken, “Eğer yer yarılırsa, ölümüm hızlı ve acısız olsun diye hemen içine atlarım,” dedi. “Bu kadar endişelenme. Seni seviyorum, görüşürüz!”

Spotify’da, “Los Angeles’ta yeni bir daireye taşınmak”ı arattı ve teknoloji harikası Bluetooth hoparlör sisteminden başka birinin özenle oluşturduğu çalma listesini açtı.

Helen hiçbir zaman “bir müzik insanı” olacak kadar havalı olmamıştı. Bunu, hayatta belli bir müzikle özdeşleşen benzer anları yaşamış internetteki yabancılara bırakmayı tercih ediyor (“mutfakta sıcak bir ekim sabahı” ya da “arabamı bilinmeyen geleceğime doğru sürüyorum”) ve ona tam olarak hangi şarkıların bu duyguları ortaya çıkaracağını söyleyeceklerini umuyordu, tıpkı yeşil gözleri ortaya çıkaran mor bir eşarp gibi.

Stevie Nicks, şarkısında zamanın onu daha cüretkâr yaptığından ve çocukların büyüdüğünden bahsederken, Helen giyinme odasında kıyafetlerini boy sırasına göre asıyor ve hayatın kendini düzgünce bölümlere ayırdığı zamanları düşünüyordu.

Helen, terapistinin tavsiyesini tekrarlayıp kendi kendine, *Yolculuk etmek sayfayı çevirmenin bir yoludur*, diye hatırlattı. *Belki nihayet yeni bir şey yazabilirsin.*

Helen zihninden o *belki* 'yi vahşi bir kararlılıkla sildi.

Bu bölümün kısa ve verimli olmasını umuyordu.

ÇARŞAMBA GÜNÜ TELEFON çaldığında, Grant bunun berbat bir konuşma olacağını çoktan biliyordu.

TV menajeri Fern “Görüşmeye girsene işte,” diye sızlandı. “Görüşmeye girmenin ne zararı var?”

Grant dürüstlükten uzak olmayan bir şekilde “Kitabı sevmedim,” dedi.

Liseli ergenler ve onların seks hayatları tam olarak onun *alanı* değildi ve Grant bu işsizlik sürecini biraz daha heyecanlı bir şeyle sonlandırmayı umuyordu: uzun metrajlı bir film (zamanı olduğu anda bitirecekti) ya da en azından bir yerlerde bir projeyi geliştirme anlaşması gibi (pilot sezonunu kaçırmaması kendi suçu değildi çünkü annesi o kadar kötü iş çıkaran sahtekâr müteahhitler tutmuştu ki Grant tüm yazını New Jersey’de onun yer döşemelerini söküp tekrar yaparak geçirmek zorunda kalmıştı).

“Yani materyal seni etkilemedi, bu daha önce üstesinden gelmediğimiz bir şey değil,” dedi Fern. “Hatta bu, kitaplara kafayı takmış bir ezikten daha iyi bir aday olduğun anlamına gelir. Kusurlarını görebilirsin, nasıl düzelteceğini bilirsin, ve saire vesaire...”

Grant nihayet “Yazarıyla aynı liseye gitmiştim,” dedi.

“Bu mükemmel...”

Grant kasvetle “Hayır,” dedi. “Değil. Beni sevmezdi.”

“Eh, bu çok saçma, seni herkes sever,” dedi Fern, sesi onun adına anaç bir şekilde gücenmiş gibi geliyordu. “Üstelik görüşmede o olmayacak; sadece dizi sorumlusuyla baş yapımcılar olacak.”

“Ben...” Grant sakinleşmek için bir nefes aldı (*nefes aldığından daha uzun bir süre nefes ver*) ve başını iki yana

salladı. “Şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Mutlaka başka bir şey olmalı. Jason’ın *spin-off* una* ne oldu? O toplantı iyi geçmişti, değil mi?”

Fern sakince “Senin seviyende bir yazar için bütçeleri yok,” dedi. “Tırnaklarla kazıyarak sonunda yardımcı baş yapımcılığa kadar yükselmişken daha düşük bir ücretle yardımcı yapımcı olamazsın.”

Grant’ın IMDb profili, kariyerinin her basamağını kısa ve öz bir şekilde tek bir satırda anlatıyordu: *kadrolu yazar, hikâye editörü, baş hikâye editörü, yardımcı yapımcı, yapımcı, yardımcı baş yapımcı.*

Karşılaştığı diğer yazarlar o ilk unvanı aşmayı asla başaramamıştı ve Grant kendisi ile onlar arasında çok fazla fark olmadığını düşünüyordu. Elde ettiği başarıyı hak etmediğini biliyordu, bu yüzden de başarısı hep tehlikede gibi geliyordu.

Grant bir ağrı kesici alıp şakaklarını ovuşturdu. “Peki ya uzun metrajlar?”

“Bana o örnek taslağı hazırladığında memnuniyetle okurum. Bu arada sen bir TV yazarısın. İkimiz için de TV yazarı olarak para kazanıyorsun. Bu doğrudan seriye geçecek, prestijli...” (Grant buna küçümseyerek güldü ama Fern onu durdurdu) “... çok ilgi gören bir TV dizisi. Stüdyo yöneticilerinin hepsi materyallerini çok beğendi, dizi sorumlusu zaten örneğini okumuş. Onlara gerçekten zamanlarını boşa harcadıklarını mı söyleteceksin?”

Grant içini çekti. “Pekâlâ, görüşmeye gireceğim,” derken bile bir şekilde bunun bir hata olduğunu biliyordu.

O geceyi genç yetişkin kitapları yazarı *Helen Zhang*’i Google’da aratarak geçirdi. Başta yazar fotoğrafı çıktı; aşağı yukarı onu hatırladığı gibi görünüyordu, sadece yaşı daha

* Spin-off, ana dizi/film yapımındaki bir yan karakterin yeni bir hikâyede baş-

büyüktü ve daha pahalı şeyler giyyordu. Bakışları zeki ve sorgulayıcıydı, duruşu ise o gün kız kardeşinin kilisedeki cenaze töreninde olduğu kadar dikti. Gülümsemiyordu (hatırladığı kadarıyla Helen asla gülümsememişti o yüzden bu makul geliyordu) ve bunca zaman sonra bile Helen'in içindeki o okul gazetesinin kaskatı, ciddi yardımcı editörünü hâlâ görebiliyordu.

Grant'in hayatını sonsuza dek değiştiren o geceden önce yolları nadiren kesişmişti; Helen çalışkan, en iyi okullara girmeye takmış öğrencilerle takılırdı ve çok da gizli olmayan bir şekilde Grant ile futbol ve amigo takımındaki arkadaşlarını yargılar, maç öncesi coşku toplaşmalarını, mezunlar balosunu ve on yedi yaşındayken Grant'in hayatına anlam katmış olan her şeyi küçümserdi.

Sonrasında ise... Sonrasında ise Helen ona asla bakmamıştı. Ne zaman aynı odada olsalar ona baksa da görmüyor gibiydi.

Grant, Fern'e "akıl sağlığına dair sebepler" dolayısıyla bu işi alamayacağını söylese onun ne diyeceğini düşündü. Kendi kendine güldü: Fern muhtemelen ona konut kredisini hatırlatır (Silver Lake'teki o bungalovu almamalıydı ama *Adam-lar*'ın zamansız iptalinden önce en azından bir sezonu daha olacağını düşünmüştü), önüne çekici sayılar getirir -*yüzde onu hariç*- ve ona terapinin paraya mal olduğunu söylerdi.

Birkaç gün sonra ona işi teklif etmek istediklerine dair telefonu aldığı anda, itiraz etme noktasını geçmişti. Terapi *gerçekten* de paraya mâl oluyordu ve Helen Zhang'in, Grant'in onun dizisindeki yazar kadrosunda olmasıyla bir sorunu varsa, eh...

Bunu Grant'in eğlence hukuku avukatıyla konuşabilirdi.

Üç

Helen, Fryman Kanyonu'nun eteğindeki otoparkta gerindi; sabahın erken saatlerinin serinliği tüm arabaların üzerini gölgeden bir battaniye gibi örtüyordu. Dizi sorumlusu Suraya'dan gelen e-postada "Saçma derecede fazla toplantım var ama günlük sabah yürüyüşüme katılmayı çok isterim," yazıyordu. "Eğer hiç gitmediysen, Fryman oldukça güzel bir yürüyüş yeri ve evimin sokağının hemen yukarısında."

Helen, Suraya'nın Studio City adresini Zillow'da araştırıp (dokuz yıl önce mütevazı bir şekilde 1,3 milyon dolara satın alınmıştı) tüm iç mekân fotoğraflarına hadsiz bir merakla tıkladı. Daha fazla araştırma, Suraya'nın partnerinin "karma medya sanatçısı" olduğunu ve çiftin ilkokula giden iki sevimli çocuğu bulunduğunu ortaya çıkardı.

Bu bulguları iki yakın yazar arkadaşı Pallavi ve Elyse'e mesaj atmayı düşündü. Eskiden olsa, o Zillow bağlantısını hiç düşünmeden grup sohbetlerine atardı ve onlar da pikniğe davet edilen karıncalar gibi bu yeni bilginin üzerine üşüşürlerdi.

Pallavi, Elyse ve Helen, neredeyse on yıl önce, ünlü yazarın cevaplarının arka sıralardan duyulmasının imkânsız olduğu aşırı kalabalık bir kitapçı etkinliğinde tanışmışlardı. O

zamanlar Pallavi'nin sadece yirmi bin YouTube abonesi vardı ve Elyse çoktan kısa öykülerden oluşan bir kitap yayımlamıştı. Helen ise akademik antolojiler konusunda ileri gelen bir yayınevinde asistandı, patronlarının zamanlamalı e-postalarını esasında bir edebiyat dâhisine yazdırdıklarını nihayet fark edecekleri günün hayalini kuruyordu.

Onlar her hafta sonu brunch için buluşan türden arkadaşlar değillerdi. Elyse, Pallavi'yi biraz zavallı buluyordu. Pallavi de Elyse'i fazla yargılayıcı buluyordu. Helen ise ikisinin de kendisini eğlenceli olamayacak kadar ciddi bulduklarından emindi. Ama hepsi birbirlerinden birkaç ay farkla ilk kitap anlaşmalarını yapmışlardı; yirmili yaşlarının başlarında kader gibi gelen bir tesadüftü bu. Sonra arkadaşlıkları stratejik bir kardeşliğe dönüşmüştü. Ayda birkaç kere yükselen kariyerlerinin detayları hakkında bilgi değiş tokuş ettikleri ve birbirlerinin sorularını, birbirlerinin büyük hedeflerine saygı duyan genç mücadeleçilerin dürüstlüğüyle cevapladıkları (*hangi yazar fotoğrafı beni en ilgi çekici gösteriyor, bu kadar berbat bir kapağı olsaydı gerçekten kitabımı elinize alır mıydınız*) “planlama seansları” için buluşuyorlardı.

Bu seansların araları son birkaç senede gitgide açılmaya başlamıştı ama hâlâ birbirlerinin kitap lansmanlarını bizzat ve sosyal medyada kutluyor, ortak bir tanıdığın bir röportajda söylediği şu saçma şey hakkında gülen mesajlar atıyor, e-postaların ekran görüntülerini tartışıyor (*delirdim mi yoksa yeni editörüm benden nefret mi ediyor*) ve en azından her vergi döneminde beraber bir şeyler içmek için buluşmaya vakit ayırıyorlardı.

Pallavi nisandaki son buluşmalarında, “Bu yetişkinlikte arkadaşlığın belirtisi,” demişti. “Seni yılda iki kere görmek için zaman mı ayırıyorum? Demek ki yakın arkadaşız. İki den fazlaysa? Neredeyse aile sayılırız.” Hepsi gülmüştü ve Helen

biraz rahatlamıştı, *demek sadece yetişkinlik böyle hissettiriyordu.*

Ama kitabının ekrana uyarlanacağı haberi çıktığından beri bundan daha az emin olmaya başlamıştı. Anlaşma sonlandığında ikisine de temmuzda mesaj atmış ve Pallavi'den kısa bir *Tebrikler! Bu harika!*, Elyse'ten de bir konfeti emoji'si almıştı. Birkaç kere Instagram'da onsuz içki içmeye gittiklerini görmüş, bariz bir şeyler kaçırıp kaçırmadığını ve zavallı derecede muhtaç gözükmeden bir açıklama isteyip isteyemeyeceğini düşünmüştü (ve isteyemeyeceğine karar vermişti). Üçlü olarak içki içmeye gitmelerini önermişti ama Los Angeles'a gidişinden önceki aylarda programları hiçbir zaman denk gelememişti.

Helen, Pallavi ve Elyse'e mesaj atmayı keserse onlardan bir daha asla haber alamayacağına dair kötü bir hisse kapılıyordu.

Bunun bir kız kardeşe konuşabileceği bir şey olduğunu düşünüyordu; *gerçek bir taneyle*, zoraki olarak sonradan bulunmuş aile türünden değil. Sizinle beraber büyümüş ve *neden* arızalı beyninizin bir sosyal çevrenin hafifçe değişen dinamiklerini dramatik ve trajik bir çaresizlik duygusuna kapılmadan algılayamadığını hiçbir açıklama yapmanız gerekmeden anlayan türden bir kız kardeşe. Öte yandan, Helen gerçekten hâlâ konuşacak bir kız kardeşi olsaydı bu arkadaşların eksikliğini bu kadar hissetmeyeceğini düşünüyordu ve düşüncelerini, tehlikeli eski bir koridordan aşağı doğru takip etmeden farklı bir yöne çevirdi.

Yeni bir bölüm, yeni sorunlar.

Helen, dizi sorumlusu Suraya'nın ona doğru yaklaştığını gördüğünde ("Sonunda! Zoom yapmak insanın özünü tam olarak yansıtamıyor, değil mi?") bu meşgul, önemli kadına hayranlık duymaması ve diziden sorumlu olmayı kabul ettiği

için gururlu hissetmemesi zordu. Suraya gerçek hayatta daha kısa gözüküyordu, bu da onun hızına yetişmenin bu kadar zor olmasını daha da etkileyici kılıyordu.

Patikadaki şık kıyafetli genç influencer grubunu geçerken “Tabii ki dâhi yaratıcı sensin, çoksatan listesinde kırk hafta her şeyi açıklıyor,” dedi. “Yazarlar odasında sen de olacağın için çok şanslıyız.”

Helen, ilk yapımcı toplantılarında yazarlar odasında olmayı rica etmiş ama cevabın *hayır* olacağını düşünmüştü: Menajeri, yazarların romanlarını uyarlayan senaristlerle çığlık çığlığa bağrıştığına, yazarın *yerini bilip* uzmanların her şeyle ilgilenmesine izin vermediği için yarıda kalan projelere dair korku hikâyeleri anlatmıştı. Chelsea ihtiyatla “Bunu isteyebiliriz ama ben olsam üstelemem,” tavsiyesinde bulunmuştu. “Bir oda dolusu senaristin yazdıklarını baştan yazmasını izlemek zor olabiliyor.”

Suraya anında “Evet, senin odada bulunmanı çok isteriz,” dediğinde Helen çok şaşırmıştı.

Helen şimdi ödevini yaptığını göstermeye hevesli bir şekilde “Tavsiye ettiğin tüm senaryo kitaplarını okudum,” dedi. “Kitaplardaki bazı şeylerin değişeceğini biliyorum. Bu konuda aşırı müşkülpesent veya sinir bozucu olmayacağım, söz.”

Suraya elini umursamazca salladı. “Senin için önemliyse müşkülpesent ve sinir bozucu ol, senin odadaki rolün bu. Konudan fazla uzaklaştığımızda kitabı koru. Biz çok uğraştıktan sonra okurların yaptığımız her şeyden nefret ederlerse bu hiçbir işimize yaramaz.”

Helen başıyla onayladı. “Tabii. Ama nefret etmezler. Sana güveniyorum.”

Suraya gülüp göz ucuyla Helen’a baktı. “Çok nazıksın,” dedi. “Ama senin yerinde olsam bu şehirde bu cümleyi o kadar rahat söylemezdim.”

“Los Angeles o kadar kötü mü?” Helen, saf bir ahmak gibi gözüktüğünü biliyordu. Ama insanlar zaten öyle olduğunu düşünecekti, o yüzden bunu lehine kullansa da olurdu.

“Burası sektör şehri, benim kadar işe takıksan bu iyi bir şey,” diye açıkladı Suraya. “Sadece insanların en baştan çok arkadaş canlısı olmak gibi bir huyu var ve bazen menfaatlerinizin tam olarak uyuşmadığını unutuyorsun ve birdenbire projen ‘yaratıcılık sürecindeki farklılıklar’ sebebiyle iptal olduğu için kendini *Deadline*’da buluyorsun; bu bir sektör dergisi, okumuyorsan okumalısın.”

Helen ne ekleyeceğini bilemeden, “Ah,” dedi.

Suraya ona kurnazca baktı. “İkimiz de bu dizinin iyi olmasını istiyoruz. Odada söylediğimiz şeyler seni delirttiğinde bunu unutma.”

“Unutmam. Ama böyle bir şey olmayacak. Sadece burada olduğum için bile şanslı hissediyorum,” dedi Helen ve bunu içtenlikle söylediğini fark etti.

Yürürken bir zirveye ulaştıklarında Suraya “Yaaa ama kesin delirtecek,” deyip güldü. “Benimle çok fazla vakit geçirirsen aşırı sinir bozucu bir insanım ve çok fazla vakit geçireceksin. Üstelik bu sadece benim. Odada altı yazar daha olacak ve önümüzdeki yirmi hafta boyunca bu kadar insan arasında patlamalar *olmaması* imkânsız.”

“Hepsiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Helen.

“Harikadırlar.” Suraya elini salladı. “Asistanım yazar odası çalışmaları başlamadan önce yemek ve içki programı ayarlayacak böylece bir anda alışman gerekmeyecek. Heyecanlı mısın? Gergin misin?”

Helen başını salladı. “Pek çok duyguyu aynı anda yaşıyorum. Okulun ilk günü gibi.”

Bunun dürüst bir cevap olduğundan emindi ama zihnindeki karmakarışık düşünceleri açıklamak için *duyguların* en

iyi kategori olduğundan emin değildi. Bunun iyi gitmesine *ihtiyacı* vardı. New York'taki hayatını Hollywood'da bir tatil için terk etmenin iyi bir karar olduğunu kanıtlamaya *ihtiyacı* vardı. Yeni yüksek konseptli gençlik serileri için kitap taslaklarına başlayıp vazgeçmesine neden olan ve terapistine bu konuyu açacak kadar panikletecek bir sıklıkla ortaya çıkan davetsiz zihinsel blokajı düzeltmeye *ihtiyacı* vardı. *Ya başka hiç hikâyem kalmadıysa*, diye sormuş ve bir yandan da (aptalca, utanç verecek şekilde) *Başarılı bir yazar değilsem kimim ki ben?* diye düşünmüştü.

Suraya gülümsedi. “En küçük çocuğum geçen sene yuva-ya başladı. Çok heyecanlıydı, sonra ilk gününün tamamını diğer çocukları sevmediğinden onu almamız için ağlayarak geçirdi.”

“Bu benim başıma gelmeyecek,” sözünü verdi Helen.

“Tabii ki gelmez. Bu bir metafor değildi, artık çocuklarımdan bahsediyoruz, o kadar,” diyen Suraya güldü.

“Ah.” Helen biraz utanmıştı.

“Mesleki deformasyon,” dedi Suraya. “İş için kişisel hayatlarımızı tarayıp fazla fazla paylaşıyoruz ve kaçınılmaz olarak masaya işe yaramaz bir bilgi yatırılıyor ve sonraki on yılı Los Angeles'ta başka birinin çocukları hakkında rasgele bir detayı öğrenmiş olarak geçiriyorsun.”

Helen aptal gibi “Haha,” dedi.

“Alışırın.” Suraya hafifçe Helen'in omzuna dokundu. “Ah, şu yukarıdaki George Clooney'nin evi.”

GRANT YEMekten önce gömleğini üç kere değiştirdi ve her seferinde kendini aptal gibi hissetti.

Nihayet birkaç sene önce Melrose bit pazarından eski bir sevgilisiyle aldığı kürek takımı ceketinin altına düz siyah bir tışört giymeye karar verdi. Lisede de üniversitede de kürek

çekmemişti ama Karina onu bunun önemli olmadığı konusunda rahatlatmıştı. “*Sette giydiğinde havalı gözükecek.*” Gerçekten de öyle gözüküyordu. Karina en azından onu kıyafet konusunda asla yanlış yönlendirmemişti.

Son bir buçuk haftayı yazar odası çalışmaları başlamadan önce Helen’la irtibata geçip geçmeme konusunda kararsız kalarak geçirmişti. Sonra bunu çok geç kalıp, batı yakasında bir balık restoranına doğru giderken kürek takımı ceketini giymenin hata olup olmadığını düşünene dek ertelemişti.

Belki de bu olay tamamıyla hataydı ama artık geri adım atmak için çok geçti.

Rezerve masaya ulaştığında Helen’in orada olmadığını görünce rahatlama yerine içini kemiren bir korku hissetti. *Bir şey olacaktı* (kozmik dengelerin onun aleyhine döndüğünü hissedebiliyordu) ve bu durumu hemen atlatmayı tercih ederdi.

Suraya elinde ufak bir yengeç köftesiyle “Güzel, sonunda geldin,” dedi. “Millet, yardımcım Grant’le tanışın.”

Bu, olağan şüphelilerin yoklamasının Pembe Dizi Gençlik Draması Yazar Odası versiyonu gibiydi: Karı koca yazar ekibi; zeki, komik ve zalim yirmilikler ve dizi sorumlusuna açıkça yirmi yıl önceki hâlini hatırlatan mini Suraya (adı Saskia’ydı).

Suraya onlara bakıp ıslıl ıslıl gülümsedi. “İşte onur konumuz Helen Zhang.”

Masa gürültüyle tezahürat yapınca, Grant başını kaldırıp baktı.

Gelen oydu.

Şimdiki zamanda Helen Zhang. O... İyi görünüyordu. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, yaklaştığı her adımda giydiği koyu lacivert örgü elbisenin açık mavi pilileri kendini gösteriyordu. Göz korkutucu, derli toplu ve *yetişkin*

gözüküyordu ve Grant birdenbire kendini bu an için her açıdan hazırlıksız hissetti.

Helen, masadakilere bakarken ihtiyatla gülümsedi ve bakışları, Grant'ın işine gelecek şekilde ona değmeden geçti. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa onu fark etmemiş miydi, bilmiyordu.

“Helen tanıştırayım: Tom, Eve, Owen, Saskia, Nicole ve Grant.”

Helen'in bakışları anında Grant'e kayınca Grant kendini kâğıda yapışmış bir böcek gibi hissetti.

Helen kibarca, “Tanışmıştık,” dedi. Sesinde, o anda aniden belirme cüretini gösteren her türlü kader ağını soğukkanlılıkla kesen bir makası çağrıştıran bir keskinlik vardı. “Grant’le aynı liseye gitmiştik.”

ONU ANINDA FARK etmişti, Suraya'nın yanında kozmik bir şaka gibi duruyordu. Hâlâ odadaki herkesten uzun olsa da Grant Shepard'ın bedeni, lise futbolu günlerinden beri incelmışti. *Lise takımı ceketini* mi giyiyordu? Helen bu saçma an boyunca bunun berbat bir eşek şakası olup olmadığını merak etti.

Dizi sorumlusu kaşlarını kaldırarak Grant'e (*Grant'e!*) şaşkın bir bakış attı. “Mülakatında bundan hiç bahsetmemiştin.”

Grant ceketini çıkarıp, açıkça zaman kazanmak için suyunu yudumladı. Bardağının üzerinden Helen'ı izledi. Helen, onun ne diyebileceğini çarpık bir şekilde merak ediyordu ve boğazındaki kasların beklentiyle çalışmasına baktı (en son ne zaman *Grant Shepard*'ın boğazını düşünmüştü acaba?) Nihayet Grant yutkundu ve bardağını nazikçe masaya bıraktı.

“Adil olmaz gibi geldi. Kitaplardaki okul, bizim gittiğimiz okula hiç benzemiyor,” dedi Grant rahatça, gözleri bu sanki asla önemli bir şey değilmiş gibi Helen'inkilerden uzağa

kaydı. “Ayrıca işi, bana yazar olarak inandığın için vermeni istedim, Suraya.”

“Yağcı.” Suraya gözlerini devirdi. Helen’a, “O yardımcım,” diye ekledi. “Eğer odada yoksam, yazarlar odasındaki işleri yürütmekten Grant sorumlu.”

“Ah,” dedi Helen.

Ağzı kurumuştı ve *normal davran, böyle bir durumda bu ne anlama geliyorsa artık*, çabasımdan dolayı nabızı başında şiddetle atıyordu. O sırada Grant ona baktı.

Yüz ifadesi, *Hadi ama eğer izin vermezsek bunun tuhaf olmasına gerek yok*, diyormuş gibiydi.

Sanki yalnızca on üç yıldır aynı şeyi unutmaya çalışmanın yaratabileceği türden psişik bir bağlantıyı kullanmaya çalışıyordu ve Helen kusacak gibi oldu.

“Sonra bize Grant’le ilgili utanç verici hikâyeler anlatmalısın.” Suraya gülümsedi.

Helen buna cevap vermek yerine, “Ne yiyeceğiz?” diye sordu.

Her bir hücresiyle bunun yanlış olduğunu hissetse de ona *bu gerçek olamazmış* gibi gelse de ve belki de bunun bir daha yaşanmasını engelleyecek *yasaların* olması gerektiğini düşünse de kendini *Grant Shepard*’la aynı masanın iki ucunda bitmek bilmeyen başlangıç tabaklarını paylaşırken ve herkesin havayı yumuşatmak için yaptığı esprilere nazikçe gülerken buldu.

Bu, kimin bu konuda daha *normal* gözükebileceğini göstermeye çalıştığı sessiz bir oyuna dönüştü. Belki de bir masada birbirlerine nazik, saygılı bakışlar attıkları ve kimsenin Helen’ın ölü kız kardeşinden veya onun nasıl öldüğünden bahsetmediği tam yirmi hafta geçirirlerdi.

Bazen keşke kız kardeşim olmasaydın diyorum.

Suraya, yemek sonrasında içki içmek için terasa çıkma-
larını önerdiğinde, herkes üstünü başını düzelterek arkadaşlara
ve bebek bakıcılarına telefon ederken Helen yer kapmak için
önden gitti. İlk önce Grant geldi, elinde iki içki vardı: marga-
ritalar. Bu uygunsuz derecede coşkulu bir seçimdi. Grant'in
duruşunda hafif bir tereddüt vardı, Helen bunu *onun karakterine aykırı* buldu ve birdenbire bu düşünce yüzünden çok
sinirlendi.

"O içkilerden biri benim için mi?" diye sordu.

"İstersen." Grant margaritayı bıraktı.

Hayatlarının doğal akışı onları birbirlerinden çok ama çok
uzağa götürmeliydi, mezuniyetten sonra bir daha asla karşı-
laşmamalı ve birbirleri hakkında düşünmemelilerdi. Helen
içkiyi aldı ve her ne oyun oynuyorlarsa bunu ilk kendisinin
kaybedeceğini anladı.

"Bence istifa etmelisin," dedi birdenbire.

Grant kaşlarını kaldırdı, sonra soğukkanlı bir tavırla içki-
sinden bir yudum aldı.

Sıkılmış bir edayla "Öyle mi?" dedi.

Helen bu kadar *etkilenmiş* hissederken Grant'in bunu ya-
pışından, söylediği veya yaptığı hiçbir şeyin onu etkilemiyor
gibi gözükmemesinden anında *nefret etti*. Hem tanıdık hem de
yabancı bir his yüzünden titriyordu: ona beklenmedik bir şe-
kilde yakın durmaktan dolayı. Kalbi ya ahşap teras zeminiy-
le buluşmak ya da kız kardeşinin katilini yere devirmek için
etkileyici bir çabayla göğsüne çarpıyordu. *Bu yasal olarak
doğru değil*, diye kendi kendine hatırlattı. *Grant'in suçu de-
ğildi*. Yaralı kalbi hâlâ göğsünden çıkıp Grant'e yumruk at-
maya çalışıyordu.

"Evet. Burada olman son derece uygunsuz, üstelik za-
limce."

Helen, yine âdeta Victoria döneminin hayaletleri tarafından yetiştirilmiş gibi tuhaf derecede resmi konuştuğunun farkındaydı ve anında herhangi bir şey söylediğine pişman oldu.

Grant pisliğin teki gibi “Bu biraz fazla olmuyor mu?” dedi.

“Hayır, olmuyor. Bu... Bu nasıl oldu ki?”

“Bana kitabını yolladılar, ben de bir görüşmeye girdim. Suraya harikadır ve benim harika olduğumu düşünüyor ve işte buradayız.”

“Görüşmeye girmemeliydin,” dedi Helen. Yanaklarının alkol ve öfkenin sersemletici karışımıyla kızardığını hissedebiliyordu. “Hayır demeliydin. Başka bir şey bulmalıydın. Ne olursa olsun.”

“Evet,” deyip güldü Grant. “Yani.”

“Bu işi aldığın için kendini berbat... Berbat bir insan gibi hissetmiyor musun?” diye sordu Helen.

“Hayır, esasında hissetmiyorum,” diyen Grant içkisinin geri kalanını bitirdi. “Ödemem gereken bir ev kredisi ve faturalarım var ve Los Angeles’a indikten *iki saniye* sonra şansa konforlu bir senaryo işi yakalamış birinin düşüncelerinin aksine, geri kalanlarımız için işler gökten yağmıyor.”

Helen’in zihnindeki Victoria dönemi hayaletleri, *Bu ne cüret!* diye kınadılar.

“Bu işi *şansa* almadım, bu *benim* kitabım,” dedi iğneleyici bir şekilde. “Eğer zor zamanlar geçiriyorsan çok yazık ama bu benim sorunum değil, değil mi?”

Grant nefesini verip gözlerini sımsıkı yumdu ve parmağını şakağına bastırdı. Acı çekiyormuş gibi gözüküyordu ve Helen, *İyi*, diye düşündü. Grant nihayet konuştuğunda sesi kontrollü ve kısıktı, bakışları da Helen’in üzerindeydi.

“Helen, kız kardeşini öldürmek istemedim ve o günden beri her an bununla yaşamak zorunda kaldım. Senden beni affetmeni istemiyorum ama sen de benim kadar iyi biliyorsun

ki önüne atladığı herhangi birinin arabası olabilirdi, bu sadece tesadüfen *benimki oldu.*”

Helen onu doğru duyduğuna emin olamıyordu. Grant’ın gözlerinde bir çaresizlik görür gibi oldu ve tuhaf şekilde kendini onu son gördüğünden beri Grant Shepard’ın hayatında neler olduğunu merak ederken buldu.

“Umurumda değil,” dedi tıslar gibi. “*Senin* arabandı. Arabayı kullanan *sendin.*”

Grant irkildiğinde Helen acımasızca tatmin oldu. Bu gece yeni bir bölümün başlangıcı, kariyerinin doruk noktalarından biri olmalıydı. Bu gece Grant Kahrolası Shepard’ı düşünüyor olması evrenin zalim bir şakası gibiydi, sanki kız kardeşlerin mezardan bile *davet edilmedikleri* yerlere dalıverme yeteneği varmış gibi.

Helen “*Seni* bu dizide istemiyorum,” diye tamamladı konuşmasını.

Onun göğsüne vurarak kelimelerini vurgulama dürtüsü hissediyordu ama Grant Shepard’a dokunmanın şu anda akla gelebilecek en uygunsuz şey olduğunu düşündü.

Grant soğuk ve sert bir hiçlikle dolu bakışlarla, “Eh, istifa etmeyeceğim,” dedi. “Benden kurtulmak istiyorsan bunu Suraya’yla konuş.”

Terasa tırmanan ufak televizyon yazarı sürüsünün sesi, ikisini de bu diyalogdan çekip çıkardı. Onlar yaklaşırken Grant kibar bir ilgisizlik ifadesi takındı. Helen otomatik olarak, *Tam bir canavar,* diye düşündü.

Grant, yazar ekibindeki yeni evli çiftten Tom’a “Ben erken ayrılacağım,” dedi. “Sizi tekrar görmek çok güzeldi. Millet, sizinle çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Grant, Helen’a hafif çarpık bir gülümsemeyle su bardağını kaldırarak veda etti, sonra aşağı indi.

Okulu yeni bitirmiş gibi gözüken minyon Asyalı yazar Saskia, Grant'ın bıraktığı yere geçti ve Helen'a tereddütlü, umutlu bir şekilde gülümsedi.

Bir enerji patlamasıyla “Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi, bütün gece ilk defa bu kadar çok konuşuyordu. “Umarım söylememin mahzuru yoktur, çok büyük hayranıyım. Bu ilk kadrolu işim. Görüşmeye çağırıldığım için bile ne kadar şanslı olduğuma inanamadım.”

Yeni sahne. Helen yeni zihinsel bir sayfa açtı ve zoraki bir şekilde Saskia'ya gülümsedi. “Benim de ilk televizyon işim,” diye itiraf etti. “Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum.”

Saskia hevesle, “O zaman birbirimize göz kulak olabiliriz,” dedi. “Bu kadar gençken bu kadar şey başarmış olduğuna inanamıyorum.”

Helen bu cümlede tanıdık bir şeyler buldu. Son birkaç senede, diğer genç, kadın ve Asyalı yazarların ona yaklaşmasına (etkinliklerde, DM'lerinde, arada sırada gözü pek olanlar aralık bir kapı bulmayı başardıklarında e-postasında) alışmıştı. Ona gıpta ettiklerini söylüyorlardı. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorlardı, onunla gurur duyuyorlardı, hatta belki biraz da kıskanıyorlardı. Helen eskiden her tavsiye isteğine yanıt verirdi; gururu okşanıyordu, yardım etmek istiyordu ve belki de bu, ihmal edilmiş suçluluğunu aktarmak için güvenli bir yoldu. Dikkatle verdiği her cevapta, *Ben iyi bir rol modelim*, diyordu kendine. *Ben topluluğumda iyi bir vatandaşım. Benden sonra gelenler için yol haritaları ve tabelalar bırakıyorum.* Ama nihayetinde bu fazla gelmeye başladı (daha çok başarı, daha çok talep getiriyordu) ve Helen, cevap vermediği her mesajda kenara itecek daha fazla suçluluk hissediyordu.

Şimdi Saskia'ya baktı ve küçük bir kız kardeşe benzer bir

Michelle olsa senden nefret ederdi. Bu zalim düşünce, istemeden zihninde belirdi. *Fazla muhtaçsın.*

Terasın öteki ucundan Suraya, Helen'a, *İyi misin?* der gibi baktı. Helen yutkundu. *İyi değilim.*

O düşünce kalbinde, zihninde ve tüm bedeninde ısrarla yankılandı ve Helen bunu yüksek sesle söylediğini hayal etti. Helen, dikkatle seçilmiş ve görünüşe göre çok sevdiği yazar ekibini daha yazar odası çalışmalarının ilk günü bile başlamadan darmadağın etse, Suraya'nın ona nasıl bakacağını hayal etti. Bir an, istifa edip kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak Manhattan'a döndüğünü zihninde canlandırdı: *Anlaşılan burada başarılı oldun diye "her yerde" başarılı olamıyormuşsun.*

Omuzlarını dikleştirdi. Bunu başarabilirdi.

Grant Shepard'a bu tatmini yaşatmayacaktı.

Helen, Suraya'ya bakıp gülümsedi. Evet, Suraya *harikaydı.*

GRANT BATI YAKASINDAN Silver Lake'e kadar olan kırk beş dakikalık Uber yolculuğu boyunca panik atağını geçiştirmeyi başardı. Ama evinin güvenlik sistemi *öttüğü* anda, her şey altüst oldu.

Görüşü bulanıklaştı ve kulaklarında hafif bir çınlama başladı, mutfağa doğru tökezlerken odada yeterince *hava* yok gibiydi. Titreyen ellerle cep telefonunu çıkardı ve beceriksizce telefon rehberini karıştırdı: Terapistini arayabilirdi ama saat geçti ve terapistinin çocukları vardı. Menajeri Fern'ü anındaeledi. Onun duygulara alerjisi vardı.

Rehberi kaydırarak daha fazla kişiyi geçti: Bunlar diğer televizyon yazarlarıydı, vurucu hikâyeler bulmak için herkesin kişisel dünyasını açtığı mesai saatlerinde ve kapalı, profesyonel alanlarda içini döktüğü kişilerdi. Hiçbiri, cuma gecesi

neredeyse on birde Grant'le panik atağı sırasında konuşacak kadar ona kişisel olarak bağlı değildi.

Nihayet, başparmağı su damlalarını geçerek (*kahretsin, ağlıyordu*) ve “Karina, kostüm” seçeneğinde durdu.

Karina üçüncü çalışta açtı.

“Beş dakikam var, sonra sete dönmem gerek. Ne oldu?” diye sordu.

“Ben, şey, ben... Ben panik atak geçiriyorum,” dedi Grant.

“Kahretsin,” dedi Karina. “Yanında biri var mı?”

“Hayır,” dedi Grant ve ezik gibi hissetti.

“Nefes al,” diye talimat verdi Karina. “Nefes aldığından daha uzun sürede nefesini ver. Bir... İki... Üç...”

Karina onunla telefonda ona kadar saymaya devam etti, sonra Grant'in nefes alıp verşi düzeldi.

“Teşekkürler,” dedi Grant. “İşteyken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece... Arayacak başka kimsem yok.”

“Ne olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu Karina.

“Şey.” Grant bunun Karina'ya yapılan bir haksızlık olacağını, beş ay önce ayrıldıklarını, hâlâ ona bazı plaklarını geri vermesi gerektiğini düşündü. “Hayır. Önemli değil. Senin sete dönmen gerek,” dedi.

Hattın diğer tarafında sessizlik oldu.

Sonra Karina içini çekti. “Konuşacak birini bulmalısın, Grant. Tabii ki ben değil ama... Herhangi biri.”

“Evet. Teşekkürler.”

Karina “İyi geceler,” deyip telefonu kapadı.

Grant, muhtemelen *konuşacak herhangi birini* kolayca bulabileceğini biliyordu. Öncelikle terapisti vardı ve muhtemelen artık bir seans ayarlaması gerekiyordu. Ama aynı zamanda gece on birin çok geç olmadığını düşünebileceği ve kendini gece yarısından önce bir barda, anlayışla dinleyen hoş bir yüzün yanında bulabileceği zamanlar vardı. Menajeri,

Seni herkes sever, demişti ve bu doğruydı, pek çok açıdan. Eli yüzü düzgündü ve ilginç olacak kadar hüzünlüydü.

Grant için sorun hiçbir zaman başlangıçlar olmamıştı. Sorun, hiçbir ilişkisinin ikinci perdeyi görememesiydi. Onunla sevgili olmak, onunla yaşamak, onu sevmek fazla hüzünlü oluyordu. Grant karşısındaki kişiye fazla ihtiyaç duyuyordu ve her zaman güzel, karmaşık ve nihayetinde *bir gün iyileşmesini umsalar da onu düzeltmenin kendi sorumlulukları olmadığını fark edecek kadar zeki* kadınları çekici buluyor gibiydi.

Grant, başarısız akşamın bıraktığı tadı dişlerini fırçalayarak geçirirken, Helen'in Suraya'ya durumu henüz anlatıp anlatmadığını merak etti. Bu konuşmanın nasıl olacağını düşündü.

Bir katili işe aldığını biliyor muydun?

Suraya da nefesini tutacak, Helen'a bundan hiç haberi olmadığını güvencesini verecek, Grant'in ajansını arayacak ve durumu belirtmeden onu bu kadar kötü bir duruma soktukları için onları yerden yere vuracaktı. Grant sadece bu diziden çıkarılıp işsiz kalmayacak, sonsuza dek öyle kalacaktı ve şimdiye dek beraber çalıştığı herkes, *Biliyorduk, onda yanlış bir şeyler olduğunu biliyorduk, hepimiz bunu hissetmiştik*, diye fısıldaşacaktı.

Grant felaket senaryosu yazdığını, bunun teknik olarak sağlıksız olduğunu biliyordu ama bu bir şekilde daha iyi hissetmesini sağladı. Geçmişinin nihayet önüne çıktığını, bu kadar uzun zamandır korktuğu günün nihayet geldiğini hayal etmek ona iyi gelmişti. Olabilecek en kötü senaryoların hepsini kafasından geçirdi, ta ki en çok bastırdığı düşüncelerinin en eskisine, yıllar boyu süren terapinin ve arkadaşlarının teminatlarının altında gömülü olan, artık gerçeğe inandığı kadar inanmadığı senaryoya dönene kadar: *Eğer sadece frene daha hızlı basabilmiş olsaydı, daha fazla dikkat ediyor olsaydı, bunun olmasını engelleyebilirdi.*

Grant suçlu hissetmekte haklı olduğunu, muhtemelen son-
suza dek birazcık suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu ve
bu, işlerin göreceli dengesi göz önüne alındığında o kadar da
korkunç bir bedel değildi.

Fırsat elde etmişken Helen'dan özür dilemeliydi. Eğer ka-
fası yerinde olsaydı, özür dilerdi. Belki de ondan özür dilerse
durumu kurtarabileceğini düşündü. Ona yarın e-posta gön-
dermeye karar verdi.

Bu onu uyuyakalacağı kadar sakinleştirdi. Son düşüncesi,
ona başta ergen, sonra da yetişkin hâliyle soğuk, sorgulayan
gözlerle bakan, her seferinde ona hep gizliden gizliye bildiği
şeyi hatırlatan Helen Zhang'in bulanık hatırasıydı: *Burada is-
tenmiyorsun, herkesi daha da rahatsız etmeden git.*

Grant, rüya-hatırasında Helen'a *Biliyorum*, dedi. *Bana
bunu hatırlatmayı ne zaman keseceksin?*

HELEN UYUYAMIYORDU, bu yüzden yataktan çıktı ve uyuyama-
dığında ve bunu durduracak kadar kendini sevmediği zaman-
larda hep yaptığı şeyi yaptı. Yatağın altından bavulunu çıkar-
dı, iç cebinin fermuarını açtı ve eski (ergen hâli her zaman
buna, *Lanetli*, diye eklerdi) hard diski çıkardı. Lanetli hard
diskini dizüstü bilgisayarına takıp hiçbir zaman tam olarak
iyileşmemiş olan eski duygusal yarasıyla oynamaya başladı.

Dosyalar ▼ Michelle Ders Çalışıyor

- İleri Seviye Biyoloji
- İleri Seviye İngilizce
- Latince 2
- Matematiğe Giriş
- Beden Eğitimi
- Fotoğrafçılık
- Dünya Kültürleri

Helen dosyaları, küçük kız kardeşinin hayatının son semestrinin dijital özetini inceledi. Tanıdık dosyaları karıştırdı. Michelle, yedinci sınıfın sadece ilk birkaç gününde günlük tutmuştu, sonra Helen “*Ne demeye annemle babamın bulabileceği yazılı kanıt bırakıyorsun ki?*” diyerek onu azarlamıştı.

Helen, on dört yaşındaki hâlini bunu yaptığı için asla affetmeyecekti.

Günlük yerine elinde eski kompozisyonlar ve matematik ödevleri dolu bir hard disk vardı. Helen bir keresinde küçük kız kardeşini ölümde daha iyi tanıyabileceğine dair romantik bir fikre kapılmıştı, Michelle’in *Dust Bowl** dönemi fotoğrafları ve Brontë kardeşler üzerine yazdığı kompozisyon cümlelerinin kenarlarına yazılmış notlardan yeni bir şeyler öğreneceğini düşünmüştü

Orta okuldan sonra birbirlerine sırlarını anlatacak kadar yakın olmamışlardı. Helen, kız kardeşinin varlığını yeni lise-
sindeki yeni arkadaşlarına karşı biraz utanç verici buluyordu ve anlaşılan Michelle de sekizinci sınıfa geldiğinde bu duygunun tamamen karşılıklı olduğuna karar vermişti.

Helen’in hatırladığı kadarıyla Michelle, ini andıran ve her zaman hafifçe çürümüş meyve kokan yatak odasının kapısından içeri sızıyan; sürekli asık suratlı; ailesi, öğretmenleri ya da dünya tarafından gerçekleştirildiğine inandığı bir adaletsizlik sebebiyle koridorun karşısında yoğun duygular yaşayan ergen bir kızdı.

Helen, gizliden gizliye her zaman kız kardeşinin eski hard diskine yaptığı arkeolojik turlarda nihayet hayatının keşfini yapacağını umuyordu. Michelle’in son senelerinin gizemini Michelle’in kendi sözleriyle ortaya çıkaracak bir şey: mesela

* 1930’larda Amerika’nın Orta Batı bölgesinde meydana gelen büyük bir ku-

bir romanın ilk taslağı ya da orijinal şiirlerin taslakları, *hatta yarım kalmış bir intihar mektubu*.

Ama asla hiçbir şey ortaya çıkmıyordu ve Helen, bu çabayı içine çekilmeyecek kadar zeki olduğu aşırı *aptalca* bir kendine zarar verme yolu olarak görüp bırakmıştı. Hatta o kadar zekiydi ki bu kayıp mektup arayışını kendi kitaplarında yazmıştı: ana kahramanın kız kardeşinin canını alan trajik araba kazasının ardından, uzun süredir kayıp olan akademik sırların peşine düşen dâhi, akademik ergenler hakkındaki kitaplarına. Helen kendi kendine, *Üstelik bu kitaplar bir televizyon dizisine çevriliyor*, diye hatırlattı. Bu kişisel yarayı defalarca paraya çevirmişti ve artık bunu bırakma zamanı gelmişti. Bu yara, yaratıcılık değirmeninin malzemesi görevini çoktan görmüştü.

Oynayacak başka bir duygusal yara bul. Bu çok sıkıcı, diye kendi kendini azarladı Helen. *Yeni bir hikâye anlat artık*.

Ama yine de bilgisayarının önüne oturdu ve tıkladı.

Belki bir sonraki dosyada kaçırdığı bir şey olabilirdi.

Dört

Karşılama görevlisi, Grant Shepard'a masasından gülümseyip "İsminizi beğendim," dedi.

Helen, hemen arkasına dönüp arabasına binmesi gerektiğini düşündü. Şehrin ortasında, buluşmayı kararlaştırdıkları açık hava restoranının önündeki kaldırımda duruyordu ve Grant karşılama görevlisiyle flört ediyordu.

Grant rahat bir gülümsemeyle "Bunun için övgüyü hak eden ben değilim," dedi. "Ama teşekkürler. Ben de sizinkini beğendim."

Helen sinirle "Bir menü daha alabilir miyiz?" dedi.

Grant ve ismini-beğendiği-karşılama-görevlisi (isim kartında *Rose* yazıyordu) sanki onu yeni hatırlamışlar gibi Helen'a baktı.

Karşılama görevlisi Rose "Tabii ki," deyip bir menü daha alırken Grant'e anlayışlı bir bakış attı. "Bu taraftan."

Sarmaşıklı bir begonvilin gölgesinde, sokağa bakan bir veranda masasına oturdular. Helen birdenbire ne kadar görülür olduklarını fark etti ve bu buluşmayı kabul ettiğine pişman oldu. Grant'in (konusuz) e-postası kısa ve beklenmedikti: *Müsaitsen yazar odası çalışmalarını başlamadan irtibata geçmek isterim. Öğle yemeği yiyelim mi?*

Helen bu e-postayı menajерinin asistanına göndermişti, o da bu sözsüz talimatı anlayıp aralarında gerginlik veya doğrudan irtibat olmadan zaman ve yer ayarlamıştı.

Garsonun ikisine de su ve mineralli su önermesinin, spesyalleri okumasının (*tagliata biftek ile İtalyan düğün çorbası*) ve öğle yemeği siparişlerini alıp gitmesinin ardından Helen, “Eee...” dedi.

Nihayet.

Grant, tereddütlü bir gülümsemeyle, “Eee...” diyerek ona katıldı. Helen, bunun onun her tartışmadaki en iyi silahı olduğunu tahmin ediyordu.

“Ne hakkında konuşmak istiyordun?” diye sordu Helen.

Grant, seçeneklerini tartıyormuş gibi duraksadı.

Güneş gözlüğünü masaya hafifçe vurup, “Karşılama içkilerinin içildiği geceden sonra Suraya’dan hiç haber almadım,” dedi. “Sadece asistanı, pazartesi araba erişim detaylarımı onayladı.”

Helen, sokağa doğru baktı. Grant’in onu affettiğini düşünmediğini umuyordu.

“Eğer istifa edecek ahlâka sahip değilsen, bu senin vicdanına kalmış,” dedi. “Bu sorunları daha önceden bilmem gerekiyor olmasına rağmen yazarlar odasını son dakika sorunlarıyla sabote etmeyeceğim.”

Grant’e yoğun tiksinti dolu bir bakış attı. Grant’in dudakları sanki bunu bir şekilde komik buluyormuşçasına seğirdi. Helen her zaman öfkesini üzerinde taşımaya çalışırken saçma görünüyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu; sanki öfkesi, dolabının arka tarafında yıllarca unutulmuş ve artık üzerine olmayan bir kıyafetti.

Grant ikisinin de bardağını suyla tekrar doldurduktan sonra “Hollywood böyle işte,” dedi. “Sektörde gerçek anlamda ahlâklı çok az insan kaldı.”

Grant'ın içten içe kendisine güldüğü izlenimine kapılmıştı (zavallı Helen ve saçma *etik kuralları*) ve kendisini yine ona karşı kana susamış gibi bir *zafer* kazanmayı isterken buldu.

Grant içmek için bardağını kaldırdığında Helen dalgın dalgın “Eminim ahlâklı olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi. “*Kız kardeşini öldürdüğüm için özür dilerim, hadi sana öğle yemeği ısmarlayayım.*”

Grant'ın ağzına götürdüğü bardak donakaldı. Grant bardağı bıraktı ve Helen, onun boynundaki damarların oldukça olağanüstü şekilde gerilmesini izledi.

Grant kısık sesle “Helen, bence bazı temel kurallar belirlemeliyiz,” dedi.

“Temel kurallar...” diye yavaşça tekrarladı Helen. Grant'ın seçtiği sözcükler, dilinde tuhaf bir his bırakmıştı.

“Eğer yazarlar odasında olacaksak... Birbirimize arkadaşça davranmamız dizinin lehine olur,” dedi Grant. “İki yazarın dayanışması gibi.”

Helen anında yüksek sesle, *Sen bir yazar olamayacak kadar yakışıklısın*, demek istedi. *Seni bunu telafi etmek için derin bir içsel dünya yaratmaya zorlayacak tuhaf bir ergenlik dönemi geçirmedin.*

Dağınık koyu kahverengi saçları, güneşte neredeyse kestaneye rengini andırıyordu ve yer yer gelen ışık, tam da yüzünün keskin, çekici hatlarını vurgulayacak şekilde gölge veriyordu. Grant bu yüze sahipken, mesleklerinin aynı olmasının acı verecek kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordu. Genç Grant Shepard'ı, biraz elde edilemez şekilde yakışıklı olarak hatırlıyordu.

Yetişkin Grant Shepard ise acı verecek kadar çekiciydi.

“Arkadaşça,” dedi Helen. “Tabii. En azından profesyonel olarak.”

Grant bu eklemeyi fark ettiyse de pek umursamamış gibiydi. Düşünceli bir edayla keten masa örtüsüne dokundu.

“Yazarlar odasında özel hayatlarımızdan çok bahsedersiniz,” dedi Grant. “Senin kitapların lisede geçiyor, muhtemelen o zamanki ortak anılarımızı soracaklardır.”

Hangi ortak anılar? Kazadan önce pek konuşmazlardı, sonrasında ise kesinlikle konuşmamışlardı. Helen bunun bilerek olabileceğini, öğretmenlerinin ve diğer öğrencilerin okulun o son üç haftasında onları dikkatle zıt yönlerle çekmiş olabileceğini düşünüyordu, sanki Helen’in bir gün özenle paketlediği kederini çıkarıp uygunsuz şekilde Grant’in üzerinde patlatmasından korkuyorlarmış gibi.

Grant onu dikkatle izleyip, “Yazarlar odası, tartışmalar yapmak için güvenli bir yer kabul ediliyor,” dedi. “Kaçınacağımız konular var mı diye öğrenmek istiyorum. Mesela kendi hayatından ne kadar esinlendiğini merak ediyordum, kitapta da kız kardeş...”

Helen birdenbire “Michelle yasak bölge,” dedi. “Ondan bahsetmek istemiyorum. Asla.”

Helen yutkundu. Bugünlerde Michelle’in ismini nadiren yüksek sesle söylüyordu.

Grant kısaca başını salladı, *Anlaşıldı.*

Helen’in zihninde tanıdık bir düşüncenin kalıntısı dolaştı: *Sonrasında senin için hayat nasıldı?* Bu her zaman kendini mümkün olduğunca hızla uzaklaştırdığı bir düşünceydi çünkü düşünmek kaçınılmaz olarak hayal etmeye, hayal etmek de bir anlık gönüllü empatiye dönüşecekti: *Senin için çok korkunç olmuş olmalı.* Bu empati de yerini suçluluğa; Helen’in hayatını zaten çok etkilemiş olan ama daha da fazla etkilemesine kesinlikle izin vermediği bu olay hakkında Grant’in düşünmek zorunda kalmasından kaynaklanan bir suçluluğa bırakacaktı. Sonra bu suçluluğa içerleyecekti

çünkü Grant'ın bu anıya sahip olmasının sebebi Helen değildi. Sonra yine öfkeye ve kız kardeşinin intiharının ve “*Gerçekten kime kırgınsın?*” düşüncesinin üzerine kapadığı kapıya dönecekti ve bu sağlıksız döngü, geçmişle şimdiki zaman birleşip aynı gerçekliğe dönüşene dek devam edecekti. Bir zamanlar terapistinin dediği gibi *hatırlamak yerine her şeyi tekrardan yaşayacaktı*. Bu yüzden hep, Grant Shepard'ı hiç düşünmemenin daha iyi olacağı kuralına geri dönüyordu.

Şimdiki zamandaki Grand Shepard daha fazlasını bekliyor gibiydi ve Helen, eski hayaletlerin yarattığı sisi, bu konuşmaya tekrar dâhil olacak kadar uzun süreliğine dağıtmaya çalıştı.

“Sanırım diziye yardımı dokunacaksa... diğer her şey... serbest,” dedi.

Grant kaşını havaya kaldırdı. “Her şey mi?”

Helen omzunu silkti. “Evet.”

Grant kaşlarını çatarak arkasına yaslandı ve “Lisede kimden hoşlanıyordun?” diye sordu.

Helen başını iki yana sallayıp güldü. “Senin çevrendeki birinden değil.”

Grant, “Yazarlar odasındaiken bundan fazlasını söylemen gerekecek,” deyince, Helen katıldığıının farkında olmadığı bir yarışmada puanlanmış gibi hissetti. “Detaylar faydalı oluyor.”

“Biliyorum,” dedi Helen sinirle. “Sonuçta *ben de* yazarım.”

O sırada yemek geldi (Grant'e el yapımı makarna, Helen'a ise mütevazı bir salata) ve garson aralarındaki keten masa örtüsünün üzerine taze ekmek sepetini bırakırken Helen, Grant'in onu izlediğini hissetti.

Grant, “Liseden bahsederken güvenli bir kelimeye ihtiyacımız yok mu sence?” diye sordu ve Helen onun rahat ses tonuna aldanmadı. Grant'in duruşunda temkinli olmanın gerginliği vardı. “Ya duygularım incinirse?”

Helen, *Endişelendiği kendi duygularının incinmesi değil,* diye düşünüp bir krutona çatal sapladı.

“Eminim düşündüğünden daha çetinsindir,” dedi Helen. “Yoksa bu işi almazdın.”

Grant kahkaha atıp çatalını eline aldı.

Bir lokma makarnayı ağzına götürüp, “Biliyor musun, işimde gerçekten iyiyim,” dedi. “Bazıları beni piyasa değerinin altında, çok hesaplı bir fiyata işe aldığını iddia edebilir.”

“Bana kalsaydı seni zaten işe almazdım,” diye hatırlattı Helen ve hesabı ödemek için garsonu çağırmadan önce burada oturmaya daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaklarını merak etti.

BANA KALSAYDI SENİ zaten işe almazdım.

Grant, zar zor kontrol ettiği bu hoş *kibarlık* maskesini yanlışlıkla çıkarıp gerçekten nasıl hissettiğini göstermemek için elini yüzünde gezdirme dürtüsüne karşı koydu. Kendisini, terapistinin “*Yapabileceğimiz şeyler var ama kendimize bunları gerçekten yapmalı mıyız* diye sormak iyidir,” diye hatırlatma ihtiyacı duyduğu korkunç bir canavar gibi hissediyordu.

İstifa etmesi *gerektiğini* biliyordu. Helen bunu o ilk gece ondan o kadar soylu bir şekilde istemişti ki Grant bir anlığına, yüzüğü öpüp af dilemek için dizinin üzerine çöktüğünü hayal etmişti.

Ama aynı zamanda iyi bir iş (hatta harika bir iş) çıkaracağından da oldukça emindi ve felsefi bir yaklaşımla, yapması gereken birçok şey olmasına rağmen şu anda burada olduğunu, kaçınılmazlığa doğru ilerlediklerini ve enerjisini yardımcı olmaya verirse bunun herkes için daha olumlu olacağını düşündü.

Grant, onları yine güvenli bölgeye çekmeyi umarak “En sevdiğin karakter kim?” diye sordu.

Helen omzunu silkti. “Hepsi,” dedi.

“Ben Bellamy olduğumu, yükselenimin ise Phoebe olduğunu düşünmek istiyorum,” diye şaka yaptı Grant.

Helen ona kaşlarını çattı. “Değilsin,” dedi dobra bir şekilde.

Bu cevap Grant’i biraz sinirlendirdi. Clark Kent kılığına bürünmüş bu sıradan Hollywood sanatçısının altında gizlediğinden şüphelendiği gösterişçi sanatçıya uygun şekilde “*Benim hakkımda nasıl hissettiğinden bahsetmiyoruz, uyarlama sanatından bahsediyoruz!*” demek istiyordu. Başka birinin işinde kendinden bir parça bulmalıydı, olay buydu. Bir metni okuyup hızla, *İşte o parça, benim bir yanıma yansıtan cam kırığı bu*, deme konusundaki yeteneğini geliştirmişti. Helen’in kitabını okumanın en tuhaf yanı, daha kitabın kapağını bile açmadan ne aradığını ve ne umduğunu biliyor olmasıydı. *Ama Helen onunla bu konuyu konuşmak istemiyordu.*

“Bizzat yaratıcının sözü.” Grant su bardağını hürmetle kaldırdı. “Peki, o zaman kim olduğumu düşünüyorsun?”

Helen, ne hissettiğini yansıtmayan bir yüz ifadesiyle ona bakıp “Kimse,” dedi. “Sen kitapta yoktun.”

“Sanırım buna minnet duymalıyım,” dedi Grant alayla.

Helen sessizce tekrar sokağa baktı.

Grant, Helen’ı en çok malum olayın ardından gelen ilk günlerde, üniversiteye yeni başladığı dönemde düşünmüştü. Kendisiyle aynı trajediyle bağlantılı olan birinin, aynı “üniversiteye başlama” ritüellerini (oryantasyon haftasını, yeni bir yurda taşınmasını, yeni oda arkadaşıyla tanışmasını ve yeni şehrini tanımasını) deneyimlediğini bilmek tuhaf olmuştu. Bu deneyimlerin Helen’in gözlerinden nasıl gözüküğünü, o geceyi kendisi kadar fazla düşünüp düşünmediğini ya da o anıları kendisinden daha iyi bir şekilde bastırmayı başarıp başarmadığını merak etmişti. Grant’in sırdaş rolünü

doldurabilecek kardeşleri yoktu. O geceden sonra olanları kime anlatmak istediğini düşündüğünde, düşünceleri garip şekilde hep Helen Zhang'e kayıyordu. Özellikle saçma bir yaratıcı yazarlık ödevini hatırlıyordu, Helen'la yapmak istediği tüm konuşmaları şiir olarak yazmıştı.

Eski bir hard diskte bu kadınla ilgili berbat şiirleri vardı.

Grant masanın karşısından Helen'ı inceledi ve ikisinin de sonunda bu noktaya gelmesi için son on üç yılda ne kadar fazla benzer deneyim yaşamış olmaları gerektiğini düşündü. Helen'ın tüm gerçek düşünce ve duygularını parlak yüzeyli, aşılmaz bir duvarın arkasında sakladığı ve o duvarda tek bir delik açmak için bile dünyadaki tüm kazmalara ihtiyaç duyulacağı izlenimine kapılıyordu.

Zihinsel bir kazmayı savurup "Pazartesi, okulun ilk günü hakkında ne hissediyorsun?" dedi.

Grant, Helen'ın bakışlarında bir mizah pırıltısı görür gibi oldu.

Helen sadece "İyi hissediyorum," dedi.

Grant onu güldürmek için ne gerektiğini merak etti.

Çatalını batırarak tabağına daha fazla makarna alırken, "Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Ama izin verirsek bu eğlenceli olabilir."

Helen "Kes şunu," diye çıkıştığında, Grant başını kaldırıp ona baktı. Öfkeliydi ve Grant, onun öfkesinin ani belirişinden olduğu kadar şiddetinden dolayı da şaşırılmıştı. "Ne yaptığının farkındayım. Sen... sevimli, balo kralı, sınıf başkanı Grant Shepard gibi davranıyorsun ve bunun işe yaramayacağı tek insan –tek insan– benim."

Grant sırf onu kızdırmak için, *Emin misin?* diye sormak istiyordu. *Ya bu sefer çok uğraşırsam?*

Bunun yerine "Peki," dedi. "Helen'a sevimlilik yok. Aklıma yazdım."

Suyunu yudumlayıp aklından tekrar birbirlerinin hayatından çıkmalarına kaç hafta kaldığını saydı (*birkaç bayram tatili hariç yirmi hafta*).

HELEN, KİRALIK ARABASINI batı tarafına doğru sürerken annesi aradı.

Annesi “Ah, istersen telefonu kapa ve araba kullanmıyorken beni tekrar ara,” dedikten hemen sonra “Kapamadan önce...” diye ekleyip; Los Angeles’ta işlerin nasıl gittiği, Yorba Linda’daki arkadaşlarının uğrayıp ona bakmasına ihtiyacı olup olmadığı, alışverişini hangi marketten yaptığı hakkında yirmi soru sormaya koyuldu.

Helen apartmanının kapısını açtığı anda, Asya Market’ine gidişini yarım ağız anlatıyor ve annesi onaylayarak ya da onaylamayarak homurdanırken aldığı Çin sebzelerini sayıyordu.

“Su ıspanağını kısa zamanda pişirmelisin,” dedi annesi. “Sana tarif atarım.”

“Tamam. Teşekkürler. Bu kadar mı?”

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. Helen, New Jersey’den onu ta Pasifik Okyanusu’nun ucunda yakalamak için uzanan bir suçluluk duygusu hissetti.

“Sadece vakit bulunca bizi ara. Meşgul olduğumu biliyoruz.”

“Tamam, arayacağım,” diye söz verdi Helen.

Telefonu kapatıp alnını dolabının kapaklarına dayadı.

Annesiyle babasına Grant’in dizide çalıştığını söylememişti.

Annesiyle babasının şimdiden birkaç ömre yetecek kadar hak edilmemiş acı yaşadığını biliyordu. Bazen tüm yetişkin hayatını, onları sivri objelerden ve çaresizlikten dikkatle uzak tutarak geçirmiş gibi hissediyordu.

Helen nihayet üniversiteye gittiğinde hissettiği özgürlük duygusunu hatırlıyordu. Tüm yazı; her gece salonda donuk, ifadesiz gözlerle Çin pembe dizileri izleyen babasına ve yemek ve başsağlığı dilekleriyle gelen düzenli ziyaretçiler için evi temizlediği manik ataklarının arasında büyük yatak odasında günler boyunca sessizce ağlayan annesine yiyecek ve su taşıyarak geçirmişti. Helen da her sabah ve her akşam Michelle'in odasının kapalı kapısına bakmış ve kapının açılmasını, Michelle'i tüm bunların hastalıklı bir veda şakası olduğunu açıklamasını dilemişti. *Hadi, cesaretin varsa dışarı çık.*

Helen kendi hikâyesini baştan yazmak için ilk şansı üniversitede elde etmişti. Kendini yeni insanlarla tanışmaya adanmış, yeni rutinler bulmuş, yeni kötü alışkanlıklar keşfetmişti ve oda arkadaşı her hafta sonu ağabeyiyle Skype yaparken göğsünde hissettiği tuhaf sızıyı kararlılıkla duymazdan gelmişti. Biraz utançla ilk defa bir oğlana onu sevdiğini söylediği zamanı hatırlıyordu (oryantasyonun ilk akşamında tanışmışlardı). Kampüste kalabalık ekipler hâlinde dolaşıyorlardı; bir grup ergen, ilk defa yetişkinliği üzerlerine deniyorlardı. Uzaklarda bir kalabalığın bağırışlarını duyduklarında Helen yüksek sesle, "Orada neler oluyor?" diye merakını dile getirmişti. Yanındaki oğlan, "Bilmiyorum. Öğrenmek ister misin?" deyip onu bir romantik komedideki tatlı tanışma anı gibi omuzlarına almıştı.

Başlangıcı böyle olmuştu; bıkkın kalbi, ebediyet gibi gelen bir zamandan sonra ilk defa tekleyerek canlanmıştı.

Helen, arkadaşlıklarının derinliğinden ötürü şaşırdığını, ikisinin de zamanın burada evde olduğundan farklı ilerlediği konusunda ısrar ettiğini hatırlıyordu. Bir haftada o oğlan hakkında lisedeki herkes hakkında bildiğini düşündüğünden daha fazla şey öğrenmişti: Adı Ethan'dı, Pittsburghluydu, annesiyle babası asla kendi oğullarına bir şey öğretmeye vakit

bulamayan profesörlerdi, üç saatlik uzaklıktaki bir okula giden bir “lise aşkı” vardı ve *Helen’a şimdiye dek gülümsemiş olan en yakışıklı erkekti.*

Helen, tanışmalarından sadece bir hafta sonra bir gece aniden “Seni seviyorum,” deyivermişti. Tıpkı ilk geceden sonra her akşam yaptıkları gibi; kampüs keşiflerinin ardından hava karadığında dışarıda, çimenlerde oturuyorlardı. Helen ona annesiyle babasını, kız kardeşini, en adi düşünceleriyle en utanç verici anılarını anlatmıştı. Ethan da onu dinlemiş, onun saçlarını okşayıp elini tutmuştu ve Helen, *Daha önce hiç bu kadar anlaşıldığımı hissetmemiştim,* diye düşünmüştü.

Ethan yarı dalgacı, yarı utanmış bir tavırla “Beni seviyor musun?” deyip gülmüştü. “Daha bir haftadır tanışıyoruz.”

Helen şimdi bile kendini, *Bu sevgi değildi,* diyerek azarladı. *Artık o kadar aptal değilsin. Sana gülümseyen herkesi sevmeye başlamıyorsun.*

Bazen diğer insanlar gibi bir sevme kapasitesinin olup olmadığını ve en yakınındakilerin bunu sezip sezemediğini düşünüyordu.

Dizinin sözleşmesinin yapıldığı resmi olarak duyurulduğunda, Helen’in menajeri onu kutlamak için yemeğe götürdü. Chelsea, odanın diğer ucunda Helen’in eski sevgilisini (Oliver, bir dış haberler muhabiri) görünce dedikoducu bir tonda kıkırdadı. İki sene boyunca hoş bir hayat geçirmişlerdi: Oliver neredeyse Helen’in evine taşınmış sayılırdı, kapıcı onu ismen tanıyordu ve Oliver, Helen’in evinin dört sokak civarındaki tüm favori kahvaltı ve yemek mekânlarını biliyordu. Helen’a boğucu olmak yerine rahatlatıcı olacak kadar, tam doğru sıklıkta onu sevdiğini söylüyordu ve iki senenin sonunda Helen’in hâlâ ona bunu söylememesini kabul ediyordu. Her zaman “Emin olduğun zaman söylersin,” diye ekliyordu.

Ama Helen, yedi ay önce Sevgililer Günü'nde, Oliver cüzdanını çıkarırken onun bir yüzük çıkaracağını sanmış ve bu yüzden “Evlenmek istemiyorum,” deyivermişti. Oliver ona bakarak gözlerini kırıştırıp, yavaşça hesabı ödemek için kredi kartını çıkarmıştı ve Helen, masalardaki spesiyal fiks menüler kadar kırmızı kesilmişti.

Eve döndüklerinde, Oliver nazik bir sesle “Belki de ara vermeliyiz,” demişti. “Bu ilişkiyi gerçekten ikimizin de isteyip istemediğine bakmalıyız.”

Helen başıyla onaylamış ve bunu atlatabileceklerini ummuştu ve bir hafta sonra Oliver, “Beni, benim onu sevdiğim gibi sevebilecek birini hak ediyorum. Sende bu kapasitenin olduğunu düşünmüyorum,” diyerek kararını belirtmişti.

“Şimdi senden ayrıldığına pişman olmuş olmalı,” demişti Chelsea ve masa için bir tur daha içki söyledi. Helen, ikinci martinisini içerken kendini beklenmedik şekilde gözleri dolarken buldu.

“Bu çok aptalca,” dedi ve Chelsea masa örtüsünü hayranlıkla incelerken sertçe gözlerinin altını sildi. “Onunla birlikte yaşamak üzere olduğumuz hayatı ve sadece *lanet olası normal bir insan gibi* onu sevdiğimi söyleyebilseydim bunun muhtemelen hoş olacağını düşünüyorum ama bir aptal gibi davranıyorum.”

Chelsea rahatlatıcı bir edayla “Aptal değilsin,” demişti. “Bir numaralı *New York Times* çoksatan yazarısın.”

Helen, bunun kendisini bu kadar hızlı bir şekilde *gerçekten* iyi hissettirmesinden nefret ediyordu.

Gerçekten sevdiği az sayıda insana düzgün davranmak için özen gösteriyordu. Onun kusurlu sevgisini muhtemelen özlemeyen eski arkadaşlarını pişmanlıkla hatırlıyordu (belki bunlara bir kız kardeş de dâhildi) ve onu ilk seven kişiler olan annesiyle babasını düşünüyordu. Annesiyle babasının

gözlerindeki çaresizlik gölgesini tamamen silmeyi asla başaramamıştı ama elinden geleni yapmıştı.

Bu ise elinden geleni yapmak değildi.

Tüm bu dizi olayını iptal edip edemeyeceğini düşündü. Grant'ın gözlerinde karmaşık suçluluk hissinin tanıdık görüntüsünü sezmişti ve şimdi telefon etse onun telefonu açacağını düşünüyordu. Ona, *Fikrimi değiştirdim*, derdi. *Diziden çıkman gerekiyor. Bana bir iki iyilik borçlu olduğuna eminim.*

Sonra karşıt bir parçası, *Hayır, artık çok geç. Grant kalıyor*, diyerek kararını verdi.

Helen musluğu açtı ve dün gecedan kalan bulaşıkları yıkarken, *Esasında konu o değil*, diye düşündü. Konu, son iki karşılaşmalarını bariz bir düşmanlıkla geçirmiş olmalarına rağmen Grant'i yazar ekibinde tutma fikrinden dolayı duyduğu keyifteki bir tür gizli isyandı.

Onun yanındayken hep kendini, *Peki ya şimdi ne olacak*, diye düşünürken buluyordu.

Uzun zamandır hiçbir şeyle bu kadar ilgilendiğini hatırlamıyordu; bu ilgi, “yanlış” ve “git başımdan”ın baş döndürücü bir kombinasyonu olsa bile.

Bu onu farklı bir insanmış gibi; menajerlerinin deyişiyle ebeveynlerinin “daha sert” şeyleri okumakla başa çıkamayacağını düşündüğü için hâlâ genç yetişkin kurgusu yazan sıkıcı bir süt kuzusu değilmiş gibi hissettiriyordu. Helen'in kitaplarında seks yaptığı veya herhangi bir riskli davranışta bulunduğuna dair hiçbir şey yoktu.

Karakterleri, bir on dokuzuncu yüzyıl aşk romanının heyecanı ile birbirlerini özlerken bir yandan da on sekizinci yüzyıldan kalma, uzun zaman önce unutulmuş yazıtları inceliyorlardı. Kurgusal kız kardeş, bir azize gibi ölmüştü, damarlarında bir parçacık bile eroin yoktu. Suraya ilk toplanmalarında, pembe diziyi andıran uyarılama dizi için görüşünü

sunarken, “Karakterler için iyi bir seks hayatı ve birkaç bağımlılık eklenebilir,” demişti.

Belki ebeveynleri bir gün Grant Shepard’ın *Ivy Papers*’ta çalıştığını öğrenirlerdi (*Helen iyimserce, sonuçta hâlâ profesyonel davranıp kendini yakabilir, bir araba kazasında ölebilir ya da onun bölümü, kimsenin kontrolünde olmayan sebeplerden ötürü yayıncı tarafından iptal edilebilir, diye düşündü*) ama o gün bugün değildi ve bu bilginin dizginlerini elinde tutmaktan ötürü yeni ve heyecan verici bir güç hissetti.

Camdan dolabındaki yansımasına baktı ve pazartesi (Grant buna okulun ilk günü demişti) neler getireceğini merak etti.

Beş

“Helen, başlamadan önce bir şeyler söylemek ister misin?”
Helen başını kaldırıp baktı, Suraya’nın sorduğu soruya şaşırmıştı. *Bir şey hazırlamış mı olmam gerekiyordu?* Helen birdenbire kendini bu yabancılarla (ve Grant’le) dolu odaya gaza getirici, ilham verici bir konuşma yaparken hayal etti ve neredeyse gülecekti. *Sen kim olduğunu sanıyorsun?*

“Şey, hayır, sanmıyorum,” dedi yüksek sesle.

Suraya ona, *Hiç merak etme*, der gibi gülümsedi ve odaya döndü. “Eh, hepimiz belli bir sebep için buradayız, bu yüzden yüksek sesle ve sık sık konuşmaktan korkmayın. Elimizde hakkını vermemiz gereken gerçekten çok iyi bir kaynak materyal var...” (bunu derken başıyla Helen’a işaret etti) “... ve yepyeni bir hedef kitleye bu harika kitapları tanıtacağımız için heyecanlıyım. Onları ve bizi çok yakından izleyen yazarı gururlandıralım.”

Bunun üzerine odadan birkaç kıkırtı geldi ve Helen, bininci defa, burada bulunmasının saçma olmadığını, bunun yerine Manhattan’ın merkezinde bir yerde, Pallavi ve Elyse’le martini içip umursamazca, *Sanırım bugün dizim için yazarlar odası çalışmalarını başlatıyorlar, ne güzel değil mi?* demesinin gerekmediğini umdu.

Sonra Suraya sağına döndü ve Helen, karıncalandıran bir “*her şey kötüleşmek üzere*” hissine kapıldı.

“Grant, eklemek istediğin bir şey var mı?”

Grant tam karşısında oturuyor, Helen’a hayal meyal tanıdık gelen bir şekilde basmalı bir kalemle oynuyordu. Aralarında masif tikten yapılma uzun, oval bir masa vardı.

“Evet.” Grant boğazını temizledi. “Duvarlarınızı indirin. Sizi bu çalışma bitmeden ağlarken görmezsem, kovulursunuz.”

Buna gülündü, Helen bunu şaşırtıcı buldu. Grant’in burada böyle bir otoritesi var mıydı ki? Dizi sorumlusu onu dinliyordu, bu önemliydi. Ama öte yandan, dizi sorumlusu Helen’ı da dinliyordu.

Fırsatı varken ilk kendisi konuşmalıydı.

Grant ona bir salise boyunca bakınca, Helen boynuna yayılan bir sıcaklık hissetti. Grant dikkatini odanın geri kalanına çevirdiğinde bile bu sıcaklık devam etti.

“Ama gerçekten...” (Grant o arkadaş canlısı, etkileyici tarzıyla sırtıttı) “...hepinizle beraber sanat yapabildiğim için şanslı hissediyorum. Bu kulağa çok kibirli geliyor ama burada yaptığımız şey tam olarak bu, o yüzden size en karanlık sırrımı anlatacağım.”

Grant’in başının yan tarafına baktığında, Helen’ın boğazı düğümlenir gibi oldu.

“On dokuz yaşındayken annemle ilgili cinsel bir rüya görmüştüm ve terapistim bana bunun çok *normal* olduğunu söyledi.”

Helen gözlerini kırptırdı. *Ne?*

Nicole kıkırdadı, Saskia utanç dolu bir kahkaha attı ve Helen, Suraya’nın Grant’e onaylayarak belli belirsiz gülümseyip başını salladığını gördü.

En genç erkek yazar (*Owen*) yavaş konuşmasıyla “Eh, bu beni daha iyi hissettirdi,” dedi. “Sıra bende mi? Benim en

karanlık sırrım... Hmm, burada ne kadar derine iniyoruz? ‘Ağabeyimin eşinden nefret ediyorum’ derinliğine iniyor muyuz?”

Owen, ağabeyinin düğünün olduğu hafta sonu hakkında bir hikâyeye başladığında, Helen zihninden sıra ona gelmeden kaç kişinin bir şeyler anlatmak zorunda olduğunu saydı. Bu spontane yakınlaşma egzersizi, sırf Grant Shepard’ın isteğiyle olmuş gibi gözüküyordu. Herhalde gerçekten gerekli olsaydı, bunu Suraya başlatırdı.

Helen, neyin karanlık bir sır sayılacağından bile emin değildi. Onun için hiçbir zaman iyi gitmemiş gibi gözükken korkunç grup konuşmalarında sadece sessiz bir katılımcı olduğu zamanları hatırladı. Her zaman, araya girmek için doğru ânı gereğinden fazla bekliyor ve nihayet konuştuğunda genelde hemen yanlış bir şey söylediğini fark ediyordu: Ya çok fazla ya çok az şey paylaşıyor ya da sadece kibar olmak isterken fazla meraklı bir soru soruyordu.

Yazar ekibindeki evli çift (Tom ve Eve), beraberce Tom’un Eve’in küçükken çok sevdiği eski bir çocuk aktrisle tek gecelik ilişki yaşadığına ve yıllar sonra ilk buluşmalarında bu aktrise rastladıklarına dair bir hikâyeye anlattılar.

Helen, Suraya’ya bir bakış attı. Dizi sorumlusu başını sallıyor ve gülüyordu. Helen, eğlenceli bir “*dikkatle dinliyorum*” ifadesi takınmak için uğraştı.

Tom kaşını kaldırarak, “Bunu öğrendikten sonra benimle sevişmeyi kesinlikle daha çok istediğin gerçeğinden bahsedebilir miyiz?” diye sordu.

“Bazen sizi beraber hayal ediyorum ve bence bu çok seksi, üzgünüm,” dedi Eve.

Sonra Suraya bir hikâyeyle araya girdi çünkü anlatılanlar ona, partnerinin onu o sırada üç yaşında olan kızlarını neredeyse bırakıp gideceği kadar sinirlendirdiği zamanı hatırlatmıştı.

Helen yüzünün yan tarafında bir karıncalanma hissedince Grant'ın onu izlediğini anladı. *Bu beni rahatsız etmiyor* der gibi durmaya çalıştı, dirseğini masaya dayadı, çenesini eline koydu ve inatla Grant'e bakmadı. Onun tarafından kısa bir "Ha," sesi geldiğini duyar gibi oldu.

Sıra Helen'a geldiğinde oda, aralarındaki yeni keşfedilen esprilerin enerjisiyle dolu gibiydi ve Helen, son konuşacağı için dezavantajlıymış gibi hissetmemeye çalıştı.

Helen "Karanlık bir sırrım var mı bilmiyorum," diye konuşmaya başladı.

Suraya, "Sorun değil, yeterince oyalandık," deyip duvardaki devasa, iki metre genişliğindeki camdan silinebilir tahtaya döndü. "Dizimizi konuşalım."

Helen anında hem rahatlamış hem de hor görülmüş hissetti.

Suraya ayağa kalkıp silinebilir tahtanın sol üst köşesine, *avlu, gizli kutuyu açığa çıkarma*, yazdı ve sonra sağ alt köşeye, *avlu, sırlar + bir cesedi gömme*, yazdı.

Odaya dönüp "Eh, bu ikisi arasında ne olacak?" dedi.

Sonra bunun *kimin cesedi olduğunu* (kitaplarda bu bir öğretmendi) ve *nasıl öldüğünü* konuşmaya başladılar. Ardından, havalı bir şekilde göz kalemi çekmiş olan genç kadın yazar *Nicole* elini kaldırıp sevmediği büyükannesinin ölümüyle ilgili bir hikâye anlattı ve bir şekilde yine karanlık sırlara geri döndüler ve Helen özlemle, bunu yapmak yerine martini yudumlayabileceği Manhattan'ın merkezindeki barı düşündü.

GRANT KENDİ KENDİNE, öğle yemeği yediklerinde Helen'ı nazik ve ciddi konuşmaların yazar odası çalışmalarında işe yaramadığı konusunda uyarmayı *denediğini* hatırlattı. Helen'ın suratının *Nicole*'un mutlak yabancılara daha önce en az on

kere anlattığından emin olduğu bir hikâye yüzünden belirgin bir Doğu Yakası utancıyla kızarmasını izledi.

Bu, onun Los Angeles'taki etkileşimleriyle New Jersey, Dunollie'deki eski arkadaşlarıyla etkileşimleri arasındaki en büyük farktı. Yetişkin hayatının çoğunu, aşırı savunmasız olmayı seçmenin profesyonel olarak ödüllendirildiği bir şehirde geçirmişti: Tanıdığı tüm senaristlerin, onları gerçekten *berbat insanlar* gibi gösteren, *karanlık sırlar* itiraf ediyorlarmış gibi duran üç ya da dört hikâyeden oluşan bir cephanesi vardı, hâlbuki bunları açığa çıkarmak esasında hiçbir şeye mâl olmuyordu.

Grant, yazar odasında en keyif aldığı anların herkesin özel hikâye cephanelerini tükettikten sonra gerçekleştiğini düşünüyordu. Yazar odasının yaş ortalaması daha yüksekse bu birkaç gün sonra gerçekleşiyordu ve uzun uzun anlatılmış son hikâyeye atılan kahkahalar bittikten sonra hep bir süre sessizlik oluyordu.

Grant hep kendini, *Nihayet, keyifli kısmı başladı*, diye düşünürken buluyordu.

Keyifli kısmı; nispeten birbirine yabancı olan bir grubun, arkadaşlık ritüellerini hızla tamamlamış olan bir oda dolusu insana dönüştüğü andı: Birbirleri hakkında bizzat kendi partnerlerinin ve arkadaşlarının bile *bilmediği*, en azından bu şekilde anlatıldığını duymadıkları şeyleri biliyorlardı.

Üstelik kendilerini bunun esasında önemli olmadığına, bunların sadece işi halletmek için yazarlar olarak anlattıkları hikâyeler olduğuna ikna ediyorlardı. Fakat nihayetinde önemi olmayan hikâyeleri tüketmiş ve birdenbire kendileri hakkında *oldukça fazla şey* bilen bir grup insanla beraber oturuyor oluyorlardı.

İşte o zaman hep beraber, *işe yaramayan* bir hikâyeye detayını çözmeye çalıştıkları beyaz tahtaya dönüyorlardı ve biri

“Ben bu durumda bir insanın gerçekten böyle *davranacağını* düşünmüyorum,” gibi bir şey diyordu.

Sonra bunu tartışmaya açıyorlardı ve biri, başka birinin cevabını saçma buluyordu (*Hepimiz bu saçmalıklara bayıldığımızı biliyoruz, Shepard*), başka biri de dün gece yemekte olan bir şeyden bahsediyordu ve hikâyeyi dura dura, hiçbir espri olmadan anlatırlarken etkileşimin her anında duygularını inceleyip kaşlarını çatıyorlar, dinleyen diğer herkes de *Ben olsam ne yapardım, bu durumda ne hissederdim* diye anlamaya çalışıyordu.

Bu gerçek dostluk değildi (Grant, şimdiye kadar çalıştığı herkesle dost olmadığını biliyordu) ama onlar hakkında *bir şeyler bilmeyi* seviyordu. Diğer insanların aklında kalan hikâyeleri, onları gece uyutmayan etkileşimleri, kendi iradeleri dışında takıntı yapıp önemsedikleri şeyleri duymak onu daha iyi hissettiriyordu. Yani onları da kırılgan ve insan hissettiren şeyleri...

Masanın karşısındaki Helen’a bir bakış daha attı: Helen, Nicole’un ölü büyükannesinin adli tabibi hakkında bir detayı açıklamasını dinlerken, gergin bir şekilde gözlerine yansımayan bir gülümseme takınmıştı.

Grant, Helen Zhang hakkında *herhangi bir şey bilmenin* nasıl olacağını çok merak etti.

HELEN BU ODAYA alerjisi olabileceğini düşünüyordu.

Öğle vaktine kadar saatler boyunca dinleyip, dinleyip, dinleyip durmaktan dolayı tüyleri diken diken olmuştu. Nostaljik bir özlemle üniversiteden sonraki ilk işini, şehirdeki ufak bir yayınevinde staj yapışını düşündü. Her gün binadan çıkıp sokağın karşısındaki parkta öğle yemeği yiyişini (bazen müzik dinleyişini, bazen de hiçbir şey dinlemeyişini) ve her zaman keyifli şekilde *tek başına* oluşunu anımsadı.

Burada yazarların asistanı öğle yemeği siparişlerini alıyordu, yaklaşık kırk dakika sonra hepsi masanın etrafında oturup yemek yiyordu ve insanlar *hâlâ konuşuyorlardı*.

Eve, salata kâsesini hafifçe karıştırırken, “Havuzu yapan ustayı kovmak istiyorum,” dedi. “Ama o, Tom’un annesinin arkadaşı.”

“Bu çok kötü,” diyerek ona katıldı Suraya. “Boşanmayı düşünür müydün?”

Owen, masanın diğer ucuna doğru “Bu konuşma beni fakir hissettiriyor,” deyince Saskia ve Nicole güldüler.

Helen bunu nasıl yaptıklarını; herkesin nasıl söyleyeceği bir sonraki şeyi her zaman biliyormuş gibi görüldüğünü, nasıl “aksi” ile “ilginç” arasında mükemmel bir simya yakaladıklarını anlamıyordu. Bu yorucu ve daimî bir sohbet yağmuydu ve Helen bu konuda kötüydü.

Ne zaman elini kaldırıp utanarak, “Şey, ben araya girebilir miyim? Konuştuğumuz bir konu vardı, biliyorum konu değişti ama...” derse çok nazik, sabırlı ve saygılıydılar.

Üzerindeki bakışları projektör ışıkları gibi hissediyordu; herkes dâhiyane ya da en azından konuyla ilgili bir şey söylemesini bekliyordu ve Helen’in bu çok zeki ve çok daha deneyimli insanlara apaçık aptalca bir şey söyleyebileceği fikri, zihnini uyuşturan bir netlikle bir önsezi hâline gelmişti. Düşünceleri, beyninden ağzına doğru ilerlerken tekleyip birbirlerine takılıyorlardı ve bu ihtiyaç anında ona ihanet ettikleri için kelimelerine kızgındı.

Grant’in tüm bunları ön sıradan izlediğini düşününce tuhaf bir utanç hissetti. Grant her zaman bu konuda, bir oda dolusu insanı kendi fikrinin en iyi yol olduğuna ikna etme konusunda ondan *çok daha iyi* olmuştu. Lisede hiçbir zaman bir grup projesinde ya da fikirlerini doğrudan yarıştırdıkları

herhangi bir şeyde ortak olmamışlardı, o kadar büyük ve dramatik bir şey olmamıştı.

Grant Shepard'ı sınıf ortamında hatırladığı anıları, çoğunlukla şüpheli sınıf arkadaşlarıyla bir grup masanın etrafında otururken odanın öbür ucundan keskin kahkaha ve alkışlar duymaktan, kaynağa doğru başını kaldırıp baktığında ise her zaman merkezde Grant'i bulmaktan oluşuyordu.

Bir an, *Bak, artık insanlar beynim için bana çok fazla para veriyor!* der gibi ona banka hesabının ekran görüntüsünü göstermeyi istemek gibi aptalca bir fikre kapıldı.

Öğle yemeğinin sonuna doğru anlık ve belki de *hiçbir* anlamı olmayan şu etkileşimi yakaladı:

Grant, telefonuna bir şey yazıp Suraya'ya doğru baktı.

Suraya telefonuna baktı, sonra Grant'e doğru hafifçe başını salladı.

Helen'in olmadığı özel mesajlarda ne konuşuyorlardı?

Konu kendisi miydi?

Helen kendi kendine, kendisi hakkında en az sevdiği şeyin diğer insanların neyi düşündüğünü önemsemesi olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Üstelik muhtemelen onu düşünmüyorlardı bile!

Helen buna inanmaya çalıştı ama beynindeki çarpık ve büyümesi engellenmiş küçük bir ego canavarı, *Evet ama diğer insanların senin hakkında ne düşündüğünü tahmin etmekte çok iyisin. Genelde haklısın, zaten muhtemelen bu yüzden başarılı bir yazarsın,* diye ısrar etti.

Çalışma günü nihayet beş gibi sona erdi. Helen, Eve'in Tom'a, "İlk defa daha kısa çalışma saatleri olan bir odada olmak güzel," dediğini duydu ve çantasını alırken *Kısa mı!* diye düşündü.

Diğer herkes çıktıktan sonra oyalandı ve Suraya'yla yazar asistanı tahtadaki notları incelerlerken beceriksizce kapının yanında durdu.

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu Helen, rahat olmaya çalışarak.

Suraya biraz hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

“Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?”

“Şey, ee...” Helen duraksadı çünkü insanların böyle bir soruya nasıl bir cevap beklediğini asla anlamıyordu. “Fena değil. Sanırım iyi. İlk gün için iyiydi, değil mi? Sen benden iyi bilirsin.”

Suraya onaylayarak başını salladı ve o da toplanmaya başladı.

“Zamanla kolaylaşacak,” dedi. “Odanın ritmini öğrendikçe.”

“Tabii, mantıklı,” diye yalan söyledi Helen.

Suraya başını kaldırıp bir anlığına onu inceledi.

“Benim gibiysen, ki öyle olduğunu tahmin ediyorum...” deyip parmağını salladı, “...şu anda beyninde hafta sonu boyunca sürecek kadar çok tekrardan oynat kaydın vardır.”

“Ha,” dedi Helen bitkince.

“Geriye dönüp bakarak çok fazla vakit harcamamaya çalış,” tavsiyesinde bulundu Suraya. “Emin ol ki hiç kimse senin söylediklerini, kendilerini ve yarın herkesi nasıl etkileyeceklerini düşündükleri kadar düşünmüyor.”

“Doğru,” dedi Helen.

Suraya sadece bir saniyeliğine duraksadıktan sonra “Bugün iyi iş çıkardın. Yarın görüşürüz,” diye ekledi.

Helen, asansöre giderken büyük bir gayretle o bir saniyelik duraksamayı zihninde defalarca tekrar oynatmamaya çalıştı.

Binadan çıktığı anda zarafetten yoksun şekilde, telefönu kulağında kapının yakınında duran Grant Shepard’ın sırtına çarptı.

Grant telefona “...zamanımı böyle kullanmak istemiyorum,” diyerek cümlesini bitirdikten sonra dönüp Helen’ı gördü. “Seni sonra arayacağım.”

Helen omuzlarını dikleştirdi (*Umurumda değil*) ve onun yanından geçip gitti.

Grant “Baksana,” dedi ve birkaç kısa adımın ardından yan yana yürüyorlardı. “Helen, bekle.”

“Evde çok işim var,” dedi Helen.

Grant, “Benim de,” deyince Helen, *Kahretsin, gerçekten evde yapacak işim olmalı mı?*, diye düşündü “Telefonda yazar odasından bahsetmiyordum. Menajerim beni henüz yayınlanacağı kesin olmayan başka bir dizi için görüşmeye gitmeye ikna etmeye çalışıyor ve...”

Helen, bu sektörle ilgili herhangi bir şey biliyormuş gibi “Görüşmeye gitmelisin,” dedi. “Emin ol, seni özlemem.”

Grant bir adımı atarken bocaladı, sonra nefesini oflayarak verip Helen’in yanında adımlarını tekrar iki katı hıza çıkardı.

Grant alayla “Çok sağ ol,” dedi, ses tonunun altında biraz “*sen de siktir git*” mesajı yatıyordu.

Helen pisliğin teki gibi davrandığını biliyordu ama bir parçası, kekeleyen *hiçlik* dizelerinden daha fazlasını söyleyebildiği için aşırı derecede rahatlamıştı.

“Biliyorsun, bana çok az şans bile versen sana *yardım* edebilirim,” dedi Grant.

“Senin yardımına *ihtiyacım* yok,” diye çıkıştı Helen.

Otoparka yürüdükleri sırada Grant “Ben öyle görmedim,” dedi.

Helen “Ben bugün sadece... Gözlem yapıyordum,” dedi. “Girdiğim her odada hakimiyet kurma ihtiyacı hissetmiyorum. Baksana, sana kendimi açıklamama gerek yok ki. Siktir git.”

Grant “Sen de siktir git,” diye çıkışınca Helen haklı çıkmanın heyecanını hissetti: *Aklından bunu geçirdiğini biliyordum.*

Grant, yüksek sesle ne dediğini sanki yeni fark etmiş gibi donakaldı. “Siktir, öyle demek istemedim. Kahretsin, Helen, arkadaş olabilmeyi umuyordum.”

Gerçekten mi? Helen bu konuda şüpheliydi.

“Arkadaşça davranıyoruz,” dedi Helen. “Odada. Odanın dışında benimle konuşmazsan bunu koruruz.”

Grant acı verecek kadar yumuşak bir sesle “Helen,” diye konuşmaya başladı.

Helen aceleci ve kesik nefeslerle “Lütfen dur,” dedi ve gözlerinin hissettirdikleri kadar yaşlı olmadıklarını umdu. “Dur. Bana iyi davranmaya çalışmayı kes, bana bir şeyler açıklamaya çalışmayı kes, arkadaş olduğumuzu söylemeyi kes, *yardım etmeye* çalışmayı kes. Senin yardımını istemiyorum. *Hiçbir zaman* senin yardımını istemedim ve eğer sadece odanın dışında mümkün olduğunca az etkileşime girersek tüm bu süreç *çok daha iyi geçecek.*”

Grant’e acıyla baktı. Grant’in gözlerinde ne anlama geldiği anlaşılamayan bir ifade belirip kayboldu.

Grant yutkundu, sonra başını iki yana salladı.

Neredeyse kahkaha gibi gelen bir fısıltıyla “O zaman yarın görüşürüz,” deyip uzaklaştı.

Helen onun gidişini izlerken hüsrana dolu bir gurur, ıstırap ve bunu *çözmeye* dair baskın bir ihtiyaç hissetti. Odadaki rahatsızlığını düşündü ve kendine bunu sadece *atlatması* gerektiğini söyledi.

Annesiyle babasının, Amerikan arkadaşlarının dilini öğrenmek için evde tuttuğu İngilizce aforizmalar sözlüğünü hatırladı. Annesiyle babasının sözlükteki en sevdikleri tabir: *İrade tüm sorunlardan güçlüdür* idi. Katoliklerin İsa’nın Duası’nı okuyuşu gibi birbirlerine, “İrade tüm sorunlardan güçlüdür,” derlerdi. Helen yedi yaşındayken, babası onun yaralanmış dizlerine yara bandı yapıştırdığı sırada Helen göz yaşlarını tutmaya çalışıyordu ve babası “İrade tüm sorunlardan güçlüdür,” demişti. O zamanlar paraları yetmediği için kliması olmayan o tıkışık dairede kalırlarken “İrade tüm

sorunlardan güçlüdür,” derlerdi. Ebeveynlerinin kederiyle çok yoğun bir şekilde çevrili olduğundan, kendi kederini koyacak yer bulamadığı cenaze boyunca *İrade tüm sorunlardan güçlüdür*, diye düşünmüştü.

İrade tüm sorunlardan güçlüdür. Los Angeles’taki işini tamamlayacaktı, akşam yemeklerinde anlatacak inanılmaz derecede ilginç yeni hikâyeler kazanacaktı ve o zaman *sorunu çözmüş olacaktı*. New York’a dönüp yazacak, yazacak ve daha çok yazacaktı. Sonra yazdıklarını satacak ve bunu yayımlatana dek düzenleyecek, düzenleyecek ve daha çok düzenleyecekti ve ardından yine rutinine dönmüş olacaktı. Helen *kazanmakta*, en azından kazanıyor gibi gözükmemekte *iyiydi*.

Kendi kendine, *Tek yapmam gereken bunu atlatmak*, diye hatırlattı; bunu atlatacağını biliyordu.

BİR HAFTA BİTTİ, on dokuz hafta kaldı.

Grant kapının üzerindeki saate bakarak, Suraya nihayet hafta sonu için gitmelerine izin verene dek geçen saniyeleri saydı. İki derece sağa ve hafifçe aşağıya, Helen’in şu anda parmaklarını masaya vurduğu noktaya bakma dürtüsünü görmezden geldi.

Helen “Ben sadece... Temelde, söylediğin her şeye karşıyım,” dedi. Ne zaman Grant’e bakmadan onunla konuşsa kullandığı o berbat, *arkadaş canlısı* sesi kullanıyordu. “Bu yavaş ilerlemesi gereken bir şey. Bu kısmı finalden önceye taşırsak, çok hızlı sunmuş oluruz.”

“Seni anlıyorum,” dedi Grant. “Ama o zaman hâlâ Celia ve James’le ilgili *bir şeyi* öne çıkaran bir bölüme ihtiyacımız var, yoksa son bölüme kadar sadece zaman öldürmüş oluruz.”

Helen inatla “Bu kartı oynamak istemiyorum ama onlar *benim* karakterlerim,” dedi. “Bu konuda ısrarcıyım.”

“*Her* konuda ısrarcı olamazsın,” diye mırıldandı Grant.

Suraya, “Pekâlâ, bence çok iyi iş çıkardık,” diye mırıldanıp dizüstü bilgisayarını kapadı. “Pazartesi buna devam ederiz. Ama ben Helen’la hemfikirim: Her şeyin yavaş ilerlemesi işi yarar çünkü şaşırtıcı.”

“O zaman ortadaki dört bölümü önemsememizi sağlayacak başka bir şeye ihtiyacımız var. Gerçekten, her şey olur,” diye ısrar etti Grant.

Suraya kaşlarını hafifçe havaya kaldırarak “Grant,” dedi. “*Umarım hafta sonun güzel geçer.*”

Grant gergince başını salladı. Bu çok utanç vericiydi. Genelde odayı okuma konusunda daha iyiydi. Helen, odadan hızla çıkarken ona muzaffer bir bakış attı. Grant, o uzaklaşırken arkasından, *Seninle kavga etmek istemiyorum*, diye bağır-mak istiyordu. Odanın geri kalanı da tek sıra hâlinde çıktı ve Grant’in zihnindeki boğuk çınlama, bu konuda daha az berbat hissetmesini sağlayacak kadar azaldı.

Suraya, asistanının mürekkeple kaplı beyaz tahtanın fotoğraflarını çekmesini beklerken Grant “Bir şey söyleyebilir miyim, ama aramızda kalsın?” dedi.

“Çabuk ol. Akşam yemeğine ne yapacağımı düşünüyorum,” diye karşılık verdi Suraya.

Grant monoton ve dikkatli bir sesle “Helen’in benimle ilgili bir sorunu var,” dedi.

Suraya omzunu silkti. “İkinizin anlaşılamaması normal. Onun sadakati kitaplarına ve okurlarına karşı; seninki ise sadece diziye ve odaya karşı. Bu gerginlik, bizi olmamız gereken yerde tutuyor. İkiniz de profesyonelsiniz ve ben endişelenmiyorum.”

Grant hızlıca nefes verdi. “Pekâlâ, beni denklemden çıkar. Yine de odadakilerle anlaşıyor ve bunun sebebi sadece gerginlik değil. İlk gün gerginliktendi, ikimiz de bunu gördük

ama o günden beri konuşmakla ilgili *hiç* sorunu olmadı. Ne zaman konuşsa, yüzde seksen ihtimalle odanın akışını durdurma ihtimali oluyor. Bu henüz bir sorun değil ama şunu anlıyorum ki bu şekilde devam edip bizimle her konuda tartışmayı sürdürürse...”

Grant başını iki yana salladı. “Tanıştığımızda bana mutlu yazarların daha iyi diziler yazdıklarını söylemiştin. *Ben* aşırı mutsuzum ve belki bu benim yüzümdendir, belki bu benim kendi derdimdir ama sana kesin olarak sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen oldukça güçlü bir moral takviyesine ihtiyaç duyduğumu söyleyebilirim.”

Suraya dudaklarını büzdü. “Ne önerirsin?”

“Ben... Bilmiyorum,” deyip içini çekti Grant. “Sanki Helen, eğlencenin verimli de olabileceği düşüncesini algılamıyor. O böyle, liseden beri böyleydi. Birinin onunla bu konuda konuşması gerek ve bu kişi ben olamam.”

Suraya sert bir sesle “Bu senin problemin,” dedi. “Ben senin dediğin kadar kötü olduğunu düşünmüyorum.”

Grant monoton bir sesle, “Geleceği tahmin ediyorum,” dedi. Suraya’nın bir silgi alıp tahtada yazanları silmesini izledi. Grant’in boğazı düğümlendi, adını koyamadığı türden bir çaresizlik hissediyordu. “Bu konuyu açmamalıydım. Bilmiyorum. Üzgünüm.”

Suraya başını iki yana salladı. “Konuyu açtığına sevindim, böyle şeylere dikkat etmen güzel. Ben bu durumu gözlemleyeceğim, Grant. Eğer daha büyük bir soruna dönüşürse, söz veriyorum halledeceğim. Şimdi eve git ve *hafta sonu güzel vakit geçir.*”

Haklı bir öfke duygusu onu otoparka kadar götürdü.

Sonra bu balon patlayıp yok oldu. *Ben burada ne yapıyorum böyle?*

Grant, işini sadece teknik olarak sözleşmesini yerine getirecek şekilde yapabileceğini biliyordu: Zamanında gelebilir, öğle yemeğinde hoş sohbetler yapabilir, sıra kendisine geldiğine birkaç fikir ortaya atabilir ve fikirleri reddedilirse pes edebilirdi çünkü nihayetinde, bu sadece bir işti.

Sonraki on dokuz haftayı kolay modda geçirebilirdi ve bu muhtemelen odanın dinamikleri için daha iyi olurdu.

Ama dizi için daha iyi olmazdı.

Gözlerini kapadığında anında, sinir bozucu şekilde Helen Zhang'in gülümsemeyen yüzü belirdi. Hatıralarındaki kadar soğuk ve umursamazdı, belki de birazcık kırılğan.

Grant nefesini verip gözlerini açtı. Biraz saçma hissediyordu. Tüm şöhretini ve kariyerini, başta o kadar fazla istemediği bir iş için batırmayacaktı.

Pazartesiden itibaren doğru davranmaya karar verdi.

Nazik olacaktı.

Mükemmel olacaktı.

Helen Zhang onun hakkında tek bir şey bile söyleyemeyecekti.

Altı

Grant, yazar asistanının getirdiği öğle yemeğinden büyük lokmalar alırken “Of be, güzel sandviçlere bayılıyorum,” dedi.

Yazarlar odasındaki üçüncü haftalarıydı ve bugün öğle yemeği yerini seçme sırası kendisindeydi. Helen, onun seçiminin odadaki herkes tarafından çok sevildiğini fark etti.

Ne kadar da sinir bozucu.

Suraya, Grant’e bir kutu nane şekeri atıp komik bir tiksinti ifadesiyle “Bazı şeylerin keyfini çıkarışın resmen pornografik,” dedi.

Grant hünerle kutuyu yakalayıp, göz kırparak ağzına nane şekerleri atarken “Ben de seni seksi buluyorum, Suraya,” dedi.

Helen, eşcinsel ve evli patronlarıyla flört etmenin bu odanın favori sporu olduğunu keşfetmişti. Suraya bunu kahkahalarla ödüllendiriyordu ve bu kahkahalar, fikirler tahtasında yer alan espri önerilerine dönüşüyordu. Şaşırtmayacak şekilde, bu konuda en iyi olan kişi Grant’ti.

Ve işi sadece burada bırakma inceliğini de göstermiyordu.

Grant; Tom ve Eve’in Instagram’da gördüğü hafta sonu gezilerini soruyor, Suraya’nın çocuklarına “popüler kültür eğitimleri için” DVD ve kitaplar getiriyor, Owen ve Nicole’la

dedikoducu internet kavgalarına gülüyordu ve Helen, Saskia'nın Grant'ten hoşlandığına epey emindi (*hain*) çünkü konuşkan kız, o odaya girdiği anda pancar gibi kızarıp susuyordu.

Grant'in üzerinde çaba harcamadığı tek kişi, kendisiydi. Helen'a karşı son derece, kusursuz derecede kibardı. Asla sevimli, sinir bozucu ya da *herhangi başka bir şey* olacak kadar ilginç değildi.

Helen ne zaman bir fikir sunsa "Bu fena olmayabilir," diyor, başka birinin bu fikri desteklemesini ya da yok etmesini bekliyordu.

Helen, yabani otlar gibi büyüyen aptalca bir alt olay örgüsü konusunda endişesini dile getirdiğinde "Mantıklı geliyor," diyordu.

Helen bir şeye sinirlendiğinde, "Seni anlıyorum," diyordu. "Ama..."

Ama, ama, ama.

Saldırı sapanını ve oklarını kibarlıkla gizliyor, sonra onun tüm fikirlerini teker teker reddediyordu. Özellikle sinir bozucu bir günün ardından Saskia'nın onun için çizdiği, Grant'in yüzünün etrafında kıçlar olan bir eskizi vardı.

Helen bunun nasıl olduğunu, sadece birkaç hafta içinde *bu dizinin uyarlandığı seriyi yaratmış olan* sevilen yazardan odadaki görüşleri en önemsiz kişiye nasıl dönüştüğünü anlayamıyordu.

Bu, davet edildiği halde Owen'ın içkili, çılgın doğum günü/erken Cadılar Bayramı partisine gitmediği için miydi?

Helen bu teklifi reddetme konusunu pek düşünmemişti: Yaşı, kendini tanıyacak ve yabancıların bulunduğu partileri *sevmediğini* bilecek kadar büyüktü ve üstelik zamanını bir sonraki romanını ciddi ciddi düşünerek geçirmesi çok daha

iyi olacaktı. (Nihayetinde Hollywood'daki lüks emlakçılarla ilgili bir realite şovu izlemiş ve koltuğunda uyuyakalmıştı.)

Yine de herkesi gereksiz, zorunluluktan doğan bir rahatsızlıktan kurtardığını düşünmüştü. Ama Owen'la Nicole'un sonraki pazartesi çılgın partiyi anlatışını dinlerken (evli ve çocuklu Tom ve Eve bile partiye gitmişlerdi!) Helen bir şekilde çuvalladığını ve kendini çok uzun zaman önce atlattığını düşündüğü eski kısır döngüye hapsettiğini hissetmeden edememişti.

Buradaki varlığı *gerekli* değilmiş gibi hissediyordu. Bunu, konuştuğunda herkesin göz temasından kaçınmasında, Owen'la Nicole'un Grant'e, *Helen lisedeyken de bu kadar sinir bozucu muydu?* der gibi bakışında sezebiliyordu.

Yine muhtaç bir ergene dönüştüğünü hissetmekten, onay için Suraya'ya bakmaktan, dersten sonra Saskia'yla toplaşıp herkesin muhtemelen *onlarsız bir grup sohbetinde olduğundan* bahsederek kaynaşmaktan nefret ediyordu. Michelle olsaydı ne derdi, diye merak etti ve sonra bu düşünceyi açık unutulmuş bir veranda ışığı gibi kapattı.

Grant şimdi, "Ne demek istediğini anlıyorum..." diye lafı dolandırıyor, "... ama bence, *dizimizin* bağlamında Saskia haklı: Bu nihayetinde bize daha fazla hikâye alanı açar."

Saskia kızardı ve Helen'a özür diler gibi baktı.

Suraya canlı bir şekilde "Bence bugün yeterince çalıştık," dedi. "Helen, oyuncu seçimleri hakkında konuşmamız için kalabilir misin?"

Herkes çıkarken Helen onaylayarak başını salladı.

Yalnız kaldıklarında, "Grant'le bir derdin var," dedi Suraya.

"Hayır. Yani, ondan nefret falan etmiyorum." Helen boca-lıyordu. "Sadece ne zaman ağzımı açsam, her seferinde fikir-lerimi reddediyor."

Suraya kaşlarını çatarak “Hmm,” dedi.

“Yanlış yaptığım bir şey mi var?” diye sordu Helen. “Sinir bozucu mu davranıyorum, fazla mı konuşuyorum, yeterince konuşmuyor muyum, ya da...”

“Hayır, sen sadece... Gerginsin,” dedi Suraya. “Herkes bunu sezebiliyor. Saskia da gergin bir bebek yazar ama o bile sezebiliyor. Bence senin gergin olman diğer herkesi de geriyor. ‘Ya yanılıyorsak? Ya Helen bizden zekiyse ve her şeyi mahvediyorsak? Ya bu dizi başarısız olursa ve hepimiz bu gemiyle beraber batıp bir daha asla çalışamazsak?’ diye düşünüyorlar.”

“Öyle düşünmüyorlardır,” dedi Helen. “Düşünüyorlar mı?”

Suraya omzunu silkti. “Gerginliğini azaltmak için ne yapabiliriz?”

Helen düşündü. *Gergin*. Yazarlar odasındaki son birkaç haftadaki performansını aniden utanç verici bir netlikle gördü.

Nihayet gülerek “Muhtemelen hiçbir şey,” dedi. “Bu eser benim bebeğim ve şimdiye dek yaptığı en büyük şey bu. Sanki bensiz büyümesine izin vermem gerekirken onunla beraber üniversiteye gitmişim gibi hissediyorum. Belki de beni kovmalısın.”

“Bu söz konusu değil.” Suraya gözlerini devirdi. “Bu kadar erken bir aşamada bölünmüş bir ekip olmayacağız. Stüdyo bize olan tüm inancını kaybeder.”

“Ben sadece serinkanlı olma konusunda çok iyi değilim,” dedi Helen. “Asla Grant gibi olmayacağım.”

Suraya güldü. “Grant gibi olmana ihtiyacım yok; kendin gibi olmana ihtiyacım var. Bu gergin, korkmuş kız sen değilsin. Bu sadece...” Parmaklarını şaklattı. “Bu sadece henüz bize güvenmediğin için. Bu benim hatam.”

“Hayır, Suraya, sen gayet iyiydin...”

Suraya elini havaya kaldırdı. “Patron benim, kimin hatası olduğunu ben söylerim ve hata her zaman benimdir. Seni kazanmak için yemek ve içkiden fazlasının gerekeceğini bilmeliydim.”

“Beni kazandın,” dedi Helen kısık sesle. “Sana söyledim, sana güveniyorum.”

“Tatlım, kendi yalanlarını saptamada daha iyi hale gelmelisin,” diyerek güldü Suraya. “Sorun değil. Bunu çözeceğiz. Evine git,” dedi.

Suraya ertesi sabah, kasımın ilk hafta sonunda “yazarlar odası kaynaşma kampı inzivasına” gideceklerini bildirdiğinde, Helen bunun kendi suçu olduğunu bildiğinden biraz utandı.

“Yaşasın,” diyen Eve, Tom’a belli belirsiz, *Kahretsin, bebek bakıcısına ihtiyacımız var*, anlamına gelen bir bakış attı.

Owen içgüdüsel olarak sanki bir duygusal destek köpeğiymişçesine cep telefonuna uzanıp “Kamp mı, ormanda kamp gibi mi?” dedi. “Böcekler, ayılar, yapraklar falan mı?”

Grant koltuğunda dönerken “Üst ranza benimdir,” dedi.

Helen, *Bu inzivanın olacağını zaten biliyor muydu?* diye merak etti. Grant ona kibar, arkadaş canlısı bir şekilde gülümsediğinde başarısızlığın yakıcı acısını hissetti.

Yedi

Helen kulübeye kendi arabasıyla gitmeyi seçti: Görünüşe göre herkes ya doğu tarafında ya da Vadi'de yaşıyordu ve tıkkış tıkkış bir araba yolculuğu için şehrin diğer tarafına kırk beş dakika araba sürmek istememişti. Üstelik tek başına araba sürmeyi seviyordu. Başkalarının ikinci el çalma listeleri hakkında ne düşündükleri konusunda endişelenmeden müzik dinleyip, kendi düşüncelerinden sıkıldığında podcastlere geçerken, Los Angeles'ta bulunduğu bunca zamandan daha fazla kendi gibi hissediyordu. Santa Monica'dan Forest Falls'a olan iki saatlik yol hızlı geçti, uzaklardaki San Bernardino Dağları gitgide büyüyordu, ta ki aralarından geçtiği için dağlar tamamen gözden kaybolana dek.

Helen'in ilk gördüğü insan Grant oldu; geniş, üçgen çatılı bir kulübenin etrafını saran verandadaki bir katlanır sandalyede oturuyordu. Helen park ederken Grant ayağa kalktı.

Helen tereddütle, "Selam," dedi. Otoparktaki o ilk haftadan beri yazarlar odasının dışında teke tek görüşmemişlerdi. *Hiç resmi ders saatleri dışında isteyerek Grant Shepard'la konuştun mu? Hayır, tabii ki konuşmadım, Sayın Yargıç.* "Başka kim burada?"

"Herkes on beş dakika geç çıktı ve trafiğe takıldı," dedi Grant.

Helen çantasını almak için bagaja doğru yürüdü.

“Ben taşıyabilirim...”

“Hayır teşekkürler,” diyen Helen hafta sonu için hazırladığı çantasını bagajdan çıkardı.

“Saçmalama,” dedi Grant ve çantayı yine de aldı.

Kulübenin içi Helen’in beklediği gibi değildi: Gerçekten tek bir oda vardı. Burası, aşağıda iki geniş çekyat, yukarıdaki çatı katında da dört ranza olan geniş açık kat planlı bir yerdi. Her santimi çerçeveli manzara tablolarıyla kaplı olan ahşap duvarlara ürkütücü gölgeler düşüren boynuzlardan yapılma bir avize vardı.

Grant, arkasında onun çantasını taşıyarak Helen’i içeri doğru takip etti. “Alt kattaki banyo kesinlikle ele geçirilmiş,” dedi. “Örümcekler tarafından. Ben yukarıdaki ranzalardan birindeyim. Sen nerede uyumak istiyorsun?”

“Ben çekyatlardan birinde yatarım. Saskia’yla paylaşabilirim,” dedi Helen.

Grant onun çantasını yere bıraktı ve ikisi de aynı anda artık herkesin gelmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şey olmadığını fark ettiler. Helen, siyah balıkçı yaka kazağı ve taytıyla burası için fazla şık giyinmiş olabileceğini fark etti. Grant solmuş gri bir sweatshirt ve eşofman giyiyordu ve o epey... *Çekici* görünüyordu, bu düşünce istemsizce gelmişti ve Helen başka bir tarafa bakmak için bir bahane arandı.

“Çay var mı?” diye sordu Helen ve cevap beklemeden mutfığa geçti.

Dolap kapılarını rasgele açıp kupa ve çay buldu ama çaydanlık bulamadı. Grant üst raftan paslı bir gümüş çaydanlık almak için Helen’in üzerinden uzandığında, kız onun bedeninin ani, somut sıcaklığını hissetti.

Grant çaydanlığı ona uzatıp, “Buyur,” dedi.

Helen çaydanlığı açıp musluğa döndü. Tereddüt etti, sonra... “Sen de ister misin?”

Grant şaşırılmış gözüktüyordu. “Tabii.”

Helen çaydanlığı doldurup ocağa koydu ve birkaç saniyelik zorlanmadan sonra ocağı yakmayı başardı.

“Suraya bize güvenmediğini düşünüyor,” dedi Grant.

Helen arkasına dönmedi. “Demek sana bunu söyledi.”

“Evet. Bu konuda konuşmak ister misin?”

Helen nefesini bıraktı. “Seninle değil.”

Grant başını iki yana salladı. “Neden hep böylesin?”

“Böyle derken daha net olmalısın,” dedi Helen.

“İşleri kendin için zorlaştırıyorsun. İhtiyacın yokken huy-suz ve savunmacı davranıyorsun.”

Çaydanlık ötmeye başladığında Helen alayla, “Ne yani, senin gibi olmaya çalışıp *sürekli* tüm dünyadaki herkesin en sevdiği kişi olmaya mı uğraşmalıyım?” diye sordu.

“Uyuz olma,” dedi Grant ve o sırada kapı açıldı.

Gelenler Tom ve Eve’di, yoldan dolayı yorulmuş gözüktüyor ve In-N-Out hamburgerleri gibi kokuyorlardı.

“Trafik çok fenaydı. Neredeyse geri dönüp zehirlendiğimizi söyleyecektim ama eve dönmek daha da uzun sürerdi,” dedi Eve. “Ah, burası tuhaf.”

“Sanki yetmişlerde bir yaz kampındayım ve burası da seksi, düşünceli kamp rehberlerinin kulübesiymiş gibi hissediyorum,” dedi Tom. Merdivenlerden yukarı koştu. “Burada gerçekten de ranzalar var!”

Eve, Grant’le Helen’a bakıp gözlerini devirdi. “Ranzada yatmak isteyecek.”

Tom yukarıdan “Kesinlikle bir ranzada yatacağım!” diye bağırdı.

SURAYA GÜN BATIMINDAN hemen önce özürlerle, trafik düşmanlarına dair hikâyelerle ve içkiyle donanmış olarak gelmişti. Grant, kendi zorunlu gezisine bu kadar geç gelen korkusuz liderlerine biraz kızgındı; onun yardımcısı olduğundan günün büyük bir kısmını mecburiyetten ev sahibi olarak geçirmişti. Bir parçası, Suraya'nın bunu bilerek yaptığını düşünüyordu. Suraya (patron olmadan insanların sosyal olarak daha fazla kaynaşacağına ve kaçının trafik yüzünden geç geleceğine dair entrikacı hesaplarla) bunu yapacak türden biriydi. Grant, Tom ve Eve'in yan yana duran ranzalarını hazırlamasına yardım etmişti (Tom imalı bir tavırla "Seksi kamp rehberleriymiş gibi yaparız," demiş, Eve de yastığıyla ona vurmuştu), rica üzerine Saskia ve Nicole'un cadılara özgü tarot kartı, kuvars ve adaçayı teçhizatlarını karşılaştırmaları için koltukları itmişti ve iPhone şarjını unutan Owen için kendisinininkini bulup getirmişti.

Bir de her yeni gelenle kendi içine daha da fazla kapanan Helen vardı.

Grant ona yeni bir kupa uzatıp boğuk bir sesle "Sıcak, baharatlı viski," dedi. "Suraya'nın özel tarifi."

Helen, Grant'in diğer herkes gelmeden önce yarım saat boyunca kıyafetlerine sarınarak oturduğu katlanan sandalyeden ona baktı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Diğer herkes içeride Nicole'un getirdiği ev yapımı tatlıdan kalanların tadını çıkarıyordu. Helen biraz hava almak için izin istemişti ve Grant, onaylayarak başını sallamadan önce Suraya'nın gözlerinde beliren hayal kırıklığı dolu ifadeyi yakalamıştı.

Grant, Helen'in duvarlarını yıkmanın bir yolu olmasını istiyordu. Başka herhangi biri olsaydı, onun duvarlarını yıkabileceğinden oldukça emindi. Komik ve biraz aptalca bir şey söylerdi; ona yazarlar odasında başka herhangi birinin

duyamayacağı kadar kısık sesle ve utangaçça yaptığı esprilere dikkat ettiğini göstermenin bir yolunu bulurdu.

Helen bir battaniyeye sımsıkı sarındı ve Grant, hayatında kucaklanmaya bu kadar ihtiyacı olan birini görmemiş olduğunu düşündü.

“Bundan nefret ediyorsun,” dedi nihayet.

“İnsanların etrafında çok fazla vakit geçiriliyor, *sürekli*,” dedi Helen. “Buna nasıl katlandığını bilmiyorum.”

“Çok kolay, ben insanları seviyorum,” dedi Grant. “Sen sevmiyorsun.”

Helen kaşlarını çattı.

“Bazı insanların sevilen *New York Times* çoksatan yazarı, diğerlerinin ise senarist olmasının bir sebebi var,” dedi Grant. “Sen bir yazarsın, hayatını yazarak kazanıyorsun. Ben bir Hollywood şarlatanıyım. Sadece yazarlar odalarında konuşmada iyiyim.”

Helen hızla, önemsemez bir şekilde nefesini verdi.

“Evet, bu konuda iyisin,” dedi sonunda.

Grant onun karşısına oturdu. “Bir keresinde roman yazmaya çalışmıştım,” dedi.

Helen cevap vermedi.

“Bana konusunu sormayacak mısın?”

Helen dudak büktü. “Herkes bir kere roman yazmayı denemiştir. Babamın balık tutmaya gittiği arkadaşı bile bir kere roman yazmayı denemişti. İnan bana, konusunu bilmesem daha iyi. Eğer iyiye, çalacağımdan korkarsın. Kötüyse de yüz ifadem duygularımı kesinlikle belli eder.”

“Biliyorum. Her gün öğle yemeğinde bana dik dik bakmandan bunu anlayabiliyorum.”

“Öğle yemeklerinde çok sinir bozucu oluyorsun,” dedi Helen. Bunu Grant’in neredeyse tanıdık geldiği için hoş bulacağı bir huysuzlukla söylemişti. *Neredeyse*. “Herkesin en

sevdiği yazar-adam olmak için en çok uğraştığın zaman dilimi bu.”

“Eh, seçimler yaklaşıyor, o yüzden...”

Helen kahkahadan pek de farklı olmayan alaycı bir ho-murtu çıkardı.

“Buraya hiç gelmemeliydim,” dedi nihayet. “Böyle... Hollywood olaylarına uygun değilim.”

“Tabii ki uygunsun,” dedi Grant. “Herkes buradaki herkesi kıskanıyor. Sen de insanların senden nefret ettiğini düşünme-yi seviyorsun. Lise zamanlarını hatırlıyorum.”

Helen onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Ben de lise zamanlarını hatırlıyorum.”

Helen’in bakışlarının büyük zahmetlerle kazandığı onca cila katmanını delip içerideki çıplak gerçekliğe ulaşıyor gibi gelmesi, Grant’i rahatsız hissettirdi.

Grant tekrar sağlam durmaya çalışarak “Senin arka planını biliyorum,” diye açıkladı. “Onu demek istedim.”

“Keşke bu konuyu sürekli açmasan. Benim hakkımda bil-diğin arka plandan hoşlanmıyorum.”

Grant hızla nefesini verdi. O da Helen’in kendisi hakkında bildiği arka plandan hoşlanmıyordu ama şu anda bu konuyu açmak ters etki yaratırmış gibi görünüyordu.

Nihayet “Pekâlâ,” dedi. Neden dışarı çıktığını hatırlayıp, “Ama diğer herkes için daha fazla çaba göstermelisin. Yazar-lar odasının ya da geri kalanımızı umursamıyorsan kitapları-nın iyiliği için,” diye ekledi.

Arkasına döndü ve Helen’i somurtması için yalnız bıraktı.

HERKES PİJAMALARINI GIYDIKTEN sonra, Owen bir ruh çağırma tahtası çıkardı.

“Kim hayaletlerle konuşmak ister?” diye sordu. Birkaç sı-cak viski ve alkollü bir sıcak çikolata içmişti. Hepsi içmişti.

“Bunu Cadılar Bayramı’ndan sonra indirim sepetinden almıştım.”

Kız kardeşinin ölümünden birkaç yıl sonra, Helen’in ölümlerle konuşmanın mümkün olup olmadığı merakıyla dolup taşıdığı bir zaman dilimi vardı. Ebeveynleri; bilimsel metodu, Helen’la Michelle’in gittiği kilise okul derslerindeki önemsiz bilgilerden daha kutsal tutan bilim insanlarıydı (ölümsüz ruhları için kaygılanmaktan çok, sosyalleşme ve asimile olma kaygısıyla). Bu yüzden Helen, bu takıntılı meraktan kurtulmak için üniversitede bu konuda bir araştırma makalesi yazmıştı ve şimdi ruh çağırma tahtaları konusundaki bir paragrafı hatırlıyordu.

Ruh çağırma tahtası konseptini saçma buluyordu. Bu, öbür dünyayla kurulan yavaş bir telefon bağlantısı gibiydi.

Daha fazla çaba göstermelisin.

Tereddütle “Biliyor musunuz, ruh çağırma tahtaları, Viktorya döneminde insanların flört edebilmesi için bir oyun olarak üretilmiş,” dedi.

“Bunu neden bilelim ki,” dedi Nicole.

Helen, parkelerin aralıklarında kaybolacak kadar küçülmek istedi ama yanındaki Tom “Bunu biliyordum çünkü ben kültürsüz bir öküz değilim,” dedi.

Nicole kahkaha attı. “Peki, o zaman Viktorya döneminden bir hayaletle flört etmek istiyorum.”

Grant ateşi körüklerken, diğerleri yere diz çöküp ruh çağırma tahtasını sehpanın ortasına serdiler.

“Grant, buraya gel! Nicole’un flört etmesi için bir hayalet çağıracağız,” diye bağırdı Owen.

Helen birdenbire Grant Shepard’ın hayaletlere inanıp inanmadığını merak etti.

“Size iyi eğlenceler,” dedi Grant. “Ben yokum.”

Uzun bacaklarını bir kanepeye uzatıp Kindle’ını çıkardı.

“Çok sıkıcısın,” diye laf attı Eve.

Owen talimatları okuyup, “Herkes yönlendirme tahtasına bir parmağını koysun,” dedi. “Sonra basit bir soru soracağız, örneğin ‘Arkadaş canlısı mısın?’ veya ‘Bu gece yanımızda kaç ruh var?’ gibi.”

Saskia boynuzdan yapılma avizeye “Arkadaş canlısı mısın?” diye sordu.

Helen, Grant’a baktı. Grant onun bakışlarına karşılık vermedi, Helen en son ne zaman aralarında berbat bir şeyler dolışmadan göz göze geldiklerini hatırlayamıyordu.

Parmaklarının altındaki yönlendirme tahtası yavaşça, çok yavaşça sol üst köşedeki *Evet*’e doğru hareket ediyordu.

“Ah, iyi,” dedi Saskia. “Selam, hayalet... Yoksa hayaletler mi demeliyim? Kaç hayalet var?”

Yönlendirme tahtası hareket ederken birbirlerine baktılar.

“Ben hareket ettirmiyorum,” dedi Tom.

“Bu psikolojik bir şey,” dedi Eve. “Herkes bilinçsizce cevaba doğru birazcık hareket ettiriyor.”

“Bu kadar mantıklı olma,” dedi Suraya. “Hayaletler konuşuyor.”

Yönlendirme tahtası 2 ile 3 arasında durdu.

“Yani burada... iki buçuk hayalet mi var? Yoksa yirmi üç mü?” Helen kaşlarını çatı.

“Ben iki buçuğu beğendim,” dedi Nicole. “Acaba buçuk kısmı hangi yarısı? Alt yarısı mı?”

Tahta kıpırdamadı.

“Bence hayaletler bu sorudan hoşlanmadı,” dedi Saskia.

“Burada mı öldünüz?” diye sordu Tom.

Tahta, *Evet*’e doğru ilerledi.

“Ürkütücü,” dedi Owen.

Nicole “Seksi miydiniz?” diye sordu.

Tahta, *Evet*’in üzerinde kaldı.

“Yani burada ölmüş iki buçuk seksi hayalet var,” dedi Nicole. “Bence hayalet grup seksi yapabiliriz.”

“Onlara gerçekten tanıdığımız ölü insanları sormalıyız,” dedi Owen.

Helen, Grant’e baktı. Bakışlarının karıncalandıran sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi ama Grant kararlılıkla Kindle’ını okuyordu.

“Ninem Ruth’u tanıyor musunuz?” diye sordu Nicole. “Geçen sene öldü.”

Tahta, *Hayır*’a ilerledi.

Nicole “Eh bu mantıklı geliyor. Muhtemelen ruhlar diyarında çok fazla hayalet vardır,” diye ekledi. “Başka denemek isteyen var mı?”

“Helen, konuşmak istediğin herhangi bir hayalet var mı?” diye sordu Suraya.

Helen yutkundu. Birdenbire lise sonun son birkaç haftasında rehberlik hocasının ofisinde geçirdiği berbat saatleri hatırlamıştı, her adımda fısıltıların onu takip ettiğini duyuyordu: *Burada olduğuna bile inanamıyorum, yani onun küçük kız kardeşi, ben olsam her şey normalmiş gibi okula gelemezdim.* Yetişkinlerin ona yardım etmeye çalıştığını, ona çok büyük bir sabırla ve son derece küçümseyerek “Peki şimdi kız kardeşinle konuşabilsen ona ne söyledin?” dediğini hatırlıyordu.

Helen kendi kendine çaresizce, *Daha fazla çaba göstermelisin,* diye düşündü.

Grant birdenbire “Benim bir hayaletim var,” dedi. “Çekilin.”

Suraya’yla Owen’in arasına sıkıştı ve parmağını tahtanın üzerine koydu. Helen ona baktı, bu bir hataydı çünkü Grant’in kahverengi gözleri anında onunkilere kaydı. Helen onun içinde yükselen acılı, korkunç, dile getirilmeyen bir hissi algıladı,

sonra Grant bakışlarını kaçırdı. Helen, *Geri dön*, demek istiyordu. *Sana daha dikkatli bakmak istiyorum.*

Grant boğazını temizledi. “Amcam geçen aralıkta öldü. Fred Shepard. Bodrumda hâlâ karıştırmamız gereken birkaç kutu var ve bence onları atmalıyız. Bu sorun olur mu?”

Tahta hareket etti: *S... E... N...*

Owen elini çekti. “Olmaz, olmaz, olmaz. Bu bana fazla ürkütücü gelmeye başladı.”

Grant “*SEN* demesi mi fazla ürkütücü geliyor?” deyip güldü.

“O cümlemin nasıl biteceğini öğrenmemize gerek yok,” diye ısrar etti Owen. “Benden bu kadar, uykum var. Bu enerjiden kurtulup yatalım.”

Saskia, tahtayı temizlemelerinden önce odada adaçayı yakmak için ısrar etti. Helen, nedense Grant’e teşekkür etmesi gerektiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı ama Grant, ona dönüp bakmadan yatmaya gitti. Bu yüzden Helen ona teşekkür etmek yerine dağınık kupalarla boş alkol şişelerini toplamak için geride kaldı.

Boş bir Southern Comfort şişesini incelerken midesinde sıcak ve baharatlı bir hisle “Düşündüğümde çok daha fazla içmişiz,” dedi.

“Suraya’nın özel tarifi,” diye mırıldandı Saskia.

Yukarıdan gelen bir *güm* sesi dikkatlerini çekti. Grant’in tanıdık gürleyen sesi “Ah,” dedi.

Saskia kıkırdadı. “Üst ranza için fazla uzun.”

Birkaç saniye sonra yorganına sarınmış Grant belirdi. Kapıya doğru ilerleyip, “Ben dışarıda uyuyacağım,” diye homurdandı.

Helen gözlerini kırptırdı. “Dışarıda uyuyamazsın. Dışarıda... Ayılar falan var,” dedi.

Grant uykulu hâlinde eğlenmiş gözüküyordu. “Ayılar falan,” diye mırıldandı.

Helen başıyla iki çekyatın arasındaki geniş koltuğu işaret etti. “Orada uyu.”

“Sonra da akordeon gibi mi uyanayım? Yok kalsın,” deyip ilerledi Grant.

“O zaman ranzalara biz geçeriz,” dedi Saskia. “Sen çekyatımıza yatabilirsin. Değil mi?”

Helen’ı dürttü.

“Evet,” dedi Helen.

Grant esnedi. “Centilmenlik için fazla yorgunum. Yukarıda iki boş ranza var,” deyip en yakın şilteye çöktü.

Saskia’yla Helen merdivenlerden çıktılar. Sadece iki üst ranza kalmıştı ve Saskia tuvalete en yakın olanı seçti. Helen ışığı kapatıp alt ranzada hafifçe horlayan Owen’ı uyandırmamaya dikkat ederek kendi ranzasına çıktı. Üst ranzaya ulaşır ulaşmaz ise hatasını fark etti: Burası Grant’indi ve yorganını aşağı götürmüştü.

Kendi kendine “Grant Kahrolası Shepard,” diye mırıldandı.

Telefonunu fener gibi kullanarak ranzadan indi ve parmak ucunda aşağı kata ilerledi. Karanlıkta mobilyaların arasında ayaklarını sürüyerek yürüdü, ta ki çekyatı bulana dek. Grant’in nefes alıp verişleri derin değildi; gözleri kapalıydı ve yüz hatları rahatlamıştı. Şimdiden uyumuştı.

Helen fenerini yakınlara tutup atılmış koltuk yastıklarının yanına yığılmış fazladan çarşafı buldu. Onları almak için Grant’i geçmişti ki güçlü parmaklar onu aniden bileğinden yakalayıp öne doğru çekti.

Helen düşmemek için boş elini kaldırdı ve eli çıplak bir tene değince nabızı tekledi.

Grant doğruldu, üzerinden sıcaklık yayıyordu, gayet uyanıktı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu kısık bir sesle.

“Çarşafılar,” diyebildi Helen. “Yorganı da götürmüşsün.”

Sağ elinin hâlâ Grant’ın göğsüne bastırdığının ve biri ışığı açsa, bir aşk romanı kapağının ucuz bir pantomimi gibi gözü-keceklerinin acı verecek kadar farkındaydı.

Grant etrafı daha yeni algılıyormuş gibi aşağı baktı. Kendi kendine güldü. “Doğru. Pardon. Bana bir saniye ver.”

Grant onu bırakınca Helen onun yokluğunda soğuk havanın bedenine geri döndüğünü hissetti.

Helen çarşafıya uzanıp, “Sadece çarşafı alsam da olur,” diye mırıldandı.

“Hayır, sorun değil. Yorganı al.” Grant yorganı Helen’a attı.

Helen yorganı yakalayıp çarşafı Grant’ın yatağına bıraktı.

Yatağın ucunda duraksadı. “Şey, iyi geceler,” dedi.

Gözleri karanlığa yeni alışmıştı ve Grant’ın gözlerinin mavi gölgelerde parıldadığını görebiliyordu.

Grant nihayet “İyi geceler,” diye cevap verdi.

Helen dönüp yukarı koştu. Bir suç mahallinden kaçıyor-muş gibi hissetmeden edemiyordu ki bu çok saçmaydı. Yorganı üst ranzaya yaydı, altına kıvrıldı ve...

Anında *Grant Kahrolası Shepard*’ın kokusuyla sarmalandı.

Nefesi kesildi. Bu kokuyu içine çekmek fazla mahrem geliyordu; karanlıkta bile fazla savunmasız hissediyordu. Yorganı başının üzerine çekti ve duyuları *Grant*’le dolup taşarken tam bir koza yarattı. Aşağıda yaktığı ateşten gelen tahta kokusunu alabiliyordu, tıraş losyonu ile karışık terinin tuzunu... Aynı anda hem baharatlı hem odunsu bir koku.

Grant’ın kavrayışını bileğinde hâlâ hissederken, zihni onun “Ne yapıyorsun?” diye sorduğu milisaniyeyi takılmış bir plak gibi ısrarcı bir döngüde oynatıyordu. Zihninde, Grant onu her seferinde bir milim daha yakına çekiyordu.

Yorganının kokusunu son kez derin derin içine çekerken, *Ben sapığın tekiyim*, diye düşündü. Sonra yorganı omuzlarından aşağı kaydırıldı.

Eğer dikkatli olursa, yastığına çok fazla gömülmezse, dönerse ve burnunu onu çevreleyen kumaşa daldırmazsa (vücudundaki her içgüdü *neden* ona bunu yapmasını söylüyordu ki?), o zaman *ondan* kaçınabilirdi.

Birkaç kere yavaş yavaş nefes alıp verdikten sonra Grant Shepard'ın yatağındaki odunsu, mahrem kokusunu fark etmeyecek kadar uykusu geldi ya da kokuya alıştı ve uyuyakaldı.

Sıcaklığı ve sert göğsüyle onu çevreleyerek duyularını ele geçiren güçlü bir beden rüyasına girdi.

Rüyasında, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Grant "Sence?" diye cevap verip onun üzerinde ilerledi, dudakları Helen'in kızarmış teninde dolaşıyordu, her dokunuşu ateşli bir vaatti.

Helen orgazm olmak üzereyken irkilerek uyandı ve hüsrarla bağırmamak için dudağını ısırıldı. Sabahın erken saatleriydi ve insanlar giyinirken alt kattaki gıcırtiları duyabiliyordu. Titrek bir şekilde nefesini bıraktı ve doğrulmadan önce nefesini düzenledi.

Aşağı indiğinde, Tom ve Eve mutfakta koşuştururken, Grant'i uykulu bir edayla çekyatta otururken buldu. Kahve rengi saçları uykudan sonra hâlâ dağınıktı.

Helen yüzünün hissettirdiği kadar kızarıklık olmadığını umarak, "Günaydın," dedi.

Grant rahatça "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Helen daha fazla hece onu ele verecekmişçesine, "Hı-hı," dedi.

Arkasındaki banyo kapısına baktı. "Banyoyu kullanacak..."

Grant hızla aşağı doğru bakıp, "Önden sen gir," dedi. "Benim bir dakikaya ihtiyacım var."

“Ah. Tamam.” Helen banyoya koşarken, beyninde bu aniden ortaya çıkan önemli bilgiyi gösteren neon ışıklı tabela yanıp söndü: *Grant Shepard şu anda ereksiyon olmuş.*

Sekiz

Suraya onlara “Burayı tırmanmak biraz zor,” diye seslendi. İnzivanın ikinci gününde kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkmışlardı ve Helen, vahşi doğanın hayranı olmadığına hiç bu kadar emin olmamıştı. Arada sırada doğa yürüyüşleri yapmaktan hoşlanıyordu ama dik yokuşlar ve daha az kullanılmış patikalar, onun için pek romantik değildi.

Helen yolu görüp duyulur şekilde inlediğinde, Owen “Katılıyorum, kızım,” dedi.

“Mutlu Kampçı” yazan boncuklu bir kolye takıyordu ama kesinlikle öyle değildi. Cebine uzanıp parlak renkli şekerler çıkardı.

“Yenilebilir ot? Kulübeye vardığımızda etkisi başlar, böylece bu kahrolası karmaşayı unutabiliriz,” diye önerdi. “Üstelik kulübede bizi şekerlemeli bisküvilerin beklediğine dair duyumlar aldım.”

Nicole “Oo, paylaşıyor muyuz? Ben bir tane isterim,” deyince Owen ona masum görünümlü mor bir şeker uzattı.

“Şey...” dedi Helen.

Şimdiye kadar otlarla olan tek deneyimi üniversitedeydi, oda arkadaşıyla başarısız şekilde ot içmeye çalışmış ve bir saati “Bence işe yaramıyor,” diyerek geçirmişti. Keyif kaçırdığı söylenmiş, bir daha asla çağırılmamıştı. Kaliforniya’da ot

kullanımı o kadar uzun süredir yasaldı ki bir Apple mağazası olabilecek kadar şık ot dağıtımcılarının önünden geçmek günlük rutininin normal bir parçası hâline gelmişti. Bunu bilmesine rağmen, hâlâ marihuanayı kendisinin sahip olabileceğinden çok daha havalı; biraz bohem, serbest bir yeraltı hayat stiliyle özdeşleştiriyordu.

Kulağa aşırı sıkıcı gelmediğini umarak, “Ben genelde yenilebilir ot kullanmam,” dedi.

Eve arkalarından “Tanrım, ben de. Kullandıktan sonra bayılıyorum ve tamamen işe yaramaz hâle geliyorum,” dedi. “İşin iyi yanı, bu beni bir sonraki bağ kurma egzersizinden kurtarabilir.”

Owen, Eve’e şeker dolu torbayı uzattı. “Her biri on miligram.”

“Off, ben yaşlıyım, bölmem gerekecek,” dedi Eve. Yarım ısırık aldı, sonra kocasının omzuna dokundu. “İşte,” deyip diğer yarısını ona yedirdi.

“Bana uyuşturucu mu verdin?” diye sordu Tom.

Eve “Tüm havalı çocuklar kullanıyor,” deyip gülerek ileri koştu.

Owen “Evliliklerinde kıvılcımı korumaları tatlı,” dedikten sonra ürperdi. “Ben yapamazdım. Helen?”

Helen gözlerini kırıştırdı. *Keyif kaçırma.*

“Eh, tüm havalı çocuklar kullanıyorsa,” deyip uyumlu bir tavırla yenilebilir bir ot aldı.

Şekerin tadı böğürtlenli bir *Sour Patch* gibiydi, sonradan ağızda sugötürmez bir şekilde ot tadı bırakıyordu.

“Sizce ne zaman etki eder?” diye sordu.

“Bilmem ki, belki kırk dakikada ya da iki saatte,” Owen omzunu silkti.

Owen, Helen’in yüz ifadesini görünce birdenbire güldü. “Ah, tatlım, bana bunun ilk yenilebilir otun olmadığını söyle?”

“Ben Doğu Yakalıyım,” diye cevap verdi Helen.

Owen kolunu ona doladı. “Bu eğlenceli olacak,” diye söz verdi.

Helen tuhaf derecede hafiflemiş hissederek güldü: Yenilebilir otun işe yaraması için çok erkendi, değil mi?

Nicole ve Owen onun tırmanmasına yardım ederken olayın yenilebilir ot değil, *kabul edilme* hissi olduğunu fark etti. Birdenbire, gruba katılmaya davet edilmesi çok anlamlı gelmişti.

New York’taki arkadaşlıklarında hiçbir zaman çok güvende hissetmemişti: Pallavi ve Elyse’in üçlü gruplarının dışında biraz daha yakın gözüktükleri arkadaşları vardı. Helen’in genç yetişkin kitabı yazarı çevresinde ise rekabetçi bir arkadaşlık havası vardı, bu da “Gerçekten birbirlerini seviyorlar mı yoksa sadece Instagram’daki okurları için numara mı yapıyorlar?” diye sorgulamasına sebep oluyordu. Hiçbir zaman herhangi bir grubun tam olarak önemli bir üyesi olmadığı hissini üzerinden atamıyordu: Grubun eğlenceli üyesi değildi, planlamada iyi olan üyesi değildi, manken gibi seksi olanı da değildi.

Bu yüzden kendini işine vermişti ve başarılarını sosyal çevrelerinde pazarlık unsuru olarak sunmuştu: *Bakın, arkadaş olarak ne kadar faydalıyım! O kadar eğlenceli olmasam da uzun süreli bir yatırım olarak değerli gözükmüyor muyum?* Birden fazla kişi onu, “Bu Helen, en etkileyici arkadaşım,” olarak tanıtıyordu.

Ama bu yazarlar odasında tam olarak etkileyici olmamıştı.

Belki de insanların önünde bazı konularda kötü olmak, arkadaşlığın gizli tutkalıdır.

Bu düşünce, içinde bir Noel ağacı gibi ısıltı ısıltı aydınlandı ve işte o zaman Helen yenilebilir otun etkisini göstermeye başladığını anladı.

Gülerek, *Ah olamaz*, diye düşündü, *Otuz iki yaşındayım ve çevre baskısı beni hâlâ etkiliyor.*

DOĞA YÜRÜYÜŞÜNÜN YAKLAŞIK birinci saatinde, Grant grubun yarısının kafasının aşırı güzel olduğunu acı bir şekilde fark etmişti.

Eve “Bazen hiç şunu düşünüyor musunuz... *Ağaçları!*” deyip tepelerindeki altın yapraklara bakarak ellerini dans eder gibi oynattı.

Tom bir homurtuyla güldü. “Şu anda çok aptalca konuşuyorsun. *Ağaçlarmış!*”

“Hayır, yani, çok büyük, yaşlı ve güzeller, yani, âdeta, eski zamanlardan beri ayakta duranlar, yani, hep aynı ağaçlar,” dedi Eve. “Mesela ben ve Viktorya döneminden bir kadın, *aynı ağaçları* deneyimlemiş olabiliriz.”

Tom “Evet, ne demek istediğini anlıyorum,” diyerek hemfikir oldu. “O batı tarzı metni yeniden yazmalıyız.

“*Evet.*” Eve parmaklarını şıklattı.

Suraya, Saskia’yla beraber grubun önünde hızla ilerlerlerken, “Hızlı olun,” dedi. “Neredeyse manzara noktasına geldik, sonra eve şekerlemeli bisküvilere dönebiliriz.”

Şekerlemeli bisküviler kelimeleri üzerine Grant’ın arkasında toplu bir heyecan mırıltısı dolaştı.

Grant, Helen’ı grubun kafası güzel üyeleriyle takılırken görünce şaşırdı. Nicole’un kulağına fısıldadığı bir espriye gülüyordu ve ona baktıktan sonra kıkırdamaya başladı. Helen, onu daha önce hiç görmediği kadar mutlu gözüküyordu.

Grant dudaklarının kenarının istemsizce yukarı doğru kıvrıldığını hissedince hemen onu düzleştirip doğal bir hale getirmeye çalıştı. Geçen herkese elini uzatarak yokuştan yukarı çıkmalarına yardım etti.

Nicole “Sağ ol, baba,” deyince o ve Helen yine kıkırdamaya başladılar.

Helen “Ben kendim çıkabilirim,” deyip elini sallayarak Grant’i savuşturdu.

Grant, kaygan tabanlı yepyeni yürüyüş botlarına bakarak “Tabii ki çıkabilirsin,” diye karşılık verdi.

Helen’in dirseğini tutmak için uzandığında Helen ondan uzağa döndü. “Ben hallederim dedim.”

Dönüşünün kuvveti Helen’in dengesini bozdu ve Grant içgüdüsel olarak onu savurduğu kollarından yakalamak için öne atıldı.

Helen ona bakıp, “Ah,” dedi. “Galiba halledemiyormuşum.”

Bunun üzerine gülünce bunun şaşkınlığı Grant’in ayağının kaymasına sebep oldu ve birdenbire *tepeden aşağı yuvarlanmaya başladılar*.

Grant “Kahretsin,” diye homurdanıp darbenin çoğunu kendi almaya çalıştı.

Helen “Olamazolamazolamazolamaz,” derken nefesi Grant’in boynuna kesik kesik geliyordu.

Düşüşleri yapraklı tepenin dibinde sona erdi ve yukarıya, onlara gözlerini dikmiş olan altı kişiye baktılar.

Helen ayağa fırlayıp, “Kahretsin,” dedi ve yukarı doğru “İyiyiz!” diye seslendi.

Grant yerden kuvvet alarak doğruldu ve kalkarken avuçlarının acılı itirazını hissetti. Aşağı baktığında avuçlarının derisinin sıyrıldığını ve kızardığını gördü.

“Of, siktir,” dedi Helen. “Sen iyi değilsin.”

“İyiyim.” Grant elini sallayarak onu geçiştirdi.

Helen diğerlerine, “Grant’in elleri kanıyor!” diye bağırdı.

“İyiyim!” dedi Grant.

Helen, biraz diğerlerine biraz da Grant’e bağırarak, “O iyi değil, tıbbi desteğe ihtiyacı var,” dedi.

“Abartıyor. Sadece ellerimi yıkamam gerek.”

Suraya ona “Önden kulübeye gitmek ister misin?” diye seslendi. “Manzaraya sadece birkaç adım kaldı. Ben rehberlik edebilirim.”

Helen kahramanca “Tek başına dönmemelisin,” dedi. “Ya bir şey olursa?”

Grant alayla kaşını kaldırdı. “Beni korumayı mı öneriyorsun?”

“Ben onunla yürürüm,” diye bağırdı Helen. “Zaten tırmanmaktan nefret ediyorum.”

Grant tepenin yukarısından gelen tezahüratlardan böyle hisseden tek kişinin Helen olmadığını anlayabiliyordu.

Owen aşağı doğru “Biz gelmeden bütün şekerlemeleri bitirmeyin!” diye bağırdı. “Şanslı şıllık.”

“Hadi.” Helen, Grant’ın göğsüne pat pat vurdu. “Gidelim.”

Grant, Helen’in kısa bir süre boyunca önden gitmesine izin verdikten sonra, yanında durmasının daha güvenli olacağına karar verdi.

Helen onun varlığını sezince, “Ne var?” diye sordu.

Grant sonunda gülmemeye çalışarak, “Kafan güzel,” dedi. “Ben sadece... Hiç bugünü göreceğimi düşünmezdim.”

Helen kaşlarını çatarak, “Biri yenilebilir otlu şeker getirmiş,” dedi. “Çevre baskısına boyun eğdim.”

Grant bunun üzerine güldü. Uyuşturucuya karşı eğitim veren asık suratlı öğretmenlerini hatırlayıp, “Bayan Granuzzo olsa çok hayal kırıklığına uğrardı,” dedi. “Sadece hayır de’meyi unuttun mu?”

Helen asık bir suratla “Diğer herkes gibi olmak için daha fazla çaba göstermeye çalışıyordum,” dedi. “Bazı insanlar bana bunun önemli olduğunu söyledi.”

“Ben diğer herkes gibi ol demedim; diğer herkese *karşı* çaba göster, dedim.”

Helen “Ama sana karşı değil çünkü bu zaman kaybı olur,” diyerek hemfikir oldu.

“Evet,” dedi Grant.

Helen göz ucuyla ona bakıp, “Ah,” dedi. “Duygularını incittim.”

“Saçmalama.”

“Ben sana çok zalimce davranıyorum,” dedi Helen birdenbire. “Sen ise –aşırı– nazıksın. Ben berbat biriyim.”

“Berbat biri değilsin.”

Helen aceleyle “Öyleyim, çok kötüyüm,” dedi, sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. “Bencilim ve liseden artık *konusmadığım* insanlara karşı bile kazanıyormuş gibi gözükmeye kafayı takmış durumdayım ve kazanmaktan o kadar uzağım ki bu gülünç. Yani, neden liseyi hâlâ umursuyorum ve sen neden hep etrafımda oluyorsun, benim böyle zamanlarımda... Böyle...”

“Nasıl zamanlarında etrafında oluyorum?” diye sordu Grant.

“Ben süper harika ve başarılı olmadığımda ve kazanmazken,” diye zavallı bir edayla cümlesini tamamladı Helen. “Biliyorsun, bazen süper harika oluyorum ve kazanıyorum.”

“Bazı insanlar birbirlerinde yanlış renkleri ortaya çıkarırlar,” dedi Grant.

Helen içini çekip etrafına bakındı.

“Gerçekten güzel,” dedi artık yan durup konuşuyordu. “Los Angeles’ın bu kadar yakınında güz renklerinin görülebileceğini düşünmemiştim.”

Grant, derin duygusal sulardan uzaklaşmak için sohbette U dönüşü yapmaya açıldı.

“Buna uygun birkaç yer var,” dedi Grant. “Sadece yirmi dakika ötede Descanso adında botanik bir bahçe var. Doğu Yakası’nı özleyince oraya gidiyorum.”

“Bayramda Doğu Yakası’na dönecek misin?”

“Bu sene döneceğim,” dedi Grant. “Anneme amcamın evini boşaltması için yardım etmem gerekiyor.”

“Ah, doğru. Üzgünüm.”

“Biraz pislik biriydi,” dedi Grant. “Tabii kimse altmış yaşında kalp krizi geçirmeyi hak etmez ama...”

Helen, “Hmm, esasında bundan bahsetmeyelim. Şu anda kalbimi ve iç organlarımı fazla düşünüyorum,” deyip yumruk yaptığı elini göğsüne sürttü. “Güm, güm.”

“Bunun yerine neden bahsetmek istersin?” diye sordu Grant.

“Hiçbir şeyden,” dedi Helen. “Sadece... Yürüyüşün keyfini çıkaralım.”

Grant “Pekâlâ,” diyerek hemfikir oldu ve yolun geri kalanında sessizce yürüdüler. Grant birkaç kere Helen’a baktı ve onun kendisiyle yürümekten gerçekten keyif alıp almadığını merak etti. Baş, merakın hafifçe sersemletici baskısını hissediyordu.

Kulübeye vardıklarında, Helen enerjiyle titreşiyor gibiydi. Başını, hızlandırılmış döngüdeki bir romantik komedide Meg Ryan’ın yapacağı gibi ileri geri çeviriyordu ve o tanıdık kelebek gibi vuruş hareketine başladı, kendine sarılıyormuş gibi kollarını önden dolayıp değişen bir düzende kendi omuzlarına vurdu.

“Terapistim bazen bana bunu yaptırıyor,” dedi Helen. “Kendi organlarımın fazla farkında olduğumda.”

Grant inanmaz bir tavırla, “Bunca zamandır kendi organlarını mı düşünüyordun?” diye sordu.

Helen durdu, sonra başını iki yana salladı. “Hayır ama şimdi düşünüyorum. Ellerini yıkamalısın,” diye hatırlattı.

Grant lavaboya gitti ve su sıyrılmış avuçlarına değince hafifçe tıslar gibi bir ses çıkardı.

Onu izleyen Helen “Of,” dedi.

“İlk yardım çantasını getirebilir misin?” diye sordu Grant.

Helen ilk yardım çantasını koltuğa getirdi ve çantayı bir havluyla kuruladıktan sonra, Grant onu takip etti. Helen bir gazlı beze izopropil alkol döktü ve beklentiyle elini uzattı.

“Dezenfekte etmeliyiz,” dedi.

Grant “Ben yapabilirim,” dedikten sonra, “Ah!” diye bağırdı.

Helen ona sıırttı. Gazlı bezi avucuna koymuştu bile, Grant’ın sağ elini iki elinin arasında tutuyordu.

“Yakaladım,” dedi ve bunu duyunca Grant’ın midesi tuhaf bir şekilde altüst oldu. En son ne zaman birinin kesikleri ve yaralarıyla böyle ilgilendiğini hatırlamıyordu ve Helen’in parmak uçlarının ellerinde dolaşmasının verdiği hissin anısını kaydetmemeyi zihnine not etti.

Helen, sıyrılmış deriye bakmak için gazlı bezi çektiğinde, “İğrenç,” dedi. Artık gazlı bezde sarı bir leke vardı.

Grant bir homurtuyla güldü. “Sağ ol ya.”

Elini çekmeye davrandı ama Helen onun elini tuttu. Ciddiyetle, “Neosporin,” dedi.

“Ben kendi kendime...”

“Halledebilirsin, evet, biliyorum,” diyen Helen, onun kesiklerine jel sıkarken gözlerini devirdi. “Bir kerecik işe yaradığımı hissetmeme izin verir misin? Yaralanman benim suçumdu.”

Helen jeli yaymak için işaret parmağıyla daireler çizerken Grant “Yaralanmadım,” dedi. “Ayrıca bu birinin suçuysa, sana yenilebilir otu veren kişinin suçu. Owen’dı, değil mi?”

Helen “Söylemem,” deyip onun avucuna nazıkçe üflledi.

“Bunu tırmanırken yapmamayı düşünmeliydi,” dedi Grant sinirle. “Pislik.”

“Kıpırdama,” dedi Helen. İlk yardım çantasından bir yara bandı çıkardı.

“Çok ciddi yaralanmadığın için şanslısın,” dedi Grant. “Her şeyin olabileceği lanet ormanın ortasında, kimse sana dikkat etmezken hayatında ilk defa uyuşturucu kullanmamalıydın.”

Helen “Sen dikkat ediyordun,” deyip avucunun üzerindeki yara bandını düzeltti. “Diğer elini de uzat.”

Grant sol elini uzattı, bu eli sağ eli kadar kesilmemişti ama Helen yine de ona aynı uygulamayı yapmaya kararlı gözüküyordu ve Grant onu durduracak değildi.

Helen hafifçe pembeleşmiş deriye dokundu ve uzun bir an boyunca ona baktı. Grant’ın boğazı birdenbire düğümlendi ve kurudu, üstelik elinin Helen’in ellerinde durduğunun farkındaydı.

Helen, parmağını rahatlatır şekilde onun acıyan avucunda gezdirdi, sonra öne doğru eğilip avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu his içinde dolaştı ve doğrudan penisine gitti ve penisi neredeyse komik bir farkındalıkla uyandı. *Ne oluyor,* diye soruyor gibiydi. *Bu gerçek mi?*

Helen ona baktı, bakışları bir an sersem ve yumuşaktı, sonra sanki olayı idrak etti ve dehşete düşmüş gözüküyordu.

“Öyle... Öyle yapmak istememiştim,” dedi. “Benim sadece... Kafam güzel.”

Uzaklaştı ve sanki onu yakmış gibi Grant’ın elini uzaklaştırdı. Grant güldü.

“Sorun değil,” diye güvence verdi. “Bu... Bu hoş bir hareketti. En son kimin acımı öperek geçirmeye çalıştığını hatırlamıyorum.”

Helen dramatik bir edayla başının üzerine bir battaniye çekti.

“Helen,” dedi Grant nazikçe.

Battaniyenin altındaki Helen şeklindeki figür başını iki yana salladı. “Bana bakma. Ben öleceğim.”

Grant ayağa kalkıp üstünü başını düzelterek, “Ben şekerlemeli bisküvi yapacağım,” dedi. “Hayatta kalırsan diye sana da yaparım.”

Helen’in bacağına hafifçe –*arkadaşça*– dokunup koltuktan kalktı.

SICAK ÇAY, HELEN’in midesine hoş bir şekilde yayıldı, verandadaki ateş de neşeyle yanıyordu. Helen, daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde sıcaklıkla sarınmış gibi hissediyordu, sanki vücudundaki her bir molekülün teker teker ısındığının farkındaymış gibi.

Yanında pişman gözüken Owen “Özür dilerim,” dedi. “İlk seferinde sana yarım doz vermeliydim.”

Helen elini sallayarak geçiştirdi; tüm bedeninin sıcak, akışkan ve rahat olduğunu hissediyordu. “Bilmiyordun,” dedi. “Üstelik eğleniyorum.”

Arkasına yaslanıp başını Owen’in omzuna koydu.

Owen, şekerlemeli bisküvi dağıtan Grant’e bakıp, “Gördün mü, eğleniyor,” dedi.

Grant bunu duymazdan geldi ve soğukça “Dikkatli ol, çok sıcaklar,” diye öğütledi.

Grant uzaklaşırken, Owen kıs kıs güldü. “Galiba hâlâ kızgın.”

“Suraya biliyor mu?” diye sordu Helen.

Karşısındaki Suraya yüksek sesle “Hepinizin kafasının güzel olduğunu mu?” dedi.

Paniklemiş gözüken Saskia “Benim kafam güzel değil,” dedi. “Kim hepimizin kafasının güzel olduğunu söyledi?”

“Sadece stüdyoya söylemeyin,” dedi Suraya. “Sorumluluk feragatnameleri falan.”

Nicole ellerini ateşe doğru uzatıp, “Korku hikâyeleri anlatalım,” önerisinde bulundu.

“Böö,” dedi Helen. “Ben korkmak istemiyorum.”

“Kuralları biliyorsun,” dedi Suraya. “Bir fikri düzeltmeden eleyemezsin.”

Yazarlar odasının altın kuralına gönderme yapıyordu ve Helen böyle bir anda bunu hatırladığı için kendiyle gurur duydu.

“Şey,” dedi. “İlk öpücük hikâyeleri anlatalım?”

Eve omzunda hafifçe horlarken Tom “Nasıl yani, hayattaki ilk öpücüklerimizi mi yoksa birbirimizle ilk öpücüklerimizi mi?” diye sordu.

Nicole “Tabii ki de ilki. Geri kalanımız birbirimizle öpüşmedik,” dedikten sonra Saskia’ya göz kırptı. “Henüz.”

Helen, Grant’e baktığında onun zaten kendisine baktığını görünce şaşırdı. Grant kaşlarını çatınca Helen hemen bakışlarını kaçırdı.

“Ben ilk on yedi yaşındayken öpüştüm,” dedi.

“Geç açılmışsın,” dedi Owen.

Helen “Adı Ian Rhymer,” deyince Grant kaşlarını kaldırdı.

“Gerçekten mi?” dedi.

Helen “Gerçekten,” diye cevap verdi. “Çalıştığım kütüphanenin gezi bölümündeydi. O uzun mesafe koşucusuydu ve bazen antrenman sırasında beni görmek için kütüphaneden geçiyordu.”

“Tanrım, bu çok erdemli,” dedi Nicole. “Benimki, adını bile hatırlayamadığım bir çocukla bir Starbucks’ın otoparkındaydı. Ama bir hafta sonra en iyi arkadaşı Derek’le takıldığı-mı hatırlıyorum, o benim torbacımdı.”

“*Teknik olarak* ilk öpücüğüm yuvada en iyi arkadaşım Bethany’yleydi,” dedi Owen. “İkimiz de nasıl olduğunu merak

ediyorduk. İlk gerçek öpücüğüm ise on altı yaşındayken, matematik kampından bir çocuklaydı.”

“Benimki yedinci sınıfta Brittany Clark’laydı,” dedi Grant. “Şişe çevirmece partisinde.”

Bunun üzerine diğerleri tezahürat yapıp ıslık çaldılar.

“Lisede onun en iyi arkadaşıyla çıkmıyor muydun?” Helen kaşlarını çattı.

Grant omzunu silkti. “Evet, lise üçte. Yani bir asır sonra.”

“Helen lisedeyken nasıldı?” diye sordu Saskia.

“Evet, siz hiç...” Nicole, Helen’ı dürttü. Helen’in utanmış ifadesini görünce, Nicole dudak büküp konuştu “Ne yani, sanki hepimiz merak etmiyorduk?”

Helen buna karşı çıktı. “Kim merak ediyordu?”

Owen elini kaldırdı, Tom da. Üstelik uyuyan Eve’in de elini kaldırdı.

Saskia özür dilercesine omuz silkerek elini kaldırdı. “Yani... Ciddi bir şekilde değil. Daha çok ‘Ooo, burada dedikodu kaynağı mı var?’ şeklinde.”

“Burada dedikodu kaynağı yok,” dedi Helen. “Lisede doğru dürüst konuşmadık bile. Ben...”

“Zalimdi,” dedi Grant. “Üstelik popüler çocukları aşırı yargıladı.”

“Zalim değildim,” dedi Helen. “Ben... Utangaçtım.”

Grant başını iki yana salladı. “Mindy Fielding’e yazı editörü olarak yeterince çabalamadığını ve partilemeye daha az zaman ayırıp makaleleri üzerinde çalışmaya daha fazla zaman ayırırsa, gazetenin bölgesel öğrenci gazetesi yarışmalarında şansı olacağını söylemiştin.”

“İnek!” Owen öksürdü.

“Eh, Mindy *Ampersand*’den ayrıldıktan sonraki ilk sayıyla Jersey Merkezi’nde dördüncü olduk,” diye homurdandı.

“Gördünüz mü? Zalim.” Grant sırttı.

“Sen balo kralıydın,” dedi Helen. “Kimsenin sana acımasına gerek yok.”

Grant göğsüne ok yemiş gibi yaparak, “Balo krallarının da kalbi vardır, Helen,” dedi.

“Flört etmeyi kesin. Bu fazla erdemli,” dedi Nicole.

Helen kızardı. “Flört etmiyoruz,” dedi. Grant’e daha doğrudan hitap etti. “*Etmiyorduk.*”

Grant’in gözlerindeki gülümseme kayboldu ve ateşi kö-rüklemek için başını eğdi. “Her şeyi bu kadar ciddiye alma. Ben herkesle flört ederim.”

Helen emin değildi ama biraz önce, düzelmek üzere olan bir şeyi bozmuş gibi hissediyordu.

YEMekten SONRA Etrafı toplarlarken, Tom “Onun kız karde-şiydi, değil mi?” diye sordu.

“Efendim?” dedi Grant. Bulaşık yıkıyordu. Bu en sevdiği ev işiydi; düşünce gerektirmeyen, kendini tekrarlayan bir temizlik işi.

“Birkaç sene önce *Edendale* yazarlar odasında anlat-tığın hikâye. Sen lisedeyken olan kazayla ilgili,” dedi Tom. “Ölen kız. Helen’in kız kardeşiydi, değil mi?”

Grant bulaşıkları ovalamayı bıraktı, kulakları çınlıyordu. “Nereden anladın?”

“Google’da Helen’ı arattım,” dedi Tom. “Birkaç eski rö-portajda kız kardeşinden bahsetmiş.”

Grant, tabaktaki inatçı, kurumuş bir ketçap lekesini ova-lamaya başladı. Tabağı daha önce suda bırakmaları gereki-yordu.

Grant hiçbir şey demeyince, Tom “Bu oldukça çılgın bir durum, değil mi?” diye ekledi.

“Evet,” dedi Grant.

“Sen... iyi misin?” diye sordu Tom. “Hayal bile demiyo- rum... Yani, eğer biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan...”

Grant ses tonunu arkadaş canlısı ve *normal* tutmaya çalışarak, “Sağ ol dostum,” dedi.

“Tabii, her zaman.” Tom mutfaka bakındı. Neredeyse tertemizdi. “Bize baksana, iki ev erkeği.”

Grant ellerini sildi. Yarın yola erken çıkmak istemesi göz önüne alınırsa saat geçti, neredeyse gece yarısıydı.

“O zaman iyi geceler,” dedi Tom. “İyi geceler, Helen.”

Grant döndüğünde Helen’in mutfak ışığında ekose pijamalarla durduğunu gördü.

Tom giderken Helen “Su almaya geldim,” dedi.

Grant başını salladı. Buzdolabından Brita filtresini aldı, Helen’in her zamanki gibi “Kendim yapabilirim,” demesini bekliyordu. Ama Helen sadece onun suyu boş cam kavanoza dökmesini bekledi ve yere bakarak kavanozu aldı.

Grant “İyi geceler,” deyip onun yanından geçmeye davrandı.

Helen “Baksana,” deyince Grant durdu. “Ben... Ben önce- si için özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Grant sertçe.

“Aramızın sürekli berbat olmasını istemiyorum,” dedi Helen birdenbire.

Grant şaşırarak durdu.

“Bu... Bu hiç âdil değil. Ne sana ne diziye ne de... Herhangi birine. Ben sadece... Sadece çok yorgunum,” dedi sesi incecik geliyordu. “Keşke işleri nasıl kolaylaştıracağımı bilseydim.”

“Tom geçmişimizi biliyor,” dedi Grant. Birdenbire Helen’in bunu bilmesi, onu bundan saklamamak önemli gelmişti. “Yıllar önce ben... Ben başka bir odada çalışırken

geçmişimdeki şeylerden bahsetmiştim. Sonra da seni Google'da aratmış.”

Helen kısaca güldü. “Pekâlâ. Bu Eve'in de bildiği anlamına geliyor. Bu da bizimle birlikte dört kişi ediyor ki bu da odanın yarısı biliyor demek.”

Grant, bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi emin olamıyordu.

“Senin için zor olduğundan ötürü üzgünüm,” dedi. “Bu muhtemelen çoğunlukla benim suçum.”

“Kendine bu kadar pay çıkarma. Yeni bir şehirde, yeni bir yakada, yeni bir işteyim. Bu işi almamın tek sebebi... Tek sebebi kendi işimi artık yapamıyor olmam,” dedi aceleyle. “Yedi yıldır *Ivy Papers* üzerinde çalışıyorum ve yeni bir şeyler yapmak istiyorum ama ne zaman otursam gerçek bir şey çıkmıyor ve hiçbir zaman kendini akışa bırakıp ilk serisinden uzaklaşmayı bilmeyen şu yazarlardan biri olmak istememiştim ama bunun olduğunu hissedebiliyorum. Aklıma gelen yegâne fikirler, aynı dünyada geçiyor ama bunlar daha kötü fikirler, daha ufaklar, daha tembeller ve... Ve ben düşünmüştüm ki... Belki bunun üzerinde televizyon dizisi olarak çalışırsam, nihayet... Hayatımın bu bölümünü kapatabilirim.”

Helen başını iki yana sallayıp suyundan içti.

Grant yavaş yavaş “Bir şey ifade eder mi bilmiyorum,” deyip Helen'in kendisine bakmasını bekledi çünkü onun bunu içtenlikle söylediğini bilmesini istiyordu. “Bu iş *kolay* değil. Bunun stresiyle benim ilk yazarlar odasında yaptığımdan çok daha iyi başa çıkıyorsun. Bir daha tek kelime yazmazsan ve bu dizi başarısız olup yayınlanmazsa bile... Tanıdığım en etkileyici insan olacaksın.”

Helen yere bakarak, “Teşekkürler,” dedi.

“Ciddiyim. Bu şimdiye kadar başardığın onca şey yüzünden değil, gerçi bu da etkileyici. Ama lisedeki son senenin ne

için. Tüm bunları atlatıp... Senin kadar azimli, senin kadar güçlü olabilmek... Bu gerçekten çok etkileyici, Helen. Bunları söylemek için yanlış insanım ve en son önemsendiğin benim düşüncem, biliyorum ama bence bunu bilmelisin, ben... Ben sana çok hayranlık duyuyorum. İnsan olarak.”

Helen yanaklarını sildi. “İnsanlar beni rahatlatacak şeyler yaptığında asla ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi usulca. “Galiba arızalı olmalıyım çünkü bu beni... Beni...”

Kesik bir nefes aldığı anda, Grant onun ağladığını fark etti.

“Siktir,” dedi Grant ve daha ne yaptığını anlamadan ona doğru uzandı. Helen’ı göğsüne bastırıp onu çenesinin altına doğru çekti ve yavaş yavaş sırtını okşadı. “Üzgünüm.”

Tişörtünün yakasında onun ıslak yaşlarını hissetti. Helen sarılmayı doğal karşılayan biri değildi; köşeli ve katıydı, başkalarının yumuşayacağı noktada o karşı koyuyordu. Bir an sonra izin vermeye başladı. Grant onun alnının omzuna yaslandığını hissetti, Helen onun bedenine doğru kendini bırakırken yavaş nefes alıp verişlerini fark etti. Ne kadar süre böyle bir kitabın sayfaları gibi bitişik durduklarını bilmiyordu. Sonra birdenbire, Helen’ın göğsüne dayanan parmakları sertleşti ve Grant’i itti. Helen yavaş yavaş nefes alıp verdi ve kıpkırmızı gözlerle ona baktı.

Grant kendi kendine, *Seni ahmak*, diye düşündü. *Daha biraz önce insanların onu rahatlatacak şeyler yapmasından hoşlanmadığını söyledi ya.*

“Ben, şey.” Helen burnunu sildi. “Yatsam iyi olur.”

İkisi de Helen’ın arkasındaki, o an çok uzak gözüken merdivenlere baktılar. Helen gitmek üzere döndü, sonra duraksadı.

“Su için teşekkürler.”

Kendini toparlamak için bir nefes alıp ondan uzaklaştı. Grant, içindeki Helen’ı takip eden dürtüyü duymazdan geldi.

Dokuz

“Ben hâlâ Bellamy ve Phoebe’yle olan kısmı daha önceye balmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Eve. “Zaten Celia ve James arasında yavaş yavaş gelişen, gergin tutku elimizde; başka bir tade daha ihtiyacımız var.”

Helen mavi, kırmızı ve mor yazılarla kaplı devasa camdan silinebilir tahtaya baktı.

“Hmm.” Suraya koltuğunda arkasına yaslanıp düşündü. “Ama nereye? Daha önceye çekersek hâlâ birbirlerinden nefret ediyor olacaklar.”

“Yani, bu seksi olabilir, değil mi?” dedi Nicole. “Ben üçüncü bölümde olmasını öneriyorum. Kim düşmanıyla nefret seksi yapmak istememiştir ki?”

“O sırada birbirlerini düşman olacak kadar iyi tanıyorlar mı ki?” diye karşı çıktı Owen. “Phoebe, Bellamy’den sadece eski en iyi arkadaşına yaptığı şey sebebiyle nefret ediyor. Bu, tam gaz nefret seksi olacak kadar kişisel değil.”

“Onlarla affetmek üzerine bir hikâye anlatmaya çalışıyordum,” dedi Helen. “Celia ve James’te ise... Olay daha azgındı.”

Eve “Yani, kitapta azgın,” diye hemfikir oldu. “Ama gerçekte ne yaptıklarına indirersen onlar sadece... Birbirlerine bakıyorlar. Bu çok seksi ama ‘bunu annem ve babamla aynı odada izleyemem’ şeklinde bir azgınlıkta sayılmaz.”

“Daha önce seks yaparlarsa yine de bir affetme hikâyesi olabilir mi?” diye sordu Nicole. “Yani, insanlarla takıldıktan sonra bunu yapmaya devam ettiğim oldu çünkü bu beni bok gibi hissettirdi ve o sırada hak ettiğimin bu olduğunu düşünüyordum.”

Owen onun omzunu sıkıp, “Ah, tatlım,” dedi.

“Siktir git, artık terapi alıyorum.” Nicole gözlerini devirdi.

“Ben Nicole’la hemfikirim,” dedi Grant. Mavi bir keçeli kalem alıp tahtanın bantla kaplı hücresinin sonuna, *Bellamy/Phoebe nefret seksi??* yazdı. “Bunu üçüncü bölümün merak uyandıran finali yaparsak, bu Phoebe ve Iris’in arasını bozmak için bize daha büyük bir sır sunar, üstelik Sonbahar Balosu’nun dinamiklerini de değiştirir.”

“Yani sevişmeden önce yakınlaşmak yerine, bunu tersten yapacaklar.” Suraya tahtayı inceledi. “Hoşuma gitti. Helen?”

Helen tüm bakışların üzerinde oluşunun ani yakıcılığını hissetti. Kitaptan büyük farklılıklar sunduklarında Suraya’nın bunu ona sormaya başladığını fark etmişti. Bunu hiçbir zaman bir kereden fazla yapmıyordu ve her zaman kısaca “Helen?” diyerek yapıyordu.

“Evet, bence bunu izlemesi eğlenceli olur,” dedi Helen. “Sanırım sadece bunun nasıl gözükeceğini çözmeye çalışıyorum. Kimin başlatacağını, kimin daha çok isteyeceğini, kimin ikinci kere olmasını sağlayacağını.”

Eve “Sen ve ikinci öpücüklerle olan takıntın,” deyip güldü. Birkaç gün önce Helen’in *İlk öpücük sadece buzları eritir*, diye ısrar ettiği konuşmalarını kastediyordu.

“İkinci öpücükler ilk öpücüklerden daha önemlidir!” dedi Helen. “Tek seferlik olabilecek bir şeyi, önemli olabilecek bir şeye dönüştürürler.”

“Tamam ama sadece öpüşmeyecekler,” dedi Owen. “O kadar gerginlik biriktikten sonra.”

Grant, tahtaya bakıp, “Bence Phoebe başlatır,” dedi. “Kötü hissediyor, en iyi arkadaşından intikam almanın bir yolunu arıyor, bir köşeyi dönüyor ve bam! Tam da bir bahane ararken karşısına Bellamy çıkıyor.”

Helen “Bilmiyorum,” diye fikrini söyledi. “Bence ilk adı mı Bellamy yaparsa daha seksi. Bu daha... Şeytani.”

Grant kaşını kaldırdı. “Şeytani olması daha mı seksi?”

Helen kızardı. “Evet.”

“Ben Helen’a katılıyorum,” dedi Saskia. “İnsan biraz Bellamy’nin bunu onu kızdırmak için yapıyormuş gibi gözükmesini istiyor.”

“Sonra Phoebe kendisini de Bellamy’yi de şaşırtıyor çünkü öpüşme hoşuna gidiyor,” diye ekledi Eve.

Tom elini havaya kaldırdı. “Bir dakika... Bu bizi kadınların rızasıyla ilgili bir mayın tarlasına sokmaz mı?”

“Hayır, pekâlâ, buldum, buldum,” dedi Nicole. “Kütüphanedeki dramadan sonra, Bellamy, Phoebe’yi tuvalete doğru takip ediyor. Phoebe, ‘Vesaire, vesaire, senden nefret ediyorum, siktir git, falan filan,’ diyor. Sonra Bellamy onun dibinde dikilip özellikle korkutucu davranıyor ve bu önce kim pes edecek oyunu gibi; ikisi de geri çekilmek istemiyor.”

“Evet, evet, evet.” Suraya başını salladı. “İlk Bellamy, Phoebe’yi öpüyor...”

Saskia “Onun bundan nefret edeceğini ve sonra kendisinin gideceğini sanıyor,” diye ekledi.

“Ama sonra Bellamy’yi yeniden kendine çekiyor ve *olay kopuyor*,” dedi Helen.

Eve “Seksi, kıyafetlerin hâlâ üzerlerinde olduğu, kendilerinden nefret ettikleri tuvalet seksi,” deyip başını salladı.

“Eski sevgilimi aramalıyım,” dedi Nicole.

“Bu kadınlar için seksi mi?” diye sordu Tom.

Helen, Nicole, Eve ve Saskia ona, “Evet!” diye bağıldılar.

Eve “Sadece kurguda, hayatım,” deyip onun kolunu okşadı. “Gerçek hayatta çok leziz lazanya yapabilen iyi bir erkeği daha çok tercih ederim.”

Grant “Kadınlara... daha... kötü... davran...” deyip notlar uygulamasına yazıyormuş gibi yaptı.

Owen “Sanki yardıma ihtiyacı varmış gibi,” deyip kıkırdadı.

“Emekçiler Günü’nden beri ikinci bir randevuya çıkmadım,” diye itiraz etti Grant. “Helen da hemfikir olacaktır: Önemli hâle getiren, ikinci randevudur.”

“Sadece derin bir şey arıyorsan,” dedi Helen.

“Ben hep derine girerim.” Grant ona göz kırptı.

“Aman tanrım, geri kalanımız izlerken aramızdan birini bu masada becermeyeceksen lütfen kapa çeneni,” dedi Nicole.

Helen güldü. Odanın ritmine muhtemelen alışıyor olduğunu fark etti çünkü bir ay önce olsa Nicole’un çıkışından ötürü şok olup sessizliğe bürünürdü.

Onun yerine “Nicole buna gönüllüymüş,” dedi.

“Hadi ama, o benim için fazla iyi kalpli,” dedi Nicole. “Ayrıca hepimiz Helen’in balo kralı fantezisi olduğunu biliyoruz.”

Grant kaşlarını kaldırdı, sonra omzunu döndürüp keçeli kalemi “seksi” bir şekilde ısırdı. “Ne dersin Helen, balo kralı için bana oy verecek misin?”

Helen bir homurtuyla güldü ve odanın geri kalanıyla beraber kahkahalara boğuldu.

TOM VE EVE, yazarlar odasının tatil sezonu için kapanmasından hemen önce herkesi yıllık Noel yemeklerine davet etmişlerdi. Helen, *Gilmore Girls* izleyip diğer herkesin Instagram’da arkadaşlarıyla günü kutladığı biraz üzücü bir Şükran Günü geçirdikten sonra, Noel yemeğine katılmaya özen gösterdi.

Belki birinin onu da Şükran Günü'ne çağırabileceğini düşünmüştü ama telefon rehberindeki kimse kendi yemeğini düzenlemiyor gibiydi. Suraya şehir dışına, kayınvalidesiyle kayın pederinin evine gitmişti ("Benim için dua edin, bana yeşil fasulye pişirme görevini verdiler") ve Grant, Vegas'ta babasını ziyaret ediyordu (tabii Helen ondan herhangi bir davet beklemiyordu). Helen nihayetinde annesiyle babasını Face-Time ile aramış, onlara sonradan arkadaşlarıyla buluşacağını söylemiş, sonra aramayı sonlandırıp Lorelai ve Rory'nin Harvard'a gidişini izlemişti.

Helen şimdi Silver Lake Reservoir boyunca araba sürüyor, park edecek bir yer arıyordu. Araba kullanmayı çok seviyordu ama park etmekten nefret ediyordu. Kiralık arabasını kullandığı ilk haftada, Ocean Caddesi'nde paralel park etmeye çalışmış ve bu sırada aracının sağ tarafının tamamını çizmişti. Diğer arabanın ön camına telaşlı bir not bırakmış, sonra doğrudan eve gitmiş ve Hinge'den buluşacağı adamı hiçbir şey demeden ekmişti.

Los Angeles'ta flört etmek için çok az çaba harcamıştı; ekranı kaydırıp mesajlaşmayı ve flört etmeyi hem zorlu hem de utanç verici buluyordu. Flört deneme taslaklarının yazılı bir kaydı olmamalıydı. Nihayet hatchback model Prius'unu sığdırabileceğine oldukça emin olduğu bir yer buldu ve öndeki arabanın yanına geçti. Arabayı geri vitese aldığı anda ise yanlış hesapladığını fark etti; arabasının önünün sığmasının imkânı yoktu. Geri çıkmaya çalıştı ama çok geçti, bir şekilde kendini kapana sıkıştırmıştı.

İnleyip kendine bir an acıma süresi tanıdıktan sonra, kapıyı açıp hasarı incelemek için arabanın ön tarafına yürüdü. Orada en az iki buçuk santimlik yer vardı. Belki santim santim manevra yapıp çıkabilirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Helen başını kaldırıp baktı, Grant'ın sokağın karşısında kaldırımında durduğunu gördü. Alüminyum folyoyla sarılı bir şey tutuyordu (kahretsin, satın aldığı kurabiyeleri unutmuştu) ve Doğu Yakası'na daha uyumlu duracak koyu bir ceket gi-yiyordu.

“Çıkamıyorum,” dedi Helen.

“Partiden bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun?”

“Yani, bu park yerinden. Arabam sığmıyor.”

Grant başını eğip park yerini inceledi. “Sığar.”

Helen hızla nefesini verdi. Başını eğdi. Sonra itiraf etti: “Ben paralel park edemiyorum.”

Grant kaşını kaldırdı. “Bizimle beraber ehliyet sınavını geçmemiş miydin sen?”

“Çıkmama yardım edecek misin yoksa orada durup benimle dalga mı geçeceksin?”

Grant, bu tam da kulağa yapmak istediği şey gibi geliyor-muşçasına sıırttı. Ama onun yerine sokağın karşısına koştu ve doğrudan Helen'in önünde durdu, eli de arabasının üzerin-deydi. Helen'in arkasına, şoför koltuğuna baktı. “Senin için yapmamı ister misin yoksa sana ne yapman gerektiğini mi söyleyeyim?”

Birdenbire fazla yakınlaşmıştı; Helen'in tıraş losyonunun kokusunu alabileceği (sedir + burbon) ve çene hattındaki hafifçe çıkmış sakalları görebileceği kadar. *Senin için yapmamı ister misin yoksa sana ne yapman gerektiğini mi söyleyeyim?*

Helen sertçe yutkundu. “Şey, sen yapabilirsin.”

Helen çekilince Grant şoför koltuğuna geçti. Koltuğu ayarladı, aynaları kontrol etti ve özenle arabasını park yerine soktu. Park etti, arabadan çıktı ve anahtarları Helen'in avucuna bıraktı.

“Teşekkürler,” dedi Helen.

“Şimdi hatırladım,” dedi Grant. “Sen ehliyet sınavını geçememiştin.”

Helen somurtarak, “Geçememiştim değil, sadece birden fazla kere sınava girmem gerekti. Bu bir öncelik değildi,” dedi. “Gitmem gereken hiçbir yer yoktu.”

Grant güldü. “Kaç kere girdin?”

Helen duraksadı. “Üç.”

Basamakları çıkarlarken Grant başını iki yana salladı. “*Helen.*”

“SAT sınavlarına odaklanmıştım!” diye çıkıştı Helen.

Kapı ardına kadar açıldı.

Parlak kırmızı bir örgü elbise giyen ve kiraz şeklinde küpeler takan Eve “Ah, baksana,” dedi. “Grant ve Helen gelmiş. Tom! Grant ve Helen beraber gelmişler. Üstelik bize...”

Grant üzeri şekerle kaplı tartı havaya kaldırdı. “Böğürtlenli tart.”

Helen kızardı. “Ben bir şey getirmeyi unuttum.”

Eve onları eve doğru çekerken, “Ah, sorun değil, zaten çok fazla şey var,” dedi. Böğürtlenli tartı masaya koyarken, Tom da iki kupa getirdi. “Böğürtlenli tart getirmişler.”

“Grant getirdi. Ben çok kötü bir misafirim,” dedi Helen.

“Evet, of Helen, sürekli tartım için övgü almaya çalışmayı kes,” dedi Grant.

Tom ikisine de birer kupa uzattı. “Elma şarabı. İçinde neredeyse alkol yok sayılır.”

Yaklaşık bir saat sonra Helen elma şarabından ötürü hoş şekilde ısınmıştı, Nicole ve flörtü Ben (“hava ısındığı anda terk edeceğim adam”) ile bir sohbeteydi. Ben, Nicole için şaşırtacak derecede *normaldi* ve Helen adamın ona bakışından Nicole’a tutulduğunu ve onun için tamamen yanlış olduğunu görebiliyordu.

“Forest Falls’a kadar gidip Big Bear’a gitmediniz mi?” dedi Ben. “Bir ara beraber bir gezi düzenlemeliyiz. Belki şubatta.”

“Bana bunlardan bir tane daha getirebilir misin?” Nicole, boş bir elma şarabı kupasını Ben’in eline verince adam itaatkârca uzaklaştı. Nicole, Helen’a bakıp başını iki yana salladı. “Ben’le Big Bear’a *gitmeyeceğiz*.”

Nicole ürpererek titredi.

Helen gülümsedi. “Onda... Sorun yok gibi gözüküyor.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Nicole. “Annemin çıkmamdan çok hoşlanacağı biri. Yemin ederim tanıştığımızda daha ke-derli gözüküyordu. İstersen senin olabilir.”

Helen güldü. “Yok, kalsın.”

Nicole etrafına bakınıp, “Sen birini getirdin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Helen. “Ben... İnsanlarla tanışmaya ara verdim.”

“İyi gelir,” dedi Nicole. “İyi bir vibratör tavsiyesi istersen o iş bende.”

Helen, Tom ve Eve’in çocukları etrafta mı diye bakınıp, “Teşekkürler,” dedi.

“Yazarlar odası bitince Los Angeles’ta kalmayı düşünüyor musun?”

“Eh, çekim için burada olurum,” dedi Helen. “Sonrasını bilmiyorum.”

Grant, bir dilim tart ve iki çatalla yanlarına gelip, “Neyi bilmiyorsun?” dedi. Ben dönüp Nicole’a bir kupa elma şarabı daha verdi.

“Dizi bitince Doğu Yakası’na geri dönüp dönmeyeceğini düşünüyor,” dedi Nicole. “Çünkü Los Angeles’tan, güneş ışığından ve biz Hollywood elitlerinin temsil ettiği her şeyden nefret ediyor.”

“Los Angeles’ı seviyorum,” dedi Helen. “Esasında düşündüğümünden daha fazla. Ama hep kendimi Doğu Yakası insanı olarak görmüştüm. New Jersey’de büyüdüm, New Hampshire’da okula gittim, elimden geldiği anda da New York’a taşındım. Dolabımdakilerin yüzde doksanı, burada senenin yüzde onunda giyilebiliyor.”

Grant’ten bir çatal alıp bir lokma böğürtlenli tart yedi.

Grant omzunu silkip, “Yeni kıyafetler al,” dedi.

“Üstelik sanırım oranın havasını özlerim.”

“Bu benim taşımam gereken büyük bir yük,” dedi Nicole. “Ben kış insanıyım, kış olan yerlere aitim. Yemin ederim bir gün her şeyi siktir edip Kanada’ya taşınabilirim.”

“Ama arabayla hava durumu istediğin gibi olan yerlere gidebilirsin,” dedi Ben. “Üstelik Doğu Yakalıysan, istediğin zaman oraya geri dönebilirsin.”

“Bu sene dönüyorsun, değil mi?” dedi Grant.

“Hı-hı.” Helen başını salladı. “Sadece birkaç ay geçtiği için gitmeyecektim ama annem aradı ve... Tatiller annemle babam için zor geçiyor.”

Grant’in yüz ifadesi bir an değişince Helen onu bir şeyler konusunda rahatlatmaya dair tuhaf bir dürtüyü bastırdı.

Grant boğazını temizledi. “Hangi havaalanından uçuyorsun?”

“LAX?”

“Acemi hatası,” dedi. “Yerel uçuşlar için yapabilirsem hep Burbank’ten bilet alıyorum. Bekleme süresi yarıya iniyor. Dünyada en sevdiğim havaalanı orası.”

Helen güldü.

Grant kaşını kaldırdı.

“Sadece, lisedeyken... Grant Shepard’ın dünyada en sevdiği havaalanını öğreneceğimi düşünmezdim.”

“Aynı liseye gitmişlerdi.” Nicole, Ben’e açıklarken kupasını onlara doğru salladı. “Söylenilene göre hiç sevişmemişler ama buna inanmakta hâlâ zorlanıyorum.”

Böğürtlenli tart, Helen’in boğazına kaçtı. Grant onun sırtına vurdu.

“Onu utandırmayı kes, Nicole,” dedi. “Yoksa sana asla lise ikideki bahar tatilinden bahsetmeyiz.”

Helen cılız bir sesle “Haha,” dedi.

Nicole “Vibratörlerle ilgili söylediğimi unutma,” dedi. “*Multiplayer* oyunlar için de tavsiyelerim var.”

İki saat sonra Helen kimseye veda etmeden sıvışmaya çalıştı. Uçuşu ertesi gündü ve hâlâ bavulunu hazırlamamıştı. Koridorda ilerlerken ön kapı ardına kadar açıldı ve Grant bir torba buzla belirdi.

“Buzları bitmişti, almaya gittim,” diye açıkladı. Bakışları Helen’in üzerinde dolaşp onun paltosuyla çantasını algıladı. “Çıkıyor musun?”

Helen başını salladı. Grant kapıda duraksadı, bir şey söyleyip söylememek arasında kalmış gibiydi. Onun yerine “O zaman iyi geceler,” dedi.

Helen kapıdan çıkarken, arkasından insanların Grant’in ismini bağırıp alkışladıklarını duydu ve bu ona geçmiş ne kadar geride bırakmaya çalışsalar da bazı şeylerin asla tam olarak değişmediğini hatırlattı.

GRANT, KABİN BAGAJI ve öyle ya da böyle bu lanet şehirden gece yarısından önce ayrılan bir uçağa binmeye dair ciddi bir kararlılıkla LAX havaalanında Terminal 7’ye geldi. Yaşlı komşusunun verandanın altına kaçan kedisini çıkar-masına yardım etmek için Burbank’ten kalkan ilk uçağını kaçırdıktan, ikinci uçağı da Texas’taki fırtınalar sebebiyle iptal edildikten sonra LAX havaalanından Newark’a giden

direkt bir uçuş bileti almış, bir daha Noel haftası uçmamaya yemin etmişti.

Akşamüstü dördü biraz geçte taksi şoförüne bahşiş verip güvenlik noktasına ilerlemişti ki havaalanı güvenliğinden geçiş sırasının diğer binaya kadar uzandığını gördü. *Tabii ya.*

Güvenlikten geçtiğinde saat altıyı geçiyordu. Karnı yemek vaktinin geldiğini bildirerek guruldadı ama bugün üçüncü uçağı da kaçırmaya niyeti yoktu. Kararlı adımlarla 27B uçak kapısına ilerlerken bir ses duydu: “Grant? Grant Shepard!”

Dönüp baktığında Helen’i gördü. Terminalin şarap barında oturuyordu; yumuşak, gri rahat bir seyahat kıyafeti giymişti. Onun adını söylediği için yanakları hafifçe kızarmıştı ve Grant seslenenin o olduğunu görünce şaşkınlıkla karışık bir mutluluk duydu. Ama kaşlarını çattı, uçuş planı hâlâ boka sarabilirdi.

Saatine bakıp, “Uçağımı kaçırdım,” dedi. “Sonraki da iptal edildi. Buraya geldim. 27B’ye gitmem gerekiyor. Biniş kapısı...”

“İki saate açılacak,” dedi Helen. “Uçuş ertelendi.”

Grant’in yüzü tamamen mahvolmuş gibi görünmüş olmalıydı çünkü Helen yanındaki koltuğa pat pat vurup birer içki daha söyledi.

Grant, Helen’in ona doğru kaydıracağı şarabı bitirirken, “LAX’ten uçmaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Helen etrafına bakınıp, “O kadar da kötü değil,” dedi. “İyi Wi-Fi ve bir sürü priz var.”

“Ayrıca aşırı pahalı yemekler, bir noktadan diğerine gitmek için kilometrelerce mesafe ve sadece burada hapisken parayı almak için bekleyen milyonlarca mağaza var,” diye homurdandı.

“Yolculuk etmekte iyi değilsin, değil mi?”

“Mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum.”

“Memlekete en son ne zaman döndün?”

Grant menüyü inceleyip, otuz iki dolarlık bir pizzayı görünce kaşlarını çatarak, “Memleket artık benim için Los Angeles,” dedi. “Ama genelde iki senede bir dönüyorum.”

Bir hamburger sipariş edip telefonunu kontrol etti. Havaalanından gelen üç mesaj dışında yeni bir şey yoktu.

“Herkesi görmek için sabırsızlanıyor musun?”

Grant omzunu silktilti. “Pek değil.”

“Şaşırtıcı,” diyen Helen aşırı pahalı bir *crème brûlée* yemeye başladı. “Ben sanmıştım ki...”

“Eski futbol arkadaşlarımla bir bodrumda altın günlerimi yeniden yaşamaya bayılacağımı mı sanmıştın?” Grant kaşını kaldırdı. “Biraz hakkımı ver, Helen.”

Helen peçeteyle ağzını sildi. “Hep arkadaş kaldığınız izlenimine kapılmıştım,” dedi. “Facebook’tan falan. Her sene o eski grupla takıldığın bir post görüyordum.”

Grant alaycı bir şekilde gülümsedi. “Beni takip mi ediyordun?”

Helen küçümseyerek dudak büktü. “Yani ben memlekete döndüğümde, öyle... Öyle olmuyor.”

Grant kaşlarını çattı. Helen’ı ufak kasabalarında yalnız hâlde düşünmek istemiyordu.

Grant “Eski arkadaşlarla irtibatı koparmadım,” dedi. “Kevin Palermo, kasabada olduğumda genellikle katıldığım yılbaşı partileri veriyor. O zaman başka birkaç kişiyi daha görüyorum. Ama son birkaç senedir, sanki... Hayatlarımız farklı yönlerde ilerliyor gibi. Hepsi evleniyor, çocuk yapıyor, ev alıyor...”

“Senin de evin var,” dedi Helen.

Grant güldü. “Evet, Silver Lake’te iki yatak odalı bir bungalov. Dört yatak odalı, iki dönümlük bir arka bahçesi ve bir aile büyütmek için yeterli alanı olan bir kolonyal ev değil.”

“Hiç onların sahip olduğu şeye sahip olmak istedin mi?”

Grant bu soruyu biraz düşündü. “Bir gün evlenmek isterim. Çocuk sahibi olmak. Ama şu anda değil.”

Helen bilgece “Kurtlarını dökmekle meşgulsün,” deyip bir kadeh şarap daha yudumladı.

Grant, “Kurtlarımı bu işe karıştırma,” deyince Helen güldü. “Hayır, sadece... Kendi üzerimde çalışmam gerekiyor. Ben bazı şeyleri çözmeden birinin bütün bunları kalıcı olarak yüklenmesi pek âdil olmaz.”

Helen’in inceleyen gözlerinin onu sıcak bir tavırla süzdüğünü hissetti.

Helen büzülmüş dudaklarla, “Tüm bunları kalıcı olarak yüklenmesi, evet,” diye mırıldandı. Grant kaşını kaldırıncaya, Helen şarap kadehine alayla “Eminim Los Angeles’taki kadınlar buna pek aldırmaz etmiyordur,” dedi.

Grant güldü ve Helen’in dudağının kenarı yukarı doğru seyirdi, Grant bunun düşündüğü anlama gelip gelmediğini merak etti.

Helen *chardonnay* şarabına doğru “Ama anlıyorum,” dedi. “Annem her fırsatta tüm arkadaşlarının çocuklarının düğün fotoğraflarını gönderiyor. Pek gizli olmayan bir şekilde hâlâ hayattayken ve onları kucağına alabilecekken torun istediğine dair imalarda bulunuyor.”

“Çocuk istiyor musun?”

“Bunu çok düşündüm. Çoğu yazar arkadaşım ya evli çocuklu ya da yumurtalarını donduruyor. Eskiden anneliği kesin deneyimlenecek bir şey gibi görürdüm ama düşündükçe, bilmiyorum.” Helen başını yana eğdi. “Sanırım beni özel olarak istememiş birine karşı sorumlu olmaktan korkuyorum. Ayrıca bunu tek başıma yapmak istemiyorum.”

Sonra Helen yere baktı ve Grant, Helen’in kişisel hayatı hakkında çok şey bilmediğini fark etti. Hiçbir zaman onun evde kendisini bekleyen birinden bahsettiğini duymamıştı.

“Şu anda aday yok mu?”

Helen “Hayır,” dediğinde Grant onun bu konuda nasıl hissettiğini anlayamadı.

“Peki ya Ian Rhymer?” diye sordu. “Duyduğuma göre hâlâ Dunollie’deymiş.”

Helen güldü. “Biliyorum, şehirdeyken genelde pizzacısına uğruyorum. Ama lise sonda saçını Mohawk şeklinde kestirmişti ve bunu hiçbir zaman tam olarak atlatamadım.”

“Ne kadar da yüzeyselsin.” Grant sırtıttı.

“Peki ya sen?” Grant hamburgerini bitirirken Helen ona baktı. “Hiç eve döndüğünde eski sevgililerini arıyor musun?”

Grant gözlerini kaçırınca Helen keyifli bir şokla onun koluna vurdu. “Arıyorsun! Memlekette bir seks arkadaşın var!”

“Başka bir şeyden bahsedelim,” dedi Grant. “Noel’de ne yapacaksın?”

Helen kıs kıs güldü. “Kesin kim olduğunu tahmin edebilirim. Brittany Clark. Hayır, bir dakika, Desiree Evans.”

Grant düz bir sesle, “Desiree geçen sene evlendi,” dedi. “Ona güzel bir kart ve balayı fonu için para gönderdim.”

“Diğer kız kimdi, lise sonda çok kısa süre beraber olduğun, hani şu kâküllü...”

“Lauren,” dedi Grant kısıp sesle. “Lauren DiSantos.”

“Evet, o,” dedi Helen. “Onu hep amigo kızı olmadığı için unutuyorum. Seks arkadaşın o, değil mi?”

Kaliforniya topraklarındaiken Lauren ve New Jersey, Dunollie hakkında konuşmak, Grant’e tuhaf geliyordu. Bunu düşününce sanki kötü bir insanmış gibi biraz rahatsız hissediyordu ve burada kimi hayal kırıklığına uğrattığından emin değildi. Belki Lauren’ı hayal kırıklığına uğratiyordu ama New Jersey’nin dışında konuşulmaya aldırış edeceğini düşünmüyordu. Belki de sadece kendisini hayal kırıklığına uğratiyordu.

“Onu bir süredir görmedim,” dedi dürüstçe.

“Ama bu gezide görecek misin?”

Grant belirsizce omuz silkti.

“Nasıl başladı?” diye sordu Helen.

“Bilmiyorum. Üniversitedeyken kış tatili için memlekete dönmüştüm ve Lauren yanında olmamdan rahatsız olmuyordu,” dedi Grant. “Neden bu kadar merak ediyorsun?”

“Çünkü bu çarpık bir şekilde biraz romantik,” dedi Helen. “Sen kasabadan çıkıp çok başarılı olmuş bir oğlansın, o ise her Noel’de eve gelmeni bekleyen ve bu sefer orada ebediyen kalmanı uman liseden sevgilin.”

Grant biraz sinirlenmiş hissederek, “Kendi içindekileri yansıtmayı bırak,” dedi. Lauren onu bekliyor ve kalmasını umuyor değildi; ikisi de aralarındakinin ne olduğunu biliyordu.

“Çok fazla soru sormuyor ve bu hoşuna gidiyor ama bunun tek sebebi senenin geri kalanında seni Google’da araştırması.”

“Kes şunu,” dedi Grant. “Lauren gerçek bir insan, ilginçlik katacağımız karakterlerinden biri değil.”

Helen çok üzülmüş gözüküyordu ve Grant, onun gözlerindeki o yaralı ifadeye sebep olduğu için kendini tekmelemek istedi.

“Pardon,” dedi Helen. “Haklısın, beni hiç ilgilendirmez.”

Grant “Sorun değil,” deyip gözlerini kaçırıldı.

“Ben lisedeki insanlarla zorluklar yaşadım,” dedi Helen nihayet.

“Biliyorum,” dedi Grant ve ona tekrar baktığında, Helen da ona bakıyordu.

“O zamanlar kendimi çok sevmiyordum,” dedi Helen. “Ve beni o zamanlardan tanıyan insanları gördüğümde, bana hâlâ aynı gözlerle bakacaklarından endişeleniyorum. Bu yüzden zihnimde onlarla ilgili zalimce hikâyeler uyduruyorum,

böylece o insanlar daha az önemli hâle geliyor ve aslında bunun bir önemi yok çünkü zaten onları bir daha asla görmeyeceğim.”

Bunun üzerine Grant’ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Ama benim hakkımda zalimce hikâyeler uydurman gerekmedi, değil mi?”

Bir duyuru, ertelenen uçuşlarının artık yolcu alımına başladığını bildirdiğinde Helen cevap vermekten kurtuldu.

GRANT UÇAKTA YANINDAKİ yaşlı kadını Helen’la yer değiştirmeye ikna etti.

“Arkadaşım ilk defa uçacak ve korkuyor,” dedi.

Kadın mutlulukla kabul etti, bunun çok tatlı olmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve Helen, Grant’ın yanındaki yere geçerken gözlerini devirdi. “Egon uçmaktan korkan kişi olmayı kaldıramadı, ha?”

Grant omuz silkti. “Pencere kenarı mı koridor mu?”

Helen, pencereyi tercih ediyordu. Kanadın üzerinden bakıp yerden kalktıkları anı görmeyi seviyordu.

“Bana uyar. Tuvalete gitmek için insanların üzerinden geçmekten nefret ediyorum,” dedi Grant.

Helen’in havaalanından aldığı atıştırmalıkları paylaştılar ve uçuşta birbirlerinin film seçimleriyle dalga geçtikten sonra – Grant, *Die Hard*’ı seçmişti (“Çok bariz.”) Helen ise *The Great British Bake Off*’u (“Yemeğin tadına bakamayacaksan ne anlamı var?”) – aynı şeyi izlemeye karar verdiler.

Helen bir kulaklığı sol kulağına takıp, “Bu filme bayılıyorum,” derken Grant de diğer kulaklığı alıp sağ kulağına taktı.

“Tam bir klasik,” diyerek hemfikir oldu. “Üstelik Noel filmi ama kimse bunu Noel filminden saymıyor.”

Üç küçük fare, *Babe*’in ilk bölümünü anlatmak üzere ekranda belirdiğinde, Helen havayolunun verdiği ince

battaniyenin altına daha da fazla gömülüp kendine *rahat* hissetme izni verdi.

Grant'e baktı, o animatronik bir domuzun maceralarıyla o kadar büyülenmiş gibiydi ki onu kolayca fark edileceğini hissetmeden inceleyebildi.

Grant bu açıdan daha genç gözüküyordu ve buradan, hâlâ onun içindeki genç oğlanı görebiliyordu. Son on haftayı beraber geçirdiği Grant Shepard zeki ve komikti, karizmasını bir zırh gibi taşıyordu. Şimdi yanında oturan Grant ise daha az temkinli görünüyordu: Yorgundu, yolculuktan dolayı biraz bitkindi, bir şekilde daha az utangaçtı ve daha kolay keyif alıyordu.

Helen kendini, *Saçmalama*, diye azarladı. *Bu aynı Grant, sadece tek bir Grant var.*

“Esasında en çok şeytani kediye seviyorum,” dedi Grant. “Onun filmi nerede?”

Helen gülüp dikkatini yine ekrana çevirdi. Grant'in sağ kolunun sıcaklığı rahatlatır şekilde sol omzuna bastırıyordu ve midesi altüst olduğunda, Helen bunu türbülansa bağladı.

CHICAGO’NUN ÜZERİNDE VE *Babe: Şehirdeki Domuz* filminin yarı istekle izlenen yirminci dakikasında, Helen uyuyakaldı. Grant, bunun uyuyan bir Helen’la yakın olduğu ilk sefer olmadığını düşünüyordu ama ilk defa kaşlarını hafifçe çatarak uyuyakaldığını fark edecek kadar yakındı. Sanki rüyalarında bile onaylamayacağı, *birazcık daha iyi* olması için dürtülebilecek bir şeyi buluyormuş gibi. Bu tam Helen’a özgü bir davranıştı.

“İçki ister misiniz?” Hostes, gürültülü arabasını onların yanına doğru itince Grant sessizce elini sallayarak onu geçiştirdi.

Helen kaşlarını çatıp başını koltuk başlığında döndürdü ve Grant'ın göğsünün derinliklerine girip onu alışık olmadığı ve tuhaf bir özlem hissiyle dolduran usul, fısıltılı bir “*Hmmm*” sesi çıkardı.

Bunun üzerine Grant paylaştıkları kulaklığı ortadaki kol yerinden çıkardı. Helen'in başı yana kaydığında, Grant kolunu hafifçe yana kaydırды ve Helen onun omzuna düştü. Sonra yanağını çevirdi ve birazcık ona doğru sokuldu. Grant, burnunu onun saçlarına daldırma dürtüsüne karşı koydu (*sapık gibi davranma, Shepard*) ve bunun yerine önündeki koltuk cebinden Kindle'ını çıkardı.

Pilot interkomdan Newark'a iniş hazırlandıklarını duyduğunda, aynı paragrafı yirmi kere okuduğuna emindi.

Helen, onun boynuna doğru, “Hı,” dedi.

Grant “İniş geçiyoruz,” diye cevap verip ona doğru hafifçe başını salladı.

Helen'in bilincinin tamamen geri geldiği ânı neredeyse hissedebildi; vücudundaki sıcak, yumuşak uykunun ayrıldığı ve yerini Grant'ın Helen Zhang'le özdeşleştirdiği belirgin, keskin hareketsizliğe bıraktığı ânı. Kabindeki ışıklar yanınca Helen birdenbire kafasını kaldırdı. Grant'ın omzuna baktı. Grant nefesini tuttu.

Helen nihayet boynunu esnetip rahatlayınca, “Berbat bir yastıksın, Shep,” dedi.

Grant güldü. “Sen de salya akıtıyorsun,” diye cevabı yapıştırdı. “Kuru temizleme faturamı sana yollayacağım.”

YOLA KOYULDULAR VE Helen dişlerini fırçalamak için tuvalete uğradığında, Grant onu bekledi.

Helen aynadaki yansımasına baktı ve New Jersey'de bulunmanın saçlarını daha donuk, yüzünü ise daha yorgun ve çökmüş gösteren bir şey olup olmadığını merak etti.

Parmaklarını saçlarında dolaştırıp, boş bir çabayla hacim yaratmaya çalışarak ayrımını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa aldı.

Unut gitsin, diye kendini azarladı. *Önemli olan hiç kimse seni böyle görmeyecek.*

Grant'ın onu uçakta nasıl gördüğünü düşününce, yakıcı bir utancın boynundan yukarı yükseldiğini hissetti: omzundaki o muhtaç, salyalı ıslaklığın varlığı... Bilinçli beyni tekrar etkin hâle geldiğinde, duyularını dolduran o sıcaklığın ve tanıdık sedir kokulu tıraş losyonunun ilk hissini, sinaplarının ateşlediği enerjik hatırlatıcıları unutabilmeyi diledi: *Bu, Grant Shepard'ın kokusuna bürünmüş hâlde ilk uyuyuşun değil!*

Grant'i su fiskiyesinin yanında onu beklerken bulunca "Tuvalete uğraman gerekiyor mu?" diye sordu.

Grant başını iki yana salladı ve bagaj alıma giden uzun koridorda beraberce yürüdüler.

"Bavul vermiş miydin?"

Helen "Sadece bir tane," deyince Grant başını salladı.

Helen bagaj bandını tararken, Grant de onunla beraber bekledi. Onlarla koltuk değişen kadının yanından geçtiler (*çok tatlı*) ve onun kocasıyla oğluna kavuştuğunu gördüler.

Helen, kabin bagajıyla aynı renkteki nane yeşili bavulu kastederek, "İşte şu," dedi.

Grant öne eğilip bavulu onun için hızlı, kararlı bir hareketle çekti.

"Teşekkürler," dedi Helen.

Grant, taksi standı tabelasına baktı.

"Eve nasıl döneceksin?" diye sordu.

"Taksiyle," dedi Helen. "Annemle babam muhtemelen şu an uyuyordur ve anahtarım var. Sen?"

"Ben de," dedi Grant.

İkisi de kıpırdamadı. Helen, her adımla geçmişe daha da fazla daldıklarını fark etti. Son birkaç haftada oluşturdukları kolay, şakalaşmalı sohbetten uzaklaşıyor, dünyanın Grant Shepardlarıyla Helen Zhanglerinin değil kulaklık ve koltuk kolu paylaşmak, birbirlerine bakış atmak için bile sebeplerinin olmadığı bir dünyaya dönüyorlardı.

Bu düşünce, nedense Helen'in aşırı üzülmesine sebep oldu.

Sessizlik içinde beklediler; Grant telefonuna baktı, Helen da kendininkine. Helen, ikisinin de bunu bilerek yapıp yapmadığını düşünmeden edemedi: herhangi biri görürse diye, önlerinden geçen kimsenin, kaldırımdaki bu neredeyse iki yabancı hakkında ilginç bir şey fark etmemesi önemliyse diye...

Taksi sırasının önüne ilk Helen vardı ve şoför onun bavulunu bagaja koydu. Helen döndüğünde, Grant'in onu kaşlarını hafifçe çatarak izlediğini gördü.

"Eh," dedi sonunda. "İyi tatiller."

Grant başını salladı. "Sana da." Duraksadı ve sonra "Sıkılırsan ara," diye ekledi.

"Hah," dedi Helen. "Tamam."

Sonra taksiye bindi ve taksi ilerleyip onu Grant Shepard'dan ve o güçlü, sıcak omuzlarından gitgide daha fazla uzaklaştırdı.

On

Aslında Helen bayram için memlekete dönmekten nefret ediyordu.

Bu konuda çok fazla suçluluk duyuyordu ve bunun da hiç yardımını dokunmuyordu. Artık çalışma odasına dönüştürülmüş olan eski yatak odasında Michelle için konulmuş bir anıt vardı ve bu, evini ziyaret ettiğinde Helen'in hep ilk durağı oluyordu. O ilk yıl, annesiyle babasının ne zaman Michelle'in odasını değiştirmeye karar verdiğini hiç bilmiyordu ve Helen hâlâ bir yaz tatilinde eve dönüp o uzun zamandır kapalı kapının birdenbire daha önce hiç görmediği bir odaya açıldığını fark etmenin şokunu hatırlıyordu.

Neden değiştirmeden önce sormadılar? Michelle adına çok kızmıştı. Seni bundan korumalıydım.

Duvarlar bembeyaz IKEA raflarıyla kaplıydı. Soldaki ilk raf, organik kimya ders kitapları ve seksenlerden kalma Çin-ce sınav hazırlığı kitaplarıyla doluydu (annesiyle babasının üniversite çalışmalarından kalma yadigârlar). Geniş bir bölüm (iki raflık kadar) Helen'in kendi romanlarına ayrılmıştı. Her raf, *Ivy Papers* serisinin her bir kitabının en az bir düzine kopyasını ve çeşitli çevirileri ile özel kitap kulübü baskılarını gururla taşıyordu. Odadaki tek pencerenin altında daha kısa bir raf vardı, Helen'la Michelle'in paylaştığı ufak kitap

koleksiyonu burada duruyordu (babalarının onlara çocukken okuduğu bilimkurgu klasikleriyle beraber kendilerinin dikkatle seçilmiş Scholastic Kitap Fuarı alışverişlerinin bir kombinasyonu). O kısa rafın üzerinde de gümüş çerçeveli fotoğraflar düzgün bir sırayla dizilmişti: ölmüş büyükbabalar, büyükanneler ve Michelle.

Helen, iki tütsü çubuğu yakıp eğilerek selam verdi. Ardından yavaş yavaş yanan tütsüyü Michelle'in fotoğrafının yanında bekleyen tütsülüğe yerleştirdi. Sersemletici koku, bu ritüeli ilk yaptığı zamanın anısını dumanların arasında resmediyor gibiydi: Michelle on ve kendisi on iki yaşındayken, Çin'i ziyaret ettiklerinde bunu beraber yapmışlardı. Uzak akrabalarla taşradaydılar ve o kısım dışında çok kalabalık olan bir mutfakta, şöminenin üzerindeki anma yerinde daha önce hiç tanışmadıkları, uzun zaman önce ölmüş insanlara saygılarını sunuyorlardı.

Burada olsaydın bir barda oturup, görüşmeyeli neler olduğunu konuşurduk.

Helen'in hayal etmekte en çok zorlandığı şey, eğer her şey normal olsaydı, kız kardeşinin bugünkü hâlinin nasıl olacağıydı. Sanki beyni tökezliyor gibi oluyordu, her seferinde hayrete düşüyordu: *Burası son, hayal edilebilir şeyler şehrinin sınırından çıkıyorsun.*

Michelle seneye otuz olmayı bekliyor olacaktı ama bu nasıl bir şeye benzerdi ki? Bekâr mı olurdu yoksa evli mi? Evcil hayvanı olur muydu? Hangi şehirde yaşıyor olurdu? Dairesi nasıl gözükürdü? Helen hiçbirini hayal edemiyordu. Her bir imge yarım yamalak ve zayıf kalıyordu, şimdiye dek yarattığı tüm kurgusal karakterlerden daha az gerçektir bu.

Gerçek Michelle, burada bulunmak istemedi.

Helen pencerenin yanındaki koltuğa oturup bir kitap seçti:

*Wildfell Hall'un Kiracısı**. Eve son dönüşünde bıraktığı yerden okumaya devam etti. Bazen, bir zamanlar Michelle'in de bıraktığı yeri gösterecek köşesi katlanmış bir sayfa ya da altı çizilmiş bir pasaj buluyordu. Helen tüm ortak koleksiyonlarını iki kere okumuştur (ne olur ne olmaz, bir şeyi kaçırdıysa diye).

Bundan sonraki eve dönüş ritüelleri dünyevi olacaktı. Annesi hep ziyaretinin öncesinde yerleri cilasına kadar ovalar ve saat kaçta gelirse gelsin, onu karşılamaya hazır olmak için Helen'in en sevdiği ev yemeklerini yapardı. Babası daha katıydı, genelde evdeki ikinci gününde sohbet konuları biterdi (“İş nasıl?”, “Yeni bir Çinli yazarla ilgili bir makale gördüm...”) ama Helen hayatı ve işi hakkında onları her bilgilendirdiğinde onaylayan homurtular çıkarırdı.

Helen sadece iyi haberleri paylaşıyordu: bir kitap duyurusunu, olumlu bir yorumu, dizinin ilerlemesiyle ilgili haberleri, arkadaşlarıyla gittiği yazar inzivasını. Onların gözlerindeki *endişe* dolu ifadeden nefret ediyordu; bu ona ebeveyn kaygısıyla bastırılan çocukluğunu hatırlatıyordu ve kaldırım ayaklarının altında bir Kaliforniya sahiline dönüşene dek kaçmak, kaçmak ve daha fazla kaçmak istemesine sebep olan karışık, klostrofobik bir hisse kapılıyordu.

Helen onları hiç beraber olduğu erkeklerden biriyle tanıştırmamıştı. Onlara bir ayrılıktan bahsetme düşüncesi o kadar imkânsızdı ki bu neredeyse gülünçtü.

Yazar gruplarındaki beyaz arkadaşları buna çok şaşıyorlardı, Asyalı arkadaşları ise genelde başlarını sallayıp acısını paylaşıyorlardı.

Elyse büyümüş gözlerle “Ama yani... Hiçbir zaman mı? Tek bir tanesini bile mi?” diye bağırıyordu.

* İngiliz yazar Anne Brontë'nin 1848 yılında yayınlanan romanıdır. -e.n.

Pallavi parmağını sallayıp, “Parmağında yüzük olunca tanışabilirler,” demişti. “Yoksa ne anlamı var?”

Elyse bunun *anlamının*, annesiyle babasının hayatında neler olup bittiğini bilmesi olduğunu söylerdi. Ama Helen, sadece annesiyle babası için hayatına açılan çok özel bir pencere yaratmıştı. Kötü bir dördüncü randevuyu, biten bir takılmacayı, kötü bir ayrılığı ve sarhoş bir geceyi perde çekip gizlerken, *Oraya bakmayın, manzarası o kadar iyi değil*, derdi. Kötü haberleri kış için palamut saklayan bir sincap gibi biriktiriyor, sonra nihayet darbeyi yumuşatacak iyi haberleri olduğunda onları ufak dozlarda veriyordu: “Revizyon zor oldu ama nihayet teslim ettim ve editörüm bayıldı!”, “Elyse’ten bir süredir haber almıyordum, meğer ilk bebeğine hamileymiş ve herkese sürpriz yapmak istiyormuş!”

Helen, hayatını ebeveynleri için dikkatle çerçeveleyişini tarif ettiğinde, terapisti ona “Başkalarının duyguları için çok fazla sorumluluk duyuyorsun,” demişti.

Helen bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Alışveriş merkezine giderken 22. Yol’daki o şeritten her geçişlerinde, annesinin elleri hâlâ direksiyonu sıkıca tutmaktan bembeyaz kesiliyordu. Helen bir keresinde cesurca neden başka bir yere, yani aslında dünyada iki Zhang kardeşin olması gerektiği bilgisinin yükünün bu kadar ağır hissettirmeyeceği bir yere taşınmadıklarını sormuştu.

“Ne anlamı var ki?” demişti annesi. “Burayı iyi biliyorum ve başka bir yerde yeni baştan başlayıp her şeyi tekrar öğrenmek için fazla yaşıyız. Üstelik, kardeşin burada.”

Helen, annesinin Michelle’in hayaletini kastetmediğini biliyordu. Annesi, her tür batıl inanca kesinkes kapalıydı.

Michelle’in ölüsünün burada, Dunollie, New Jersey’nin komşu kasabalara sınırını oluşturan dağın öteki tarafındaki bir mezarlıkta oluşunu kastediyordu.

Helen çalışma odasında etrafına bakınıp burada Michelle'in hayaletini hissetmeye çalıştı.

Hiçbir şey yoktu.

HELEN EVE DÖNÜŞÜNÜN üçüncü gününde, Noel Arifesi'nden bir gün önce annesine o akşam yemek yapmaya ara vermesini söyledi. Rhymer Pizzeria'ya gidip tezgâhtaki sivilceli ergenden iki büyük sucuklu pizza ve bir paket sarımsaklı ekmek sipariş etti. Birkaç saniye sonra, mutfaktan ilk öpüştüğü kişi olan Ian Rhymer çıktı. Gözleri daimî gülümsemesiyle kısılmış, kolları ise onu kucaklamak için açılmıştı; Helen bu kucaklamaya mutlulukla teslim oldu.

“Meşhur yazar arkadaşım gelmiş,” dedi Ian. “Los Angeles’a taşındığını ve artık Hollywood’da çok önemli biri olduğunu duydum.”

Helen bir homurtuyla güldü. “Şu anda bir çizgi film karakteriymiş gibi konuşuyorsun,” dedi. “Hollywood’da çok önemli biriymişim, git başımdan.”

Ian sırtıp, yanına oturmak için bir sandalye çekti. “Asırlar geçmiş gibi hissediyorum. Hayat nasıl?”

“Hayatım her zamanki gibi,” dedi Helen. “Yazıyorum, yazdıklarımın nefret ediyorum, revize ediyorum, kendimi bir dâhi olduğuma ikna ediyorum, sonra bütün bunları tekrarlıyorum. Bana kendi hayatını anlat.”

Ian başını iki yana salladı. “I-ıh, o kadar kolay kurtulamazsın. Ülkenin diğer ucuna, iyi pizza bile olmayan bir yere taşındın. Nasılsın?”

“Dürüst olmak gerekirse... Annemle babamdan ne kadar uzak olursam o kadar mutlu oluyorum.”

Bunu öylesine söylemişti, bu gençken birbirlerine şakalaşarak söyleyecekleri bir şeydi. Ama söylediğinde gerçeklik payı var mıydı?

“Yani orayı seviyorsun.”

Helen Santa Monica’daki dairesini, sabah işe giderken uzun yolda dinlediği podcastleri, parlak mavi gökyüzünü, palmiye ağaçlarını ve yazarlar odasına yürürken stüdyonun otoparkında yüklerini boşaltan kamyonetlerden gelen sesleri düşündü.

“Evet,” dedi.

“Bu harika, Helen,” diye karşılık verdi Ian. “Seni mutlu görmek çok güzel.”

Helen gülümsedi, sonra onu dürttü. “Peki ya sen? Artık *aile babası*sin.”

Ian sırtıp ona fotoğrafları göstermek için telefonunu çıkardı. “Deanne, seneye ikinci bir çocuk yapmayı umuyor,” dedi. “Ama şu ufak tüy yumağına bir baksana. Doğduğunda o kadar çok saçı vardı ki Dee neredeyse gülmekten ağlayacaktı.”

Helen, pizzalarla sarımsaklı ekmekleri arabasına taşırken, baba olmanın Ian Rhymer’a ne kadar yakıştığını düşündü. Artık onu kütüphanede öpmek için koşu antrenmanını yarıda kesen zayıf çocuk değildi; artık daha sağlam ve güvenilir gözüküyordu.

Helen, *Âdeta büyümüş gibi*, diye düşündü ve buruk bir sevincin sızısının arttığını hissetti.

Otoparka vardığında tanıdık bir ses “Selam,” diye seslendi.

Helen döndüğünde Grant’i otoparkta, daha önce görmediği gri bir CRV’nin yanında dururken gördü. Grant kapıları anahtarının bir ötüşüyle kilitleti.

Helen “Selam,” deyip pizzaları arabasının kaputuna koydu. “Kimleri görüyorum.”

Grant onun bu demode ifadeyi kullanmasıyla azıcık eğlenmiş gibi görünüyordu ve Helen âdeta ormanın derinliklerinde kaybolmak istedi.

“Ne aldın?”

“Sucuklu pizza. Bir de sarımsaklı ekmek,” dedi Helen.

“Daha önce hiç buradan sarımsaklı ekmek almadım,” dedi Grant.

“Denemelisin.”

Grant gökyüzüne baktı. Bulutlu ve açık griydi. “Sanırım yakında kar yağacak,” dedi.

Helen da boynunu uzatıp baktı. “Sanırım dağın öteki tarafında çoktan yağmaya başlamış.”

“O hâlde pizzamı çabuk alsam iyi olur,” dedi Grant.

“Ben de pizzam soğumadan eve gitsem iyi olur.”

Grant başını sallayıp pizzacıya ilerledi. Pizzacının önündeki kaldırımında durdu ve dönüp Helen’a el salladı. “Seni görmek güzel,” dedi.

Helen “Seni de,” deyip arabasına bindi.

KEŞKE ŞEHRE GELDİĞİNİ daha önceden öğrenseydim. Grant, telefonundaki Lauren’dan gelen mesaja baktı, henüz cevap vermediği mesaja.

Geldiğinden beri meşguldü ve Lauren’a bunu anlatsa onun bunu anlayacağını biliyordu. Her gün annesini kendi evlerinden alıp amcasının yan kasabadaki evine götürüyor, Fred Shepard’ın bodrumunda saatler geçirerek eski aile fotoğraflarını, kurtarılmış yemek tariflerini ve mektuplarla dolu kutuları ayırıyordu: Bir ömürlük belgelerdi bunlar.

Bu, annesi için duygusal bir işti ve Grant bazen tüm kutuları Noel sonrası diğer çöplerle beraber sokağa atıp bu konuyu kapatmak istiyordu. Ama Lisa Shepard bunun yerine her fotoğrafı görmekte ısrar ediyor, her fotoğrafta “cık cıklayıp” mırıldanıyor, arka plandaki birinin “*galiba*” kim olabileceğini açıklıyor ve içini çekiyordu.

Rutubetli bodrumda etrafına bakınıp, “Bu sadece korkunç bir şekilde, her şeyin böyle son bulacağını hatırlatıyor,” dedi. “Hepimizin sonu böyle olacak. Sonra da ailen kutularını inceleyip, neyi saklayıp neyi atacağına karar vermeye çalışacak.”

Ölen, annesinin öz akrabası bile değildi. Fred, Grant’ın babasının kardeşiydi ama Lisa onlara komşu bir evde büyümüştü ve Fred hiç evlenmediği için onu aile tatilleri, doğum günleri ve kutlamalarına ailenin ekstra üyesi olarak almışlardı. Grant hep annesiyle babasının birbirlerine “*Daha fazla sosyalleşmesi gerek,*” diye fısıldadıklarını duyardı.

Grant, Fred Amca’nın onların bu endişesine gücendiğine ve birden fazla kez, Lisa’nın kardeşi yerine kendisiyle evlendiği alternatif bir evren olup olmadığını merak ettiğine oldukça emindi. Bunun, Grant üniversiteye gider gitmez dağılan (ya da en azından numara yapmayı kesen) bir evlilikle son bulmak yerine işin içindeki herkes için daha iyi olup olmayacağını merak ettiğine...

Keşke şehre geldiğini daha önceden öğrenseydim.

İşin aslı, Grant bu sefer eve döndüğünde Lauren’ı görmek istememişti. Onu son gördüğünden beri bir sene geçmişti (Grant yaz için buraya geldiğinde Lauren Aruba’da tatildeydi) ve bir parçası, *Bunun için çok yaşlanmadık mı?* diye düşünüyordu.

Hiçbir zaman bunun bu kadar devam etmesini planlamamıştı. Bu, üniversitedeyken eve döndüğünde zaman geçirmenin bir yolu olarak başlamıştı ve bir şekilde, on yıl sonra, Grant bunun en uzun ilişkisi sayılabileceğini fark etti.

Hep ikisinden birinin ilişkilerini bitirmek için bir neden bulacağını düşünmüştü: Grant biriyle ciddi bir ilişkiye başlayacak ya da Lauren biriyle nişanlanacaktı ve Grant bunu Facebook’ta görecekti. Bunun yerine Lauren, Grant için Durnollie’deki Washington Rock’a: söylenilenlere göre George

Washington'ın belki bir keresinde Britanyalı askerleri gözlemlediği, dağın tepesindeki seyir noktası kadar tanıdık bir kent simgesine dönüşmüştü.

Grant'ın ahlâk anlayışı, (biraz suçlayıcı olan) bu mesajın cevapsız kalmasına izin vermedi ve birkaç saat sonra, Lauren'la Dunollie'de akşam ondan sonra hâlâ açık olan tek bar-da buluşmak için evden çıkıyordu.

Masada karşılıklı otururlarken, bakışları onun saçlarından göğsüne kayan Lauren "Farklı görünüyorsun," dedi.

Lauren aynı görünüyordu, koyu saçlarını düzgün bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Tayt ve sıcak tutan, geniş bir kazak giyiyordu.

Grant diyecek bir şey düşünüp, "İyi görünüyorsun," dedi. "Nisanda bir maraton koştuğunu gördüm."

Lauren gülümsedi. "Ofisteki tüm kızlar yazıldı," dedi. Dunollie'nin daha iyi kısmında bir dişçinin ofisinde çalışıyordu ve mezuniyetten beri oradaydı, Grant buna oldukça emindi. "Ama çok eğlendim."

Grant başını salladı ve bir garson içki siparişlerini almaya geldi.

Lauren'inki her zamankiyle aynıydı: iki vişneli bir *amaretto sour*. Bu içki o kadar tatlı ve şekerliydi ki Grant onu öptüğünde tadını hâlâ alabiliyordu. Şu anda pek içmek istemiyordu. Sırf Lauren kendi içkisi hakkında kötü hissetmesin diye bir bira almayı düşündü ama sonunda kafeinsiz bir kahve söyledi.

Lauren kaşını kaldırdı. "İçmiyor musun?"

"Sabah erken kalkmam gerek," dedi Grant. "Depodan Fred Amca'nın eşyalarını almaya gelecekler."

Lauren başını salladı. Ona bakıp başını eğdi. "Bugünlerde görüştüğün biri var mı?"

Grant başını iki yana sallayıp ufak bir ses çıkardı. “Sen?”

Lauren omzunu silkti. “Kalıcı biri yok.”

Grant, Lauren’in yanında rahat olduğunu fark etti. Vücudu haftalardır olmadığı kadar rahattı. Bu duygunun aşk olup olmadığı merak etti, sonra aklına rasgele bu akşamüstü daha erken saatlerde pizzacısına uğradığında Ian Rhymer’in ona ailesinin fotoğraflarını gösterişi geldi.

Helen’ı otoparkta gördüğünü ve LAX havaalanındaki şarap barında Lauren hakkındaki konuşmalarını hatırladığında, rahatsız edici bir his duydu.

“Hiç...” diye başladı, sonra fikrini değiştirdi, ardından yine de sormaya karar verdi. “Hiç daha kalıcı birini bulabilmeyi istedin mi?”

Lauren güldü. “Neden, bana birini mi ayarlayacaksın?”

Grant omzunu silkti. “Nasıl bir şey arıyorsun? Belki tanıdığım biri vardır.”

Lauren ona bilgiççe kaşını kaldırdı. Bu konuşmayı tanıdık, flörtöz bir yöne kaydırmak kolay olurdu. Hem de çok kolay.

Grant bunun yerine konuyu değiştirip, “Annem evini satıyor,” dedi. “Ocakta satışa çıkacak.”

Lauren kaşlarını çatıp, “Satın alacak durumda değilim,” dedi.

“Yok, ben sadece... Anlatıyordum,” dedi Grant. “Satıldığında İrlanda’ya taşınmak istiyor.”

“İrlanda mı?” dedi Lauren kaşını kaldırarak.

“Anlaşılan hayatının bir döneminde orada yaşamak istiyormuş ama hiçbir zaman doğru zaman gelmemiş.”

“Ah.” Lauren onu bir an inceledi. Sonra, “Sence neden hiç âşık olmadık?”

Grant, bu soruya şaşırmadığını fark etti. “Bilmiyorum,” dedi. “Ben... Ben seni önemsemediğimi düşünmeni istemiyorum, seni önemsiyorum.”

Lauren ona biraz hüzünle gülümsedi.

“Önemsediğini biliyorum,” dedi. “Birbirimize âşık olmayı kastetmedim. Zaten liseden sonra beraber olmak asla kaderimizde yoktu. Yani, sence neden başka insanlara hiç âşık olmadık?”

Grant bu soruyu derinlemesine araştırmak istiyordu, bunu bantla çevreleyip her açıdan incelerken etrafında yürümek istiyordu. Ama bu düşünceyi daha çözmeden bile biliyordu, *Muhtemelen bende yanlış bir şeyler var.*

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Belki bizim kaderimizde yoktur.”

“Kaderimde olmasını istiyorum,” dedi Lauren. “Güzel olurmuş gibi görünüyor.”

Grant birdenbire romantizmlerinin ilk doğuşunu hatırladı: mezuniyet balosundan sonra, plajdaki kiralık bir evdeki o hafta sonu... Uzaktaki bir üniversiteye gideceğini bildiği ve bunu uzatmak istemediği için sevgilisi Desiree’den ayrılmıştı ama başta ona bunu borçluymuş gibi hissettiğinden onu mezuniyet balosuna götürmüştü.

Grant, Seaside Heights’a giderken arabada ilişkilerini nazikçe bitirmeye çalıştığında Desiree “Aptalın tekisin,” demişti. Onu bir dinlenme tesisinde durdurmuştu, böylece arkadaşlarından biri onu alıp aynı sahil evine götürmüştü.

Lauren o hafta sonu başkasının randevusu olarak gelmişti, Grant artık bu kişinin kim olduğunu bile hatırlamıyordu. O, her zamanki ekiplerinin parçası değildi. Daha çok otla kafa bulanlar ve gelecekteki sanat mezunlarıyla takılıyordu. Ama lisenin sonu yaklaştıkça, arkadaş gruplarını ayıran o belirgin sınırlar bulanıp siliniyor gibiydi ve Grant küvette içkiler, bir şişe çevirmece oyunu ve nemli, üzerine yapışan saçlar ve arayış içindeki dudaklarla bir ilk öpücüğü hatırlıyordu.

Bir hafta sonraki kazanın ardından aradığı ilk insan Lauren olmuştu; Grant kucağında ağlarken Lauren onun saçlarını okşamıştı. Grant doğru düzgün tanımadığı birinden bu kadar fazla yardım istediği için utanmıştı ama Lauren için bunun mahzuru yok gibi görünüyordu. Bu, tuhaf bir şekilde onları birbirlerine bağlamıştı.

“ Evlenmek istiyor musun?” diye sordu Lauren. Sonra, “Evlenme teklifi etmiyorum. Sadece genel olarak merak ettim,” diye ekledi.

Grant güldü ve Helen’a havaalanında söylediği şeyi düşündü. *Bir gün evlenmek isterim.* Bunu içtenlikle söylemişti ve belki de bu yüzden Lauren’a annesinin evi sattığını anlatmıştı. Lauren onun burayla irtibatını koruyan kopmamış bir bağdı ve bu, ikisi için de âdil değilmiş gibi görünüyordu.

Grant yüksek sesle “Evet,” dedi. “Bir gün. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyım.”

Lauren, başını yana eğip gülümsedi. Bu hareket o kadar tanıdıktı ki Grant’in kalbi birazcık sızladı.

“Umarım evlenirsin,” dedi.

Bardan çıktıklarında, Lauren anahtarlarını ararken olduğu yerde kaldı.

“Araba kullanabilecek misin?” diye sordu Grant.

“Sorun olmaz,” dedi Lauren. “Buradaki içkiler her sene daha da alkolsüz hâle geliyor.”

Lauren, Grant’i tarttı. “Eve mi döneceksin?”

O sorunun bir yerinde bir davet vardı. *Belki de son bir kez?*

“Evet,” dedi Grant. “Sağ salim git.”

Lauren “Sen de,” diyerek karşılık verdi.

Uzanıp Grant’in yanağına hafifçe dokundu, başparmağını onun kirli sakalında gezdirdi.

Grant birdenbire onun elini tutup elinin üzerine bir öpücük kondurdu. Lauren şaşırarak güldü.

“Eh, bu şimdiye dek yaptığın en romantik şeydi,” dedi.
“Mutlu Noeller, Grant.”

Lauren bunu söylediğinde kar yağmaya başladı ve Grant, başka birinin romantik komedisinin sonunu yaşıyorlarmış gibi hissetti. Belki de her filmin sonunda, arka planda hayatlarının geri kalanına doğru ilerleyen figüranlar vardı.

“Mutlu Noeller,” dedi Grant.

Lauren arabasının kapısını açtı, ardından duraksadı. “Mutlu olmayı hak ediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur.”

Lauren gülümsediğinde, Grant bu gülümsemeye karşılık vermeye çalışırken midesinin karmaşık bir şekilde düğümlendiğini hissetti. Lisedeki sevgilisi arabasına binip giderken, Grant orada kaldı, gökyüzünden pofuduk kar taneleri süzülüp saçlarını, omuzlarını ve ayaklarının altındaki zemini kaplıyordu.

Telefonunu çıkardı ve aradığı ismi bulana dek hissizce rehberi kaydırdı. Kendini bundan vazgeçiremeden arama tuşuna bastı ve nefesini tuttuğunu fark etti çünkü diğer uçtaki sesi duyduğu anda nefesini bırakmıştı.

“Alo?” dedi Helen, sesi alçak ve kısıktı.

“Yarın öğle yemeği yiyelim mi?” diye sordu Grant, sanki bu onlar için normalmişçesine, onu hep ararmışçasına. “Sabah amcamın evini boşaltmayı bitirmem gerekiyor ama sonrasında boşum ve sanırım evde tek başıma bir dakika daha geçirirsem aklımı kaçıracağım.”

Bir duraksama oldu, sonra da arkadaki kapının kapanışının tıkırtısı. Helen tekrar konuştuğunda, sesi telefona daha yakın geliyordu.

“Adresi yolla,” dedi.

On Bir

Helen, annesiyle babasına bir arkadaşıyla buluşacağını söyledi ve arabayla yan kasabadaki çörekçiye gitti. Eve dönerken yarım düzine çörek götürüp, eskiden *Ampersand*'da beraber çalıştığı ve beklenmedik şekilde kasabaya gelen bir arkadaşıyla kahvaltıda sandviç yediklerine dair bir hikâyeye uydurmayı aklına not etti. Bu neredeyse casusluk gibi geliyordu, tabii tehlikedeki şey, kızarmış tarçınlı ve kuru üzümlü çörekler olsaydı. Kapıdan girip Grant'ın sırada durduğunu (buluşma noktaları) görünce heyecan verici bir gerginlik hissetti.

Helen, çok fazla casus romanı okumamış gibi konuşmaya çalışarak, "Çok uzun zamandır buraya gelmemiştim," dedi. "Eskiden okul gazetesi için sabahları düzenlediğimiz bağış toplama etkinliklerinde satmak için buradan kocaman çörek paketleri alırdık."

"Hatırlıyorum," dedi Grant.

Kahvaltı sandviçlerini paket olarak sipariş edip bunları yemek için Washington Rock'a gittiler. Otoparkın ucunda kısa, kötü durumda olan bir doğa yürüyüşü patikası vardı ve Grant oradan yürümelerini önerdi. Gri, kasvetli bir Noel Arifesi'ydi ve burada başka birini görmeleri olası değil gibiydi. Yerde dün gecedен kalma karlar vardı ama çamurlu, yaprakla kaplı patikayı gizleyecek kadar çok değildi.

“Annem evini satacak,” dedi Grant. “Bu sabah emlakçısıyla görüştüm.”

Helen “Ah,” dedi. “Çok uzun zamandır o evdesiniz.”

Henüz hiçbirinin arabası yokken okul servisiyle her gün Grant’ın evinin önünden geçtiklerini hatırlıyordu. Dağın tepesine yakın, güneşin doğduğu ve battığı zamanlarda olağanüstü ışık alan mükemmel şekilde yerleştirilmiş pencerelere sahip güzel bir Viktorya dönemi eviydi bu ve Helen, her sabah bu evin ufukta belirmediği ânı sabırsızlıkla beklerdi.

“Annemin bu kadar uzun süre kalmasına şaşırdım,” dedi Grant. “İrlanda’ya taşınıp bir koyun çiftliğinde çalışmaktan bahsediyor. Bence bunu gerçekten yapabilir.”

Helen, sadece veli-öğretmen bağış toplama etkinliklerinde birkaç kere rastladığı Bayan Shepard’ı hatırlamaya çalıştı. Altın mücevher takan, pembe hırkalı ufak tefek sarışın bir kadın anımsıyordu.

“Baban artık Boston’da mı yaşıyor?” diye sordu.

“Son on iki yıldır,” dedi Grant. “Neredeyse ayrılmalarından beri.”

“Onu hiç ziyaret ediyor musun?”

Grant omuz silkti. “O beni ziyaret etmeyi tercih ediyor. Güneş ve plajlar hoşuna gidiyor.”

Helen başıyla onayladı.

“Peki ya senin annenle baban nasıllar?”

Helen patikadaki bir çakıl taşına tekme attı. “İyiler. Babam golfa başladı, annem de bahçesindeki sincaplara savaş açtı. Asla taşınacaklarını sanmıyorum.”

Grant başıyla onayladı ve sandviçin paketini yakındaki bir çöpe attı. Çoktan patikanın sonuna varmışlardı.

Grant etrafına bakınıp, “Kısa bir yürüyüş oldu,” dedi.

“Sanırım daha önce hiç bu patikada yürümemiştim,” diye karşılık verdi Helen.

“Ben de. Buradayken genelde ne yapıyorsun?”

Helen “Neredeyse hiçbir şey,” deyip güldü. “En çok, odamda surat asıp ergenliğime geri dönüyorum. Evimde zaman geçmiyor gibi.”

Dönüp otoparka yürüdüler. Helen, bunun sıkıcı bir görüşme olduğunu düşünmeden edemedi, yolları ayırsalar ve Grant güvenli bir şekilde Los Angeles’a dönmelerine dek onunla konuşmasa onu suçlayamazdı.

Arabalarına vardıklarında, Grant ona dönüp, “Liseyi görmek ister misin?” diye sordu.

“Tabii,” dedi Helen. “Arabayı sen kullan.”

GRANT, BUNU TEKLİF ETTİĞİNDE, Helen’in değil onunla aynı arabada gitmeyi önermesini, evet demesini bile beklemiyordu.

Helen yolcu koltuğuna atladı, radyoda 106.7 Lite FM’in Noel klasikleri çalmaya başladı. Helen buna gülümsedi.

“Annemle babam da hep arabalarında bu radyo istasyonunu açarlar,” dedi.

Grant ona eskiden arkadaşlarının ve öğretmenlerinin yüzleri kadar tanıdık gelen evlerin önünden geçerek dağdan geri indi. Evlerden bazıları, o gittikten sonraki yıllarda değişmişti (bazı evler yeni boyanmış, bazı evlerin verandasına yeni bir eklenti yapılmıştı) ve Grant, eski ufak kasabasının da o olmadan değişmesinden ötürü hep hafif, istenmeyen bir şaşkınlık duyuyordu.

Kampüsün kuzey tarafının arkasındaki üst otoparka park etti. Eskiden her sabah futbol antrenmanına giderken buraya park ederdi.

“Vay canına,” dedi Helen. “Burayı çok uzun zamandır görmüyorum.”

“Bir bina daha eklediler,” dedi Grant. Henüz kontakta anahtarı çıkarmamıştı; arabadaki sıcak ortamlarını bozmak istemiyordu.

“Sence içeri girebilir miyiz?” diye sordu Helen.

Grant kapıyı açtı. “Bakalım girebilecek miyiz,” dedi.

İlk denedikleri kapı kilitliydi, ikincisi de. Grant, açık yoldan dolanmalarını önerecekti ki öğretmen odasının bulunduğu koridordaki yan kapıyı hatırladı, eskiden arkadaşları dersi kırdıktan sonra gizlice oradan içeri girerlerdi.

“O kapının kilidi kırık. Tek gereken iyice *çekmek*.”

Kapı açıldı ve bir metalik *tingirtinin* ardından artık eski liselerinin boş koridorlarına bakıyorlardı.

Helen içeri girerken, “Çok...” dedi. Grant de onu takip etti ve kapıyı arkalarından kapadı. “Boş.”

Grant ellerini cebine koyup, “Nereye gitmek istersin?” diye sordu. Birdenbire gergin hissetmeye başlamıştı, başları belaya girecekmiş veya Helen, bunun da Washington Rock’taki doğa yürüyüşleri kadar sıkıcı olduğunu düşünecekmiş gibi. Bunu önerdiği için bile Grant’i ezik olarak görecekmış gibi.

Helen “Acaba kantin değişti mi?” deyip koridorda önden ilerledi.

Eski kantini hemen buldular. Yerler yenilenmiş gibi görünüyordu ama diğer her şey (masalar, sandalyeler, duvarlar, pencereler, orada ne kadar yağlı pizza yenirse yensin havaya yayılan açıklanamaz *kraker* kokusu) tamamen aynıydı.

İçeri girdiklerinde Helen “Otomatları kaldırmışlar,” dedi. “Eskiden şurada kahve arabası vardı.”

“Sanırım artık reşit olmayanlara kahve satmaları yasak,” dedi Grant.

Helen, etrafına biraz hayretle bakıp, “Eskiden buzlu kahveme üç paket şeker koyardım,” dedi.

Etrafta yürümeye devam ettiler, ta ki Helen pencerenin yanındaki bir masada durana dek. “Eskiden öğle yemeğinde buraya otururdum. Sen nereye oturduğunu hatırlıyor musun?”

Grant dönüp karşı köşeye işaret etti. “Şuraya.”

Helen başını sallayıp öğle yemeği yiyen eski hâllerini görebiliyormuş gibi Grant'ın masasına baktı. Grant de “onun” masasına oturdu, bacaklarını kenardan sallıyordu. “Bu masanın manzarası güzelmiş.”

“Yakında pencere olması hoşuma gidiyordu,” dedi Helen.

Grant “Ama burası kışın daha soğuk oluyordur,” diyerek farkındalığını dile getirdi.

Helen omzunu silkti. “Ben genelde aralığın sonlarında burada olmuyordum. Şimdi nereyi görmek istersin?”

Grant, lise iki edebiyat sınıfını seçti ama kapı kilitliydi ve sadece kapıdaki pencereden bakabildiler.

Helen, edebiyat sınıfının olduğu tarafa yürürlerken, “Bu öğretmenlerden hiçbirinin ismi tanıdık gelmiyor,” dedi. “Herhalde tüm öğretmenlerimiz emekli oldu.”

“Herhangi biriyle irtibatta kaldın mı?”

“Hayır ama kalmalıydım,” dedi Helen. “En sevdiğim öğretmen Bay Choi, yani *Ampersand*’ın fakülte temsilcisi birkaç sene öne öldü. İlk kitabımı yayımlamamdan hemen önce.”

“Üzgünüm,” dedi Grant, bunu içtenlikle söylemişti.

Helen rasgele bir kapıyı denedi ve kapı açıldı. Burası eski ve tozlu kitaplarla dolu bir depoydu (*Büyük Umutlar, Shakespeare’in Trajedileri*, Norton’un Amerikan edebiyat kanunları incelemeleri Antolojisi gibi klasiklerin sert kapaklı okul baskıları). O kadar yüksek kitap yığınları vardı ki boyları Helen’inkini aşıyordu.

Helen “Bingo,” diye fısıldayıp içeri girdi. Bir kitabı açıp güldü, sonra Grant’e attı. “İlk sayfa.”

Grant kitabı açtı ve *Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi*’nin bu baskısını bir zamanlar elinde tutmuş olan öğrencilerin isim listesini gördü. ‘07 ve ‘09 sınıfındaki öğrencilerin arasında sıkışık, çiziktirilmiş bir el yazısıyla *Lauren DiSantos* vardı.

Grant gülüp, Lauren'a göstermek için fotoğraf çekmeyi düşündü. Ama bu garip olur muydu?

Grant fotoğraf çekmek yerine kitabı bırakıp, "Hangi sene hangi kitabı okuduğumuzu bile hatırlamıyorum," dedi.

Helen kitapları karıştırıp, "Shakespeare'i lise sonda işlemiştik," dedi. "Lise üçte Austen ve Brontë işledik. Geri kalanını hatırlamıyorum. *Uğultulu Tepeler*'imi bulabilecek miyim diye görmek istiyorum. Bulabilirsem alırım."

Grant bir *Uğultulu Tepeler* kopyasını açıp tanıdık isim var mı diye taradı. Birkaç isim hafızasını canlandırdı ama kesin bir şey çıkmadı. Başka bir kitabı daha açtı, kalın bir keçeli kalemle yazılmış bir isim ona bakıyordu.

Grant boğuk bir sesle "İşte," deyip kitaba vurdu.

"Buldun mu?"

Helen ona doğru ilerledi ve Grant'in işaret ettiği ismi görünce donakaldı. *Michelle Zhang, '10.*

"Ah."

Grant sesini kısık ve monoton tutmaya çalışarak, "İstiyor musun?" diye sordu.

Helen, kardeşinin ismine dokundu.

Sonunda "Hayır," dedi. "Burada kalıp kendi hayatını yaşaması, lise öğrencilerini eğitmesi daha iyi." Kederle güldü. "Bu muhtemelen kulağa delice geliyor."

"Hayır," dedi Grant. "Bu son derece mantıklı."

Helen ona minnetle gülümseyince Grant sertçe yutkundu. "Şimdi ne yapalım?"

"Buradayken en çok nerede vakit geçirirdin?" diye sordu Helen.

Grant düşündü, sonra başıyla dışarıyı işaret etti. "Futbol antrenmanında. Ama hava oldukça soğuk. Kış vakti kuzey spor salonunda alıştırma yapardık."

"Tamam," dedi Helen ve Grant önden ilerledi.

ESKİ DEVLET LİSELERİNİN boş koridorlarında yürümek, bir hatıranın içine girmek gibiydi. Helen, gerçek olduklarından emin olmak için parmak uçlarını sert duvarlarda gezdirdi. Bugünün tuhaf, rüya gibi bir hâli vardı ve elinden gelseydi, onun da gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarını uzatıp Grant'e de dokunurdu.

Spor salonuna giderlerken, koridorların kesiştiği noktayı işaret ederek, “Bu en sevdiğim aynaydı,” dedi. “Derse giderken saçlarımı ve kıyafetimi hep bunda kontrol ederdim.”

Spor salonunun ilk kapısı da kilitliydi ama Grant diğer kapıyı denediğinde, Helen keyifle bağırmasına sebep olan bir şey gördü.

Kupa dolabının yanındaki duvarda asılı olan tozlu, çerçeveli fotoğrafa işaret edip, “Bu sensin!” diye bağırdı. *Dunollie Savaşçıları Varsity Futbol Takımı, 2007-2008 sezonu.*

Grant yaklaştı, Helen fark etmeden birdenbire onun yanında bitiverdi.

Takım fotoğrafına bakıp, “Hah,” dedi.

Helen dönüp Grant'in fotoğrafı incelemesini izledi. “Burada arka planın bir parçası olduğunu görmek tuhaf olmalı,” dedi. “Bu fotoğrafların önünden sürekli geçip onları tam olarak görmediğimi hatırlıyorum. Şimdi sen de buradasın.”

“Tuhaf,” diye tekrarladı Grant.

Helen telefonunu çıkarıp çerçeveli fotoğrafın fotoğrafını çekti.

“Bunu yazarlar odasına gönderiyorum,” dedi. “Herkes Mutlu Noeller.”

Grant “Bir dakika, hayır, bu hiç âdil değil,” deyip Helen'in telefonunu tuttu. “Buralarda bir yerlerde senin ve gazete kulübü ineklerinin fotoğrafı varsa başka.”

Helen içgüdüsel bir şekilde hareket edip telefonunu kazağının altına, Grant'ın ulaşamayacağı yere sakladı. "Bizim başarılarımızı sizinkiler kadar takdir etmezlerdi. Okulumuzun duvarlarında ölümsüzleştirildiğin için şanslısın!"

Grant gülüp onu omuzlarının arkasından tuttu.

Kulağına kısık bir hırıltıyla, "Ver şunu bana," dedi.

Grant bir kolunu onun göğsüne sarmış, onu kendi bedenine doğru hapsetmişti. Helen'in sırtında tuhaf bir ürperti doluştu ve Helen, Grant'ın sertçe yutkunduğunu hissetti.

"Hey!"

Grant, onu bırakınca Helen telefonu bir tangirtıyla yere düşürdü.

Koridorun karşı ucundan orta yaşlı bir adam onlara doğru yürüyordu. Telsizi kemerinden öttü ve parmağını suçlayıcı bir tavırla onlara doğrulttu.

"Buraya nasıl girdiniz? Sizinle konuşuyorum!"

Helen, Grant'e baktı.

Grant "Kaçalım," deyip onun elini tuttu ve en yakın kapıya doğru koştular.

ANLAŞILAN, KAÇMAK ÇOK zekice bir fikir değildi.

Müdür Yardımcısı Peter, iki güvenlik görevlisiyle beraber beklediği otoparkta onlara "Sessiz bir alarmı devreye soktunuz," dedi. "Orada ne arıyordunuz?"

Grant, gözleri önünde Helen'in çaresiz bir kadına dönüşmesini izledi.

"Aman tanrım, bu çok utanç verici," dedi Helen. "Yıllar önce buradan mezun olduk, sadece girip okulu görmek istemiştik."

"Kilidi kırıp zorla girerek mi?"

Helen "Hiçbir şey kırmadık," deyip büyümüş, masum gözlerle Grant'e baktı. "Kırdık mı? Yan kapı kilitli değildi."

Grant, sorun yaratan kapıya doğru işaret edip, “Evet, lise sondayken gizlice o kapıdan içeri girdiğimizi hatırlıyorum,” dedi. “Kilidi o sırada bile kırıktı. Onu tamir ettirseniz iyi olur.”

“Başımız belaya girmeyecek değil mi?” Helen gerginlikle müdür yardımcısına döndü. Müdür yardımcısına sanki kaderi onun ellerindeymiş gibi bakıyordu, Grant bunun biraz abartı olduğunu düşündü. “Yemin ederim, gerçekten bir şey almadık. Sadece... Sadece birbirimize âşık olduğumuz yeri görmek istemiştik. Değil mi sevgilim?”

Helen, Grant’in koluna vurdu.

Grant boğazını temizledi. “Evet. O çok romantiktir. Ona başımızın belaya gireceğini söylemiştim ama... Evlisiniz, anlıyorsunuzdur.”

Grant, müdür yardımcısının sol elindeki yüzüğe işaret etti.

Müdür yardımcısı onlara ısınarak, “Siz ikiniz evli misiniz?” diye sordu.

Helen telaşla Grant’e baktı. “Hayır. Yüzüğüm yok.”

Grant onu yana çekti. “Yani henüz yok. Nasıl evlenme teklifi etmemi istediği konusunda tartışıp duruyoruz. Ben hâlâ mezunlar balosunda futbol sahasında etmeyi öneriyorum.”

Müdür Yardımcısı Peter ıslıl ıslıl gülümsedi. “Eh, iki Dunnollie mezununun mezunlar balosunda nişanlanması çok iyi bir hikâye olurdu. Hatta eminim *Ampersand*’ın ön sayfasına çıkardınız.”

Helen nefesini verdi, Grant de ona sırtıttı. “Duydun mu? *Ampersand*’ın ön sayfasına çıkarmışız.”

Müdür yardımcısıyla e-posta adresleri değiş tokuş ettikten (“gerçekten mezunlar partisinde bir şey yapmaya karar verirsiniz diye”) ve Noel Arifesi’nde huzuru bozdukları için içtenlikle özür diledikten sonra, Grant ve Helen sessizce kuzey otoparkındaki arabaya geri yürüdüler.

“Gülme,” dedi Helen. “Hâlâ izliyor.”

Arabaya yaklaşırlarken Grant, “Sence *Ampersand*’daki nişan haberimizin başlığı ne olurdu?” diye sordu.

Helen gözlerini devirdi. “Öyle bir haberin ön sayfaya konmasına asla izin vermezdim. Belki spor sayfasında ufak bir haber olabilirdi.”

Grant, şoför koltuğuna otururken, “Eski Balo Kralı Niha-yet Kraliçesini Buluyor,” diye önerdi.

“*Ampersand*’ın Standartları Çok Düştü; Eski Editörü Anlatıyor,” diye cevap verdi Helen.

“Kasaba Kızı, Kardeşinin Katiliyle Evleniyor,” dedi Grant.

Bunun ardından şok dolu bir sessizlik oldu ve Helen dönüp Grant’e baktı.

Grant donakaldı. Hemen “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim...”

Ama Helen kahkahalara boğuldu.

Gözlerindeki yaşları silip, “Aman tanrım,” dedi. “Cehennemini boylayacaksın.”

Grant arabayı geri vitese alırken, “Sen de benimle geliyorsun,” dedi.

GRANT, HELEN’I WASHINGTON ROCK’TAKİ arabasına geri götürdü-ğünde güneş batıyordu.

“Bu çok eğlenceliydi,” dedi Helen. Bunu söylemek bir şeyden vazgeçmek gibi geldi ve bir parçası sanki, *Ya o böyle düşünmüyorsa?* dermişçesine endişeyle titreşti.

Grant “Evet,” deyip ona midesine tuhaf şeyler yaptıran bir şekilde gülümsedi. “Yarın ne yapıyorsun?”

“Noel’de mi? Annemin evi temizlemesine yardım edeceğim, sonra yemeğe gelen bir sürü Çinli teyze ve amcaya yemek yapacağım.”

“Kulağa güzel bir Noel gibi geliyor,” dedi Grant.

Grant yerine başkası olsaydı, Helen onu yemeğe davet ederdi.

Bunun yerine, “Sonraki gün bir şey yapmak ister misin?” diye sordu.

Grant başıyla onayladı. “Tabii. Yeri ve zamanı sen seç.”

Araba kapısına yaslanıyordu, Helen’in yüzünü izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Helen, böyle dururken onun çok sevimli gözüktüğünü düşündü ve yanında olduğu için birdenbire memnun olduğunu fark etti.

Zihninde bir düşünce oluştu ve gitgide daha ısrarcı bir hâle geldi.

“Benimle... Benimle kardeşimi görmeye gelir misin?”

Grant donakaldı ve Helen belki de onu yanlış anladığını düşündü. Bu çok büyük bir istektir, bu kadar yeni ve kırılgan bir... *arkadaşlık* için. Birbirlerinin neyiydiler?

Grant boğazını temizledi, sonra başıyla onayladı.

“Tabii,” dedi nihayet. “Beni orada istiyorsan gelirim.”

Helen, Michelle’in cenazesini düşündü, Grant’in bir kazak ve kravatla varlığının sadece istenmemekle kalmayıp katiiyetle reddedildiği tek yere gelişini. Grant’in kahverengi gözleri onunkileri bulduğunda, Helen onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

“İstiyorum,” dedi.

“Tamam,” dedi usulca Grant. “Orada olacağım.”

On İki

Coğunluğu agnostik olan Çinli evlerinde Noel, geleneklerin tanıdık bir karışımına dönüşmüştü. Helen her sene sabah sekizde güneşle beraber aşağı katta taşınan porselen tabak ve kâselerin sesine uyanıyordu. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken, o sabahın kokusu yukarıya ulaşıyordu: kemik suyu, hünnap ve zencefilin sıcak bir karışımı.

Helen aşağı indiğinde, annesi uyandıklarında yemeleri için pratik bir kahvaltı hazırlayıp kenara koymuş oluyordu. Bu sene kahvaltıda buharda pişmiş tuzlu gölevez kökü vardı, çoktan soyulmuştu ve ince plastik bir ambalaja sarılıydı. Helen hiçbir zaman annesinin Noel sabahı kahvaltı etmesine yetiyecek kadar erken uyanmamıştı. Annesi şimdiden yerleri silmeye başlamıştı bile.

Helen salonu toplamaya yardım etti ve şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafların tozunu aldı. Michelle'le birlikte çekildikleri, tek çerçevelenmiş fotoğraflarına her uzandığında midesinde bir şey düğümleniyordu. Fotoğrafta orta okuldalardı; her ikisinin de en tuhaf göründükleri dönemdi bu. Anne ve babalarının iş arkadaşlarıyla gittikleri rasgele bir kayak tatili için parlak neon kar takımları giymişlerdi. Mutlu gözüküyorlardı ve kendilerine hiç benzemiyorlardı. Helen bir daha asla kayağa gittiklerini sanmıyordu ve o iş

arkadaşları da arka plan gürültüsü gibi yavaş yavaş hayatlarından silinmişti.

Noel çorapları, çelenkleri ya da o tip dekorasyonları yoktu (Helen aralıkta başka bir arkadaşının evine gidip bir Noel kutlama kartının içine girmiş gibi hissetmenin büyüsunü hatırlıyordu). Kendi evlerinde ise Noel, dış kapının yanındaki tek odayla sınırlıydı; yirmi sene önce Target mağazasından aldıkları plastik ağacı koyuyor, onu her sezon aynı plastik süslerle süslüyorlardı.

Yine de bodrumdan kırmızı masa örtüsünü alıp annesinin daha fazla misafire yer açmak için yemek masasını genişletmesine yardım ettiğinde ortamda bir bayram havası vardı.

Bu sene onun bu yemeğe katkısı, yazarlar odasındaki Tom'un e-postayla gönderdiği tarife göre elektrikli ocakta hazırladığı elma şarabıydı. "Noel Kütüğü" yayını açıp annesiyle babasının son Efsane Cuma'da aldığı yeni hoparlör sisteminden Noel müziği dinledi. Babası bütün halıları süpürürken annesi de fırına bir ördek koydu. Helen buzdolabını açtığında, içinin yakındaki Costco'dan alınmış donmuş tiramisularla dolu olduğunu gördü.

Yaklaşık saat üçte, annesiyle babasının arkadaşları gelmeye başladı. Helen'in isimlerini asla öğrenmediği ama kendince isimler uyduracağı kadar tanıdık hâle gelmiş yemekler getirmişlerdi: *herkesin sevdiği karakulak mantarlı yemek, güzel ve koyu bir sosu olan çiçekli yeşillikler, çizgili yeşil sebzeli ve domuz kıymalı ince şeffaf spagetti.*

Kapıda herkes onu selamlayıp ona bir *hongbao* verdi (gıcır gıcır paralarla dolu kırmızı bir zarf) ve annesi sanki o hâlâ on iki yaşındaymış gibi Helen'a teşekkür etmesini hatırlatmak için onu dürttü. Helen, belki de hâlâ bu nakit dolu zarfları kabul etmesinin utanç verici olabileceği bir yaşa geldiğini düşündü. Annesiyle babası, bu zarfları kendi arkadaşlarının

çocuklarına vermeye başladıklarında otuzlarının başlarında olmalıydı.

Bazen diğer ebeveynler, kendi çocuklarını da yanlarında getiriyorlardı (bu noktada Helen gibi tamamen yetişkin olan çocuklarını). Bu sene getirdikleri, *bilmem ne eğitim hastanesinin* araştırma bursunun üçüncü yılında olan Theo Jiao'ydu. Konuşma esnasında herkes birden fazla kere “tıp okulu” demeye başlayınca Helen dinlemeyi bırakmıştı. Kaçınılmaz olarak, yemek sırasındaki sohbetin ebeveynler arasında gizlice hava atma yarışına dönüştüğü bir an geldi: “Helen televizyon dizisiyle o kadar meşgul ki artık hiç aramıyor”, “Theo yeterince uyumuyor, kardiyoloji uzmanlık eğitiminde çok çalışıyor.” Sonra da akşamın Helen’la Theo’nun neden birbiriyle sevgili olup evlenip bebek yapmadıklarını merak ettikleri, çok-da-gizli-olmadan-şaka-yapıyorum-haha-esasında-şaka-değil kısmı geldi.

Yemekten sonra Helen’ın babası televizyonu açtı ve yetişkinler (Helen onları hâlâ yetişkin olarak görüyordu) boş boş sohbet ederken Helen’la Theo *Titanik* izledi.

“Kitaplarından dizi yapmaları çok hoş,” dedi Theo. “Çocukken hep bunları okuduğumu hatırlıyorum. Annem kitaplarını yerel kütüphaneye bağışladı.”

Helen artık Theo’nun uzmanlık eğitimi sohbetine daha fazla dikkat etmediği için kötü hissediyordu.

“Bu çok hoş bir davranış,” dedi Helen. “Benim annemle babam da seninle gurur duyuyor. Tıp okulundan mezun olduğunda bana fotoğraf yolladılar.”

Helen, Theo gerçekten bekâr mıydı yoksa tüm bu olay bitince aramasını bekleyen bir sevgilisi mi vardı, diye merak etti. Onların ilişkisi her zaman doğal dostluktan oluşurdu; Theo bu bitmek bilmez Çinli aile toplantılarında konuşacak birini açıklamalara ihtiyac duymadan bu dünyayı anlavacak

biriydi. Birbirlerine âşık olsalar muhtemelen her şey daha kolay olurdu ve Helen, ergenliklerinde Theo'ya tutulmuş olabileceğini düşünüp flört etmeyi onun üstünde denediği bir dönemi hayal meyal hatırlıyordu. Ama bundan hiçbir şey doğmamıştı; belki de ebeveynlerinin bunu çok fazla istediğini bilmek, bunun tüm gerçek potansiyelini ortadan kaldırmıştı.

Theo telefonuna bakınca Helen bunu kendisinin de telefona bakmasının kaba olmayacağına dair bir işaret olarak aldı. Genç yetişkin romanı yazar grubundan ve an itibarıyla Owen'ın aile Noel yemeğinde gerçekleşen çirkin kazak yarışması konusunda anlaşmazlığa düşen *Ivy Papers* yazarlar odası grubundan gelen bir sürü *Mutlu Noeller* mesajı vardı. Gruba kutlama emoji gönderdi ve oyunu Owen'ın amcasına verdi. Telefonu öttü, Grant'ten ona özel olarak bir mesaj gelmişti:

Yarın buluşuyor muyuz?

Bu arada Mutlu Noeller.

GRANT, EVLERİNDE NOEL'İN sezonun kaçırılmaması gereken etkinliklerinden biri olduğu zamanları hatırlıyordu. Annesi koridorları süsler, Grant'in tepedeki evi kendi evi olarak ilan etmekten gurur duyacağı kadar olağanüstü süs ışıkları takmaları için bahçıvanlar tutardı. Grant'e Noel Günü kilise ayini için bir takım elbise giydirirdi ve tüm geniş aileyi dışarıdan servis edilen bir Noel yemeğiyle ağırlarlardı.

Üniversiteden döndüğü ilk sene bunu devam ettirmişlerdi ama ikinci sene annesiyle babası ayrılmıştı ve annesi, bunun

tek başına idare etmek için fazla zahmetli olduğunu söylemişti. Onun yerine annesinin kitap kulübü arkadaşlarından birinin Noel partisine gitmişlerdi. Son birkaç yıldır annesi dışarı çıkmak istemiyordu (“yollar buzlu, sıkıcı bir parti için gereksiz uğraş”). Grant hâlâ Noel yemeğinde evde oluyordu ama artık bu iki kişilik basit bir yemektir.

Ama bu sene, annesi bayram havasına daha fazla girmiş gibi görünüyordu. Noel rostosunu hazırlarken şarkı söylüyordu ve Grant’e şarap ikram etti.

“Bu evdeki son Noel’imiz,” dedi neşeyle. “La la la!”

Grant, eğer ev emlakçının vadettiği kadar hızlı satılırsa bunun Dunollie’ye son gezilerinden biri olabileceğini fark etti.

İlk geldiğinde annesi ona “Atılmasını istemediğin her şeyi işaretle,” demişti. “Zamanı gelince sana gönderirim.”

Grant’in evinde çocukluğuna dair tüm eşyalara yer yoktu, zaten onları çok fazla istemiyordu.

Ama annesini geçen gün Pop Warner futbol kupalarından birine bakıp ağlarken yakalamıştı (“Seninle *çok gurur* duyuyorduk...”) ve annesinin her şeyi bu yılın Noel ağacıyla beraber kaldırırma atma fikrine karşı çıkacağını biliyordu. Annesi muhtemelen bunları bir yerlerdeki bir depoda saklayacak, önemsiz hatıraları korumak için gereksiz para harcayacaktı.

Bu yüzden Grant rasgele eşyalara post-itler koydu: eski yıllıklarına, birkaç kitaba, rasgele bir futbol topuna. Onların tek sahibi olduğunda onları atmak daha kolay olacaktı.

Telefonu bir mesajla ötüncce yemek masasında cep telefonu kullanmamaya dair eski kuralı çiğnedi çünkü Lisa Shepard şu anda mutfakta Bobby Vinton’la dans ediyordu.

Mesaj Helen’ dandı.

Akşamüstü 4 çok mu geç olur? Sabah temizliğe yardım etmem gerek.

Mesaja bir başparmağı emoji'si attı, Helen'in sonraki mesajı Somerset Korusu Mezarlığı'nın lokasyonuydu, ardından da:

Tepenin dibindeki otoparkta buluşuruz.

Artık bir başparmağı emoji'si bu konuşma için neredeyse fazla muzip geliyordu ve bir an uygun bir cevap düşündükten sonra şunu yazdı:

Beni çağırdığın için teşekkürler.

On üç

Grant son dakikada süpermarketten çiçek aldı çünkü doğru hareketin ne olduğuna emin değildi ama bir şey götürmektense bir şey götürmeyi tercih ederdi. Çiçeği koyduğunda kasadaki kadın ona hoş bir şekilde gülümseyince Grant onun bu jesti yanlış anladığını düşünüp rahatsız oldu.

Mezarlığın demir kapılarını açıp geçti ve otoparkın oldukça dolu olduğunu gördü. Çoğu insanın bayram sırasında sevdiklerini ziyaret etmek istemesinin makul olduğunu düşündü.

Helen, kışlık yün paltosuyla arabasının önünde bekliyordu ve Grant, soğukta kendisini beklediği için kötü hissetti.

“Pardon,” deyip çiçekleri kaldırdı. “Bir şey getirsem mi emin olamadım.”

“Hayır bu... Çok hoş,” dedi Helen. “Bu taraftan.”

Helen onları çakıllı patikadan yukarıya, yosunla kaplı mezar taşlarının ve muhtemelen baharla yaz zamanı daha hoş bir manzara oluşturan, şimdi ise buraya kasvetli bir kış havası veren yaşlı ağaçların önünden ileriye götürdü. Birkaç gün önce yağan karlar artık erimişti ve ayaklarının altındaki toprak nemden dolayı hâlâ ıslak ve koyuydu.

Helen topuklu çizmeler giyyordu; uzun paltosunun hışırdayan ucunun altındaki koyu, şeffaf uzun çorabı Grant’in gözüne ilişti.

Tepeye ulaştıklarında Helen yan yana yürümeleri için adımlarını yavaşlattı, engebeli patikada ilerlerken dirsekleri arada sırada birbirine değiyordu.

“Noel’in nasıl geçti?” diye sordu Helen.

“İyi,” dedi Grant, sonra cevabını gerçekten düşündü. “Fena değil. Etkileyici değildi. Sadece evde yemek yedik. Ama benim için sorun değildi. Memlekete geri uçmadan önce Los Angeles’ta Noel ruhunu hep yeterince yaşıyorum.”

Helen başını salladı. “Los Angeles’ta Noel çok farklı olmuş gibi duruyor,” dedi. “Kar yok.”

“Bu sene burada da kar yok.”

“Evet ama kar ihtimali var ve bence bu fark yaratıyor.”

Grant, şehrin merkezindeki şık pazarı kastederek, “Grove’da yapma kar var,” dedi. “Yaklaşık her saat sabun köpüğüyle çalıştırıyorlar.”

“Ama bu aynı şey değil.”

“Hayır ama yine de eğlenceli.”

Helen gülümsedi, sonra daha yavaş yürümeye başladı. Doğrudan aşağıya, en yakın mezar taşı sırasına işaret etti. “Orada.”

Grant’in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ve bedeni gerildi. Helen ona her zaman çok fazlasını görüyormuş gibi duran gözlerle baktı.

“Hadi,” dedi usulca ve önden giderken Grant’in elini tuttu. Koyu mermer bir mezar taşının önünde durdular.

MICHELLE ZHANG

24 Mayıs 1992 – 7 Haziran 2008

Çok sevdiğimiz kızımız, kardeşimiz, arkadaşımız.

HELEN, GRANT’İN ÇÖMELİP süpermarketten aldığı çiçekleri mezar taşının dibine yerleştirmesini izledi. Çiçekler, bayram

desenli selofanla kaplıydı ve neredeyse Grant onun ölü kız kardeşine, *Mutlu Noeller, Mutlu Noeller, Mutlu Noeller* diye şarkı söylüyormuş gibi geldi. Helen, mezar taşının önündeki çimenlere oturdu, Grant de onun yanına.

“O gün neden kiliseye geldin?” diye sordu Helen.

Grant tereddüt ettiğinde, Helen hâlâ el ele tutuştuklarını fark etti. Grant, cevabı düşünürken ikisinin eldivenli ellerini inceledi.

“Gelmem gerekir diye düşündüm,” dedi Grant. “Esasında gelmek istemiyordum. Sadece... Bunu ona borçluymuşum falan gibi hissettim. Sonradan bakınca, bu aptalcaydı. Kendimi düşünüyordum, aileni nasıl hissettireceğimi değil. Hakkını vermem gerek, babam beni vazgeçirmeye çalışmıştı.”

“Senin için zor olmuş olmalı,” dedi Helen. Grant neşesizce güldü.

“Benim için mi zor,” diye mırıldandı. “Sen kız kardeşini kaybettin.”

Helen, mezar taşına bakmak için döndüğünde Grant onun elini hafifçe sıktı.

“Annemle babam mezar yazısı için fikrimi sormuştu. Onlara özellikle en düz, en genel yazıyı verdim.” Helen mezar taşına çok uzun gelen bir süre boyunca baktıktan sonra, Grant’e döndü. “Ailenden biri intihar ederek ölürse senin de intihara meyilli olma ihtimalinin arttığını biliyor muydun?”

Grant dönüp ona dikkatle baktı. Helen nefesini verdi.

“Bana bunu okuldaki rehber hocalardan biri söylemişti. O yazın geri kalanını ne zaman elime bir bıçak veya makas alsam paranoyak olarak geçirdim. Cidden, bu aptalcaydı. Çünkü bunca zaman sonra... Hâlâ Michelle’in bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.”

Sanki cevap önlerinde belirebilecekmiş gibi aynı manza-

“Michelle öldükten sonra, intihar önleme organizasyonlarına çok ama çok kızdım. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum,” dedi Helen. “Nereye baksam biri hakkında endişeleniyorsan onunla konuşman, ona yük olmadığını söylemen, onların yardım bulmasına yardım etmen için mesajlar var gibiydi. Bu beni çok öfkeliyordu. Hepsinin, Michelle’in kendini öldürmesini engellemek için *benim* yapabileceğim bir şey olduğuna inandığı düşüncesi yüzünden.”

Helen boş eliyle çimenleri kopardı, sonra avucunu toprağa bastırdı.

“Bu bir ölüm kalım meselesi. Herkes doğru belirtileri görse, doğru yöntemleri olsa başka birinin hayatını kurtarabileceğine inanmak istiyor. Yani mesela, bu sefer doğru kelimeleri, doğru kombinasyonla söylersem Michelle *hayatı seçecekmiş* gibi. Ama böyle olmuyor.” Helen güldü, bu kısa ve kırılgan bir gülüştü. “Onun yerine, kardeşin içine kapanıp mesafeli davranıyor ama sürekli değil ve sen, *Sadece ergence davranıyor*, diye düşünüyorsun ve sonra yapmayı asla hayal edemeyeceğin şeyler yaptığını öğreniyorsun (ben daha ilk öpücüğümü yaşamadan onun bir sevgilisi ve bir torbacısı olduğunu) ama bu konuda anlayışlı olmak istiyorsun, fazla tepki veriyor gibi gözükmek istemiyorsun ve onun başını belaya sokmak istemiyorsun. O da sana karşı tam bir pislik gibi davranıyor ve sürekli o iyi mi diye sormaya, daha fazla sormaya başlıyorsun, ta ki o seni uzaklaştırana, daha fazla uzaklaştırana dek. Sonra nihayet, *İyi peki! Sen de siktir git!* falan oluyorsun. Ardından kardeşin birdenbire ölüyor.”

Mezar taşındaki harfler hâlâ belirgindi ve okunması kolaydı, Helen’in başını çevirmesi gerekti.

Yere doğru “O öldükten sonra suçlu hissetmeyi reddettim,” dedi. “Bu yüzden kimse benimle nasıl konuşacağını bilemedi. Herkes, ‘Senin suçun değildi,’ demeyi biliyor. Ama ‘Benim

suçum olmadığını biliyorum, onun suçuydu,’ dersen insanlar rahatsız hissediyor. Belki de haklılar. Belki de... Belki de o gece kendi bedeninin yönetimi Michelle’de değildi. Ölmeden önce hiç terapistle gitmedi, bu yüzden ne tür bozuklukların onu yönettiğine dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bağımlıydı ama benim daha önce kafamda bağımlıları canlandırdığım gibi görünmüyordu. Sokaktaki çaresiz, evsiz yabancılar gibi yani. Evimizde yaşıyordu. Zekiydi, onu seven insanlar vardı ama bu *yine de* yetmedi...”

Helen hüsrarla akan gözyaşını sildi. “O öldükten sonraki pazartesi, bir intihar hattını aradım. Kendimi öldürmek istemiyordum,” dedi. “Sadece kendini öldürmek isteyen insanlarla konuşmaya alışık biriyle konuşmak istiyordum. Ona, ‘Sence herkes senin eğitimi alsa, intihar hakkında onca önyargı ve utanç olmadan konuşmayı öğrense, o zaman bir daha kimsenin kendilerini öldürmeyeceği bir dünyada yaşayabilir miydik?’ diye sordum. Bunu tedavi etmenin bir yolu var mı diye görmek istedim, kanser gibi. Hiç unutmayacağım, hattın diğer ucundaki adam, ‘Hayır. Sana neredeyse kesinlikle garanti edebilirim, bazıları yine de kendilerini öldürecektir,’ dedi. Sonra telefonu kapadım.”

Helen titrek bir nefes aldı.

“Michelle’in intiharını epey kişisel algıladım,” deyip güldü, kahkahası boğuk, ıslak bir ses hâlinde çıktı. “Ona verebileceğim tüm sevgiyi alıp, *Hayır, yeterli değil*, demiş gibi geldi. Bu muhtemelen bu konuya en sağlıklı bakış açısı değil. Ama... Hep sağlıklı olan olmaktan bıktım.”

Artık titrek, kesik nefesler alıyordu ve Helen, Grant’in bedeninin sıcaklığını fark etti, kendine *Ağlama*, emri verirken Grant’in bedeninin sol tarafı onun bedeninin sağ tarafına bastırıyordu. Grant kolunu hafifçe kıpırdattı, ona dolayacağı kadar değil ama sırtında desteğini hissedeceği kadar.

Helen kısık bir sesle “Onu hiç tanıyor muydun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Grant, sesi boğuktu. Helen onun sesini duyulalı çok zaman geçmiş gibiydi. “Tanıdığım bazı insanlarla arkadaş olmuş olabilir ama o zamanlar öyle şeylere dikkat etmiyordum.”

Helen, uzun araba yolculuklarındaki bağırış dolu tartışmaları ve ani, beklenmedik kardeş sevgi gösterilerini düşünüp, “O... Gürültücü, zeki ve tahmin edilemezdi,” dedi. “Sanki Michelle iyi kötü tüm duyguları ailemizdeki diğer herkesten daha yoğun hissediyor gibiydi. Çok komik de olabiliyordu. Kavga ediyorduk (*kazağımı ödünç almışsın, ben üzgünken bir konuda tam bir pislik gibi davrandın, kardeş saçmalıkları*) ve tam o sırada inanılmaz, çok zalim tek cümlelik karşılıklar buluyordu. O kadar komik oluyorlardı ki çok fena gülmek istediğim için kızgın kalmakta zorlanıyordum. Muhtemelen istese komedyen olabilirdi. Ama gerçekten... Gerçekte ne istediğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Not var mıydı?” diye sordu Grant sessizce.

“Fiziksel bir not yoktu,” dedi Helen ve ona söyleme fırsatı bulduğu için tuhaf şekilde minnettar hissetti. “Ama hep, eğer not yazmak isteseydi bunu dizüstü bilgisayarında yapacağını düşünmüştüm, o bilgisayarı aldığı anda ona kafayı takmıştı. Hard diskini yedekledim ve defalarca baktım ama hiçbir zaman bir şey bulamadım.”

Grant “Üzgünüm,” diye mırıldanınca Helen onun ne için özür dilediğini merak etti.

“Onu mezarlığın Çinli topluluk bölümüne gömdük. O yüzden ebediyeti onu asla onaylamamış olan yaşlı nine, dede ve cumartesi sabahları ders veren Çinli öğretmenlerle* geçiriyor. Eğer hayaletler gerçekse herhalde onların canına okuyordur.”

* Çin kökenli topluluklar tarafından genellikle cumartesi sabahları düzenlenen dil ve kültür eğitimi programlarını ifade eder. -e.n.

“Sence sen de buraya mı gömülürsün?” diye sordu Grant.

Bu dobra, varoluşa dair bir soruydu. Helen’in daha önce düşündüğü bir soru.

“Hayır,” dedi. “Hep küllerimin önemli bir yere dökülmesi fikri hoşuma gitmiştir. Sorun şu ki hiçbir yer hakkında o kadar yoğun hisler duymadım. Sevdiğim çok fazla yer var ama sonsuzluğa yetecek kadar mı? Öte yandan, muhtemelen önemi olmaz. Fazla düşünüyorum, biliyorum.”

“Bir yerde kalıntıların organik gübreye dönüştürebileceğini ve bedeninin üzerine bir ağaç dikilebileceğini okumuştum,” dedi Grant.

Grant’in bedeni onunkinin yanında bu kadar sıcak, sağlam ve *canlıyken*, bedenlerin gübreye dönüştürülmesinden bahsetmek saçma geliyordu. Helen, Grant’in destek olmaya hazır omzuna başını dayadı.

“Sen ne tür bir ağaç olurdun?” diye sordu Helen.

Grant “Bilmiyorum,” dediğinde, Helen onun sesinin derin gürlemesini bedeninde hissetti. “Sanırım senin mekânlar hakkında hissettiğin şeyi ben de ağaçlar hakkında hissediyorum.”

Helen başını hafifçe kaldırıp Grant Shepard’ı daha önce hiç yapmadığı kadar yakından inceledi. “Bence bir meşe ağacı olurdun. Onlar ağaçların golden retriever versiyonu gibi.”

Grant güldü, bu sefer samimi gülmüştü; bu ses mezarlıkta sarsıcıydı. Helen manzaraya baktı ve nihai dinlenme yeri değil de huzurlu bir park görmeye çalıştı.

“Michelle’i gömdüğümüz haftadan beri buraya annem ve babam olmadan gelmemiştim,” dedi. “Çok uzun bir süre boyunca ona çok kızgındım. Üstelik burası biraz moral bozucu.”

“Beni buraya getirdiğin için teşekkürler,” dedi Grant ve Helen’in alnının yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Sonra ikisi de sessiz kaldılar ve Helen bir an, rüzgârda alıp verdikleri senkronize nefesleri dinledi.

Nihayet, “Önemli değil,” deyip bakışlarını çevirdi. “Ama hava kararmadan gitsek iyi olur.”

Grant elini uzattı, Helen da onun elini tuttu.

“Aç mısın?” diye sordu Grant.

“Biraz,” dedi Helen, hâlbuki aç değildi.

Patika kayalıklıydı ve Helen tepeden inerken Grant onun dirseğine hafifçe dokunuyordu.

“Yemeğe gelsene,” dedi Grant. “Zaten her zaman çok fazla yemek oluyor.”

“Sorun olmaz mı?” Helen kaşlarını kaldırdı.

“Olmaz,” dedi Grant. “Gel.”

On Dört

Helen, yıllar boyunca beynine kazınmış okul servisi rotasını hatırlayarak oraya varabileceğini bilse de arabasının GPS'ine Grant'in adresini yazdı. Doğuda 22. Yol'dan geçecekti, sonra dağdan çıkıp Washington Rock'ı ve yeni yapılmış (artık o kadar yeni değillerdi) evlerin kavşağını geçecekti, sağdaki dur tabelasından hemen sonraydı.

Kapıyı çaldı ve Bayan Shepard'ın onu neşeyle karşılayışından, Grant'in ona çoktan kimin geleceğini söylediğini anladı.

Lisa (*lütfe Lisa de!*) “Bizi ziyaret etmen çok hoş,” dedi. “Grant yukarıda duşta. Paltonu alabilir miyim?”

Helen bu eski Viktorya stili evin içine ağzı açık bakakalmamaya çalıştı. Bu daha önce hiç bulunmadığı bir yere göre biraz tanıdık geliyordu: Hiç gitmediği parti fotoğraflarının arka planında salondaki şık tavuskuşlu duvar kâğıdını Facebook'ta gördüğünü hatırlıyordu (“ne havalıyız!). Ön kapının yakınında antika bir şemsiye standı ve “Tanrı bu evi sevgi ve mutlulukla doldursun” yazan neşeli ufak bir plaket vardı. *Grant Shepard bu evden geliyordu.*

Helen ellerini alt kattaki banyoda yıkayıp kendini aynada inceledi. Aksesuar takacak bir ruh hâliyle uyandığı için minnettardı. Siyah kazak elbisesi nispeten günlüktü ama altın

kolye ve küpeleri, elbiseyi sıkıcı cenaze havasından çıkarıyordu. Biraz düşündükten sonra, uzun saçlarını lastik bir tokayla atkuyruğu yaptı. Sonra annesiyle babasına mesaj attı:

Arkadaşlarımla yemekteyim,
beni beklemeyin.

İçeri girdiğinde, Grant masayı kurmaya yardım ediyordu. Helen'da da olan, dolabının arkalarında bir yerlere gömülü eski bir Dunollie Warriors sweatshirt'ü giyiyordu.

Helen elleri boş kalmasın diye bir sandalyeyi tutup, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Lisa buharları tüten bir yeşil fasulye tabağı getirirken, "Hayır, hayır," dedi. "Misafirimizsin. Ah! Şarap. İyi bir şaraba ihtiyacımız var."

Lisa mutfağa doğru kayboldu ve Grant tembel tembel Helen'a sırtıttı.

"Sakladığı iyi şarapları getirecek," dedi.

"Ah, hayır, ona bunu yapmamasını..."

"Zaten taşınmadan içmemiz gerek," dedi Grant. "Tek başına içmeyi de sevmez."

Lisa "İşte," deyip iki şişeyle geri döndü. "Güzel bir kırmızı ama aranırken şu hoş beyazı da buldum ve *Neden olmasın*, diye düşündüm."

Grant gözlerini devirdi. "Helen onu sarhoş etmeye çalıştığımızı düşünecek, anne."

Lisa serserice göz kırpıp, "Eh, eğer sarhoş olursa koltukta güzel bir uyku çekebilir," dedi. "Ben fazla kaçırdığımda böyle yapıyorum."

Fırında patateslerin, yeşil fasulyelerin, arta kalan rostounun ve tatlıdan önce çıkan sürpriz bir şişe port şarabın ardından Helen, Lisa Shepard hakkında bizzat Grant hakkında

bildiğinden çok daha fazla şey öğrendi. Lisa onlara İrlanda'da araştırdığı koyun çiftliklerini ve seçimini iki muhtemel seçeneğe indirdiğini söyledi. Bir tanesi onu daha uzun süreliğine bağlayacaktı ve İrlanda'nın ilgilendiği bölümlerinden biraz daha uzaktaydı; diğeri ise daha kısa süre bağlayacaktı ama bu belki de gizli bir lütuftu: "Bir fırsat gökkuşağının dibinde seni neyin beklediğini asla bilemezsin." Lisa, Helen'a Bucks County Pennsylvania'daki çocukluğunu ve Shepard kardeşlerinin yan komşusu olmayı anlattı. "Çok yakışıklılardı, çok kişi onlardan hoşlanıyordu." Düğününü andı ve geçen gün eski gelin portresini bulduğunu hatırlayınca canlandı.

"Bir saniye," deyip aşağı koştu.

Helen, Grant'e baktı ve onun acı dolu ifadesine gülmeden edemedi.

"Pardon," dedi Grant. "Artık yeni insanlarla çok sık konuşma fırsatı olmuyor."

"Çok sevimli," dedi Helen. "Senin insanlarla konuşmayı nereden öğrendiğini anladım."

"Ben diğer insanları konuşturmada iyiyim," dedi Grant. "O kendi hakkında konuşmada iyi. Arada fark var."

Lisa, düğün gününde, Viktorya stili kabarık kollu ve dantel yakalı gelinliğiyle çekilmiş bir fotoğrafını elinde tutarak geri döndü. "O zamanlar moda buydu," dedi. "O sabah Bucks County'deki en güzel kız olduğumu hissettiğimi hatırlıyorum."

Helen içtenlikle "Gerçekten çok güzel bir gelinmişsin," dedi.

Lisa fotoğrafa sevgiyle bakıp, "Evet," diyerek başını salladı. "Âdeta bir tablo gibiydim. Tabii ki sonunda o tablo bodrumu boyladı! Hah! Böyle şeyler bazen bodrumu boylar."

Grant iç çekince Lisa ona güldü.

“Utandı,” dedi Lisa. “Onu utandırabilmek ne güzel. Arkadaşlarından birini eve getirmeyeli çok olmuştu.”

“Anne, fotoğraf göstermeyi gece yarısından önce bitirebilir misin?”

Lisa köşedeki eski saate bakıp ellerini çırpı. “Eyvah, dokuzu geçmiş! Eh, iyi insanlarla olunca zaman akıp geçiyor.”

Grant kısık sesle “Bir de üç şişe şarapla,” diye mırıldanınca Helen güldü.

“Helen, yola çıkmadan önce kafeinsiz kahve ister misin?”

Helen ellerini yanaklarına bastırduğında şarap yüzünden biraz sıcaklık hissetti. “Çok iyi olur, Bayan Shepard.”

Lisa odadan çıkarken Grant ona endişeyle baktı.

“Araba kullanmamalısın. Annem boğazından aşağı bir galon alkol döktü.”

Helen başını keten servis altlığına koydu, sıcak bir yorgunluk hissediyordu.

Esneyip, “Evet, neden buna izin verdin?” dedi ve gözleri kendiliğinden kapandı.

Grant güldü, bu artık tanıdık gelen bir sestti.

“Biraz daha ayıldığında seni bırakırım. Arabanı sabah alırsın.”

Helen tek gözünü açıp ona kısık gözlerle baktı. “Ne de sağlam bir meşe.”

Grant mutfağa doğru “Anne, kahveyi yukarı getirebilir misin?” diye bağırdı, sonra eğilip Helen’in önündeki masaya vurdu. “Hadi, uyursan sana evi gezdiremem.”

GÖRÜNÜŞTE DUVARDAKİ eski aile fotoğraflarına ve çerçeveli çocukluk tablolarına bakmak için merdivenlerden yavaş yavaş çıkıyorlardı ama aynı zamanda Grant gözlerinin önünde gerçekleşen ikinci bir Zhang kardeşin beklenmedik ölümünü açıklamak zorunda kalmamak için onun parmaklıklardan düşmediğinden emin olmak istiyordu.

Grant onu salondan ikinci kata götürürken, “Sen çocukluk hayalimde büyümüşsün,” diye mırıldandı Helen. “Annemle babama böyle eski bir ev için yalvarıp durmuştum.”

“Bu düşündüğün kadar romantik değil,” dedi Grant. “Hiçbir kapı pervazına sığmıyor, ısıtma sisteminin sesi dört hayalet kedi yemiş gibi çıkıyor ve yılın bu zamanında sabahları ev bir cadının memesinden bile soğuk oluyor.”

Helen kıkırdadı, sonra onun yanından geçip bir sonraki odaya ilerledi.

“Burası senin odan,” dedi hayretle. O kadar bariz bir hevesle etrafına baktı ki Grant onun fotoğrafını çekme isteği duydu: yalın bir Helen. “İçinde koca bir koltuk var.”

“Evet,” dedi Grant ve Helen kitaplığını incelerken kapı pervazına dayandı.

Helen onun roman koleksiyonunu inceleyip, “Çok fazla bilimkurgu var,” dedi.

Grant refleks olarak, “Sert fantastik,” diye düzeltti.

Helen güldü, sonra ona imalı bir gülümsemeyle baktı. “Müstehcen.”

Grant midesinin düğümlendiğini hissetti ve onun yerine yatağın yanındaki kutuya döndü.

“Bu sana ilginç gelebilir.” Kalın, deriyle kaplı bir yıllık çıkardı. “Sanırım içinde bir *Ampersand* sayısı var.”

Helen “Dalga geçiyorsun,” deyip ona doğru seğırtti.

Annesi “Tak tak,” deyince kapıya baktılar. Lisa kahve sürahisi ve kupalarıyla dolu gümüş bir tepsi tutuyordu. “Ah eski yıllığınızı bulmuşsunuz, ne eğlenceli!”

“Anne,” dedi Grant.

Annesi “Bunu burada bırakayım,” deyip tepsiyi koltuğun yanına koydu. “İyi geceler.”

Kapıyı arkasından aralık bıraktı. Grant kapıyı tamamen kapadı. Yemekten beri annesinin Helen’a ev hayatlarını

katman katman anlatışıyla artan baş ağrısını duymazdan gelmeye çalıştı. *Helen’i davet ettiğinde ne bekliyordun ki? Onu neden buraya getirdin?* Helen yıllığıyla koltuğa geldiğinde Grant bunu da görmezden geldi.

Helen bacaklarını rahatça koltuk yastıklarına atıp, “Benimkinin nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi.

Grant’in parmakları, Helen’in külotlu çorapla kaplı bacağına sıkmak için tuhaf bir ihtiyaçla karıncalanıyordu. Grant bunun yerine Helen’i hafifçe dürtüp koltuğun karşı ucuna oturdu, artık kızın başı onun bacağına yanında duruyordu. Helen bunu bir geçiş pozisyonu olarak algılamış gibiydi ve başını kucağına koyacak şekilde tekrar kaydı.

Of, kahretsin. Helen, ikisinin de görebilmesi için yıllığı tutuş şeklini değiştirdiğinde Grant’in elleri bir an beceriksizce havada kaldı. Nihayet sol eli Helen’in saçlarına yerleşti, sağ eli de yıllığı düz tutuyordu.

Helen lise son fotoğrafları sayfalarını karıştırıp, “Off, gerçekten eskiden kaşlarımızı fazla alıyormuşuz,” diye mırıldandı.

Grant’in başparmağı onun şakağında dolaşıp hafifçe kaşına değdi.

“Görünüşe göre kaşın tekrar yeterince çıkmış,” deyince Helen’in kahkahasının gürleyişini hissetti.

Helen onun lise son fotoğrafını açıp, “İşte sen,” dedi.

“Hmm,” dedi Grant ve parmak uçlarının yavaşça Helen’in saçlarında dolaşmasını izledi. Helen gözlerini yumdu ve mutlu küçük bir “Hmm,” sesiyle nefesini bırakınca, Grant aptalca bir şey yapmadan önce parmaklarını durmaya zorladı.

Helen başıyla yıllığa işaret edip, “Ders dışı programların olduğu kısmı aç. Benim kollarım yoruldu,” dedi.

Grant yıllığı alıp itaatkârca Helen için sayfaları çevirdi. Helen boş kalan ellerini saçlarını kadife tokasından kurtarmak

için kullandı, sonra tekrar Grant'ın kucağına doğru eğilip elinden kitabı aldı.

Grant'ın sol eli, kendiliğinden yine Helen'in saçlarına yerleşti. Bu sefer parmak uçları saçlarının arasına daldı ve kafasına masaj yapmaya başladı.

Helen, okul gazete kulübündeki grup fotoğrafını inceleyerek, "Bu fotoğraftaki kıyafetimden nefret ediyordum," dedi. "Kız kardeşim giyeceğim gömleği ödünç almıştı."

"Yine de hoş gözükiyorsun," dedi Grant, sesi çatallı çıkmıştı.

Helen gülüp ona baktı. "Bana bunu o sırada söyleseydin bütün sene boyunca mutlu olurum."

Grant gülümseyip Helen'in çenesini yine yıllığa doğru eğdi. Sağ eli orada kaldı, sonra yerleşti ve işaret parmağını Helen'in çenesinde ileri geri oynatmaya başladı. Belki bunu sadece hayal ediyordu ama Helen'in onun dokunuşuna şefkate aç bir kedi gibi yanaştığını düşündü.

Helen, öğrenci kurulu fotoğraflarını bulana dek sayfaları çevirdi.

"İşte yine sen," diye mırıldandı.

Grant, "İşte ben," diye hemfikir olduğunda parmakları Helen'in çenesini okşayıp boynuna doğru indi ve Helen'in titreşerek atan nabız noktasında kaldı. Bu sefer hayal etmiyordu: Helen eğildi ve yanağını Grant'ın bileğinin iç tarafına doğru sürttü.

"Kampanyanı ne üzerine yürüttüğünü hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Grant, parmaklarının tersini Helen'in yüzünde gezdirirken nefesi kesilmişti, parmaklarını teninde hafifçe dolaştırarak temas ediyor, dudaklarına değmeden hemen önce kaldırıyordu.

Helen "Ben hatırlıyorum," diye mırıldandı ve bu hareket, dolgun alt dudağının Grant'ın başparmağının ucuna değmesine sebep oldu.

Grant neden bahsettiklerinden emin olamadan, “Ne?” diye sordu.

Helen alt dudağını Grant’in başparmağının yanı boyunca dolaştırdı ve Grant birdenbire hayatında hiç olmadığı kadar sertleşti. Bu kadar tahrik olmuş olmasaydı, bu utanç verici olabilirdi. Helen yüzünü hafifçe çevirdi ve başparmağının üzerine yavaş, sıcak bir öpücük kondurdu. *Şu an neler oluyor?*

“Otopark yeri çekilişinin sistemini değiştireceğini ve futbol sahasına yeni bir çim halı almak için para toplayacağını söylemiştin.”

Helen ona baktığında Grant sertçe yutkundu.

“Ah,” dedi.

Başparmağını Helen’in dudaklarından aşağı indirip köprücük kemiğine koydu, içinde yükselen sıcak gerginliği sakinleştirmeye çalışıyordu.

Helen “Okul gazetesi için kampanya müdürünle röportaj yapmıştım,” diyordu ve Grant bu kelimeleri zar zor anlayabiliyordu. Helen, grup fotoğrafındaki bir kıza parmağıyla işaret etti. “Sanırım senden hoşlanıyordu.”

Grant’in eli, Helen’in köprücük kemiğinin altında açılıp kapandı, onun kazak elbisesinin yakasının hemen altındaki teniyle flört ediyordu.

“Benimle de röportaj yapabilirdin,” dedi Grant sert bir tonla.

Helen başını yavaşça iki yana salladığında, Grant onun kotundan bastıran ereksiyonunu hissetmemesinin bir mucize olacağını düşündü.

“Sen bana zamanında geri dönmedin,” deyip içini çekti Helen. “Son teslim tarihim vardı.”

“Zavallı Helen,” dedi Grant, artık sağ eli saygıdeğerlik numarasını tamamen bırakmıştı ve basıboş parmağını yavaşça

Helen'in sol sutyen askısının altında gezdiriyordu. Grant, sanki bu bir şeyi kanıtlayacakmış gibi elastığın hizasında kaldı. "Hep bir şeyler son teslim tarihine yetişmek zorunda."

Helen, Grant'in tüm kahrolası dünyadaki en seksi ses olduğunu fark ettiği inleyen bir hırıltıyla, "Grant," dedi.

"Hmm?" Grant onun omzunun dış kısmına yavaş daireler çiziyordu. *Yuvarlak, yuvarlak, nokta, nokta.**

Helen güldü. "Saç olayını tekrar yapsana," diye mırıldandı.

Grant yavaşça sağ elini Helen'in kazak elbisesinin kumaşından çekip iki elini de onun kafasına daldırdı.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı Helen.

Grant kendine cevap verme konusunda güvenmedi ve onun yerine parmak uçlarını tekrar onun kafasında dolaştırırken biraz daha baskı eklemeye odaklandı.

Helen ağır yıllığı göğsüne indirdi ve ellerinden biri yukarı uzandı, parmak uçları Grant'in yüzünün yan tarafını arıyordu.

Grant başını eğdi ve onun sıcak avucunun kirli sakalıyla temas etmesinin yarattığı hisle duyulur şekilde inlememeye çalıştı. Helen'in parmakları masumca dudaklarına doğru inince Grant kısa, kısık bir kahkaha atmadan edemedi. Helen'in işaret parmağına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra Helen diğer parmaklarını dudakları boyunca yavaşça gezdirdi, her bir parmağını ucuna öpücük kondurabilmesi için bir süre durup bekledi.

Grant onun serçe parmağını ağzına çekip dilini iç tarafında gezdirme dürtüsüne karşı koyamadı.

Grant serçe parmağını bıraktığı anda, Helen sanki Grant dile getirilmemiş bir kuralı çiğnemişçesine sitemkâr parmağını onun dudaklarına değdirdi.

* *Meşhur bir Amerikan tekerlemesi. Kişinin koluna daire ve nokta çizilip, "Yuvarlak yuvarlak, nokta nokta, artık kuduz aşın var," denir. -e.n.*

Grant gülüp, "Pardon," diye mırıldandı.

Bu fırsatı Helen'in avucunu öpmek için kullandı ve Helen elini çekti. Onun yerine Grant'in ellerini tuttu ve onu *tam da* tepesinde durmasına yetecek kadar aşağı çekti. Helen'in gözleri kapalıydı ama Grant onun hızlı nabzından, kendisi kadar uyanık olduğuna oldukça emindi.

Helen birkaç kez yavaş yavaş, düzensiz bir şekilde nefes alıp verdi. Grant'in damarlarındaki hararetli kan, Helen'in kısıp iç çekişini algılayabileceği kadar yavaşladı.

Helen "Burada uyuyabilir miyim?" diye sorarken Grant'in başparmağı tenini okşuyordu. *İleri geri, ileri geri.*

"İstersen tabii," dedi Grant, sesi kısık ve hırıltılı çıkıyordu. Cevap bekledi ama cevap gelmedi. Tekrar Helen'in nabzına baktı; yavaş ve düzenliydi, kız çoktan uyumuş olabilirdi. "Sana battaniye getireyim."

Başını bir saniyeliğine duvara dayadı. *Kendine gel, Shepard.* Sonra Helen'ı nazikçe kucağından aşağı kaydırıp ayağa kalktı. *Artık in, oğlum.* Bir bardak soğuk kafeinsiz kahve içti, sonra koridordan yukarıdaki banyoya yürüdü. Dolapta bir battaniye buldu ve odasına geri döndü.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıp koltuktaki Helen şeklindeki çukura baktı. Alt kattan gelen bir güm sesi dikkatini pencereye çekti ve gözleri karanlığa tam zamanında alışarak Helen'in arabasının evinden uzaklaştığını gördü.

Of, siktir.

Grant kapıyı kapayıp battaniyeleri koltuğa bıraktı. Koltukta yumuşak, siyah bir kadife parçası fark etti: Helen'in tokası.

Grant koltuğa doğru eğildi ve fermuarıyla boğuşup kendini serbest bıraktı. Gözlerini yumdu ve kendini okşayarak ipeksi saçları düşündü, *Grant saç olayını tekrar yap, çok iyi*

dudaklar ve başparmağında dolaşan çok hafif bir dil, *çok iyi hissettiriyor...*

Hızlı, titrek bir nefesle boşaldı, orgazmı onu sarstığında koltuğun üzerinde iki büklüm ve nefes nefeseydi.

Siktir.

On Beş

Helen arabayla evine dönerken kalbinin ısrarcı bir şekilde *güm güm güm* atışı yerine iki kat fazla yola konsantre oldu. Saatteki sayılar ona gece biri daha yeni geçtiğini söylüyordu. Bugün neredeyse tam dokuz saati Grant Shepard'ın yanında geçirmişti ama nedense her şey birkaç dakikada, sonra da kalbi hızlandıran birkaç saniye içerisinde olup bitivermiş gibi geliyordu.

Yıllık hakkındaki havadan sudan sohbetlerinin daha fazlasına, baştan çıkarmaya tehlikeli derecede yakın bir şeye ne ara dönüştüğünden emin değildi. Kırmızı ışıktaki dururken güldü. *Eğer bu baştan çıkarmaya sadece yakınsa, hapi yuttum.*

Grant'ın parmaklarının teninde dolaşmasının hissini hatırladığında Helen'in yanakları yandı; yavaşça, masumca, inandırıcı bir inkâr edilebilirliği koruyarak dolaşmasının, ta ki... *Ta ki sen onun başparmağını neredeyse yalayana dek.*

İşleri kızıştıran biri varsa, o da kendisi ve küstah ağzıydı.

Adil değil, diye itiraz etti kendi kendine. *O da bunu istiyordu.*

Grant'ın ereksiyonunun kotuna ısrarla bastırışını hatırlıyor, daha önce normal olan pamuklu iç çamaşırında buna cevap olarak ortaya çıkan utanç verici nemi göz ardı etmeye çalışıyordu.

Teknik olarak (*teknik olarak!*) açıklayamayacakları bir şey olmamıştı.

Helen bu düşünceye güldü. *Mezarlıkta el ele tutuşmamızı hatırlıyor musun? Bu da öyleydi ama... Daha fazlasıydı.* Grant mezarlıkta alnını da öpmüştü. Alın öpmekle parmak öpmek temelde aynı şeydi. Arkadaşlar arasında saf hareketler.

Helen elini saçlarında gezdirip saçlarının çok da onu suçlu gösteren bir karmaşa hâlinde olmadığını umdu.

Burada uyuyabilir miyim?

Bu kelimeler yeterince masumca çıkmıştı ama onun yerine, *Lütfen beni ikimizin de isimlerimizi unutacağımız kadar sert becerebilir misin?* dese de aynı şeydi.

Helen ona birkaç santimetre daha çok yaklaşıyorsa kendini onun üzerine ne kadar kolay, ne kadar hızlı ve kesin bir şekilde atacağını düşününce utandı. *Peki sonra ne olacaktı?*

Helen ailesinin evine yaklaşırken başını iki yana salladı. Grant Shepard'la "*Peki sonra ne olacak?*" diye bir şey yoktu. Akıl sağlığını yok eden geçici bir azgınlığın pişmanlıkla, tuhaflıkla, kaçınmayla bitmemesinin yolu yoktu ve bu durumda bir de... *Ya artık çok geçse ve bu, Los Angeles'a döndüğümüzde her şeyi mahvederse?* düşüncesiyle.

Helen arabada oturup parmağını direksiyona vurdu. Yazarlar odasında huzursuz geçen ilk haftaları düşündü, sanki yine lise sonun en son ayıymışçasına birbirlerine doğru düzgün bakmadıkları zamanları.

Hayır.

Çok geç değildi. Sorun yoktu. Teknik olarak hiçbir şey olmadı. Geri gidilemeyecek hiçbir çizgiyi aşmadık. Grant birkaç ay içinde neredeyse hiçbir şey sayılan bu olayın olduğunu bile unutacak.

Helen kendi kendini başıyla onayladı, toparlanmak için derin bir nefes aldı ve eve girdi.

HELEN ONDAN KAÇIYORDU.

Grant telefonundaki arama listesine dik dik baktı. Yirmi yedi aralığın sabahında aramamıştı. Düşünecek zamana ve dürüst olmak gerekirse bir önceki gece olanları, hatırasına kalıcı olarak kazınana dek tekrar oynatmaya ihtiyacı vardı.

Yirmi sekiz aralıkta aramıştı ama Helen telefonu açmamıştı ve Grant ona kendisini geri araması için tam yirmi dört saat vermeye karar vermişti. Yirmi dört saat, otuz altıya dönüşmüştü. Grant onun hâlâ bu kasabada olduğunu biliyordu, Helen'in çörek alırken koyduğu Instagram hikâyesini görmüştü. Ona dikkatle düşünülmüş *Yılbaşı planların nasıl?* mesajı atmayı denedi.

Artık ayın otuzuydu ve sabah dokuz civarıydı, Helen ise hâlâ cevap vermemişti.

Evine gidip mağara adamı gibi kapıyı yumruklayıp o cevap verene dek beklemeyi düşünmüştü. *Peki sonra ne olacaktı?*

Sonra onu mağarasına sürükleyip başladıkları işi bitirecekti.

Bu şaşırtacak kadar ilkel düşünceye güldü. Ama Helen'in yaşadığı yeri bilmiyordu. Dağın eteğinde, otoyolun karşısında bir yerdeydi. Ya kapıyı başkası açarsa? O zaman ne olacaktı?

O zaman ne olacak düşüncesini kafasından atmaya çalışmıştı. Eğer Helen onunla konuşmayacaksa, *o zaman ne olacağının* bir önemi yoktu. Ondan Los Angeles'a dönene dek kaçmayı mı planlıyordu? *O zaman ne olacaktı?* Bir odada oturup hikâye örgüleri ve espriler önerirlerken; Grant onun sıcak, istekli bedeni hâlâ altındayken ona yapmış olabileceği diğer şeyleri düşünerek üç kere mastürbasyon yapmamış gibi mi davranacaklardı?

Grant'in telefonu öttüğünde onu bu kadar hızlı kapması utanc vericiydi ama ismi görünce rahatladı: *Kevin Palermo*

Burada olduğunu duydum!
Evimde yılbaşı partisi var, sen de gel.

Ardından ikinci bir mesaj sesi geldi, bu onu Kevin'ın Harika Yılbaşı Partisi'ne davet eden sıradan bir grafikti, beraberrinde de adres detayları vardı.

Grant nefesini verdi. Kevin Palermo'nun Harika Yılbaşı Partisi'ne gitmek istemiyordu; eski arkadaşları arasından giderek daha fazla kişinin parti bittikten sonra dönmesi gereken çocukları ve bebek bakıcıları oldukça, bu parti her sene daha hüzünlü hâle gelmeye başlamıştı. Kevin'ın annesiyle babasının evinin bodrumunda oturup 2000'lerin başlarındaki pop hitlerinden oluşan bir Spotify çalma listesini dinlemektense yapacak başka yüz şey bulabilirdi. Bunların en azından doksanı, Helen Zhang'i ve onun ilginç dudaklarını içeriyordu. Boş versene, yüz şeyin tamamı.

Öte yandan...

Öfkeli şehvet bulutundan bağımsız düşünmeye çalıştı. Belki de pasif, nötr bir yaklaşım en iyisi olurdu.

Grant, Helen'in bu "teknik olarak herhangi bir adım atmadan kim diğerini daha fazla tahrik edebilir" oyununda gizlice belirlediği kurallardan birini ihlal ettiğinde, onun parmağını fazla resmi ve sitemkâr bir şekilde dudaklarına değdirişini düşündü.

Yarın Kevin Palermo'nun
yılbaşı partisinde olacağım.

Sen de buradaysan gelsene?

Grafik daveti de iletip içindeki, *Gelmeyebilir, senden bıkmış olabilir* hissini görmezden geldi.

HELEN, KEVIN PALERMO’NUN evine giderken takside kendine en az yirmi kere ahmak dedi. Kevin onun geldiğini biliyor muydu? Onun kim olduğunu hatırlıyor muydu? Hatırlıyorsa daha mı kötü olurdu?

Kıpırdanıp elbisesinin eteğini hafifçe aşağı çekti. Bu gezi için çok az kıyafet getirmişti ve hiçbirisi bir yılbaşı partisine uygun değildi. Son anda alışverişe gitmeyi düşündükten sonra bunu çok acınası bulup iptal etmiş, gecelik olarak aldığı siyah ipek slip bir elbisede karar kılmıştı. Aslında hava slip bir elbise giymek için çok soğuktu ama elbise poposunu ortaya çıkaracak şekilde yapıştıyordu ve gururu, Grant’i son gördüğü zamanki gibi şekilsiz bir kazak elbiseyle ortaya çıkmasına izin vermemişti. Üzerine deri bir ceket giyip parfüm sıkmış, bunları yaparken hep kendine gülmüştü. *Ne içindi ki bu?* Ailesine eski bir arkadaşının evine gideceğini söylemişti ve onların da Edison’da Theo’nun ailesiyle planları olduğundan, bunu sorun etmemişlerdi.

Helen kapıyı çaldı ve vücuda oturan gümüş, dik yaka bir elbise giymiş güzel esmer bir kadın kapıyı açtı. Başını yana eğip Helen’i inceledi, sonra dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Aa, sensin,” dedi.

Helen gülümseyen esmeri zihnindeki ihtimal listesinden geçirdi ve vardığı sonuç...

“Selam, Lauren.”

Lauren DiSantos, Helen’i tepeden tırnağa süzdü.

“Uzun zaman oldu,” dedi.

Grant Shepard'ın memleketinden seks arkadaşı beni bu partiden alıkoyuyor. Helen, dönüp taksiye koşup şoföre onu eve götürmesini söylemenin daha mı utanç verici olacağını düşündü. Ya da Sibiry'a. Ya da belki Kuzey Kutbu'na.

Ama bunu yaparsa, Grant bunu kesinlikle duyardı. Bu da daha kötü olurdu.

“Burası çok soğuk,” dedi Helen.

Lauren “Eh, sana bir içki bulalım,” deyip pes etti ve kapıyı açtı.

Helen, Lauren'ı mutfağa doğru takip ederken birinin aneannesini dekore etmiş gibi gözüken orta yüzyıldan kalma bu evin her odasında boynunu 180 derece çevirerek Grant'i aramamaya çalıştı. Yüzleri hayal meyal tanıdık gelen yetişkin yabancı gruplarını geçtiklerinde, Helen havalı lise sonlarla dolu bir partide ortama ayak uydurmaya çalışan bir lise ikili gibi hissetti.

“Menüde ucuz şampanya ya da kutu şarap var,” dedi Lauren.

“İkisi de olur,” dedi Helen.

Lauren pis pis sırttı.

“Ya da...” Eğilip musluğun altından on altı yıllık bir Lagavulin şişesi çıkardı. “Kevin'in saklayıp her sene unuttuğu iyi viski var. Daha hızlı ısınırsın.”

“Harika olur,” dedi Helen.

Lauren ikisine de buzsuz viski kadehi doldurdu.

Helen viski içen biri değildi ama bundan sonra, yıllanmış viskinin isli tadı boğazından aşağı akıp doğrudan midesine gittiğinde viski içen birine dönüşebileceğini düşündü.

“Ee,” dedi Lauren. “Ne var ne yok?”

Helen “Şey,” deyip bir yudum daha viski aldı. “Çok bir şey yok.”

Lauren güldü. “Tatlım on dört yıldır birbirimizi görmedik. Çok bir şey yok mu?”

“O zaman belki de çok fazla şey var,” dedi Helen. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Endişeli ve gergindi. Birdenbire partilerden ve çok iyi tanımadığı insanlarla geç saate kadar ayakta kalmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlamıştı ve *buraya ne demeye gelmişti ki?*

“Bir televizyon dizisi üzerinde çalıştığını duydum,” dedi Lauren. “Bu çok büyük olay.”

Helen içkisine doğru “Evet,” dedi. “Heyecan verici.”

“Dizide hiç meşhur biri olacak mı?”

“Şey, bilmiyorum,” dedi Helen. “Sanırım hâlâ çözmeye çalışıyorlar... Kontratlar falan.”

Lauren onu inceleyip viskisinden bir yudum aldı. “Grant de bu dizide çalışıyor, değil mi?”

Helen “Evet,” deyip başını öne eğdi.

“Her şey göz önüne alındığında bu senin için garip olmalı. Onunla çalışmak nasıl?” diye sordu Lauren.

“Onunla çalışmak... İyi,” dedi Helen. “Lise çok uzun zaman önceydi.”

Lauren onu merakla inceledi. Helen onun bu konuda üsteleneceğini umdu.

Lauren nihayet “Öyleydi,” diye hemfikir oldu. “Biliyorsun, Grant de içeride bir yerlerde.”

“Evet, biliyorum,” dedi Helen. “Bana partiden bahsetmişti.”

Bana senden de bahsetmişti, diye düşündü ve Grant’in ona söylemediği bir şey olup olmadığını merak etti. Belki de her şeyi fazla düşünüyordu. Belki de Grant, Noel’den sonraki gün olanları çoktan unutmuştu. Belki de Helen’in aramalarına ve mesajlarına cevap vermemesini olduğu gibi kabul etmiş, sadece arkadaş canlısı olmak için onu davet etmişti.

Belki de şimdiden Lauren’la eve gitmeyi planlıyordu.

“Merak etmiştim. Seni daha önce hiç burada görmemiştik,” dedi Lauren. “Yani arkadaşsınız öyle mi?”

“Öyle bir şey,” diye hemfikir oldu Helen.

Lauren rahatça, “Grant’le bir ara ben de ‘öyle bir şey’dik” dedi. “Ama şu anda pek değiliz. Galiba onu tanıdığım süre içinde değişti.”

“Bu mantıklı,” dedi Helen ama bundan pek emin değildi.

“Sen de hatırladığımdan farklısın.”

Helen, Lauren’ın doğrudan bakışları altında kendisini rahatsız edici derecede sıcaklamış hissediyordu.

Kendi kendine cesaretini toplaması gerektiğini söyleyip, “Umarım,” dedi. “Bunun için uğraştım.”

Lauren gülümsedi.

“Anlıyorum,” dedi sonunda. “Ben de değişmeye çalışıyorum. Ama bilirsin, eski alışkanlıkları kırmak zordur.”

Grant eski bir alışkanlık mıydı?

“Sanırım o aşağıda,” dedi Lauren. Helen gözlerini kırptırdığında, Lauren başıyla halıyla kaplı basamaklardan bodrum katına işaret etti. “Grant. Eğer merhaba demek istersen.”

“Ah,” dedi Helen ve nabızı hızlandı. “Teşekkürler. Diyeceğim.”

“Bir saniye,” dedi Lauren. İçkisini bıraktı, sonra bir eliyle Helen’in çenesini tutup diğer eliyle bir peçeteyle onun dudaklarını sildi. “Rujun bulaşmış. Bu hoş olmaz, değil mi?”

Helen, Lauren’ın bitirmesini bekledi, sonra geri çekildi.

“Teşekkürler,” dedi tereddüt ederek.

“Sorun değil,” dedi Lauren. “Kadınlar birbirini gözetmeli. İyi şanslar.”

Kadehini biraz alayla şerefe yaparak kaldırdı.

KEVIN KOLTUKTAN ATLAYIP bugün on dördüncü kere “Dostum!” diye bağırdığında Grant başını kaldırıp bakmadı. Muhtemelen geçmişten, uzun süredir görmediği biriydi.

“Seni çok uzun zamandır görmedim dostum,” dedi Kevin.

Berrak bir kadın sesi “Eh, evet,” dedi. Grant başını o kadar hızlı çevirdi ki boynunu kırmadığına şaşırdı. Gelen *oydu*. “Genelde memlekete döndüğümde çok fazla boş vaktim olmuyor.”

Kevin yüz yılın en hafif kalan yorumuyla “*Harika* görünüyorsun,” dedi.

Helen, sadece birkaç molekül kalınlığında gözüken ipek bir siyah elbise giyyordu, bu böyle bir havada çok saçma, aynı zamanda da *çok seksiydi*. Uzun saçları taranmış ve bukleliydi ve Grant’ın elleri o bukleleri bileklerine sarma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. *Peki ya sonra?*

Helen, Kevin’in acınası iltifatı karşısında öyle bir kızardı ki Grant eski arkadaşını bir yumrukla yere sermemek için kendini zor tuttu.

“Teşekkürler,” dedi Helen. “Uğraştım. Sen de harika görünüyorsun.”

Helen’in gözleri Grant’e kaydığında birdenbire odadaki bütün hava çekilmiş gibi oldu.

“Selam,” dedi ona.

Grant de sesini monoton tutmaya çalışarak, “Selam,” diye cevap verdi.

Kevin tamamen bihaber bir şekilde “Eee, ne var ne yok dostum?” dedi. “Sana bir içki ikram edebilir miyim?”

“Şey, içtim,” dedi Helen. “Lauren yukarıda bana viskinden biraz verdi. Umarım sorun değildir.”

Bunu yere bakarak mırıldanmıştı, Grant kaşlarını çatı. Onun burada tanımadığı bunca insanla rahatsız hissettiğini düşündü. Birdenbire Kevin’dan, Lauren’dan ve bu binada onun Helen’la doğrudan konuşmasını engelleyen herkesten nefret etti.

“Evet, evet,” diyerek onu rahatlattı Kevin. “Lauren eski arkadaşım. İyi içkileri nerede sakladığımızı biliyor. Artık sen de biliyorsun! İnsanların eski arkadaşına dönüşmesi ne tuhaf, değil mi?”

Helen, Grant’e bakıp, “Evet,” dedi.

“Eee, nasılsın?” diye sordu Kevin tekrar.

Grant ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü çünkü ciddi bir şey yapmadan önce ancak bu kadarına katlanabilirdi.

“İyiyim,” dedi Helen. “Bir süredir... Bir şeyler yazmakla meşguldüm. Sen nasılsın?”

“Aynı tas aynı hamam,” dedi Kevin. “İşe girdim, işimi kaybettim, yeni bir işe girdim, iyi gitmedi ama sorun değil çünkü zaten ocakta Michigan Gölü’nde kuzenimle takılmak için bir süre işlere ara vereceğim.”

“Oranın çok güzel olduğunu duydum,” dedi Helen.

“Evet, teknesi üzerinde çalışacağız,” dedi Kevin. “Daha önce hiçbir tekne üzerinde çalışmamıştım ama anlarsın ya, kulağa eğlenceli geliyor. Belki gerçekten yapmam gereken iş odur.”

“Sanırım yakında geri sayım başlayacak,” dedi Grant. “Sen muhtemelen...”

Kevin “Ah, evet, kahretsın,” deyip ellerini başının üzerinde kenetledi. “Maytap falan yakabilmemiz için dışarıda büyük bir projektörümüz var ama bu sene sürekli bozuluyor. Yani, yukarıdaki salonda da izleyebiliriz ama maytap olmazsa eğlence de olmaz, anlıyorsunuz değil mi?”

“Evet,” dedi Helen.

Kevin “Sonra görüşürüz,” deyip yukarı gitti ve onları yalnız bıraktı.

Nihayet.

“Demek geldin,” dedi Grant.

Helen başını salladı. Çok uzaklardaymış gibi görünüyordu ve Grant, biraz tuhaf bir şekilde ondan sokağın karşısına geçmeyi düşünen bir sokak kedisi izlenimi edindi. *Eğer daha kolay olacaksa, ben sana geleyim.*

Grant yavaş yavaş ona yaklaşıırken Helen, “Nasıl olacağını görmek istedim,” dedi.

Helen’in boynunda atan nabızı hızlanırken Grant “Eee?” diye sordu. Helen’in önünde, ona dokunabilecek mesafede durdu. “Nasıl buldun?”

Helen etrafına, Grant dışında her yere baktı.

“Partilerden nefret ettiğimi hatırladım,” dedi.

“Bir de insanlardan, onlarla konuşmaktan... Ve benden,” dedi Grant kısık bir sesle. Elini Helen’in arkasındaki ahşap panelli duvara dayayıp zihniyle onun çenesini kaldırıp kendisine bakmasını emretti. “Değil mi?”

“Ben...” diye konuşmaya başladı Helen, sonra kekeledi ve Grant nihayet, *nihayet* onun *çıplak omzunu* okşamak için uzandı. Helen’in kollarındaki tüyler diken diken olmuştu çünkü hava soğuktu ve elbisesi çok inceydi. Helen usulca, “İnsanlardan nefret etmiyorum,” dedi.

Grant hafifçe burnundan soluduğunda, Helen’in yüzünün önündeki saçlar onun nefesiyle hareket etti. Grant’in onun omzundaki eli aşağı kayd, ardından dirseğini başparmağı ve işaret parmağıyla yavaşça tuttu.

“İnsanlardan,” diye tekrar etti Grant. “Tamam.”

Helen ona bakarak, “Bunun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi.

Grant, “Ne olmasını istiyorsun?” diye sorup onu yakınına, daha da yakınına çekti, ta ki Helen onun üzerine eğilen bedene doğru yaslanana dek.

“Hiçbir şey. Yani... Bilmiyorum,” dedi Helen.

Grant gülüp başını onun omzuna dayadı. Helen'in eli yukarı kayıp saçlarına geçti ve yavaş yavaş okşamaya başladı. *Aferin sana.*

Grant onun tenine doğru "Bana yardım et," dedi. "Kuralları bilmiyorum."

"Kurallar mı?" Helen'in sesi incecik çıkmıştı ve Grant dudaklarını onun omzunda gezdirdi. Bu bir öpücük sayılabilecek kadar basınçlı değildi. Ama... Kesinlikle *bir şeydi*.

"Oynadığımız bu oyunun kuralları," dedi Grant. Parmakları, Helen'in elbisesinin soğuk satenine geçti, kızın üzerinden dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Kazanırsam ne elde edeceğim?"

"Kazanmak diye bir şey yok," dedi Helen.

Grant başını kaldırdı, sonra Helen'in elbisesinin ince askısını omzundan aşağı kaydırdı. "Yok mu?"

"Bu... mümkün değil" dedi Helen, Grant başını onun omzunun yeni açığa çıkmış milimetrekaresine doğru indirirken, hızla nefes alıyordu. Grant burnunu Helen'in tenine bastırdı ve ileri geri oynadı.

"Yine de hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Grant ve dudakları Helen'in köprücük kemiğinde dolaştı.

HELEN INCECİK BİR sesle, "Başka neler hoşuna gidiyor?" diye sordu.

Grant'in parmakları kalçasını sıkınca Helen nefesini tuttu.

"Bu elbise hoşuma gidiyor," dedi Grant. "Tabii elbise denilebilirse."

Helen kendini ona doğru bastırdı ve cevap olarak Grant'in kemerinin altında memnun edici bir sertlik hissetti.

Grant dizini onun bacaklarının arasına bastırıp onu aşağı çekerken, Helen nefes nefese "Yani," dedi, incecik ipekle sert kot buluşmuştu. "Başka... herhangi biri de hoşuna gidiyor mu?"

Grant anında ondan uzaklaştı ve Helen kendini Grant Shepard'ın vücut ısısı olmadan bodrumun daha da soğuklaşan havasında ürperirken buldu.

Grant ona uzun uzun bakıp, “Başka herhangi biri’ derken ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Helen “Yukarıda Lauren’ı gördüm,” diye mırıldanıp gözlerini kaçırdı. “Acaba hâlâ beraber olup olmadığınızı...”

Grant hafif bir *ha* sesiyle nefesini verdi.

“Bu ziyaret sırasında değil,” dedi. “Açıkçası uzun süredir değil.”

“Ah,” dedi Helen ve kızardı. “Tamam.”

Grant başını yana eğip sırtıttı. “Kıskandığında tatlı oluyorsun.”

Helen dudak büküp gözlerini kaçırdı ama bunu reddetmedi.

Hâlâ vücudunda çok önemli şu bilgilerin verdiği memnuniyet titreşimini hissedebilirken bunu reddetmeyecekti: (1) Grant onun tatlı olduğunu düşünüyordu ve (2) Lauren’la eve gitmeyecekti.

Grant onu inceleyip, “Yani bu bir kural mı?” diye sordu. “Başka birinin hoşuma gitmemesi?”

Helen şu anda saçları darmadağınık, teni kızarmış, elbisesi kırıkmış hâlde çok saçma gözüktüğünü düşündü. *Yeter.*

Bunun için fazla zekiydi.

Duvardan ayrılıp elini Grant’ın göğsüne bastırarak kontrolün birazını geri aldı. Grant karşı koymadı, birkaç adım sonra Helen aşağı indiğinde oturuyor olduğu koltuğun arka kısmına yaslanıyordu.

“Hiçbir şey olmadığını söyleyebilsek, daha kolay olurdu,” dedi Helen usulca.

Grant kısık sesle “*Zaten* hiçbir şey olmadı,” diye karşılık verdi.

Helen'in avucu Grant'in göğsünden aşağı kayıp onun kemerinde durdu.

Helen durakladı, sonra yavaşça elinin tersini Grant'in kotunun önüne sürttü. Grant hızla nefes verdi.

"Benim istediğim..."

Helen "Senin ne istediğini bilmek istemiyorum," deyip elini çekti.

Grant kesik nefeslerle "Tamam," dedi.

Bunun ardından Helen kendisini güçlü hissetti, şu anda Grant o ne istese yapacakmış gibiydi. Parmak uçları onun bacağına dış kısmını okşadı, sonra elini kemerinin altına, kotunun içine daldırdı.

Grant "*Siktir*," deyip nefesini verdi.

Öne doğru eğilip yumuşak boxer kumaşının üzerinden ona dokundu, nefesi Grant'in kulağında sıcak bir ima gibiydi. Helen ıslak bir nokta ve sıcaklık hissetti. Grant'in boğaz kasları gerilmiş gibiydi.

Helen okşayıp, sıkıp, çekerken, "Biz söz konusuyken kazanmanın yolu yok," dedi. "Sadece... Bu var."

Grant'in nefesleri kısa ve kesik kesik çıkıyordu. Helen onun yaklaştığını düşündü; uzanıp onun tadına bakmak çok kolay olurdu. *Grant'in tadı muhtemelen parasının yetmeyeceği bir şey gibiydi.* Grant onun başının arkasını tutup Helen'ı alnını onunkine dayayacak kadar yakına çekti.

Grant zorlanarak, "Bak bana," dedi. "Bunu istiyor musun?"

Helen onu dalgın gözlerle izledi ve dilinin ucu, birdenbire kurumuş gelen dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Grant'in çenesinde bir kas seğirdi ve gözleri titreşti ama Helen'ı zorlanan türden bir hararetle izlemeye devam etti, ta ki Helen çok hafifçe başını sallayana dek. Grant çok uzun süre dayanamayacaktı.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı Helen.

Grant nefes nefese, “O zaman senin olabilir,” dedi. “Boşalacağım.”

Helen, “O zaman benim için boşal,” diye mırıldanınca Grant denileni yaptı, başını onun omzuna dayadı ve penisi, Helen’in elindeki kumaşa gidip gelirken inlemesini bastırdı. Boşalırken ağzını (*dudaklarını, dişlerini, kirli sakalını*) Helen’in tenine o kadar sert sürttü ki Helen iz kalacağını düşündü. “İstediğim buydu.”

Hiçbir şey olmadığını söyleyebilsek daha kolay olurdu.

Grant banyoda kendini elinden geldiğince temizledi. Şimdiye dek Helen Zhang’in şu ana kadarki en hızlı, en seksi orgazmlarından ikisinden sorumlu olduğunu söyleyebilirdi. Ama Helen ona dikkatle yaklaşıyordu, tıpkı diğer her şeye dikkatle yaklaştığı gibi. Penisi ne kadar ısrarla boxer’ının ön kısmına baskı yapsa da elleri asla tenine kaymamıştı. Boşaldığında onun birkaç sert, değerli kalp atışı boyunca kendisine dayanarak durmasına izin vermiş, sonra dolaşan ellerini yavaşça üzerinden çekip, “Sanırım şurada banyo var,” diye mırıldanmıştı.

Üstelik onu hiç öpmemişti, en azından dudaklarından.

Grant ciddiyetle, Eh, ben de onu öpmedim, diye düşündü.

Ama Helen ondan iki sayı öndeydi ve *bu* Grant’i rahatsız ediyordu.

O zaman benim için boşal. İstediğim buydu.

Peki ya Grant’in istediği? Yüzünü onun bacaklarının arasına gömmek ve kendini tutmadan yüksek sesle mi yoksa kısık ve titrek iniltilerle mi kontrolünü kaybettiğini öğrenmek istiyordu. Onu duvara dayayarak becermek, sonra tekrar yatağında becermek ve belki ardından bir de arabada becermek istiyordu.

Senin ne istediğini öğrenmek istemiyorum.

Grant, bunu isteyip istemediğini sorduğunda onun gözlerindeki harareti hatırladı. Onu isteyip istemediğini sorduğunda.

Bunu istiyorum.

Bu kadının (bu zor, müşkülpesent kadının) onu istediği düşüncesiyle içinde sıcak, maskülen bir gurur yükseldi. Ya da en azından bazı kısımlarını istediği düşüncesiyle. Grant, Helen'in ne kadar fazlasını vermeye hazır olduğundan emin değildi ama birdenbire bu devam ettiği sürece alabileceği her şeyi almaya hazır olduğunu fark etti.

Kazanmak diye bir şey yok.

Hadi oradan. Ellerini silip aynada kendine baktı. Maraton koşmuş gibi görünüyordu. Azgın bir ergen gibi hissediyordu, bir de çıplak elleriyle bir ev inşa edebilecekmiş gibi. O Grant Kahrolası Shepard'dı. Helen Zhang hayatına girmeden önce, her zaman kazanmakta iyiydi.

O yüzden aynen bunu yapacaktı. Banyodan çıktığında bodrumu boş buldu. Yukarı çıktı ve Helen'in çoktan gittiğini görünce hiç şaşırmadı. Paltosunu buldu ve o da dışarı sıvıştı. Yılbaşı için geri sayımı beklemesine gerek yoktu. Plan yapması gerekiyordu.

On Altı

Owen otururken muzaffer bir edayla, “Helen’in randevusu vaaaaaaar,” diye duyurdu.

Helen sandalyesine yerleşip, dizüstü bilgisayarını çıkarırken “Böyle yapmayalım,” dedi.

“Ama çok iyi *dedikodu*,” dedi Owen.

Gerçekten değildi ama Owen bazı şeyleri abartmayı seviyordu.

Üç gündür yazarlar odasıındaydılar, artık dördüncü güne geçmek üzereydiler ve ne zaman masanın karşısından yanlışıklıkla Grant’le göz göze gelse midesi altüst oluyordu.

1 Ocak’ta geri uçmuş, kısa süre sonra (Grant’in son Instagram postundaki yorumları dikkatle okuduğundan) Grant’in Dunollie’de annesinin evini boşaltmak için bir hafta daha kaldığını öğrenmişti. Grant onu aramamış, ona mesaj atmamış ya da yazarlar odası grubunda herkese mutlu yıllar dilediği mesajlara doğrudan hiçbir şekilde cevap vermemişti. Helen biraz surat astıktan ve küvetinde köpük banyosu yaptıktan sonra, Grant’in ipleri ona devrettiği sonucuna varmıştı.

Helen bu ipleri; üzerinde yapraklar birikene, yağmur yüzünden herkes oyunu bırakana dek öylece bırakacaktı. Yazarlar odasının bitimine dokuz hafta vardı; herhalde bu

aralarındaki durumun normale dönmesi için yeterli bir zamandı, üstelik Helen'in katlanabileceği kadar kısıydı.

Çünkü işin doğrusu, aralarındaki bu “şeyi” daha öteye götürmenin hata olacağını biliyordu. Hiçbir zaman geçici takılmalar konusunda çok iyi olmamıştı ve Grant'ten, birbirlerine her yakın olduklarında hainlik edercesine ortaya çıkan yumuşak ve sıcak hislerin karşısındaki tüm engelleri kaldırıp atacak kadar çok hoşlandığından şüpheleniyordu.

İşe yaramaz bir altıncı his gibi, Grant'in odada olduğunu her zaman anında fark ediyordu. Hava farklı geliyordu ve gözleri sanki ters bir ısı haritasıymış gibi bakabileceği güvenli yerleri arıyordu (Grant'in olmadığı her yeri). Aynı zamanda, Grant ona baktığında da bunu anlıyordu, hâlbuki bu hafta ona doğrudan baktığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Mesela şu anda lastiklerden yapılmış bir topa oynadığını ve onu dikkatle izlediğini biliyordu.

“Dedikodu neymiş?” diye sordu Eve.

Dedikodu şuydu: Görünüşe göre oyuncu seçimi yönetmeni Greg son birkaç haftadır Helen'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı (esasinda kibrit çöpü kadar bir şey diyebiliriz) ve centilmence dizinin ana oyuncu seçimlerinin bitmesini beledikten sonra ona çıkabilecekleri çeşitli randevuların çoktan seçmeli seçeneklerinin de bulunduğu bir Google Formları anketinin bağlantısını içeren çok tatlı bir e-posta göndererek çıkma teklifi etmişti.

“Eh, *belli ki* hepimizin senin bu anketi doldurmana yardım etmesi gerekiyor,” dedi Suraya.

Helen isteksizce bağlantıyı yazarlar odası grup sohbetine gönderdi.

“Kalbim duracak gibi oldu, modern romantizm ölmemiş.” Eve, Google Formları anketini tararken sırttı.

“‘Şıklık Seviyesi: spor şık, rahat, iş kıyafeti, yarı resmi, smokin/gece elbisesi,’” diye okudu Nicole. “Bence ‘smokin’e oy verip spor şık giyinip git. Ya da ‘rahat’a oy verip gece elbisesiyle git.”

“Hem mekân seçenekleri sunup hem de senin önerilerin için de yer bırakması hoşuma gitti,” dedi Saskia. “Ama ‘Malibu plaj randevusu’nu bilemedim. Bu bütün gün sürer ve ilk randevu için çok uzun.”

“Ben bütün çiplerimi bovlinge yatırıyorum,” dedi Tom. “Eğer iyi oynuyorsa hava atmak istediğini ve en etkileyici yeteneğinin bowling olduğunu anlarsın, eğer kötü oynuyorsa da stresli durumlarda nasıl tepki verdiğini anlarsın.”

“İlginç bir düşünce,” dedi Eve. “Benzer sebeplerden dolayı evde yemeğe oy verirdim.”

“Evet ama ya Greg yanlış menüyü seçip, aslında potansiyel dolu olan bir randevuyu mahvederse?” dedi Owen. “Tartışmalı bir görüş: Yemek yemek, ilk randevuda yapmak için fazla kişisel bir şey. Yani, iğrenç, sana bedenimi nasıl besleyip canlı tuttuğumu göstermeyeceğim!”

“Bence burada önemli olan, Helen’i neyin rahat hissettireceği,” dedi Suraya. “O zaman Greg’in genel zihinsel ve duygusal hâline katkı sağlayıp sağlamadığını doğru şekilde irdeleyebilir.”

“Evimde, yakında bir prizinin olduğu bir koltukta bilgisayarım ile oturduğumda ve arkamda pencere ya da kapı bulunmadığında rahat hissediyorum,” dedi Helen.

Grant, aşırı derecede *Tabii ya*, gibi gelen bir ses çıkardı. Helen bunun üzerine ona baktı ama Grant biraz sıkılmış bir ifadeyle telefonuna bakıyordu.

Suraya sabırla, “Grant, sınıfla fikirlerini paylaşmak ister misin?” diye sordu.

Grant, Helen'in başka kimsenin duymadığına emin olduğu kısık bir "hah" sesi çıkardı ve bakışları Helen'in yüzüne kaydıktan sonra dikkatini tekrar telefon ekranına çevirdi.

"Benim oyum smokini var mı diye öğrenmen için smokin/gece elbisesine ve bovlinge çünkü Tom haklı ve tacolara çünkü eğer kötü bir randevuysa erken ayrılabilirsin, iyi bir randevuysa da geceyi uzatabilirsin."

Grant telefonunu bıraktı ve Helen'a uysalca gülümsedi. Helen, Grant'in ona bir bakıma meydan okuduğunu hissetti ve bu meydan okumaya karşılık vermek için ani bir istek duydu.

"Tanrım, galiba olayı çözdü," dedi Owen. "Bu mükemmel, hiç notum yok."

O AKŞAMÜSTÜ, DİZİNİN ikinci bölümünün hikâyesini bitirdiler ve Suraya, Grant'i taslak ve senaryo yazmaya gönderdi. Helen bunun üzerinde pek durmadı, ta ki ertesi sabah Grant yazarlar odasına gelmeyene dek.

Sesini rahat tutmaya çalışarak, "Grant nerede?" diye sordu.

"Yazıyor," dedi. Suraya "Senaryo yazarlarken yazarları odanın dışına yolluyoruz."

Helen ahmak gibi hissederek, "Ah," dedi. Tabii ya. Neden sanki finallere çalışıyormuş gibi hep beraber acı sona kadar aynı odada omuz omuza senaryo yazacaklarını düşünmüştü ki?

O gün binadan çıkarken kendine engel olamadı ve kendisini onun ofisine doğru yürürken buldu. Yazarların özel ofisleri, ortak alanın arka duvarı boyunca sıralanmış küçük giyinme odaları gibiydi. Helen daha önce hiç Grant'i odasında görmemişti ve onu açık kapıdan görünce şaşırdı. Grant, ergonomik dönen koltuğunda arkasına yaslanmış, bilgisayarına doğru kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Tak tak,” dedi Helen ve anında utandı.

Grant’ın bakışları ona kaydı, sonra yine ekranına döndü.

“Sadece uğrayıp nasıl gittiğini görmek istedim.”

Grant başını kaldırıp bakınca, Helen bugün ilk defa onun bakışlarının tüm hararetini hissetti. Birdenbire gençken kış günlerinden birinde içeri kaçtığı zamanı hatırladı: Ani bir sıcaklık, ardından soğuk, sert bir zemine düşmenin nahoş irkilişi.

“İyi gitmiyor. Dikkatim dağınık.”

“Ah,” dedi Helen.

Tereddütle kapıda durdu. Onu izlerken Grant’ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Kapıyı kapa,” dedi.

Helen duraksadı, sonra kapıyı arkasından kapadı. Grant kalemmini düşünmeden masasına vurdu, hâlâ sessizce Helen’i izliyordu. Helen arkasına yaslandı, kapının kulpunu biraz gerginlikle tutuyordu.

O sırada Helen, Grant’ın kapıyı çıkarken kapamasını kas-tetmiş olabileceğini fark etti. Kahretsin.

“Ben, şey, seni işinle baş başa...”

“Buraya gel.”

Beyninin itiraz edecek fırsatı olmadan bacakları emre uydu ve Helen birdenbire Grant’ın önünde duruyordu; dizleri onunkinden birkaç santim ötedeydi, önden bağlı elbisesinin kumaşı onun kot kumaşıyla flört ediyordu.

Grant yukarıya, ona doğru baktı, koltuğuna yaslanışında tembel bir gerginlik vardı.

“Randevun ne zaman?” diye sordu.

“Altı buçuk.”

Grant duvardaki saate baktı, beşi çeyrek geçiyordu.

“O zaman biraz zamanım var,” diye mırıldandı ve ayağa kalkıp Helen’i kendine doğru çekti.

Helen birdenbire kendini onun göğsüne bastırırken buldu, Grant yüzünü onun saçlarına gömüp derin derin iç çektiğinde göğsü yükselip alçalıyordu. Grant'in parmakları Helen'in sırtına yayıldı; sanki amaç aralarındaki tüm aralığı yok etmekmişçesine onu gitgide yakına, daha da yakına çeken rahatlatıcı, okşayan bir hareketle yukarı aşağı masaj yapıyorlardı. Bu çok fazlaydı ve aynı zamanda da hiç yeterli değildi. Bedeni bu temas üzerine hafifçe mırıldandı: *Bunu özlemiştik*, uzuvları şakıyor gibiydi ve teni farkındalıkla ürperdi.

“Özür dilerim,” dedi Helen ama tam olarak ne için özür dilediğinden emin değildi.

Grant onun saçlarına doğru güldü ve Helen onun şakağını öptüğünü hissetti.

Bu yumuşaktı, bir buseydi. Şu anda hâlâ kollarından ayrılıp gidebilirim, diye düşündü, olay burada kapanırdı. Bir kucaklama ve alnına konan bir öpücük, kelimelerin söyleyemediğini söyledikten sonra, aralarında çok fazla tuhaflık olmadan hayatlarına devam edebilirlerdi.

Helen bacaklarına, *Yürümeye başlayın*, dedi ama onu dinlemek istemiyor gibiydiler.

Grant “Zavallı Helen,” diye mırıldanıp bir öpücük daha kondurdu, bu sefer kaşına, sonra da sol gözünün köşesine bir tane daha. “Ne kadar da çelişki içinde.”

Grant'in başparmağı onun kolunda yavaş daireler çiziyordu ve dudaklarını onun yanağına değdirdi.

“Neden hep...” (Grant onun diğer yanağını öpmek üzere hareket ettiğinde Helen sustu) “... kendimi burada bulduğumu bilmiyorum.”

Grant parmağını yavaşça onun dudaklarında gezdirip, Helen'in ağzına gözlerinde bariz bir arzuyla baktı. Sertçe yutkundu. Sonra başını eğip onun yerine Helen'in çenesini öptü ve kulağına doğru çıktı.

“Belki beni özlemişsindir,” dedi Grant ve kulak memelerinden birini dişlerinin arasında yakalayınca Helen hızla nefes aldı.

Helen başını hafifçe iki yana salladı (ya da belki sadece titremekten sallanıyordu). “Seni bu hafta her gün gördüm,” dedi.

“Hmm...” Grant’in parmakları kollarında dolaşıp kızarmış teninde soluk izler bıraktı. “Ben farklı hatırlıyorum.”

Helen’in nabız noktasına yumuşak, uzun bir öpücük kondurunca Helen’in eli istemsizce onun saçlarına gitti.

Grant onun boynuna doğru “Ben *seni* gördüm,” dedi. “Hatta seni görmeyi kesemiyor gibiyim.”

Grant aniden ondan uzaklaşınca Helen temas eksikliğinden ötürü bağırarak istedi. Elleriyle tekrar Grant’in masasını tuttu ki elleri ona uzanmasın.

Sonra Grant koltuğuna oturdu ve Helen, belki de odadan çıkarılmak üzere olduğunu düşündü. Grant onun yerine elindeki sarı çiçekli kumaşı inceleyince Helen, onun önden bağlı elbisesinin ipinin kenarını tuttuğunu fark etti. Birdenbire oda da yeterince hava yok gibi geldi.

Grant usulca, “Ne kadarını görmeye iznim var, Helen?” diye sordu.

Helen yavaşça, çok yavaşça elini masadan kaldırıp elbisenin önündeki kurdelenin diğer ucunu çekti. Bu kurdeleyi gevşetince Helen elbisenin vücudunda gevşek durduğunu hissetti, sadece yerçekimi ve üstünlük bir düğümle yerinde duruyordu.

Grant’in bakışları, yakıcı, soğuk ve tehlikeli bir şeyle parlıyor gibiydi ve Grant, gevşek düğüm açılana dek elindeki kumaşı çekiştirdi. Grant ipi bıraktı ve Helen elbisesi açılıp Grant’e düz bir ten ve siyah dantelleri sergilediğinde, bugün uyumlu bir iç çamaşırı seçtiği için kıyafet dolabı tanrılarına sessiz bir teşekkür etti.

Grant sertçe yutkundu.

“Odada bakmayı en sevdiğim şey sensin,” dedi birdenbire ve Helen’in önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Karnından iç çamaşırının elastik dantel lastiğine kadar öpücükler kondurdu.

“Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım...” (artık öndeki dantel üçgene daha fazla öpücük konduruyordu; ısrarcı, yakıcı, *arayış dolu* öpücükler ve Helen inledi) “... bana asla bakmıyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye mırıldandı Helen, Grant onu kumaşın üzerinden cesurca yalarken parmakları adamın saçlarına geçiyordu. “Ben... Ben sana bakıyorum.”

Grant kısa, sıcak bir nefes verdiğinde bu doğrudan klitorisine gitti. *Siktir.*

Grant “Artık bana bakıyor musun?” diye mırıldanınca Helen onun diliyle dantelin leziz sürtünüşüne inlememek için dudaklarını ısırды.

Grant onun nefes nefese kalmasına sebep olan düzenli bir ritme geçtiğinde ona baktı. Gözlerinde sıcaklığın alevi, alnında ise çok hafif bir ter parıltısı vardı. Helen ona tapıldığını hissediyordu.

O kadar ıslanmıştı ki kumaşa geçtiğine emindi ve Grant neredeyse onun içine doğru hırıldayarak konuştu.

“Tadın gerçekten çok güzel,” dedi ve ağzının ıslak sıcaklığı onu emdi. “Her gece seni yiyip tatlı için yine sana dönebilirim.”

Helen’dan boğulur gibi bir inilti çıktı ve eğer içeri biri gillerse, Grant’in harika ağzını daha da yakınına çekmek dışında hiçbir şey yapamayacağını düşündü.

“Grant,” diye fısıldadı.

“Buradayım, tatlım.”

“Ben...” Grant’ın dilinin ince kenarı kumaştan klitorisine bastırırken Helen dudağını ısırıldı. “Diline boşalmak istiyorum. Lütfen.”

Grant hızlı bir hareketle Helen’in iç çamaşırının dantelini yana itti ve dilini onun işkence çeken teninin katmanlarına bastırdı. Helen’in eli görmeden uzanıp Grant’ın çenesini buldu, onun kirli sakalını ve ağzını üzerinde çalıştırırken çenesinin gerginliğini hissetti.

Helen ürpererek kesik bir nefes aldı ve bir hiçlik dalgasının onu sarstığını hissetti, sanki Grant Shepard’ın mucizevi dilindeki tek bir noktanın ötesindeki tüm dünya kaybolmuş gibi. *Evet, evet, evet, evet.*

Yavaş yavaş bedenine döndü ve ona tekrar baktığında, elinin tersiyle ağzını silerken onu iştahlı gözlerle izliyordu.

Helen’in bacağına iç tarafına hızlı bir öpücük kondurunca Helen ürperdi.

Sonra Grant ayağa kalktı ve Helen, o arkasına doğru eğildiğinde vücudunu ona doğru büktü. Kotundaki koyu zevk suyu noktasını ve boynunda öpülmek için yalvaran gerilmiş kasları fark etmeden edemedi. Grant, kalem dolu bir kupadan ince bir mavi keçeli kalem aldı ve kalemin kapağını açtı.

Grant yine tembelce dönen koltuğuna otururken Helen “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı.

Grant, keçeli kalemin ucunu onun sağ bacağına iç kısmına bastırıp yazmaya başladı.

“Sana adresimi veriyorum,” dedi. “Randevundan sonra Santa Monica’ya dönmek çok uzak gelirse diye.”

Sonra Helen’a baktı ve Grant onun bacağına hafifçe sıktığında kız onun gözlerinde biraz muziplik gördü.

“Yıkanılabilir kalem,” deyince Helen’in kalbi tuhaf bir takla attı. “Eğer bu konuda endişeliysen.”

Gerçekten de endişeliydi ama yıkanabilir mavi mürekkep konusunda değil. Kalemı yıkadığında, teninin Grant'in his-sini unutmayı reddetmesinden korkuyordu. Kaçınılmaz bir şeye doğru ilerlediklerinden korkuyordu.

OYUNCU SEÇİMİ YÖNETMENİ Greg onunla Burbank'te, stüdyo otoparkının yakınlarındaki bowling salonunda buluştu.

"İkinci bir randevu için fikirlere ihtiyacımız olursa yakın-larda bir buz pateni pisti ve at binme merkezi var," dedi Greg.

Helen gülümsedi ve ona birdenbire geçen hafta Grant'in sessizliği yüzünden surat asarak kullandığı banyo köpüğü to-punu hatırlatan alacalı mor bir bowling topu aldı. Düşüncele-rini zorla önündeki tatlı, son derece iyi adama döndürdü.

"Sık sık bowling oynar mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Greg ama yine de etkileyici bir atış yaptı. "Kahretsin, bu sadece şanstı."

"Eee, anket formu fikrinin ardındaki düşünce süreci nasıl-dı?" diye sordu Helen. "Öğrenmeyi çok isterim."

"Eh, randevulaşmanın eğlenceli olması gerek," dedi Greg. "Anketi bir süre önce kendim için eğlenceli hâle getirmek amacıyla yaptım. Arkadaşlarımla hep yapmak isteyip asla va-kit bulamadığımız şeylere dair seçenekler bulmaya çalıştım."

Helen, "Bu alışılmadık bir şey," deyip topu boşluğa attı.

"İsteğe bağlı bir çıkış anketi de var," dedi Greg. "Korkup kaçmamam için e-posta otomatik gönderiliyor."

"Kulağa çok fazla veri topluyormuşsun gibi geliyor," dedi Helen.

Greg, "Düşündüğün kadar değil," deyip güldü. "Öyle bir erkek değilim, Helen."

Helen güldü ve kendi kendine Greg'in birine çok iyi bir sevgili olacağını düşündü. O komikti ve onunla konuşması kolaydı, konuşmadaki boşlukları her zaman işten bir hikâye

ya da düşünceli bir soruyla doldurmaya hazırdı. Helen onun iki ağabeyi olduğunu öğrendi, biri onun gibi sektörde çalışıyordu, diğeri de Vegas'taki bilgi sistemlerinde. Helen, Greg'e menajerine sunmak için başka muhtemel kitap serisi fikirleri düşündüğünü söyledi.

"Belki ergen bovling takımını içeren bir şey olur," deyip bir iki lobutu devirmeyi başardı.

"Öğretmemi ister misin?" diye sordu Greg çünkü gerçekten de Helen'dan daha iyi oynuyordu.

Helen, "Tabii," dediğinde Greg birdenbire yanında bitti, onun duruşunu düzeltiyor ve koluna dokunuyordu. Helen, sağ bacağının iç kısmına yakarak adres şeklinde bir delik açıyor-muş gibi hissettiren mavi mürekkebi düşünmemeye çalıştı.

Greg, "Sadece elini geriye çek ve... Bırak," deyip Helen'in denemesini izlemek için uygun bir mesafeye çekildi. Helen, *Çok düzgün davranıyor*, diye düşündü.

Helen'in topunun boşluğa doğru yuvarlanmasını izlediler ve ikisi birden güldüler.

"Sana esasında ne yaptığımı bilmediğimi söylemiştim," dedi Greg.

1847 ROTARY SOKAĞI

Helen, Silver Lake Reservoir'ı geçip yakındaki dolambaçlı sokaklardan birine döndüğünde hava kararmıştı. Sokaklar sıkıştı ve Helen kendi kendine, eğer park yeri bulamazsa tepenin yukarısında U dönüşü yapıp doğrudan eve döneceğini ve gecenin bu kısmından kimseye bahsetmeyeceğini söyledi.

Ama Grant'in evinin yolunun hemen önünde bir park yeri vardı ve Helen, kalbi hızla atarak park yerine girdi.

1847 Rotary Sokağı adresinde begonvillerle kaplı açık sarı, İspanyol tarzı bir bungalov vardı ve Helen yürüyüp kapıyı çaldığında sıcak renkli bir veranda ışığı yanıyordu.

On Yedi

Grant kapıyı açtığında Helen’ı verandada durmuş, bir kese kâğıdını elinde tutarken buldu.

Kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslandı ve Helen’in detaylarını inceledi. Helen gülümsüyordu, biraz gergince gülümsüyordu ama yine de gülümsüyordu işte. Tanıdık sarı elbisesinin üzerine bir palto giymişti; belki de ocakta çöl sıcağı, güneş battıktan sonra sıcaktan buz gibi soğuğa çok hızlı geçtiği için. Paltosunun düğmeleri ilikliydi ve çok düzgün görünüyordu. *Birkaç saat önce diline boşalmıştı.*

“Randevun nasıldı?” diye sordu Grant.

“Güzeldi,” dedi Helen. “İyiydi.”

Grant’in çenesindeki kaslar gerildi ve o, “*İyiydi*”nin ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeye çalıştı.

“Onunla tekrar görüşecek misin?”

Helen başını eğip bu soruyu düşündü. Grant onun o keskin, güzel beyninde nasıl hesaplamaların döndüğünü merak etti.

Helen usulca, “Sanmıyorum,” dedi. “Hayır.”

“Hmm.”

Helen hafifçe gülümsediğinde Grant’in göğsü sıkıştı. Ona tekrar dokunmak istiyordu. Ama Helen bunu zaten biliyordu.

Helen kese kâğıdını havaya kaldırıp, “Tatlı getirdim,” dedi. Sonra biraz daha tereddütle “İçeri girebilir miyim?” diye ekledi.

Grant verandasındaki, gizli katmanlarını yeni çözmeye başladığı kadına baktı ve ilkel beyninin gerisinde tehlikede olabileceğine dair keskin, tuhaf bir his duydu ki bu çok saçmaydı. Bir anlığına onu eve göndermeyi düşündükten sonra –*hah*– sertçe başıyla onayladı ve Helen’in geçebilmesi için arkasına yaslandı.

Grant ondan paltosunu alırken Helen etrafına saf bir merakla baktı.

Helen’ı bu tanıdık alanda görmek burayı değiştirdi: Grant, *Target* mağazasından ucuz panjurlar almaktansa özel yapım ahşap panjurlar yaptırmasını öneren emlakçıya minnet duydu ve koltuğunu atıp atmaması birdenbire sonraki birkaç saate çok bağılıymış gibi geldi. Aklını kaybediyor olabileceğini düşündü.

En yakın dolapta yeterince askısı yoktu, o yüzden Helen’in paltosunu kendi paltolarından birinin üzerine astı.

Mutfağa doğru geçerken, “Bir şey ister misin?” diye sordu.

“Varsa çay,” diye mırıldandı Helen.

Şimdi ellerini onun ahşap yemek masasında dolaştırıyordu ve Grant’in aklında kendisi onun içine doğru bastırırken Helen’in avuçlarının ahşaba bastırışının görüntüsü belirdi.

Çay.

Grant bir papatya çayı kupasıyla döndüğünde, Helen onun mektuplarını karıştırıyordu.

“Çok fazla mektup alıyorsun,” dedi.

“Çoğu önemsiz.”

“Çok fazla DVD var.” Helen, geçen senenin Oscar alma ihtimali olan birkaç filmini havaya kaldırdı.

Grant “İsteddiğini alabilirsin,” derken Helen’in evinden istediği her şeyi alabileceğine dair aniden beliren düşüncesini görmezden geldi. Yerdeki lambayı açıp tabak almak için mutfağa gitti.

Helen “Duvarlarda bu kadar çok çerçeveli sanat eserinin olmasından etkilendim,” dedi, sesi salondan mutfağa geliyordu. “Benim New York’taki evde hâlâ asmam gereken şeyler var.”

Grant’in çerçeveletilmiş kişisel eşyalardan oluşan sergi duvarını inceliyordu: ilk kez yapımcılığını üstlendiği bir dizi bölümünün senaryosunun oyuncular tarafından imzalanmış bir kopyası, yazar olarak televizyondaki ilk deneyimini gösteren bir ekran görüntüsü, sahne arkası fotoğrafları, eski filmlerin posterleri.

“İhtiyacın varsa sana bir çerçeve yapabilirim,” dedi Grant. “Muhtemelen onların yarısını ben yapmışımdır.”

Helen “Bu çok etkileyici,” dediğinde, Grant onun *etkileyici* deyişini duymak bu kadar çok hoşuna gittiği için birazcık utandı.

“Birkaç sene önce uykuya dalabilmek için ahşap işçiliğine dair eğitim videoları izlemeye başladım. Çerçeveler kolay, zor olan cam.”

Helen bir süre sessiz kalınca, Grant dikkatini onun getirdiği tatlıya çevirdi: tarçınla kaplı hamur topları. Oyuncu seçimi yönetmeni Greg’in aynı tatlının kendine ait porsiyonuyla evde olup olmadığını düşünmemeye çalıştı ve hamur toplarını ısıttıktan sonra onları sos kâsesinin yanına koydu. Masanın başına oturdu, Helen da sandalyeleri hızla inceledikten sonra ona en yakın yere geçti.

Helen “Buraya gelirken bir çörek kamyonetinin önünde durdum,” dedi. “Elim boş gelmek istemedim. Ama ne sevdiğinden emin olamadım.”

Grant bunun üzerine yutkundu.

Memnuniyetle ona saatlerce neleri sevip sevmediğini anlatıp karşılığında onunkileri de zihnine kaydedebilirdi ama Helen'in ondan istediği şeyin bu olmadığına dair net bir izlenim edinmişti.

Bunun yerine "Her şeyi severim," deyip bir çörek aldı. Helen da bir çörek alıp eğlenceli bir hareketle onunkiyle tokuşturdu.

"Şerefe," dedikten sonra hamur topunu ağzına atıp hafifçe inledi. "Lanet olsun, bu çok iyi."

Grant, bu inlemeyi yeni bir detay olarak zihnine kaydedip bir çörek daha aldı.

"Randevunda nelerden bahsettin?" diye sordu rahatça.

Helen parmaklarından tarçın ve şeker yalarken ona baktı. Pürüzsüz çıplak bacağına onun kucığına gelecek şekilde uzattı. Grant'in sol eli aşağı kayıp onun bacağına sıktı.

"Sıradan şeyler," dedi Helen. "Nerelisin, eğlenmek için neler yaparsın, gelecekte kendini nerede görüyorsun..."

Grant onun bacağına masaj yaparak, "Hmm," dedi. "Onu öptün mü?"

Helen "Genelde ilk randevuda öpüşmem," deyip arkasına yaslandı ve ikinci bacağına da Grant'in kucığına koydu. Gözlerini yumup, "Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Grant yutkundu. Helen'in bacaklarını üzerinden itip ayağa kalktı. Helen gözlerini açıp kırıştıtırarak ona baktı, son derece kabul edilebilir bir kucaktan yere atılmış bir kediye andırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Grant kaşlarını çattı. "Yok bir şey."

Helen başını yana eğdi. "Bana sinirlisin."

"Beni beklettin," diye mırıldanıp saate baktı. "Belki artık uyumak istiyorumdur."

“Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Helen.

Grant hızla, önemsemediymiş gibi nefes verdi. Sandalyenin sırtını kavradı çünkü Helen’in yakınındayken ellerine güvenemezdi. Elindeki her kartı oynadığına ama Helen’in daha oynamaya bile başlamadığına dair korkunç bir hisse kapılmıştı.

“Neden geldin?” diye sordu sonunda.

“Nerede yaşadığını görmek istedim,” dedi Helen. “Bir daha ne zaman davet edileceğimden emin değildim.”

HELEN NEFESİNİ TUTUP Grant’ın onu evden kovmasını bekledi. Onu suçlayamazdı; saat geçti ve bir görüşmeye o görüşmeden ne beklediğini bilmeden katılmak gibi korkunç bir günah işlemişti. Suraya onu en baştan her zaman aklında bir plan olması konusunda uyarmıştı (“yoksa bu herkesin vaktini boşa harcamak olur ve evet, bunu hatırlarlar”).

Neden geldin? Grant’ın ona bunu bu kadar doğrudan sormasını beklemiyordu, henüz kendine bile bu soruyu sormamıştı. En iyi seçenek dürüstlük gibi görünüyordu ama Helen, çenesindeki bir kasın seğirmesini izlerken Grant’ın onu kovma utancı kaçınılmaz hâle gelmeden izin isteyip kaçma vaktinin gelmiş olabileceğini düşündü.

Grant bunun yerine “Oyun oynayalım,” dedi.

İşte böylece Helen kendini koltuktaki Grant’ın karşısındaki sedirde oturmuş, sehpasında *Dörtlü Sıra* oynarken buldu.

Helen “Bu oyunu Westfield’daki kilisenin bodrumunda oynardım,” dediğinde kafesin çerçevesini kurup, cilalı ahşap parçaları birbirlerine karşı koyuyorlardı çünkü bu Dörtlü Sıra oyununun yetişkinler için olan hoş bir versiyonuydu; tıpkı Grant’ın evindeki diğer her şeyin “*hoş ve yetişkin*”in lüks bir birleşimini andırması gibi. “Yaz kampındayken annemle

babam beni almaya geldiğinde hep sona kalanlardan olurdum ve okul sonrası bakım programındaki rahibelerin sadece üç oyunu vardı: satranç, dama ve Dörtlü Sıra.”

Grant kırmızı ve siyah çipleri ayırırken, “Hiçbir zaman gerçek bir yaz kampına gitmedim,” dedi. “Hep bir tür zoraki futbol antrenmanına katılmak zorundaydım.”

“Eğer iyi hissedeceksen, umduğum gibi değildi,” dedi Helen. “Hep kampın ormandaki kulübelerden, kanolardan ve hoşlanılan çocuklardan oluşacağını hayal ederdim. Bu yaz kampı daha çok, seçmeli derslerden oluşan bir okul gibiydi. Seramik, bando ve şiir atölyesi dersleri aldım.”

Grant kaşını havaya kaldırdı. “Öyleyse ortada bazı şiirler var.”

“Hepsini yaktığıma eminim,” diye cevap verdi Helen, sonra kendi kırmızı çiplerini alıp bir tanesini kafesin sol tarafına koydu. “Sıra sende.”

Grant oyuna bakarak kaşlarını çattı. “Bir keresinde şiir yazmıştım. Senin hakkındaydı.”

Helen ona baktığında Grant titizlikle siyah bir çipi diğer tarafa koydu.

“Yalancı,” deyip kırmızı bir çip koydu Helen.

“Ciddiyim,” dedi Grant ve siyah bir çipi bırakırken Helen onun dudaklarının kenarlarında hayal meyal bir gülümseme gördü. “‘Seninle Yapmak İstedğim Tüm Konuşmalar.’ Başlığı buydu. Üniversitenin ilk senesinde yaratıcı yazarlık ödeviydi. Konuşmak istediğimiz ama konuşamadığımız birine hitaben şiir yazmamız gerekiyordu.”

Helen “Sana inanmıyorum,” deyip bir çip daha koydu. “Okuyabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Grant. “Artık bilgisayarımın uyumlu olmadığı eski bir hard diskte.”

“Eminim onu kurtarabiliriz, böyle bir teknoloji var,” diye fikir yürüttü Helen.

“Seninle şu anda konuşmayı tercih ederim,” dedi Grant ve Helen’a baktığında, kızın midesi tuhaf bir şekilde düğümlendi. Grant kafese dokundu. “Bu oyunu dizi tamamlama hediyesi olarak almıştım. Çalıştığım dizide Dörtlü Sıra oyunu çok geçiyordu ve prodüksiyondan sonra tüm yazarlara özel Dörtlü Sıra setleri verdiler.”

Helen kırmızı çiplerden birini alıp inceledi.

“*Adamlar*,” diye okuyup onunkini bloklamak için kendi çipini koydu.

Grant, “Yardımcı prodüktör olarak ilk büyük dizimdi,” deyip kafeste yakına siyah bir çip daha koydu.

“Tıpkı bizim dizimizde olduğun gibi.”

Grant, “Aşağı yukarı,” dedi. Helen’ın üç sıralık kırmızı taşını kararlı bir taş koyuşuyla blokladı ve Helen şimdiye kadar Dörtlü Sıra oynarken kimseyi bu kadar çekici bulmadığını düşündü. “Her dizide farklı oluyor. O dizi, Dan ve Chris adlı iki kardeş tarafından yaratılmıştı. İyi çocuklardı, aynı zamanda da iyi yazarlardı. Ama kamera arkasındaki politikayla baş etme konusunda iyi değillerdi ve dizi çok hızlı iptal edildi. Ama bu evin ön ödemesi oradan çıktı.”

“Hiç kendi dizini yapmak ister miydin?”

Grant güldü. “Tabii ki, çok güzel olmaz mı?”

“Neden yapmıyorsun?” Helen taşını ortaya yakın bir yere koydu.

“Güçlü ve kaybedecek çok şeyi olan insanları milyonlarca dolarlarını ve yıllarını sana emanet etmeye ikna etmek zor,” deyip taşını Helen’inkinin hemen sağına koydu. Sonra gözlerinde biraz muzip bir pırıltıyla ekledi, “Bu arada ilk denemende bunu başardığın için tebrikler.”

Helen bu iltifatla şişinmemeye çalıştı ve kafesi inceledi.

Grant kalan taşlarını karıştırdı. “Her neyse, benim için başka insanların vizyonlarını hayata geçirmenin mahzuru yok. Belki de kendi vizyonumu bulmak yerine bunda daha iyiyimdir.”

Helen sağa bir taş koyunca Grant anında taşa karşılık verdi.

“Bence en üst pozisyonda iyi olurdun,” dedi Helen. “Sura-ya için odayı yönettiğinde daha fazla şey hallediyoruz.”

Helen bir taş koyunca Grant anında kendininkini onunki-nin üzerine koydu. Uzanıp işaret parmağıyla çaprazlama si-yah taşlara dokundu: *bir, iki, üç, dört*.

“Ah,” dedi Helen. “Sanırım kaybettim.”

Grant kaşını kaldırdı. “Ne kazandım?”

Gülümsemesinin acı bir tarafı vardı ve Helen, Grant’in onun burada ne yapmaya çalıştığını düşündüğünü merak etti. Grant’in onun kontrolü elinde tuttuğuna inandığına dair bir izlenim edinmişti; aralarında oluşmuş bu şey her neyse, onun kontrolünü. Ama kendini daha çok, kalkıştan kilometreler sonra navigasyon sisteminin bozulduğunu ve bir fırtınaya doğru uçtuklarını fark eden bir pilot gibi hissediyordu.

Helen birdenbire her şeyden çok, onun suratındaki o bilgiç ve biraz *hüzünlü* sırtışı ortadan kaldırmayı istedi.

Helen ayağa kalkıp sehpanın etrafında yürüdü. Grant, He-len’in dizini onun yanındaki koltuk yastığına koyup ağırlığını test ettikten sonra onun üzerine çıkıp kucağına oturuşunu iz-ledi. Grant’in kalbi, Helen’in onun göğsünde duran avuçla-rında hızla çarparken, elleri iki yanında aldatıcı bir şekilde kıpırtısız duruyordu.

Helen eğilip onun kulak memesine yavaşça bir öpücük kondurdu; bu âdildi, Grant de ofisinde aynı şeyi yapmıştı.

Helen onun bu temasla hızla nefes aldığını hissetti.

Başını çevirip burnunu Grant’inkine sürttü. Grant’in du-dakları çok hafifçe onunkine değdiği anda, Helen aralarındaki

havadaki moleküllerin değiştiğini hissedebildiğini düşündü. Orada durup kendine ve Grant'e meydan okudu. Grant boğazının gerisinden zorlanan bir ses çıkardı.

“Benimle... oynama,” dedi.

“Seninle oynamamı sevdiğini sanıyordum,” dedi Helen.

Grant kısaca güldü ve bakışları Helen'in dudaklarına kayd.

“Ancak bir yere kadar dayanabilirim, Helen,” diye mırıldandı. “Ben sadece insanım.”

Sesindeki çatallı muhtaçlık Helen'in içinde bir şeyleri etkiledi ve öne eğilip Grant'in dudaklarına hızlı, dürtüsel bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşak, sıcak ve uzaktı. Grant onu tekrar yakalayamadan Helen geri çekildi. Grant yavaş yavaş nefesini bırakıp onun gözlerine baktı. Helen, Grant'in de onun gözlerinde gördüğü şeyi görüp görmediğini merak etti: İçine dalmak isteyeceği kadar davetkâr bir karanlık.

Sonra Grant hızlı bir hareketle onu bileğinden yakaladı ve onu ikinci bir öpücük için aşağı çekti. Helen'in göz kapakları titreşerek kapandı ve özenle, derinlikle *öpülme* hissi-ne kapıldı. Aynı anda hem dibe batıyor hem de buharlaşıyor gibi hissediyordu. Bu yavaş ve sarhoş ediciydi ve Helen geri çekilmeye başladığında, Grant onun dudaklarını kovalarken ısrarcı bir ses çıkardı. *Bu sefer kaçamayacaksın.*

Dilini ağzına doğru bastırırken, Helen onun dilinin ofisinde yaptıklarını hatırlayınca inledi. İma edilen meydan okumasına karşılık verip kucağında kıpırdandı ve Grant'in alt dudağı, nefesini tutarken büküldü. Helen onun alt dudağını hafifçe kemirince Grant güldü, sonra Helen'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki dünya kadar vakitleri varmış gibi onu yavaş yavaş, ikna edercesine öptü ta ki Helen'in şimdiden *tüm ömrünün kahrolası en iyi öpücüğü* olarak adlandırmaya başladığı öpücüğü yavaşlatana ve bu öpücük, şimdiki zamandan hatıralara geçene dek.

Grant geri çekilirken Helen'in nefesleri kesik kesik çıkıyordu, Grant'in yüzü harcadığı efordan dolayı kızarmıştı ve Helen'a alttan tanıdık bir sertlik bastırıyordu.

Grant nihayet "Beni öldüreceksin," dedi ve elleri Helen'in omuzlarından kalçalarına, sonra bacaklarına kadar indi; dolanarak, masaj yaparak, sıkarak yollarına devam ediyorlardı.

"Belki de oyunun amacı budur," dedi Helen.

Grant kısaca "Ha," der gibi nefesini bıraktı, sonra ona baktı.

Helen'in yüzüne düşmüş başıboş bir saç tutamını çekip onun kulağının arkasına götürdü ve Helen, Kevin Palermo'nun bodrumundaki o gece içtiği viskinin yakışını hatırladı, dudaklarından içine doğru sıcak bir yol açarak ilerleyişini. Grant başparmağıyla topuğunu yavaş ve ısrarcı bir ileri geri hareketle okşayarak Helen'ı şimdiki zamana geri getirdi.

"Ciddi bir sorum var," dedi. "Oyunun bir amacı var mı?"

Helen oflayıp onu öpmek için eğildi. *Oyunun amacı onu mümkün olduğunca fazla kere öpmektir.* Grant tam bir, iki, üç (hah, neredeyse dört) öpücüğe teslim oldu, sonra geri çekildi. "Helen?"

Helen birdenbire çok çıplak hissetti. Yutkunup Grant'in yüzündeki hafif hareketleri inceledi. Elleri onun kaşlarının çatıklığını geçirmek ve ciddi ağzının etrafındaki gerginliği azaltmak için yanıp tutuşuyordu. Ama sanki bu şekilde ona daha sıkı tutunmasına yardımcı olabileceklermiş gibi ellerini Grant'in tişörtünün yakasında yumruk yaparak tuttu.

"Bilmiyorum," dedi. "Olmak zorunda mı?"

Grant onun bacağının arkasında yavaş daireler çiziyordu ve Helen, uykusunda yürüyüp bir uçurumdan aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu.

Grant "Sürprizlerden hoşlanmam," dedi. "Aklında bir istikamet ya da son kullanma tarihi varsa, şu anda öğrenmeyi tercih ederim."

Son kullanma tarihi. Sanki bir ekmek ya da buzdolabının arka taraflarında duran yoğurtlarmış gibi. Helen, işaret parmağını Grant'ın dudaklarına götürüp bu düşünceyi susturdu.

Grant onun parmağına yavaş bir öpücük kondurdu ve bakışlarında Helen'in dayanamadığı sıcak bir şeyler vardı.

Helen gözlerini kapatıp, "Sen bana böyle dokunurken düşünemem," diye mırıldandı.

"Hmm," dedi Grant. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Helen eğilip onu tekrar öptü, bu sefer o da telaşına aynı şekilde karşılık verdi, Grant'ın elleri tüy gibi hafif hafif dokunurken birdenbire mengene gibi sıkmaya başlamıştı. Bu arayış dolu bir öpücüktü, birbirlerini sahiplenmek istedikleri onca yol için ne dünyanın ne de zamanın yetmeyeceğini bilen bir öpücük, en azından bu gecelik. Helen zihninin karanlık koridorlarının arasında bir yerlerde, Grant'le bu öpücük oyununu, o ilk mükemmel öpücüğe dönene dek tempoyu ve kuralları değiştirerek sonsuza dek oynamanın eğlenceli olabileceğini düşündü. Grant geri çekildiğinde öne doğru hafifçe düşen Helen oldu ve Grant'ın dudaklarının kendininkilerinin üzerindeki hissini kovalamayı bu kadar hızlı öğrendiği için sinirlendi. Grant hafifçe güldü.

Nefesini bırakarak, "Eğer oyunun amacını çözersen söyle," dedi. "Hayatta kalma şansımın olmasını isterim."

HELEN, GRANT'IN KOLUNUN çukurundaki bir noktaya bakıyor, yüzünde tek bir şeye odaklanmış, çatık kaşlı bir ifadeyle teninin o kısmını okşuyordu. Grant yutkununca, Helen'in bakışları bunun sebep olduğu harekete kaydı.

Grant tekrar onun dikkatini çekmeye çalışarak, "Helen,"

Helen “Hmm,” diye cevap verdi ve eli onun kirli sakalını incelemek için yukarı kaydı.

“O gece New Jersey’de ‘Burada uyuyabilir miyim?’ diye sorduktan sonra neden gittin?”

Helen onun tenini okşamayı bıraktı, artık çatık kaşları doğrudan ona yöneltilmişti. Eh, Grant buna alışıktı. Uzanıp Helen’in alnındaki çizgiyi düzeltmek için içten bir ihtiyaç duydu.

“Kalırsam çok... ahmakça bir şey yapacağımı düşündüm.”

Grant buna güldü. *Ahmakça*. Helen böyle bir durumda bile çok görgülüydü. Onun belini daha sıkı kavradı ve tek bir hamlede, birlikte koltuğa yatmalarını sağladı. Artık Helen altında yatıyordu, kızarmıştı ve ağzı mükemmel, şaşkın bir *O* şeklindeydi. Grant’in ilkel bir parçası bir anlığına tatmin oldu. Demek ki Helen’in bedeninin altında olması böyle bir şeydi.

“Helen...” deyip sugötürmez ereksiyonunu onun bacağına bastırdı. “Bu gece seks yapmayacağız. Modumda değilim.”

Helen gülerken Grant yüzünü onun boynuna gömdü ki kız onu sonraki hafta sonuna kadar nasıl fena becermek istediğini görmesin.

Helen’in boynuna doğru “Bu sefer burada uyuyabilir misin?” diye sordu.

“Hmm,” dedi Helen. Konuşmaya devam etmeden önce neredeyse bir ebediyet geçmiş gibiydi. “Ama giyecek hiçbir şeyim yok.”

Grant başını kaldırdı. “Sen şeytani bir kadınsın, biliyorsun değil mi?”

Helen pis pis güldü ve Grant çok *ahmakça* bir şey yapmadan önce koltuktan indi.

Odasına yürürken, “Sana bir tişört veririm,” demeyi başardı.

GRANT ONA HELEN'İN onun daha önce masada karşısında otururken giydiğinden oldukça emin olduğu yumuşak, açık gri bir tişört ve dantel iç çamaşırı utanç verecek kadar ıslandığı için minnet duyduğu bir boxer şortu verdi. Grant üzerini değişmesi için onu yatak odasında yalnız bıraktı, Helen bunun kibar ve bilge bir hareket olduğunu düşünmüştü ta ki *onun yatak odasında* tek başına kaldığını fark edene dek.

Uyuduğu yatak odası. Muhtemelen seks yapmış olduğu yatak odası. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen *Helen*'la da seks yapacağı yatak odası çünkü "*eninde sonunda*"nın sınırlarını o kadar geçmişlerdi ki bu gülünçtü. Helen zihninin gerisinde bir yerlerde bu sabah, iplerin unutulana dek kendisinde kalmasına kararlı olduğunu hatırladı. *Sonra ise...*

Grant içeri girmeden önce kapıyı tıklattı ve Helen, geçmişte onun ofisinde oldukları hâllerinin zıt bir yansımasıymışlar gibi hissetti. Grant'in bakışları onu üzerindeki bol tişörtünden, gri kumaşın altından gözüken incecik boxer'a kadar tepeden tırnağa süzdü. Grant sertçe yutkununca Helen meme uçlarının onun tişörtünün altında dimdik kesildiğini fark etti.

"Grant?"

"Hmm."

"Kapıyı çalmıştın."

"Tanrım," dedi Grant, kendine gülerek. "Evet. Yedek bir diş fırçam var. İstersen."

Dişlerini Grant'le yan yana fırçalarken tuhaf bir mahremiyet hissetti, hâlbuki Grant hâlâ giyinikti, kendisi de onun kıyafetlerini giyiyordu. Banyodaki aynada birbirlerine bakıp diş fırçalarken aralarında gizli bir espriye gülüyor gibiydiler.

Helen ağzını temizledikten sonra, "Ne var?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi Grant. "Benim kıyafetlerimle güzel görünüyorsun."

Yatak odasına ilk Helen döndü, onu beklerken dizlerini kendine doğru çekti. Grant döndüğünde kolunun altında yedek bir yastık ve bir battaniye vardı.

“Koltukta rahat edersin değil mi? Tek bir yatak var ve o benim, o yüzden...”

Helen onun kafasına bir yastık fırlattı.

Grant başını eğip yastıktan kaçındı ve güldü. “Pardon. Kendime engel olamadım,” dedi.

Yatağa doğru attığı her adımda gözlerindeki kahkaha kayboldu ve yatağın kenarına vardığında, Helen dizlerinin üzerinde doğrulmuş, kollarını onun boynuna dolamak için Grant’in yeterince yaklaşmasını bekliyordu.

Nihayet birbirlerine ulaştıklarında Grant “Yani burada kalıyorsun,” dedi, bu bir soru gibiydi.

Helen cevap olarak onun tişörtünü çekiştirdi ve Grant tişörtünü çıkarabilmesi için kollarını havaya kaldırdı.

Ah. Grant Shepard’ın sert göğsü, çırılçıplak. Helen’in elleri hafifçe dokunarak onun omuzlarına döndü ve tek bir mace-racı parmak, sıkı çalışmanın eseri olması gereken kabartıları keşfetmek için yavaşça aşağı kayd. Helen hiçbir zaman erkeklerin kaslı, çıplak göğüslerinden çok fazla etkilenmezdi; her zaman onu bir J. Crew erkek kataloğunun içinde hissettiren rahat kazak havasını tercih ederdi. Ama Grant Shepard’ın mükemmel göğsündeki her sert kasın dokunuşuyla şişip gerilmesini hissederken, belki de bunun sebebinin, Grant’inki gibi bir bedeni kanlı canlı görüp ona dokunma, keşfetme ve onun zorlanan nefeslerine bakılırsa onu *tahrik etme* iznine sahip olacağına asla inanmaması olduğunu düşündü.

Belli belirsiz belki de onu daha önce beden dersinde koşarak yanından geçerken tişörtü olmadan görmüş olabileceğini düşündü ve kendine boşluğun ötesinden, “*Daha hızlı koş!*” diye bağırmak istedi.

Helen elini onun karnında gezdirirken, “Böyle bir şey *nasıl olabilir?*” diye sorunca Grant güldü.

“Egzersiz zihnimi boşaltıyor,” dedi Grant. “Bazen fazla düşünüyorum.”

Helen, onun beyninde hiçbir düşünce kalmayana dek onun her santimini yalamak istiyordu.

Grant onun yüz ifadesinde bunun bir belirtisini görmüş olmalıydı çünkü sertçe yutkundu, sonra kotunun düğmelerini açmak üzere ellerini indirirken tepkisini ölçmek için Helen’in yüzünü izledi. Helen nefes aldı, sonra hızla arkasına döndü. Grant’in gülüşünü ve kumaşın yere düşüşünün yumuşak *pat* sesini duydu.

“Kibar olmaya çalışıyorum,” dedi Helen. “Bana gülmeyi kes.”

Helen çekmecelerin açılma ve kapanma sesini duydu, sonra şilte altında çöktü ve Grant’in dizinin sıcak ağırlığını yataкта hissetti. Helen döndüğünde Grant eşofman giyiyordu. Birbirlerine bakacakları şekilde yerleşti ve bir bacağına arkasına geçirip onu bedenine doğru yakınlaştırdı.

Birdenbire soğuk ocak havası, yayılan bir sıcaklığın içinde kayboldu ve Helen, tuzağa düşmüş aptal bir tavşan gibi hissetti.

Grant elini onun saçlarına götürdü ve başparmağıyla şakasını okşadı.

“Bazen benden korktuğunu düşünüyorum. Ama kontrol hep sende,” dedi usulca.

Helen bunun pek doğru olmadığını hissediyordu. Birbirlerini tanıdıkları süre boyunca Grant hep herkesin dinlediği ve Helen dışlanmış hissederken her yerde rahat görünen kişi olmuştu. Bunca yıl sonra bile doğrudan onun içini görebilen kişiydi o.

Eğer kontrol kendisinde olsaydı, iliklerinde ileri geri dolışmaya devam eden fazla dürüst sorularına cevabı olurdu.

Neden geldin? Helen hâlâ cevaptan emin değildi ama gelmenin bir seçenek olduğunu unutmaya başlamıştı.

Helen aceleyle “Şu anda... Şu anda kimseyle gerçekten sevgili olmayı düşünmüyorum,” dedi. “Birkaç ay sonra New York’a gidecekken olmaz.”

Grant, Helen’in saçlarını kulağının arkasına götürürken hafif bir “*Hmm,*” sesi çıkardı. “Demek oyuncu seçimi yönetmeni Greg gerçek değildi.”

Helen, derisinden dışarı fırlayacakmış gibi hızla atan nabzını Grant’in görebildiğinden emindi.

“Sadece vakit geçirmenin bir yolu,” diye hemfikir oldu. “Dikkatimi dağıtmanın iyi olacağını düşündüm.”

Grant “Ben dikkatini dağıtabilirim,” diye mırıldanıp parmaklarını onun kollarında gezdirdi. “Neden dikkatinin dağılmasına ihtiyacın var?”

“Ben, şey,” diyen Helen nefes verdi. “Hatırlayamıyorum.”

“Gördün mü?” diye şakalaştı Grant ve kelimeleri onu kışkırtacak kadar yakın hissettiriyordu ama bir yandan da *yeterince yakın değildi*. “Şimdiden işe yaramaya başladı bile.”

Helen aralarındaki boşluğu kapatmak üzereydi ki Grant bunun yerine aşağı baktı ve adresini onun bacağının iç kısmına çiziktirilmiş görünce keyifli bir “Hah,” sesi çıkardı.

Başparmağıyla onun tenini okşayıp, “Kusura bakma,” dedi. “Biraz mağara adamı gibi davrandım.”

Helen “Bence pek mahzuru yoktu,” diye mırıldanınca Grant’in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Eee.” Grant’in bakışları Helen’in dudaklarına kayınca kız beklentiyle dudaklarını yaladı. Grant yutkundu. “Benimle bu kırk beş dakikalık kulübe inşa etme eğitim videosunu izler misin?”

Helen şunu anladı ki YouTube’da ahşap işçiliği eğitim videoları izlemek, bir cuma gecesinin çok sıcak ve rahat

geçmesini sağlıyordu. Grant, ekrandaki soğuk esprili, dede havası taşıyan ahşap işçisinin yaptığı ve yalnızca takipçilerinin anlayacağı tarzdaki esprileri açıklarken, Helen da ona tam olarak değmeden yanına oturdu.

Yastığa doğru gömülürken uykunun duyularını çekiştirdiğini hissedip, “Hah,” diyerek güldü. “Lütfen bir daha bana bu videoları gösterme.”

Grant güldü. “Pekâlâ,” deyip onun çenesini yakalayıp dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Kulaklık takarım.”

Helen’in içini sıcak, bilinmedik bir his doldurdu ve onun omzuna doğru yanaşırken bu hissi bastırdı, Grant’in sağ kolu onu sararken sol kolu da komodinindeki kulaklığa uzandı.

Helen bir süre onun bir kulaklık göğsüne doğru sarkarken videoyu izlemesini izledi ve uçakta geçirdikleri zamanı düşündü, Grant’in *Babe* filmini izlerken daha genç ve daha az yenilmez gözüktüğü âni. Belki de bunun, Grant’in bu versiyonunun görülebileceği tek açı olduğunu düşündü: ona biraz yandan, hafif aşağıdan bakmak. *Grant’e dair en sevdiği manzara bu olabilirdi.*

Grant “Benim için de oldukça hoş bir manzara,” dediğinde Helen yavaşça, uykuya dalmadan önce bunu yüksek sesle söylemiş olduğunu fark etti.

On Sekiz

Helen uyandıığında pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu ve Grant'ın kolu üzerinde ağırca duruyor, kızın bedenini kendininkinin yanına hapsediyordu. Bu sıcak, hoş bir ağırlıktı ve Helen o ağırlık hâlâ orada olduğu için ve son yirmi dört saat bir hayal olmadığı için çılgınca bir rahatlama hissetti. Karşı duvara baktığında duvarın gün ışığında farklı gözük-tüğünü fark etti; daha az sıcak ve daha az güvenliydi, daha normal, sıradan bir duvara benziyordu. Helen yutkunup dün geceden sonra bu sabah birbirlerine ne diyebileceklerini düşündü. Grant'ın nefes alıp verişlerinin yavaş ve derinden giderek daha hafif bir hâle geçtiğini hissetti ve arkasından sert bir şey dokundu.

Grant uykulu bir edayla “Hmm,” diye mırıldandı ve eli ödünç tişörtünün üzerinden karnından aşağı, sonra da kumasın içine kaydı.

“Sanırım bu rüyayı daha önce görmüştüm,” diye mırıldandı Helen ve Grant'ın başparmağı, göbek deliğinin üzerindeki birkaç santimlik teni okşarken kulağında onun cevap olarak güldüğünü duydu. “Biz kulübedeyken.”

“Rüyada ne oluyordu?” Grant elini açtı ve bu, başparmağının Helen'in göğüs kavisinin hemen altını okşamasına sebep oldu. Helen titrek bir şekilde nefesini bıraktı; Grant de.

Helen “Yorganın yüzündendi,” deyip geriye, ona doğru yaslanınca memnun edici bir “*Hmm,*” duydu. “Senin gibi kokuyordu ve sanırım bir şekilde aklıma bunu istemek girdi.”

Grant yine vücudunu ona doğru bastırdı ve Helen’in boxer’ının kumaşı, ereksiyonunu çıplak kalçasında hissedebileceği şekilde kaydı. Grant’in eli Helen’in tişörtünün altından kayıp kalçasının kıvrımına geldi, parmakları tutacak yer arıyordu.

“Başka ne istiyorsun?”

Helen, sürtünebilmek için bacaklarını birbirine yapıştırdı ve Grant onu kalçasından tutup geriye doğru çekerken kızın boynuna doğru inledi. Helen kendini yavaşça ona doğru sürerken Grant nefesini bıraktı.

Eli Helen’in kalçasından aşağı kayıp ondan ödünç aldığı boxer’ın üzerinden kızın nemli sıcaklığına bastırdı.

“Siktir,” dedi Grant. “İslenmişsin.”

Helen “Hı-hı,” diye cevap verip dudaklarını ısırды ve ona doğru bastırdı.

“Böyle boşalabilir misin tatlım?” Grant elini ısrarla ona doğru bastırırken bu soruyu onun kulağına hırlar gibi söylemişti.

Grant kumaşın üzerinden onun klitorisine bastırıp sonra baskıyı azaltırken Helen nefes nefese “Ben,” dedi.

Grant hareketi tekrarlayıp, “Sen,” dedi.

“Parmaklarını istiyorum,” dedi Helen.

“Hiç sormayacaksın sanmıştım,” dedi Grant, orta parmağını onun ıslak katmanlarının arasından içeri kaydırды.

Helen, Grant’in *içinde* oluşunun hissine alışırken, “*Ah,*” diye inledi.

Grant parmaklarının yavaş yavaş, yukarı doğru bastıran hareketine devam ederken, “Siktir,” dedi.

Helen “Grant,” diyerek nefesini bıraktı ve dar baskı daireleriyle kendini ona doğru çekti.

“Uslu bir kız gibi parmağında oynayacak mısın?” Grant onun boynunu öptü.

Helen nefes nefese “Evet,” dedi ve iç kaslarıyla onu sıktı.

“İkinci kere yapmaya ne dersin?” diye mırıldandı Grant.

Helen sanki başka hiçbir kelime kalmamışçasına yine “Evet,” dedi. Grant ikinci parmağını da içine bastırdığında istemsizce inledi.

“Rüyan nasıl bitiyordu, Helen?”

“Boşalmak istiyordum,” diye fısıldadı Helen. “Ama boşalamadım çünkü sen aşağıdaydın.”

Grant hırıltılı bir sesle “Evet, öyleydin,” dedi. “Beni bunun beklediğini bilseydim...”

Helen hafif, inler gibi bir “Hmm,” sesi çıkardı ve Grant, içindeyken parmağını onu çağırır gibi bükte.

Helen nefes nefese “Lütfen, Grant,” dedi.

Grant hırıldar gibi “Bunu söyleyişin hoşuma gitti,” dedi.

Helen yalvarırcasına “Lütfen, Grant,” diye tekrarlayınca Grant bunu o hızlı, çağırır gibi el hareketini onun ıslak sıcaklığında tekrarlayarak ödüllendirdi; tekrar, tekrar ve tekrar, ta ki Helen arzudan titreyene dek. “Artık boşalabilir miyim?”

Grant kısık bir sesle “Ben söylediğimde boşalabilirsin,” dedi. “Beş...”

Helen yavaşça nefesini bıraktı.

“Dört...”

Grant tekrar onun içine doğru bastırdı.

“Üç...”

Parmakları en dibe kadar bastırdı.

“İki...”

Avucunun alt kısmı ona doğru bastırınca Helen inledi.

“Bir.”

Grant parmaklarını büküp *o noktaya* dokundu ve Helen'in dünyası kapalı gözlerinin ardında patladı ve hayal meyal çaresiz iniltinin *kendisi* olduğunu fark etti. *Ah, ah, ah.* Grant'in bileğini tutup onu önüne doğru bastırdı. *Lütfen, Grant.* Arkasından Grant'in, saçlarına doğru kesik kesik nefes aldığını hissetti ve onun da kendisiyle beraber orgazm olduğunu anladı.

Sonrasında, ikisi de dünyaya geri döndüğünde, Helen gözlerini sımsıkı yumdu ve horluyormuş gibi yaptı. Grant arkasından güldü, nefesi hâlâ zorlanarak kesik kesik, hızlı hızlı çıkıyordu.

Helen arkasına döndüğünde Grant onu dikkatle izliyordu.

Helen "Sabahları ağız kokusundan kaçınmanın ilginç bir yolu," diye mırıldanınca Grant gülerek elini uykulu gözlerine götürdü.

"Düşündüğümden daha komiksin," dedi. "Seni tanımadan önce düşündüğümden."

Seni tanımadan önce kelimelerini duyunca Helen'in kalbinde bir şey burkuldu ve Grant'in ne kastettiğini merak etti. Hatıraları ne kadar geriye gidiyordu? Noel'de memlekete dönüşlerinden öncesine mi? Yoksa daha da öncesine mi? Helen Los Angeles'a taşınmadan öncesine mi? Grant'in ismini sonsuza dek aile geçmişine bağlayan o geceden öncesine mi?

Grant'in o zamanlar onu ne kadar sık düşündüğünü merak etti ya da hiç düşünüp düşünmediğini. Lisede şakadan anlamayan sıkıcı biri olarak anıldığını biliyordu ama Grant'in de böyle düşünmüş olma ihtimali onu yine de üzüyordu.

Grant onu izlerken gözlerindeki kahkaha soldu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Böyle düşündüğüm için aptalın tekiyim."

Helen hafifçe gülümseyip omzunu silkti. "Sana ya da diğerlerine başka türlü düşünmeleri için bir sebep sunmamıştım."

Grant uzanıp Helen'in yüzüne düşen saçları çekti ve Helen birdenbire ikisinin bunca zaman sonra *burada*, onun yatağında olmasının ne kadar ihtimal dışı olduğunu düşündü. Herhalde ikisi de bir yerlerde yanlış yönlere sapmış olmalıydı ve bunun hiç gerçekleşmemesine ne kadar yaklaşmış olabileceklerini fark ettiğinde şaşkınlık veren türden bir panik duydu. Bu yatağın, bu sabahın ve aralarındaki bu *şeyin* sadece çok hassas bir baloncuğun içinde var olduğunu ve o gider gitmez patlayıp hiçliğe dönüşebileceğini hissediyordu.

Grant parmağıyla onun yanağını okşayıp, "İşte yine başladın," diye mırıldandı. "Hemen önünde olmama rağmen binlerce metre öteye bakıyorsun."

"Sadece..." Helen duraksayıp onun dokunuşuna doğru yanaştı. Grant ona dokunmak konusunda o kadar iyiydi ki bunu sonsuza dek özleyebileceğini düşünüyordu. "Beynim *vin vin* yaparak ilerliyor. Ama ben hâlâ buradayım."

Bunun üzerine Grant'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Biliyorum. O beynin asla durmuyor, değil mi?"

"Sanırım biraz önce bir saniyeliğine durdu."

Grant güldü (bu gülüşe sebep olmak Helen'in hoşuna gitti), sonra onu inceledi. "Bugün ne yapıyorsun?"

Helen omuz silkti.

Grant birdenbire "Bir palto askısı almalıyım," dedi. "Benimle gelsene."

On Dokuz

Görünüşe göre, Grant'in palto askısı almak istediği yer Santa Monica'daki eski bir havaalanı hangarında her hafta sonu kurulan bir antika pazarıydı (Helen'in dairesinden yaklaşık yirmi dakika ötedeydi). Bu ona Grant duşa girdiğinde evden çıkması için bir fırsat sundu, böylece kendi evine gidip banyo ve makyaj malzemelerini kullanabilirdi ve Tanrı aşkına, saçları bir fare yuvasını andırıyor olmalıydı.

Bunu fazla düşünmeye vakti olmadan Grant'e adresini attı ve yola koyuldu.

Eve dönüş yolunda en az iki bit pazarının önünden geçti ve Grant'in neden birdenbire palto askısı almak istediğini merak etti.

Helen dairesinin kapısını açtığı anda, her şeyi tam da dün sabah bıraktığı gibi bulduğuna şaşırdı. Aynı mermer tezgâhlar, aynı bej mobilyalar, duvarlarındaki aynı sıradan eserler. Annesinin bu şehirdeki depremler hakkında ne kadar endişelendiğini düşündü ve duygusal depremlerin de aynı türden içsel etkilere sebep olup olmadığını merak etti: sarsılmış bedenler, yerinden oynamış temeller, duvarlardaki her şeyin yamuk duruşu. *Grant'in* de böyle hissedip hissetmediğini ve şu anda ne düşündüğünü merak etti.

Helen duşta girdi ve sıcak suyun altında kendine yavaşça sarıldı. Suyun bedeninden aşağı dökülüşünün sessiz, arındırıcı meditasyonuna teslim olurken nemin buharı yükselip camı buğulandırdı.

Helen kendine geriye bakıp son yirmi dört saatte olanları *uzun uzadıya düşünme* izni tanıdı.

Grant Shepard'la öpüşmüştü.

Onun yatağında, onun kollarında uyumuştü.

Bodrumdaki o yılbaşı partisinden beri en az üç kere birbirlerini orgazma ulaştırmışlardı ama bu skordan artık o kadar emin değildi.

Zihninin gerisindeki bir ses, *Bu iyi bitmeyecek*, diye hatırlattı. *İyi bitemez*.

Kendini kandırmayacaktı. Asla elinde tutamayacağı bir şeye rastladığını biliyordu: Grant Shepard'ın mutlak ilgisine. Grant'i *gerçek* anlamda hayatında tutmak, son on üç yılın çoğunu dikkatle dokumaya harcadığı halıyı ateşe vermekle aynı şey olurdu. Annesiyle babası asla bunu anlayamaz ve kabul edemezdi ve Grant'i her gördüklerinde, Helen'in onların iyileştirip geride bırakmalarına yardımcı olmak için *aşırı uğraştığı* eski acıları tekrar yaşarlardı.

Bu yüzden hayır, esas istekleriyle eski ihtiyaçlarının bu savaşı iyi bitemezdi.

Ama aynı zamanda, aynı zamanda, Helen bunun *henüz* bitemeyeceğine de aynı derecede emindi.

Henüz değil, diye itiraz etti. *Vazgeçmek zorunda kalmadan önce bunun keyfini çıkarabilmemiz gerekmez mi?*

Belki de şimdiden biraz fazla keyfini çıkarıyordu.

HELEN, KOT PANTOLON VE beyaz bir gömlek giydi ve saçlarını kurutacak kadar vakti kalmıştı ki telefonu bir mesajla titredi;

ekranda onun ismini gördüğünde içinde yükselen coşkulu heyecan çok saçmaydı.

Geldim.

Kapıyı açtığında, Grant'i o kendisini fark etmeden önce gördü: Bir park tabelasına dayanmıştı, güneş gözlüğü takıyor ve dolabında asılı gördüğünü hatırladığı lacivert bir sweat-shirt giyiyordu. Telefonunu karıştırıyordu ve Helen'in içinden onun böyle bir fotoğrafını çekmek geldi. Grant'in onu beklediğine dair bir kanıt, yaşlanıp saçları ağardığında geriye dönüp tüm bunların gerçekten olduğuna dair bakabileceği bir şey olurdu bu.

Grant tam o sırada başını kaldırıp baktı, güneş sanki sadece Grant Shepard'ın gülümsemesini ortaya çıkarmak için parlıyor gibiydi. Bir filminden çıkmış gibi görünüyordu ve Helen ona yaklaşıırken utanarak çantasının sapıyla oynadı. Helen yaklaştığında Grant biraz daha dik durdu ve telefonunu kaldırdı.

Elini uzatıp onu kendine doğru çekerek öptü; yavaş, kararlı ve *emindi*. Grant onu tutmayı bıraktığında Helen hafifçe nefesini verdi, Grant alnını onunkine dayadığında Helen'in nabızı mutlulukla mırıldanarak atıyor gibiydi.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi Grant.

Helen, kalbinin etrafında sanki biraz önce biri yüreğini sıkıca kavramış gibi bir sıkışma hissi duydu.

"Arabayı sen mi kullanacaksın?" diye sordu.

Grant başını sallayarak onayladı ve üstü açık gri arabasının şoför koltuğuna doğru ilerledi. Helen yolcu koltuğuna oturdu ve ilk defa onun Los Angeles'taki arabasına bindiğini fark etti. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama onun gibi kızların (iyi kızların, ebeveynlerini dinleyen kızların) böyle üstü açık arabalarla şehirde dolaşmadığını bilecek ka-

Araba trafiğine girerlerken Grant “Eee,” dedi. “Eğlenmek için ne yaparsın?”

Helen “Ben, şey,” diye konuşmaya başladı, sonra nedense gergin olduğunu fark etti. “Uzun yürüyüşlere çıkarım ve stand-up komedyenlerinin sunduğu podcastler dinlerim.”

Grant sola dönerken hafifçe güldü. “Neden stand-up komedyenleri?”

“Onlar insanlarla konuşmada iyiler, ben ise kötüyüm,” dedi Helen. “O yüzden onların başkalarıyla sohbet edişini dinlemeyi seviyorum. Genelde ısınıp insanlarla nasıl konuşacağımı hatırlamak için toplantılarımdan önce podcast dinliyorum.”

“Düşündüğün kadar beceriksiz değilsin.”

Helen “Demek ki işe yarıyor,” diye mırıldanınca Grant güldü.

Grant arabanın vitesini değiştirirken Helen, “Peki ya sen?” diye sordu. Grant’ın eline baktı ve uzanıp eline dokunsa onun ne yapacağını merak etti.

“Bazen hokey oynuyorum,” dedi. “Birkaç sene önce katıldığım bir yazarlar odasındaki birkaç kişi bir lig başlattı. Daha fazla insana ihtiyaçları vardı o yüzden yapacak bir şeyim olsun diye ben de katıldım.”

“Lisedeyken buz pateni yapıyor muydun?” Helen kaşlarını çatıp bunu hatırlamaya çalıştı.

“Hayır,” dedi Grant. “Yetişkinken ders aldım. Bir sürü küçük çocukla beraber buzun üzerindeydim, hokey pateni takmış bir zürafa gibi.”

Helen, Grant Shepard’ı çok fazla buzun üzerinde çocuklarla çevrili hâlde düşünmemeye çalıştı, yumurtalıkları bunu kaldıramayacaktı.

“Tam bir takım oyuncususun,” dedi Helen. “Futbol, hokey, televizyon yazarlığı. Tek başınayken ne yapıyorsun?”

Grant ona baktı ve eli onunkini dalgınca bileğinden tuttu. Parmakları kayıp Helen'inkilerle kenetlendi.

“Hmm,” dedi. “Bir arkadaşın benim için projesi varsa ahşap işçiliği. Spor salonuna giderim. Menajerimin bana yol-ladığı şeyleri okurum. Bilmiyorum. Sanırım tek başıma çok sıkıcıyım.”

Bir trafik ışığında durduklarında Grant elini kaldırıp arkasına hızlı bir öpücük kondurdu. Helen nefesini tuttu, Grant yavaşça başparmağıyla onunkini okşadı.

Helen “Bence sıkıcı değilsin,” diye mırıldanınca kalbi ona katılarak çılgınca attı.

“Bu iyiye işaret,” dedi Grant.

SANTA MONICA ANTİKA pazarı, nispeten küçük bir bit pazarıydı. Yine de Grant burasının insanları izlemek ve geçmişe roman-tik bir hayranlık duyan herkes için farklı ve ilginç şeyler sunan tezgâhlar arasında zikzak çizerken konuşmak için güzel bir yer olduğunu biliyordu.

Helen, kullanılmış kitaplar ve nadir bulunan sanat bas-kıları satan bir tezgâhta durdu ve tezgâhtaki yaşlı adamla uzun süre konuştu: Yanis, doksanlarda gerçek tutkusu olan sanat tüccarlığını yapmak için işinden ayrılmış olan eski bir bilgisayar mühendisiydi. Helen oradan birkaç nadir eti-ket ve *Wakefield Papazı*'nın 1800'ler baskısıyla çıktı ve Grant, her birkaç adımda bir ilginç bir şeyi göstermek için omzuna dokunuşundan onun keyfinin yerinde olduğunu anladı.

Alabilecekleri birkaç palto askısı buldular ve Grant kısa süre sonra Helen'in Olimpik bir spormuşçasına pazarlık yap-tığını öğrendi.

“Ne kadar?” diye sordu Helen. “Hmm. Şurada biraz hasar var ama onun dışında güzel. Belki geri geliriz.”

İlgilenecek çok daha büyük mobilyaları olan bir satıcıdaki klasik bir palto askısında karar kıldılar. Helen fiyatı 60 dolara indirtti, sonra Grant'e muhtemelen internette bunun 125 doları geçebileceğini söyledi. Satıcı palto askısını streç filmle sardı ve Grant'e askıyı sonra alabilmesi için bir bilet verdi. Grant pazardan otoparka doğru önden ilerledi.

“Neden eski mobilya fiyatları hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?”

Helen omuz silkti.

“Memleketteki yazar arkadaşlarımdan biri –Elyse– kasa-badaki evini tamamen rasgele bit pazarlarına ve miras satışlarına giderek döşedi,” dedi. “Ben de buna biraz merak sardım. Ben çocukken evimizde eski hiçbir şey yoktu; annemle babam bit pazarlarını pis bulurdu.”

“Hmm,” dedi Grant. “Sence evin her zaman Doğu Yakası mı olacak?”

Helen duraksadı. “Başka hiçbir yerde yaşamayı düşünmedim,” dedi. “En azından ciddi olarak.”

“Herhangi bir sebeple Los Angeles'ta kaldığını hayal edebiliyor musun?” dedi Grant.

“Dizi için,” dedi Helen. “İyi giderse, belki. Buradaki havayı seviyorum. Bu kulağa ne kadar kötü gelse de annemle babamdan ayrı bir yakada olmayı seviyorum. Benim için endişeleniyorlar ve ben... Buradayken bunu o kadar fazla hissetmiyorum.”

“Seni New York'ta çok fazla ziyaret ediyorlar mıydı?”

Helen başını iki yana salladı.

“Sadece eve çok sık dönmemi bekliyorlardı ve haklı olduklarını, gerçekten bunu yapmam gerektiğini düşüneceğim kadar yakındım.” Omzunu silkti. “Her neyse, stüdyo nisan-daki prodüksiyonun sonuna kadar dairemin kirasını ödedi, o yüzden karar vermek için zamanım var.”

Grant, bu kararlarda hiç etkisi olup olmayacağını düşündü. Yüksek sesle “Hmm,” dedi.

Arabaya vardılar ve Grant arabayı eşya teslim alma alanına sürdü.

“Askılığı nasıl taşıyacaksın?” diye sordu Helen.

“Dikkatle,” diye cevap verdi Grant.

Bileti turuncu yelekli birine verdiler ve girişin orada, kapının yanındaki bir otopark bariyerine dayanarak beklediler. Grant ona bir bakış attı: Helen’in yanakları kızarmıştı ve saçları, son iki saattir dışarıda yürüdüğü için rüzgârda dağılmış gibi bir hâl almıştı. Kalbi onu yakınına çekmek için ani bir arzuyla hafifçe sıkıştı (Helen çok *güzeldi*) ama arabadan indiklerinden beri saygılı bir mesafede duruyordu.

Grant ikisinin ellerini incelemek için aşağı baktı: Grant otopark bariyerinin üzerinde, kendi eli onunkinin hemen yanında duruyordu. Helen’in serçe parmağını kendininkiyle hafifçe dürttü, Helen da kendi serçe parmağını kaldırıp onunkinin üzerine koyarak cevap verdi.

Tam olarak toplum içinde el ele tutuşuyor sayılmazlardı ama... *Bu da bir şeydi.*

“Grant Kahrolası Shepard! Hey!”

Grant girişe doğru döndüğünde Helen’in elini hızla çektiğini hissetti, sonra da varlığının sıcaklığı sağ tarafından kayboldu.

Gelen, tanıdık yüzlerden oluşan bir üçlüydü: son çalıştığı dizideki kamera operatörü Andy; onun erkek arkadaşı Reese ve... *Karina, kostüm.* Karina, Grant’e gülümsedi, bakışları bir an onun yanına doğru kaydı.

“Selam,” dedi Grant.

Karina ekipleriyle ona doğru ilerlerken, “Ne yani, artık sarılmıyor muyuz?” diye sorunca Grant ona tek koluyla sarıldı, Andy ve Reese’e de.

Grant döndüğünde Helen'in geride, kibar bir mesafede durduğunu gördü. "Bu Helen. Helen; Andy, Reese, Karina. Andy ve Karina benimle beraber *Adamlar* 'da çalışıyordu, kamera ve kıyafet departmanındalar. Reese de..."

Reese yüzük parmağını gösterip, "Kısa süre önce nişanlandı," dedi. "Geçen hafta."

"Vay canına." Grant sııttı. "İkinize de tebrikler."

"Eh, zamanı gelmiş gibiydi," dedi Andy.

"Ne romantiksin." Reese gözlerini devirdi.

"Sen ne iş yapıyorsun, Helen?" diye sordu Karina.

"Ben, şey... Yazarım," dedi Helen. "Grant'le beraber çalışıyoruz."

Karina başını yana eğerken yavaş bir gülümsemeye "Anlaşıldı," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Helen."

Grant birdenbire Karina'ya anlattığı her şeyden ve eski sevgililerin varlığı konseptinden pişmanlık duydu.

"Tüm iyi eşyalar kapılmadan gitsek iyi olur," dedi Andy. "Seni görmek güzel, dostum."

"Seni de." Grant başını salladı ve onlara el sallayarak veda etti.

Grant, menajерinin herkesin onu sevdiğini iddia etmesine rağmen esasında hiç *arkadaşı* olmadığını fark etti. Andy'yi arkadaş olarak düşünmüştü ama bunun aylarca günde on iki saatten uzun süre çalışmanın getirdiği sıradan, fırsattan doğan bir arkadaşlık olduğunu fark ediyordu. Şimdi birbirlerine arkadaşça davranıyorlardı ama birbirlerinin hayatlarını takip eden ve iş dışında birbirlerini görmek için uğraşan arkadaşlardan değillerdi.

Geçmişte hep beraber grup hâlinde takılmışlardı, Andy ve Reese, Grant ve Karina. Ama dizi bittiğinde ortak tüm noktaları da bitmişti, ilişkisi de dâhil. Grant, onu insanların hayatlarında geçici olarak önemli kılan ilk etkiler geçtikten

sonra hiçbir arkadaşlığının ve ilişkisinin devam etmemesine rağmen bunlara bu kadar kolay kapılabılme yetisinin bir karakter kusuru olabileceğini düşündü. Bunu nasıl düzelteceğinden emin değildi.

Helen onlara bakıp, “Sen hiç...” diye konuşmaya başladı. “Neyse, boş ver.”

Kaşlarını çatıyordu ve Grant onun yılbaşında o bodrumda Lauren DiSantos’u sorarken nasıl görüldüğünü hatırladı, bu konuyu açtığı için bile sinirlenmiş gibi görüldüğünü. Birdenbire onu rahatlatmak istedi ama *ne konuda* rahatlatmak istediğinden tam olarak emin değildi.

“Karina’yla eskiden çıkmıştık,” dedi. “Çok ciddi bir şey değildi.”

Helen başını salladı. “Tamam.”

Biri, Grant’in askılığıını getirdi ve arabanın üzeri açık hâlde askılığı içeri sokmayı başardılar. Bu, geri dönerlerken Helen’la aralarında mükemmel bir bariyer oluşturdu.

ARABAYA SERVİS YAPAN bir In-N-Out restoranında öğle yemeği için durdular ve hamburger ve patates kızartmalarını alıp otoparktaki bir sıra palmiye ağacının altında oturdular.

Helen, özel soslu patates kızartmalarını bitirirken, “Gizli menü olayını anlamıyorum,” dedi. “Neden her şeyi zorlaştırıyorlar?”

“Bu insanların daha havalı hissetmesini sağlıyor,” dedi Grant. “Herkesin bilmediği şeyleri bilmek.”

O sırada Helen’in telefonu çaldı ve donup kaldı.

“Annem arıyor,” dedi. “Açsam iyi olur...”

Helen telefonu açınca Grant kendisini nefesini tutarken buldu.

“Anne? Selam,” deyip Grant’ten birazcık uzağa doğru döndü. “Hayır, sadece bir... arkadaşla yemekteyim... Evet.”

Bir arkadaş. Grant, annesi sorsa Helen’ı nasıl tarif edeceğini düşündü. Grant, Noel’den sonraki gün kimin yemeğe geldiğini söylediğinde annesi serinkanlı bir şekilde kaşlarını kaldırmış, sonra sakince Helen’in yemediği bir şey olup olmadığını sormuştu. Grant’in Los Angeles’a geri uçmasından önceki gün, Helen’ı yakında görüp görmeyeceğini sormuştu. Grant “Beraber çalışıyoruz, anne,” demişti. Annesi ona tuhaf bir bakış atıp, “Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” demişti.

Helen şimdi kendi dili ile Mandarin’in karmaşık bir bileşimiyle konuşuyordu: Grant arada sırada, *šov, prodüksiyon ofisi* ve *Santa Monica’daki Sheraton Oteli* gibi Amerikan tabirler seçebiliyordu ve *gerçekten* de ne yaptığını merak etti.

New Jersey’den, henüz birbirleriyle işlerinin bitmediğine dair ısrarcı bir kararlılıkla ayrılmıştı ve Helen onunla hemfikir olmazsa diye yılbaşından sonraki günleri seçeneklerini değerlendirerek geçirmişti. Yavaş ve incelikli bir yaklaşımı seçmişti. Başka herhangi bir şey yapsaydı, Helen’in uzaklaşmaya dair en ufak bir bulguyu alıp (*mesajlarında noktalama kullanmıyorsun, aramızdaki şey yürüyemez*), bunu büyüterek aralarında aşılmaz bir duvara dönüştürmesi fazla kolay olurdu.

Şimdi arabasında oturuyordu ve aralarında duvar yoktu. Ama askılık vardı. Grant bu aptal mobilyanın *başka bir şeyin* zayıf bir metaforu olduğu hissini durduramıyordu.

“Tamam. Evet. Hallederim. Görüşürüz.” Helen telefonu kapatıp Grant’e baktı.

“İyi bir konuşma mıydı?” diye sordu Grant.

“Annemler birkaç haftaya çekimlerin başlangıcı için buraya geliyorlar,” dedi. “Seti görmek, fotoğraf çekmek ve arkadaşlarına benim hakkımda hava atmak istediler.”

“Bana hava atmaya son derece değer gibi geldi,” dedi Grant.

Helen ona baktı, bakışları endişeyle dolmuştu.

“Onlara senin de dizide çalıştığını söylemedim,” dedi, kaşlarının arasında Grant’in öpüp geçirmek istediği bir endişe çukuru belirmişti.

“Bunu tahmin ettim,” dedi Grant.

“Onlara sonradan, her şey bittikten sonra söyleyebileceğimi düşünmüştüm, bölüm kesin olarak yayınlanacağında.” Helen kendi kendine güldü. “Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama onlarla ilgili... karmaşık olan her şeyle böyle başa çıkıyorum. Olabilecek en son dakikayı bekleyip konuşmanın kesinlikle gerekli olduğundan emin oluyorum, sonra bu konuda bir şey yapamayacakları kadar geç olduğunda yara bandını tek seferde çekip hayatıma devam ediyorum.”

Grant, başıboş bir saç tutamını sabırla onun kulağının arkasına götürdü.

“Bu kulağa aptalca gelmiyor,” dedi. “Kulağa, annen ve babanla ilişkini yürütmenin bir yolunu bulmuşsun gibi geliyor.”

“Evet,” dedi Helen ve bakışlarını kaçırdı, sonra yine Grant’e baktı. “Sette olmasan bile yardımcı yönetici yapımcı olarak çekim programında adın yazacak. Belki çekim programını görmemelerini sağlayabilirim. Setteki herkes teknik olarak benim için çalışıyor, değil mi?”

Grant kahkaha attı. “Evet, bunu mümkün olduğunca erteleyelim.”

İçinde bir yerdeki, *Bu sonradan daha çok üzebilir*, sızısını duymazdan geldi.

Helen homurdandı. “Bir keresinde onları hava alanından alıp doğrudan üniversitedeki daireme götürmem gerekti, sonra annemlerin annemler olduğunu hatırladım ve telaşla komşuma odama girip beni suçlu gösterecek her şeyi temizlemesini söyleyen bir mesaj atmam gerekti.”

“Seni o kadar suçlu gösterecek şey neydi ki?”

“Ah, sadece... Her zamanki şeyler. Günlüğüm. İç çamaşırları. Seks oyuncakları.”

Grant kaşını kaldırınca Helen utançla omzunu silkti.

Grant, Helen’in iç çamaşırı ve seks oyuncağı koleksiyonunu düşünmemeye çalışarak, “Eh, fark şu ki artık yetişkinsin,” dedi. “Kendi dairen, kendi gelirin ve kendi televizyon dizin var.”

Helen başını sallayıp, “Evet,” dedi. Bir an sessiz kaldı, sonra tamamen açık bir kırılganlıkla Grant’e baktı. “Ama yine de onları üzmemek istemiyorum.”

Grant tuhaf şekilde, biraz önce bir şey kaybetmiş gibi hissetti. Çenesi gerildi ve başını salladı.

Helen biraz duraksayarak, “Annemle babamı gerçekten seviyorum,” dedi. “Bazen başka türden ailelerden gelen insanlara onları sevmiyormuşum gibi göründüğümü düşünüyorum. Birbirlerine sevgilerini dile getirerek göstermeyi bilen ailelerden gelen insanlara. Benim ailem bunu asla bilmedi. Hiçbirimiz Michelle’e onu sevdiğimizi söylemedik, orası kesin.”

Grant onu izledi. “Sana söylediler mi?”

Helen yere bakıp omzunu havaya kaldırdı. “Üniversiteden beri telefonu ne zaman kapasam annemle babama ‘Sizi seviyorum,’ demeye başladım. Hep biraz zorlama geliyor ve sadece yarısına cevap veriyorlar ama...”

Gülümseyip elini önemsemiyormuşçasına, *Ne yapalım?* der gibi salladı.

Grant onun devam etmesini bekledi.

“Bunun eksikliğini falan çekmedim. Eskiden insanlar kitaplarda ve filmlerde sevgiden bahsettiğinde içim bir tuhaf olurdu. *Seni seviyorum, sevişmek, sevgiyle ilgili* her şey... Birinin bunu yüksek sesle söyleyip anında utançtan ölmemesi bana hep hayal edilemez geliyordu.”

“Onun yerine ne diyordun?”

Helen omzunu silkti. “Hadi seks yapalım,” dedi.

Grant’ın beynindeki tekleme görülür olmalıydı ki Helen kahkahasını bastırdı. “Seni seviyorum yerine öyle diyordum.”

“Evet,” dedi Grant. “Tabii.”

Helen kısık sesle, “Her neyse, benim... annemle babamı sevmediğimi falan düşünmeni istemiyorum,” dedi. “İnsanları nasıl seveceğimi biliyorum. *Seviyorum, Helen seviyor, ‘insan-tire-robot’ seviyor.* Bu, şey, New York’taki en iyi arkadaşlarımla aramda bir şakaydı. Ben bir robottum, Makine-Helen, insan-tire-robot bazen tüm aptal başarıları arasında duygusallaşmaya çalışıyordu. Aptalcaydı.”

Grant kaşlarını çattı. “En iyi arkadaşların kim?”

Helen şakaklarını ovuşturup başını iki yana salladı. “Şu anda onlardan bahsetmemize gerek yok. Zaten benimle artık konuşmuyorlar. Sanırım onlara öyle dediğimi duysalar bile şaşırırlar.”

“İnsan olduğunu biliyorum, Helen,” dedi Grant. “Bunu sürekli söylemesen de insanları nasıl seveceğini bildiğinden de eminim.”

Grant, sağ elinin birdenbire sıcak bir şekilde tutuluşuna şaşırdı: Helen kendi elini askılığın altından geçirip onunkini sıkımişti. Helen’a baktığında kız onu yumuşak bakışlarla izliyordu.

Kısık sesle “Teşekkürler,” dedi.

Grant nefesini bırakıp arabayı çalıştırdı.

“Seni eve bırakayım.”

HELEN’IN SANTA MONICA’DAKİ dairesinden onun Silver Lake’teki evine gitmek yaklaşık kırk beş dakika sürüyordu ve Grant yolun çoğunu aynı problem raylarının etrafında zihinsel turlar atarak geçirdi.

Grant onun apartmanının önündeki yükleme alanında durduğunda, Helen “Yukarı gelmek ister misin?” diye sormuştu. “Garaja misafirler park edebiliyor.”

Onu davet ederken çok umutlu görünüyordu. Grant bina-ya bakıp orada Helen’in nerede yediğine, uyuduğuna ve rüya gördüğüne şahit olarak geçirebileceği saatleri düşünmüştü.

Grant bunun yerine askılığa pat pat vurup, “Bunu eve götürsem iyi olur,” demişti.

Bu kendini korumaya yönelik bir hareketti.

İlk problemin Helen’den *hoşlanması* olduğuna karar verdi. Helen zekiydi, komikti ve istediğinde aşırı seksiydi: dikkatini Grant’e yönelttiğinde ve yöneltmediğinde. Grant’e, Helen’in yanında kalmasına izin vermesi için daha zeki, daha komik ve *daha iyi* olması gerektiğini hissettiriyordu.

İkinci problem de buydu. Uzun vadede, onun yanında kalmasına izin vermeyeceğinden epey, epey emindi. Sadece bu şehirde bile milyonlarca Grant Shepard vardı ve Helen’in Grant kadar hoşlanacağı ve kendi özel kişisel yüküyle gelmeyen bir tanesiyle tanışması an meselesiydi.

Ne kadar vakti olduğundan veya zamanı geldiğinde Helen’in onu hayatından ne kadar kolay çıkaracağından emin değildi. Grant bu düşünceyle göğsünde yükselen bir baskı hissetti.

Askılığı evine götürdüğünde, kulağında hafif bir çınlama duydu ve gözlerinin önünde noktalar belirmeye başladı. Panik atak geçirmek üzere olduğunu biliyordu.

Konuşabileceğin birini bulmalısın.

Karina’nın birkaç ay önce ona söylediği şeyi hatırladı. Bir terapisti kastettiğini düşünmüştü (zaten terapisti vardı, o sırada da vardı) ama belki de daha çok bir arkadaşı kastetmişti. Helen arkadaşı sayılıyor muydu? Bu kelime, ona hitap ederken acınası derecede yetersiz geliyordu.

Terapistine henüz Helen'dan bahsetmemişti. Daha doğrusu, Noel'den sonraki Helen'dan. Bu, aylık görüşmelerinde girilemeyecek kadar yeni ve karmaşık bir konu gibi gelmişti.

Dengesiz bacaklarla koltuğa yürüyüp koltuğun sırt kısmını tuttu. Gözlerini yumup nefesini bıraktı. Dün gece bu koltuğa (bekleyerek, izleyerek, isteyerek) oturup, Helen ona doğru gelirken tek bir kasını bile hareket ettirmemeye çalıştığını hatırlıyordu. Yakına gelmesini istediğini hatırlıyordu, kalması için ikna edici bir sebep sunabileceği kadar yakına. *Sonra da kalmıştı.*

Kulaklarındaki çınlama yavaş yavaş azaldı ve Grant ayağa kalkıp akşamüstü güneşine doğru kaşlarını çatı.

Biraz önce ne yapıyordu?

Ah, doğru ya, askılık.

Neden satın aldığına tam olarak emin olamadan askılığa bakarak kaşlarını çatı. Dolaba doğru yürüyüp, kapağını açınca hatırladı. Dün gece Helen geldiğinde boş askı yoktu. Bu sabah, hayatında uzun paltoları olan insanlar için yer açması gerektiğini hissederek uyanmıştı.

Kaşlarını çatıp loş ışıktaki asılı olan onca cekete ve eski sweatshirt'e baktı.

Belki de artık ihtiyacım olmayan şeylerden kurtulmalıyım, diye düşündü.

Yirmi

Helen bir sonraki cuma, dairesinde sadece-bekâr-kızlar için bir pijama partisi düzenledi.

“Diğer tüm Doğu Yakası göçebeleri gibi batı tarafına taşındığın için seninle dalga geçecektim ama bu...” Nicole pencereyi açıp uzaklarda gece vakti bir karnaval gibi aydınlanmış, mükemmel şekilde çerçevelenen Santa Monica Rıhtımı’na hayranlıkla baktı.

Saskia mutfaktaki çekmeceleri açıp kaparken, “Tirbuşonun nerede?” diye sordu.

Helen, geçici dairesinde tirbuşon tutacak kadar şarap içen biri değildi, bu yüzden bir araba anahtarı ve kalemle şişe mantarını nasıl açacaklarını gösteren bir YouTube videosu izlemek zorunda kaldılar.

Saskia hiç izlemediği için *Cruel Intentions*’ı açtılar ve platin saçlı Joshua Jackson dâhil (“Jodie Turner-Smith’in kocası mı demek istediniz?”) oyuncuların gerçekten ne kadar ikonik olduğunu açıklarlarken, Nicole filmi durdurdu.

“Pekâlâ, Helen bize randevusunu anlatmayı kabul etmediği sürece bu filmin bir saniyesini daha izlemeyeceğiz.”

Pazartesi yazarlar odasındaki herkesin dikkati, utanç verecek kadar Helen’in üzerinde olmuştu. Hepsi anket formu randevusuyla fazla ilgileniyordu. Konu açıldığında Grant

de oradaydı: Öğle yemeğinde onlara katılmak için uğramış, Helen'in karşısındaki her zamanki yerini almıştı ve Nicole randevu detaylarını istediğinde gürültüyle bir Cola Zero'nun kapağını açmıştı.

Helen onlara "Eğlenceliydi," demişti. "Bovling oynadık."

Owen hikâyesine "Gösterip vermedin," demiş, Saskia Greg'in onun midesinde kelebeklerin uçuşmasına sebep olup olmadığını bilmek istemiş, Grant de ondan bir nane şekeri rica etmişti.

Helen nihayetinde Eve ve Saskia'yı büyük hayal kırıklığına uğratarak onlara oyuncu seçim direktörü Greg'i bir daha görmeyeceğini söylemişti.

"Ama neden ki?" diye sormuştu Nicole.

Sonra Suraya, öğle yemeği sohbetinin fazla uzadığını düşündüğünde yaptığı gibi kendine özgü şekilde beyaz tahtaya bakmaya başlamış, Helen da bunu onlara sonra anlatma sözüyle konuşmayı sonlandırmıştı. Grant kendi ofisine gitmişti ve Helen, akşamüstü dördüncü bölümü çözme seanslarına başlamadan önce tuvaleti kullanmak üzere dışarı sıvışmıştı.

İki adım attıktan sonra Grant'in eli uzanmıştı ve Helen kendini yazarlar odasının arkasındaki duvara yapıştırılmış halde, özenle ve *aşırı derecede* öpülürken bulmuştu.

"Bu akşam bana gel," demişti Grant, kısık sesi Helen'in ona daha da sert yaslanmayı, bunu tekrar yapmayı ve daha da *fazlasını* isteyeceği şekilde titreşiyordu.

"Hayır," demişti Helen. "Kıyafetim yok."

Grant onun alt dudağını dişleyip, "Sana yeni kıyafetler alırım," demişti.

"Git güzel bir senaryo yaz," diye cevap vermişti Helen, "O zaman belki gelirim."

Sonra ondan uzaklaşmıştı ve arkasından onun kısık kahkahasını duyduğunda dönüp bakmamak için kendisini tutmuştu.

Buna sadık kaldığı için kendisiyle gurur duyuyordu: Yani çoğunlukla sadık kalmıştı, yazısının durumunu kontrol etmek için günde birkaç kere ofisini ziyaret etmesini saymazsak.

Perşembe akşamüstü gelen kutusu Grant'ten gelen bir e-postayla öttü.

(Konu yok)

Bana gel.

*Ekte: Ivy Papers - Bölüm 102 - Grant
Shepard - 1. Taslak.pdf*

O kadar fark edilir şekilde kızarmıştı ki Nicole ona telefonunda ne olduğunu sormuştu. Helen daha iyi bir yalan söyleyemeyecek kadar telaşlanmış ve “Galiba bu hafta sonu bir randevum var,” demişti.

Suraya’dan ağır bir, *Bu hikâyeyi çözmekle ilgili gibi gelmiyor*, iç çekişi yemişlerdi ve Nicole tüm randevu bağlantılı dedikodularını paylaşma vaadini yerine getirmesi için Helen’den söz almıştı. Bir cuma gecesini pijama partisinde karar kılmışlardı, Helen bunun “*Bana gel*”in tam olarak neler içereceğini çözmek için kendisine biraz zaman kazandıracağını düşünmüştü.

Saskia şimdi elinde şarap kadehiyle mızızlanarak, “Helen,” dedi. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bu konuda neden bu kadar gizli kapaklı davranıyorsun?”

Nicole kumandayı bluzunun içine tıkıp, “Çünkü dedikodusu olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyor,” diye cevap verdi. “Pislik olmayı kes ve bize randevunun olayını söyle. Greg’le mi?”

“Hayır, sana onunla bir daha görüşmeyeceğimi söyledim,” dedi Helen. “Bu... Bilmiyorum. Tuhaf yeni bir şey.”

Nicole onu kurnazca süzdü.

“Neden tuhaf?” diye sordu Saskia.

“Şey...” dedi Helen.

Nicole gözlerini kısarak, “Tanıdığımız biri mi?” diye sordu.

“Ben...”

“İnanmıyorum, Grant’le yatıyorsun,” dedi Nicole.

Helen kıpkırmızı kesildi, bu da “Hayır, hayır, hayır. Yatmıyorum. *Sevişmiyoruz*,” diye inkâr etmesini hiç desteklemedi.

Nicole “Ama bunu istiyorsun!” deyip bir yastıkla Helen’a vurdu. “Kızım, biliyordum!”

Helen başını Nicole’un kucağındaki yastığa koyup boğuk bir homurtu çıkardı. “Bu... Çok karmaşık.”

Nicole onun saçlarını okşayıp, “Evet, eminim,” dedi. “Seviştiğinizde Suraya’nın yardımcısı olduğu için kontrol onda mı oluyor? Yoksa senin kitapların, o yüzden de senin dizin olduğu için sende mi?”

Helen buna bir homurtuyla güldü.

Saskia biraz büyülenmiş bir sesle “Nasıl başladı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Helen. “Kış tatilinde memlekete gittik ve... Farklıydı.”

Nicole destekleyerek, “Çok seksi,” dedi.

“Ama şimdi buraya döndük ve... Bilmiyorum.” Sırtüstü dönüp terapistinin koltuğunda uzanıyormuşçasına tavana baktı. “New Jersey’de olduğumuz süre boyunca ne geçmiş ne şimdiki zaman olan bir alacakaranlık kuşağında gibiydik. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu, belki de bu yüzden... mümkündü. Ama Los Angeles’a döndüğümüzden beri bu, gerçek sonuçlar doğurabilecekmiş gibi geliyor.”

“Ne gibi sonuçlar?” diye sordu Saskia.

Helen bunu düşündü. Muhtemelen... Muhtemelen Grant’ten mantıklı bir zamanda uzaklaşamayacak kadar

hoşlanmak, ona aptallık derecesinde bağlanmak ve kendini aslında tamamen kaçınabileceği, zor bir duruma sokmak...

“Bilmiyorum, sadece saçmalıyordum,” diye mırıldandı Helen. “Bu bir randevu olmayabilir bile. E-postasında sadece, ‘Bana gel,’ yazıyordu.”

Nicole bir homurtuyla güldü. “Evet, penisimin üzerinde gel demek istiyor.”

Helen trajik bir pes etme havasıyla “Ben de bunu istiyorum,” deyince Nicole ve Saskia kahkahalara boğuldular. Helen bunun üzerine neşeli, beklenmedik bir rahatlama hissetti. Önemli gerçeklerin değişmediğini bilse de sanki bu sırrı paylaşmak bir şekilde ona katlanmayı kolaylaştırmış gibiydi.

Nicole sonunda “İhtiyacın olan şöyle iyi, eski usul bir şartlar sözleşmesi,” dedi. “O zaman her şey açık kalır ve herkes hemfikir olur. Bu her tür takılmacada çok önemlidir. Ne kadar erken konuşursanız o kadar iyi.”

Bu, Helen’in gece yarısından hemen önce ona mesaj atacağı kadar mantıklı geldi:

Yarın gelirsem önce şartları konuşabilir miyiz?

Cevap neredeyse anında geldi:

Hangi şartlarda tatmin olursun?

Helen, Grant’i yatağında uyanık hâlde ondan cevap beklerken düşününce kızardı. Alay eden bir cevapla ciddi bir cevabın iyi ve kötü yanlarını tartıyordu ki önce Grant’ten ikinci bir mesaj geldi.

Sabah görüşürüz.

GRANT KAPIYI ONUN çalmasına fırsat vermeden açtı. Cumartesi sabahıydı ve elini dağınık saçlarında dolaştırırken hâlâ eşofman ve eski bir tişört giyyordu ve uykulu bir ifadesi vardı. Kapı pervazına dalgınca yaslanınca Helen birdenbire başını onun göğsüne gömmek istedi, böylece onun kahkahasını duyup nefesiyle beraber yükselip alçalabilirdi.

Ama bunu yapmak çılgınca olurdu, o yüzden bunun yerine spor ayakkabısıyla onun terlikli ayağını dürttü.

Grant nihayet “Siktir, yoga pantolonu sana çok yakışıyor,” dedi ve Helen gülerken onu kapıdan içeri çekti.

Helen naneli diş macunu tadındaki öpücüklerin arasında “Henüz senaryoyu okumadım,” diye mırıldandı.

Grant yüzünü onun boynuna gömüp, “Kimin umurunda,” dedi.

“Grant.” Helen onun başını geri çıkarmaya çalıştı ama bunun yerine sadece parmaklarını saçlarına geçirmeyi başardı.

Grant onu köprücük kemiğinden öperek, “Haftada beş gün çalışılmasına kim karar verdi?” dedi. “Zamanda geri gidip onu öldüreyim.”

Helen nefes vererek, “Ben de seni özledim,” dedi ve Grant bir anlık duraksamadan sonra onu kendine doğru çekip dudaklarından vahşice, sertçe öperek ödüllendirdi.

Helen’in eli, tırnaklarını göğsüne sürtmek için tişörtünün altına kayd ve Grant’in onaylayan hırıltısının titreşimini hissetti.

Helen onun dudaklarına doğru “Bu konuda konuşmalıyız,” diye mırıldandı.

Grant zorlayarak “O zaman beni öpmeyi kes,” diye cevap verdi.

Helen'in eli onun ensesinden aşağı kayıp tişörtünün ön kısmını düzeltti ve sonunda ikisini ayırdı. En azından dudaklarını ayırmıştı. Grant alnını onunkine yasladı ve Helen'in göbeği açık sweatshirt'ünün altıyla oynamaya başladı.

Helen "Ben," diye başladı, sonra Grant'in diğer başparmağının boynundaki nabız noktasını okşadığını hissedince durdu. "Ben... kötü bitebilecek bir şeye başladığımızdan korkuyorum."

Grant "Hmm," deyip başparmağını yavaşça o noktada ileri geri gezdirdi. "Devam et."

"Bazı kurallardan bahsetmeliyiz diye düşünüyorum."

"Kurallar." Grant onun alnına yaslanmışken başını salladı.

"Bunun işimizi etkilemesini istemiyorum. Belki de şimdiden etkiliyordur."

"Ama senaryomu okumadıysan bunu nereden bilebilirsin ki?" diye takıldı Grant, dudakları sanki ona yaklaşması için tuzak kuruyormuş gibiydi.

"Okuyacaktım," diye mırıldandı Helen ve nabızı sırf onun teninin hissini kovalamak için daha hızlı atıyormuş gibiydi. "Ama yazıcım yok."

"Hmm." Grant başparmağını o noktada dolaştırdı, sonra Helen'in dudaklarının kenarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ. Hadi."

Grant'in ellerinin ve bedeninin sıcaklığı ondan uzaklaşırken kaşlarını çatı. "Ne?"

Grant ondan uzağa, koridordan yatak odasına doğru yürüdü.

Grant diğer odadan. "Ofise gidelim," dedi. "Bunun işimizi etkileyip etkilemeyeceğini orada konuşabiliriz. Sadece giyinmem gerek."

"Ama..." Helen birkaç adım atıp onun yatak odasının önünde durdu. Grant boxer giyiyordu ve Helen belirince kaşını havaya kaldırdı.

Kararlı bir tavırla “Helen,” dedi. “Buraya girersen seni yatağında kendi ismini, benim ismimi ve o güzel kafanda dolaşan nasıl zeki ve önemli soruların varsa onların hepsini unutana kadar becereceğim çünkü seni defalarca boşalttıktan sonra doğru düzgün düşünemeyeceksin. O yüzden eğer bunu istemiyorsan... Orada kal.”

Helen usulca, “Ah,” dedi, sonra duvara yaslandı. “Tamam.” Grant güldü ve kapıyı onun yüzüne kapadı.

GRANT ARABAYI STÜDYONUN otoparkına doğru sürerken pek konuşmadılar. Helen, Grant’ın aşırı *farkındaydı* ve Grant ona dokunmuyor olsa da kendisine her baktığında yanaklarının kızardığını hissediyordu. Hafta sonu çalışan güvenlik görevlisi, giriş kartlarını göstermelerinin ardından onlara geçmelerini işaret etti ve Helen ellerini ne yapacağını bilemedi. Grant ona çarpık ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme doğrudan kalbinin sarsılan köşesine saplanmış gibi geldi. *Neredeyse geldik*, der gibiydi.

Normalde kalabalık olan sesli çekim stüdyolarının ve yan yana sıralanmış boş beyaz karavanların önünden geçtiler. Burbank’te güneşli bir ocak günüydü ve Helen onun yanında güneş gözlüğü takma bahanesi olduğu için minnet duydu.

“Hiç hafta sonu burada bulunmuş muydun?”

“Hayır,” dedi Helen.

Grant onun için kapıyı tutarken, “Genelde binadaki ofislerde çalışanlar oluyor,” dedi. “Çok fazla değil ama... Dizi sorumluları genelde mükemmeliyetçi tipler oluyorlar.”

“Ah,” dedi Helen.

Asansöre girerlerken Grant, “Suraya’nın iyi bir iş ve hayat dengesi var,” dedi. “Neyse ki. En son altında çalıştığım dizi sorumluları, akşam sekizden önce odanın dağılmasına asla izin vermezlerdi. Herhalde ailelerinden nefret ediyorlardı.”

Asansör yolculuğu kısa ve gergindi ve asansör kapıları bir *çın* sesiyle açıldığında, yazarlar odasının dışındaki ortak alanın boş olduğunu gördüler.

Grant, “Hadi,” deyip tanıdık ofis alanında önden ilerledi. Yazarlar odasının kapısının kilidini açtı, sonra kapıyı arkalarından hafif bir tıkırtıyla kapattı ve Helen ürperdi.

Her zamanki yerlerinde karşılıklı oturdular.

“Demek bunun işimizi etkileyeceğinden korkuyorsun,” dedi Grant.

“Nasıl etkilemez ki?” Helen kollarını kavuşturdu. “Sonraki yedi hafta boyunca burada oturup sana bakmak zorundayım.”

Grant “Dört hafta,” diye karşılık verdi. “Sonrasında senaryoyla ilgilenecek, bölümünü yazacaksın ve geri döndüğünde herkesin ‘yazarlar odasında’ olduğu ama temelde sürekli uzaktan kendi senaryoları üzerinde çalıştığı dönemde olacağız. Sonra prodüksiyon başlayacak, sen ve Suraya sürekli sette falan çağırılacaksınız ve *bunun* da sonrasında, yazarlar odası resmen bitecek, sadece sürekli sette olacaksın.”

“Sen sette olmayacak mısın?” Helen kaşlarını çatı.

“Suraya’nın bana ihtiyacı olmadığı sürece hayır, sette genelde o oluyor,” dedi. “Menajerlerim karar vermem için gelecek dizilerin materyallerini göndermeye başladılar bile.”

“Ah,” dedi Helen.

Grant “Kuralların olduğunu söylemiştin,” deyip parmaklarını Helen’in daha önce tam da böyle yaptığını gördüğü gibi birbirine vurdu, bir hikâye örgüsü üzerinde çalışırlarken tüm olayı çöpe atacak bir şey önermek üzere olduğunda böyle yapıyordu.

“Evet,” dedi Helen. “Öncelikle... İkimiz de bunun bir yere varamayacağını biliyoruz.”

Grant yavaşça, gerginlikle başını salladı. “Makul.”

“İkimiz de bunu herhangi bir anda sonlandırabiliriz,” dedi Helen.

Grant buna bir homurtuyla güldü. “Yani herhangi bir ilişki gibi.”

“Bu bir ilişki değil.”

Grant kaşını kaldırdı. “Seni nasıl ve ne zaman becereceğimin şartları üzerinde pazarlık yapıyoruz,” dedi. “Bence burada bir tür ilişki var.”

Helen yutkundu. Grant haklıydı, o da bunu biliyordu.

Helen “Gerçek bir ilişki değil,” dedi. “Toplumsal gözü önündeki bir ilişki olmasın. Sosyal medyada hiçbir şey olmasın.”

“Pekâlâ,” dedi Grant.

Helen duraksadı. “Nicole ve Saskia bizim... Aramızda bir şey olduğunu biliyor. Sanırım ben bir şey demeden önce de şüpheleniyorlardı,” dedi.

Grant omzunu silkti. “Haftalardır sana tutulmuş bir ergen gibi baktığım göz önüne alınırsa, bu şaşırtıcı değil.”

Helen bunun üzerine kızardı, *tutulmuş* kelimesi beyinde ışıklı bir Broadway tabelası gibi aydınlandı ve boğazını temizledi.

“Yazarlar odasının martta sonlanmasından sonra bir bitiş tarihi seçeceğiz,” dedi. “Mesela bir hafta sonra.”

Grant, “İki tarafın da onayıyla yenileme seçeneğiyle mi?” diye karşılık verdi. “Bu, avukatlarımın yazdığı çoğu kontratta oldukça standart bir ifade.”

Helen gerginlikle parmaklarını masaya vurdu. “Haftalık olarak iki tarafın da onayıyla yenileme seçeneği.”

Grant nefesini hızla, kahkaha gibi gelen bir sesle bıraktı. “Peki.”

“Ama prodüksiyon bittiğinde ve ben New York’a döndüğümde, bu sözleşme anında sona erecek,” diye ekleme

ihtiyacı hissetti Helen. “Amaç, bu bittiğinde kimsenin herhangi bir şeye şaşmaması ve bunun mümkün olduğunca hızlı ve acısız gerçekleşmesi.”

GRANT NEDENSE “ACISIZ”IN mümkün olduğunu düşünmüyordu ama bunu dile getirmedi.

“Yani buradan ayrıldığında, ikimiz de hayatımıza devam edip bunların hiçbirisi olmamış gibi mi yapacağız?” diye açıklığa kavuşturmak için sordu. “Sabah üçte ıstırap dolu sarhoş ses mesajları, ikimizden biri diğerinin şehrine geldiğinde mesajlar falan olmayacak mı? Hiçbir şey... olmayacak mı?”

“Evet,” dedi Helen.

“Hmm, ne zaman başlayacağız?”

Helen yutkundu. “İstersen, şimdi.”

Grant kalemi masaya vurup onu dikkatle izledi. “İstiyorum.”

Helen sanki sonraki hareketini düşünüyormuşçasına başını yana eğdi. Grant birden onunla Dörtlü Sıra oynayışlarını düşündü, onu ve oyunun kafesini incelerken yüzünde beliren tembel odaklanma hâlini. O oyunu Grant kazanmıştı ama belki de Helen zihninde bambaşka bir şey oynuyordu. Sonra Helen, göbeği açık sweatshirt’ünün altına uzandı ve Grant düşünmeyi tamamen bıraktı. Helen sweatshirt’ünü yavaş yavaş çıkarıp altındaki ince spor sutyenini açığa çıkardı. Helen masanın etrafından dolaşıp ona doğru yürürken, Grant onun sertleşmiş meme uçlarının gölgesini hayal meyal seçebiliyordu. Helen birkaç santim ötesinde durduğunda yutkundu.

Grant ona bakıp, “Birkaç madde ekleyeceğim,” diye mırıldandı.

Helen ayakkabılarını tekmeleyerek attı.

“Artık oyuncu seçimi direktörleri olmayacak,” dedi. “Ya da oyuncular, kamera operatörleri veya başka yazarlar. Ya da

başka herhangi biri. Eğer bunu yapacaksak sadece sen ve ben olacağız.”

Helen yoga pantolonunun lastiğine parmağını takıp aşağı kaydırırken başıyla onayladı, sonra da pantolonunu çıkardı. Düz siyah pamuklu iç çamaşırı giyyordu, ince spor sutyeniyle aynı materyaldendi ve Grant hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Grant elini uzatıp onun bacağına yanını okşarken, “Hoşuna giden bir şey yaparsam bana söylemek zorundasın,” dedi.

Helen’in gözleri kapandı, dudaklarını ısırđı, sonra başını salladı.

Grant, Helen’in elini kaldırıp avucuna bir öpücük kondurarak, “Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam onu da söylemek zorundasın,” dedi.

Helen mırıldanarak kabul ettiğini belirtti.

Grant, dudaklarını onun karnında dolaştırarak, “Son olarak, beraberken...” diye mırıldandı, “... Bunun nasıl sona ereceğini konuşmak istemiyorum. Sahip olduğum zamanı boşa harcamamayı tercih ederim.”

HELEN BAŞIYLA ONAYLADI, elleri yavaşça Grant’in omuzlarına kaydđı.

Grant hızlı bir hareketle onu havaya kaldırdı ve önündeki masaya yerleştirdi. Ona sanki o neresinden başlayacağına karar vermeye çalıştığı bir ziyafetmiş gibi baktı. Helen’in bacakları masanın kenarından sallandı ve Grant onun bacağına masaj yaptı, sonra başını eğdi ve dizinin içini öptü.

Helen beklenmedik baskıyla nefes verdi ve Grant ayağa kalktı, elleri Helen’in bacaklarında dolaşıp pamuklu kumaşı onu iki yanından okşayarak geçti. Başparmaklarını sutyeni- nin altına sokunca Helen, onun parmaklarının lastiğinin altından oynayışının hissiyle ürperdi.

Grant onu dikkatle izledi; başparmakları, Helen'in göğüslerinin şişkin yanlarını okşadı.

Helen onunla göz göze geldiğinde hızla nefes aldı, içini magına gibi sıcak bir his doldurmuştu.

Ona "Daha fazla," deyince, Grant'in başparmakları kumaşın altındaki meme uçlarını okşadı.

Helen eskiden ufak memelerinden utanırdı ve lisede ilk defa başka birinin karşısında soyunmak zorunda kalıp hüsrancı verici yumuşak kıvrım eksikliğini ortaya çıkaracağı an konusunda endişelendiğini hatırlıyordu. O zamandan beri yıllar içinde beraber olduğu erkekler asla hiçbir şey söylememiş, başta merak giderici bir keşiften sonra onları atlamış, onun yerine başka, daha davetkâr olan diğer bölgelerine geçmişlerdi.

Yine de her ilk seferinde, kendini incelenmeye hazırladığında bir tereddüt ânı oluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Grant.

"Yok bir şey," dedi Helen. "Çok aptalca. Ben sadece... Memelerimin başkalarınınkilerle nasıl kıyaslandığını düşünmeyi sevmiyorum."

Grant ona bakmak için uzaklaşınca Helen'in yüzü yanmaya başladı. Kulağı altıfat peşindeymiş gibi geldiğinin acı verecek kadar farkındaydı ve bunu atlatmanın en iyi yolunun onu hızla "Bunu söylediğimi unut. Bedenimi çok seviyorum. Burada olduğun için çok şanslısın. Geri gel," diyerek rahatlatmak olacağına karar verdi.

Grant onun sözüne uydu. Helen yeni bir uzun ve uyuşturucu öpücüğe teslim oldu, sonra Grant'in parmakları yukarı çıkıp onun çenesini okşadı ve aşağıya, boynuyla omuzlarına doğru kaydı.

Grant'in dudakları da parmaklarını takip etti ve Helen'ı spor sütyeninin yuvarlak yakasına kadar öptü. Helen onun

sıcak ve yumuşak dilinin kumaşın üzerinden kayarak tenine dokunduğunu hissetti. Derin bir nefes aldı, kalbinin göğsündeki ısrarlı ritmini onun da duyabildiğinden emindi.

Diğer eli karnından aşağı, iç çamaşırından da aşağı kayıp bacaklarının üst kısmına indi ve sonunda dizlerinin iç kısmına yavaş daireler çizmeye başladı. Helen, kendi boğazının gerisinden gelen ince bir sesin farkına vardı. Grant cevap olarak elini aşağı kaydırıp onun bileğini kavrarken kısık bir hırıltı çıkardı ve başparmağını onun aşil tendonunun, ardından da bilek kemiğinin üzerinden geçirdi.

Helen nefes nefese “Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?” dedi.

Grant yine ellerinin izlediği yolu takip edip onun karnına bir öpücük kondurdu, sonra da bacağının iç kısmına (Helen birdenbire, *Daha önce adresini yazdığı yer*, diye hatırladı), sonra da dizinin iç kısmına. Nihayet bileğinin iç kısmını öpüp koltuğa tekrar yerleşti, sadece bileğiyle temas ederken Helen’in üzerindeki bakışları hâlâ ateşliydi.

GRANT ARKASINA YASLANDI, çenesi gerildi, nefesi kesik kesik ve titrek çıkıyordu. Helen’in en hassas yerleri, bacaklarının, dizlerinin ve bileklerinin iç kısımlarındaki yumuşak noktalardı ve Grant bu keşfin tadını çıkarıyordu. Bilek kemiğinin etrafında yavaş bir daire çizmeye devam etti, teması tamamen kesmeye hazır değildi. Çok sevdiği yeni bir kitaba başlamış ve yerini kaybetmemek için onu bırakamayacakmış gibi hissediyordu.

Grant yavaşça, “Bunu ne kadar sık hayal ettiğimi anladığınızı sanmıyorum,” dedi.

Bakışları yavaş yavaş onun bedenini süzdü, Helen’in gö-

“Bu masada seni düşünüp kendi elime ne kadar sık boşaldığımı,” diye mırıldanıp Helen’in bakışlarının hararetle parlamasını izledi.

Sonra Grant gömleğini çıkardı ve gömlek yere düştü.

“Hiç kendine dokunuyor musun, Helen?”

Helen, Grant’ın ellerinin kemerine gidişini o kadar yoğun bir dikkatle izledi ki Grant neredeyse onun bakışlarının sıcaklığını ellerinde hissedecekti. Helen yavaş yavaş başını salladı.

Grant birkaç kısa hareketle kemerini açıp boş elini (Helen’in bileğinin iç kısmına yavaş yavaş daireler çizmeye devam etmeyen elini) pantolonundan içeri soktu. Kendini sıkıp titrek bir nefes verdi. Penisi sanki hemen önünde kendisine daha sıcak, daha tatlı bir yer olduğunu hatırlatırcasına elinde dikildi.

“Sutyenini çıkar ve benim için memelerini avuçla,” dedi Grant.

Helen sutyenini çıkarırken Grant onu izledi ve nihayet, *nihayet* birdenbire açlıktan ölen bir adam gibi ağzını sulandıran sertleşmiş kahverengi meme uçlarıyla tepesi sivrilen memelerini ortaya çıkardı. Helen’in elleri, itaatkârca onları avuçlamak için yukarı kaydı, bakışları Grant’ın gözlerinden kemerinin altında yavaşça, ritimle hareket eden eline kaydı.

“Meme uçlarını sık,” dedi Grant ve Helen dediğini yaparken onun kesik nefesini duyduğuna memnun oldu. Helen bu hisle gözlerini yumdu ve başı geriye düştü ama Grant onun bileğini sıktı. “Hayır, gözlerini kapama. Seni burada yanımda istiyorum.”

Helen bunun üzerine gözlerini açtı, dudakları pornografik bir şekilde aralandı.

“Çok güzeller, sen boşalırken onları yalamak istiyorum,”

Helen usulcacık bir inilti çıkardı ve Grant kendini oturduğu yerde kalıp onu ele geçiren ileri atılma arzusunu duymazdan gelmeye zorlamak zorunda kaldı.

“Hiç kendine dokunurken beni düşünüyor musun?” diye sordu Grant.

Helen nefes verip başını salladı.

“Göster bana,” diye emretti Grant.

Bir eli bedeninden aşağı indi ve Helen düz avucunu kaydırıp o çıldırtacak kadar büyüleyici siyah kumaş üçgeninin önüne dayadı. Başparmağı lastiğin içine geçirdi, diğer eli de memelerini okşamaya devam ediyordu.

“Seni böyle düşündüm,” dedi Helen. “Koltuğunda oturma. Beni izlemeni.”

Kendi elinin altında kıvrandı, ağzı bu hisle mükemmel bir *O* oluşturdu ve Grant, gözlerinin dalgınlaşmasından, masanın üzerinde bilinçsizce sallanışından onun yaklaşmakta olduğunu anladı. Grant’in pantolonu bileklerine düştü ve bunun çok onur kırıcı olduğunu düşündü ama kumaşın üzerinden onun mükemmel vajinasından yayılan sıcaklığı hissettiğinde bunu umursayacak hâli kalmadı.

Bacağının iki yanını kavrarken, “Helen artık benim için boşalacaksın,” diye fısıldadı. “Ve benim için yalvarana kadar meme uçlarını yalayacağım.”

Helen bunun üzerine inledi ve Grant sıcak dilinin düz kısmını sertleşmiş kahverengi bir meme ucuna bastırdı. Onu dondurma gibi yaladı: yavaşça, uzatarak ve tadını çıkararak.

Helen nefes nefese “Ben...” dedi, hâlâ kendi elinin altında kıvranıyordu ve bu Grant’in şimdiye dek tanık olduğu en seksi şeydi. Helen ıstırap içinde ağlar gibi konuştu. “Lütfen, Grant.”

Grant onun memesine doğru “Lütfen, Grant, ne?” diye m-

Helen kısık sesle “Şimdi de diğeri,” deyince Grant denilene uydu.

“Ne istersen vereceğim, tatlım,” diye mırıldandı Grant. “Sadece sorman yeterli.”

Helen yine inledi ve Grant onun memesini emdi, dişlerini meme ucuna hafifçe sürttü. Helen bunun üzerine nefesini tuttu ve Grant onun kendi eline bir kere, iki kere sürtündüğünü hissetti, ardından masada darmadağın hâlde boşalırken diğer eli görmeden onun saçlarını kavradı. Grant, Helen’in dilinin altında, bacaklarını sımsıkı tutan ellerinde titrediğini hissetti ve kadının nefesleri kesik kesik çıkmadan önce tek bir ıstıraplı inilti çıkardı. Elleri, Grant’i onun içinde boğuluyormuş gibi hissettirecek kadar çaresizce öpeceği seviyeye gelene dek saçlarından çekerek yukarı gelmeye zorladı.

Grant vahşi öpücüklerin arasında, “Vücudunu çok seviyorum,” dedi. “Burada olduğum için aşırı şanslıyım.”

Helen aralarından aşağı doğru uzanıp boxer’ının içine uzandı ve *siktir eli artık penisindeydi*.

Helen onun dudaklarına doğru “Seni hissetmek istiyorum,” dedi. “Lütfen.”

Helen başparmağını sıvı sızdıran başından aşağı kaydırıp penisini sıktağında Grant’in boğazından boğulur gibi bir inilti çıktı.

“Önce...” Grant yerde bir yerdeki cüzdanının içinde duran prezervatifi düşünerek ondan uzaklaştı.

Helen birdenbire, “Spiralim var,” dedi. “Ben... Lütfen, Grant, seni hissetmem gerek.”

Helen onun boxer’ını çıkarırken nefesini tuttu ve beynindeki zonklamayı düşünecek kadar uzun süreliğine uzaklaştırmaya çalıştı. *Spiralim var. Seni hissetmem gerek.*

Grant nefes nefese, “Geçen senenin sonunda sağlık kontrolü yaptırmıştım,” dedi. “Ondan beri kimseyle... Kimseyle...”

Bu düşüncesini tamamlayamıyor gibiydi çünkü Helen taşaklarını hafifçe çekerken tırnakları onlara yumuşak bir şekilde sürüyordu.

Grant onun yerine “Siktir,” dedi.

Helen “Evet,” deyip iç çamaşırını çıkarmak için masadan hafifçe kalktı. Grant biraz hayrete düşmüş bir şekilde aşağı baktı ve Helen’in penisinin başını katmanlarının arasında yönlendirmesini izledi. “Sadece... Yavaş.”

Grant onun kendisini içine alışının hissine, onu yavaş ve kaygan milimetrelerle saran dar sıcaklığa dişlerini gıcırdattı. Bakışlarını kaldırıp Helen’in onun içine bastırışının hissine nefesini tutuşunu gördüğünde, *Mahvoldum*, diye düşündü. *Buna sonsuza dek ihtiyacım olacak.*

HELEN GRANT’IN YÜZÜNE bakıp sislerin içinden, *Demek bunu yaparken böyle gözüküyorsun*, diye düşündü.

Çenesi konsantrasyondan gerilmişti ve imkânsız şekilde hâlâ onun içine doğru kayıyordu, Helen’in sıcak kayganlığı artık daha da hızlı gidip gelmesine sebep oluyordu.

“Ah,” diye inledi Helen ve onun etrafında istemsizce kasıldı. Grant acı çekiyormuş gibi inledi, sonra hızla hareket edip kalçalarını eğdi ve birdenbire Helen dibine kadar *Grant’le* doldu. Onun içinde oluşunun hissiyle kesik kesik nefesler aldı, bu yabancı bir histi ama her saniye daha tanıdık (daha *unutulmaz*) hâle geliyordu.

Nefesi şakaklarına doğru sıcakça üfledi ve Helen deneme amaçlı (*bir kez, iki kez*) ona doğru kaykılırken Grant’in elleri onun kalçalarının yanlarına sıkıca yapışmıştı. Grant dudaklarına zorlanan bir öpücük kondurdu ve alnını Helen’in alnına yasladı; gözleri konsantrasyondan kapanmıştı ve Helen birdenbire onun adaletsiz derecede *yakışıklı* olduğunu düşündü.

“Hmm.” Grant nefesini verdiğinde Helen onun kendisini yavaşça ona doğru bastırıldığını, sonra gevşettiğini ve bunu tekrar tekrar yaptığını fark etti. İkisi de bedenlerinin tekrar tekrar birleştiği noktaya baktılar. Helen’in bu görüntünün il-kelliği karşısında nefesi kesildi.

Helen “Beni... Beni bu masada becerdiğine inanamıyorum,” deyince Grant kısa bir kahkaha attı.

“Ben inanabiliyorum,” dedi. “Bunu o kadar çok düşündüm ki sanki bu daha önce olmuş da şimdi hatırlıyormuş gibiyim.”

Bir parmağını sertleşmiş meme ucundan aşağıya kaydır-
dı ve Grant kendini bu sefer biraz daha geriye çekti, sonra tekrar içine daldı.

Nefesini Helen’in kulağına doğru vererek, “Çok iyi hisset-tiriyorsun,” dedi. “Bu ne cüret.”

Helen boğazdan gelen bir kahkaha atarken Grant yine içi-ne daldığında bu bir iniltiye dönüştü.

Kulağına nefes nefese, yalvarır gibi “Grant,” diye fısılda-dı. “Sanırım tekrar geleceğim.”

Grant’in başparmağı aralarına kayıp Helen’in klitoris-i ni ısrarla sıktı, o inlerken bile bırakmadı. Helen inleyip ona doğru yükseldi ve birdenbire görüşünde beyaz ve yakıcı yıl-dızlar belirdi. Grant nabız gibi atan haz dalgasının Helen’in bedeninde onu sarsarak dolaşmasını hissederken inledi ve Helen orgazmını şiddetli iniltiyle dışa vururken sessiz ol-mayı unutmuştu.

Hayal meyal Grant’in onu masaya geri indirdiğini hissetti ve başparmağını dudaklarından göbek deliğine doğru kaydır-masını tembel bir hayranlıkla izledi. Grant geri çekilip altın-daki soğuk masayı sarsarak tekrar içine daldıktan sonra yeni-den geri çekildiğinde Helen dudağını ısır-
dı.

Helen bir elini uzatınca Grant onun elini tutup bileğinin iç kısmını öptü (bu, Helen’i gafil avlayan, şaşırtacak kadar

şefkatli bir hareketti. İçine doğru bir kere, iki kere kaydı). Helen hayranlıkla Grant'ın alnındaki tere baktı; sonra bir iniltiyle içinden hızla çıktı ve kız, onun sperminin sıcak akıntısının fişkırtılarla karnına geldiğini hissetti.

Grant başını onun boynuna dayadı ve bedenine geri dönerken yavaş, hırıltılı nefesler aldı. Helen'in omzunu öptü ve içinin bilinmedik bir istekle sıkışmasına sebep olan kısık, hırıltılı bir şekilde güldü.

Grant onun omzuna doğru “Bunu her hafta sonu yapalım,” dedi ve Helen güldü.

GRANT, BEYAZ TAHTANIN bezlerinden birini kullanarak onun karnını temizlediğinde, Helen şimdiden pazartesi alelade plastik kutuya (hâlâ Staples mağazasından kalma 3.99 dolar etiketini taşıyordu) baktığında kızaracağını biliyordu.

İç çamaşırlarıyla kıyafetlerini tekrar giydi ve yazarlar odasının ilk günlerinde Suraya'yla yaptığı anlaşılmaz konuşmayı hatırladı.

“Bazı yazarlar odada kötüdür ama yazmakta çok iyidir,” diye açıklamıştı. “Başta onlar için daha zordur ama insanlar onları keşfettiklerinde, gerçekten *işe yararlar*.”

Helen, Suraya'nın bizzat Helen'in odada kötü olduğunu ve bu yüzden yazmakta harika olması gerektiğini mi ima etmeye çalıştığını merak etmişti.

“Ama televizyon yazarlarının büyük çoğunluğu odada iyidir ve yazmakta vasat ile oldukça iyi arasında bir yerdedir,” diye devam etmişti. “Bu, çoğu insanın istediğine ulaşmasını kolaylaştırır.”

Helen o hafta sonu eve dönüp odalarındaki yazarları bu şekilde kategorize etmeye çalışmış, Suraya içkili tanışma gecesinde ona ilk iletğinde sadece göz gezdirdiği deneme yazılarını tekrar okumuştur. Saskia yazarlar odasında sessizdi

ama deneme yazısı içtenlikle parlıyordu. Nicole yazarlar odasında hep komikti ama Suraya'yı sinirlendirecek kadar fazla konuşmaya meyilliydi: Helen onun denemesinin de benzer şekilde belirgin bir dile sahip olduğunu fark etti. Owen, Tom ve Eve yazarlar odasında *iyiydiler*; her zaman komiktiler ve masadaki enerjinin üzerine bir şeyler inşa etmeye hazırdılar, gün boyunca birbirinden tamamen bağımsız görünen sohbet konularından bağlantılar kuruyorlardı. Yazıları da kendilerini gösteriyordu. Yazıları Nicole'unkilerden de Saskia'ninkilerden de daha özgüvenli ve başarılıydı ama daha az *özel* gibiydi.

Bir de Grant vardı. Helen o zaman bile onun yazarlar odasında *çok iyi* olduğunu biliyordu. Her zaman öyle olmuştu ve Helen onun denemesini, ortalamayla iyi arasında bir şey bekleyerek incelemişti.

Sonra da onun yazdığı örnek ilk bölüm senaryosunu okumuştı. O gece onun yazılarını en hızlı şekilde bitirmişti ve Güney Jersey'nin ufak bir sahil kasabasındaki karakterleri birbirlerine bağlayan karmaşık ilişkiler, sırlar ve yalanlardan oluşan bu kördüğüm gibi ağın içine istemsizce çekilmişti. Bu isteyerek izleyeceği türden bir dizi bile değildi ama yine de son sayfaya ulaştığında, Grant'e sonra ne olduğunu soran bir mesaj atmak için aptalca bir istek duymuştu. (Tabii ki mesaj atmamıştı.) Grant'in yazdıkları ve Helen yazmakta ne kadar *harika* olursa olsun, hem yazarlar odasında hem de yazmakta başarılı olduğu için Grant'in kendisinden hep bir adım önde olacağı bilgisi Helen'ı nahoş bir şekilde beceriksiz hissettirmişti.

Grant önündeki masaya ilk bölümünün ilk taslağının yazdırılmış sayfalarını bıraktığında, ani bir gerginlik hissetti. Bu gerginlik Grant'in yazılarıyla değil, *kendi* yazılarıyla ilgiliydi. Bu gerginlik aynı zamanda Grant'in bir zamanlar Helen'ın kendi zihninin mahremiyetinde, New York'taki ilk sıkışık

stüdyo dairesinde, Brooklyn'deki kafelerde, şehrin dört bir yanındaki halk kütüphanelerinde hayal edip yarattığı karakterleri yakından keşfederek bir hafta geçirmiş olmasıyla da ilgiliydi.

Senaryosunu okuduğunda Grant'ın *onu* nasıl gördüğüne dair dürüst bir izlenim edineceğinden endişelendi ve bunun aralarında doğmakta olan şey her neyse onu bozacağından korktu. Bu bir şekilde bedeninin içinde olmasından daha mahrem geliyordu ve istemsizce artan klostrofobik bir hisse kapıldı.

“Sonra okurum,” dedi nihayet “Sana gidelim.”

Grant ona elini uzatınca Helen ayağa kalktı. Grant onu nazıkçe öpmek için çenesini yukarı kaldırdı ve Helen onun kollarında sersemletici türden bir sıcaklık hissetti.

“Kalbin çok hızlı atıyor,” diye mırıldandı Grant. “Benim yüzümden mi?”

Helen güldü.

“Neredeyse her zaman,” diye cevap verdi ve Grant memnuniyetle bir “*Hmm*,” sesi çıkarınca bu içini gerginlik veren türden bir arzuyla doldurdu.

Yirmi Bir

Helen FaceTime'da annesine, "Neden mutlu olamadığını anlamıyorum," dedi. "Kulağa çok hoş geçmiş gibi geliyor."

Annesi, Helen'in kuzeninin Kanada'daki düğününün veda brunch'ından çıktıktan sonra aramış, ona düğünün güzel olduğunu ama aileden birinden çok, bir iş arkadaşının kızının düğünü gibi geldiğini söylemişti.

"Yeterince Çinli yoktu," dedi annesi. "Herkes Fransız'dı; her şey Fransız'dı. Galiba kuzenin Çinli olmaktan utanıyor."

Helen gözlerini devirip kuzeni Alice'in Instagram'da etiketlenmiş fotoğraflarını açtı.

"Neon duble mutluluk tabelası asmış ve aslan dansı etmişler, bunlar oldukça Çinli hareketler, anne."

"Aynı şey değil. Annesinin mutlu olsa da biraz üzüldüğünü biliyorum. Sen anlamazsın." Helen, annesinin en azından bu konuda haklı olduğunu düşündü.

Üniversitede Amerikan edebi-kurgu çevresinde harika bir kalem olmaya dair belli belirsiz hayalleri varken; göçmen çocuk asimilasyonunun sessiz trajedileri hakkında, seneler boyunca annesiyle babasının Çin'deki memleketini her ziyaret ettiklerinde duyduğu kopukluk hissi hakkında, ninesiyle dedesinin onu ana dilleri Kantonca'yı iyi konuşamaması konusunda eleştirdiklerini fark edişi ve ebeveynlerinin daha o

doğmadan aldığı kararlar sebebiyle onları anlayamaması hakkında pek çok kısa hikâye yazmıştı. Bazen bir gün yön değiştirmek isterse, bir günde annesinin kalbini onlarca defa kırışı hakkında bir kitap dolusu şiir yazabileceğini düşünüyordu.

“Evlendiğinde mutlaka daha fazla Çinli insan çağır,” dedi annesi. “Kardeşim çok üzgün. Sadece dayın, ben ve baban varız.”

“Hı-hı,” dedi Helen. “Bunu aklımda tutarım.”

“Aklında tutacakmışsın, hah! Eve tanışacağımız birini bile getirmiyorsun,” dedi annesi. “En azından Alice evlendi.”

Helen, bu “En-Azından-Evli-Alice-Takımı’na katıldığını onaylayarak başını salladı.

“Arkadaşlarımı hep eve getiriyorum,” dedi Helen ve bu çoğunlukla doğrudu. New York’taki arkadaşları hâlâ annesinin onlara üç sene önce yaptığı soya soslu somonu anlata anlata bitiremiyorlardı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi annesi. “Özel bir arkadaş.”

“Ah, özel bir arkadaş,” dedi Helen ve Grant’i götürmesinin imkânsız olduğunu ve bu sabah ona hazırladığı kahvaltıyı düşündü. Suda yumurta haşlama becerisinden etkilenmişti. “Anne, yirmi beş yılı bana okula ve işe odaklanıp oğlanları düşünmememi söyleyerek geçirdin. Belki de evlenmemiş olmamın sebebi tam bir *guai nui* olmamdır.”

Tam bir *iyi kız*. Bu bildiği az sayıda Kantonca tabirden biriydi, ebeveynlerinin ve ninesiyle dedesinin ona iltifat olarak söylediği bir tabir (arkadaşlarının yanındayken Helen onayladıkları bir şey yaptığında, cenazeden sonra kısık seslerle birbirlerini Helen’in asla böyle bir şey yapmayacağına dair rahatlatırlarken).

Helen her zaman iyi bir kız olmuştu. Michelle’in dünyada her an herkesi kızdıracak yollar bularak ilerlemesini izlerken

hissettiği hüsrânı hatırlıyordu. Bunu biraz kıskanmıştı da: *Hiç umursamama* fikri ona o kadar yabancı geliyordu ki bazen aynı ebeveynlere sahip olduklarına inanamıyordu. Bunca sene sonra bile küçük kız kardeşine karşı hoş olmayan bir gücenişin içinde yükseldiğini fark etti.

Helen, *Hayatın benimkinden çok daha kolaydı*, diye düşündü. *Ben vardım. Yine de dayanamadın mı?*

Helen'in annesi, dinlediğini iddia eden ama gerçekte onu dinlemeyen bir kıza sahip olmanın trajedisi hakkında bir monoloğun ortasındaydı.

"Bu hayatın doğal akışı Helen, çocukların büyüüp bir aile kurması ve kendi çocuklarını yapması gerekiyor," dedi annesi. "Senin de hayatında annen ve baban artık burada değilken sana bakacak birine ihtiyacın var."

"Kendime bakabilirim, zaten kendime bakıyorum," diye hatırlattı Helen ona. "Gerçekten iyiyim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi annesi. "Çok modern bir kadınsın."

Helen içini çekti. Nihayet "Eve getirmeye değer biriyle tanışırsam sana haber veririm," dedi. "Sadece o zamana kadar bırak da hayatımı yaşayayım."

Annesi sanki bu da pazarlığa açılmış gibi, "Hmın," dedi ve Helen gözlerini yaklaşan baş ağrısına karşı yumup işlerin birazcık daha *kolay* olmasını diledi.

GRANT TELEFONUyla oynuyor ve Helen mutfakta biraz telaşla rasgele aletler arayarak çekmeceleri açarken ona karışmama-ya çalışıyordu.

Ev yemeği noktasına ulaşmaları iki hafta sürmüştü çünkü Helen kapısından içeri adım atar atmaz başka aktivitelerle fazla meşgul oluyorlardı ve sonra saat çok geç oluyordu, sıfırdan bir şey hazırlamak için de fazla yorgun oluyorlardı.

Bu sabah doğrudan mutfığa giderken, *Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak Helen*, demişti. *Sırf sana kahvaltı hazırlamak için yumurta aldım.*

Helen da akşam yemeğinde bu iyiliğe karşılık vermek için ısrar etmişti ve Grant, onun bu konuda biraz rekabetçi olduğuna dair belirgin bir izlenim edinmişti.

“Somon ve pilav ile sarımsaklı siyah fasulye soslu yeşil fasulye yiyeceğiz,” diye duyurdu Helen. “Çok iyi bir domatesli yumurtalı yemek pişirmeyi düşündüm ama sadece iki kişi için ara sıcak olarak bu pek uygun değil. Ama kahvaltıya olabilir.”

Grant bunun üzerine daha fazla insanı davet etmeyi önermeyi düşündü ama Helen ona bir kadeh beyaz şarap uzatıp, hemen içinde saklanan gizli bir noktaya dokunan gelişigüzel sahiplenici bir tavırla dudaklarının kenarından öpünce, bu fikirden vazgeçti.

Grant “Bluetooth sistemine bağlanıyorum,” deyip evde yemek pişirirken dinlemek için hazırlanmış rasgele bir çalma listesi açtı.

Helen ani bir gülümsemeyle omzunun üzerinden ona baktı. “Bu, Spotify’daki ‘arkadaşlarla yemek pişirme’ çalma listesi mi?”

Grant alayla “Bu listeyi iyi mi biliyorsun?” diye sorup şarabından bir yudum aldı ve Helen’in şu anda aşırı tatlı gözüktüğünü düşündü.

“Arkadaşlarla yemek pişirirken hep dinliyorum,” diye doğruladı Helen. “Çok spesifik bir ortam havası arayıp başkasının bu konudaki çalma listesini açmayı seviyorum. Bu en sevdiklerimden biri.”

Grant bu bilgiyi zihinsel olarak bir kenara kaldırdığını hissetti, bu birkaç ay içinde işine yaramayacak bir bilgiydi ama beyninde çok daha uzun süre kalacağından oldukça emindi.

Helen öten fırınla uğraşırken, Grant “Bu hafta en çok neyi hevesle bekliyorsun?” diye sordu. “Bir de en çok neden korkuyorsun?”

“İlk bölümün yönetmeniyle yüz yüze buluşmayı,” dedi Helen. “Söylenilene göre çok havalı ve gençmiş ve Suraya stüdyoyu ona şans vermeye ikna etmiş. Korktuğum da... Perşembe günü stüdyoyla yapacağımız notlar görüşmesi. Benden nefret ediyorlar.”

“Senden nefret etmiyorlar.”

Helen “Baş etmeleri gereken fazladan bir uzuv gibiyim. Suraya da görüşmeye gelene dek bana ne diyeceklerini hiç bilmiyorlar,” deyip kâselere üzerinde buharlar tüten pilavlar doldurdu. “Bu beni küçücük hissettiriyor.”

Bir kâse pilavı yere düşürünce bağırdı.

Grant “Hmm,” deyip ona mutfakta yardım etmek üzere oturduğu yerden kalktı. “Beni yazarlar odasında tekrar görmeyi hevesle beklediğini söyleyeceksin sanmıştım.”

Grant mutfak tezgâhının diğer tarafına ulaştığında, Helen onu yakasından tutup tezgâh altı dolaplara dayayarak öptü.

Onun dudaklarına doğru “Çok klişesin,” diye mırıldanırken Grant onun gülümsediğini hissedebiliyordu.

Yemekten sonra Helen’in balkonunun yapma çimenlerinde oturdular. Grant duvara dayandı, Helen de onun uzun bacaklarının arasına çöküp göğsüne yaslandı. Bu temasla Grant’in bedeni memnuniyetle titrer gibiydi ve burnunu Helen’in boynuna bastırdı, muhtaç bir kedi gibi yanağıyla onu dürterken nefes verip hafifçe içini çekişinden bunun onun en sevdiği hareketlerden biri olduğunu anlamıştı.

Helen havaya doğru “Senden iyi bir erkek arkadaş olur,” dedi.

Grant birdenbire onun boynundan geriye doğru çekildi.

“Teşekkürler,” dedi, sesindeki keskin tonu gizleyememişti.

“Dışarıda bir yerlerde hoş, uygun bir kızın erkek arkadaşı olmak yerine bu balkonda benimle ne işin var?” Helen genel olarak sokağa ve önlerindeki Santa Monica Rıhtımı’na işaret etti. Dönüp ona dikkatle baktı. “Senin sorunun ne, Grant Shepard?”

Grant kısaca güldü.

“Eh, terapistim anksiyetem olduğunu söylüyor,” dedi. “Bir de değersizlik korkum olduğunu.”

Helen, omzundaki ağır kolu sıktı ve başparmağıyla onun kolunu hızlı, rahatlatıcı bir hareketle okşadı.

“Bu çok kötü değil,” diye mırıldandı. “Eminim bunu aşılabilirsin.”

Grant başını onun boynuna gömünce Helen yine titrek bir şekilde içini çekti.

Helen’in boynuna doğru “Sence bir kız arkadaş mı edinmeliyim?” diye mırıldandı.

Helen kısık ve yumuşak bir sesle, “Ancak seni hak eden bir kız arkadaşsa,” dedi. “Senin için adayları hazırlayabilirim.”

Grant, “Peki ya sen?” diye sorarken midesi rıhtımdaki eski, sallantılı hızlı eğlence trenine binmiş gibi tuhaf bir takla attı.

Helen bir an sessiz kaldı, nihayet konuştuğunda sesi kısıktı.

“Yani beraber yuva kurabileceğim hoş genç bir adam bulmak yerine neden gerçek bir geleceği olmayan bu seksi durumun içinde olduğumu mu soruyorsun?”

Grant kesinlikle bunu kastetmemişti ama Helen’in kendi sorusuna cevap vermesini bekledi.

Helen nihayet “Sanırım henüz sağlıklı olmaya hazır değilim,” dedi. “Ama bir gün.”

Grant bu bulmaca gibi cümleye kaşlarını çattı. Daha fazla incelerse bu cümlenin paramparça olacağına dair bir hisse

kapılmıştı, belki o zaman aralarındaki bu kırılğan şey de paramparça olurdu.

Onu omzundan öpüp, “Helen,” dedi sonunda. “Saçma sapan konuşmayı kes. Saat geç oldu ve söylediklerini takip edemeyecek kadar yorgunum.”

Helen gülüp Grant’ın onu dudaklarından öpebilmesi için başını yukarı kaldırdı. Bu yavaş ve tembel bir öpücük-tü ama bir şekilde (üstelik Grant bunu kimin başlattığından emin değildi) ateşli ve arayış dolu bir hâle geldi. Sanki tartışıyorlarmış gibiydi ve Helen dönüp elleriyle çenesini tuttuğunda, Grant ayağa kalkıp onu da kendisiyle beraber yukarı çekti, böylece Helen onun bedeniyle duvar arasında hapsoldü.

Helen onu boynundan öptü, gözlerinde yumuşak *bir şeylerle* ona baktığında, Grant’ın içine şarapnel parçaları saplıyor gibi oldu. Helen’in saçlarını şakağından çekmek için elini yukarı götürdü, sonra aşağı kaydırıp sol göğsünü avuçladı. Helen nefesini tutunca Grant kaşlarını çattı, daha sert avuçlayıp meme ucunu sıktı.

Kısık sesle “Canını yakıyor muyum?” diye sordu.

Helen başını iki yana sallayıp dudaklarını ısırdı.

“Biraz canımı yakman hoşuma gidiyor,” diye fısıldayınca Grant’ın dudakları onunkilere çarptı: sertçe, vahşice, arzuyla. Belki onu yeterince uzun süre öperse, acının ve *kırgınlığın* tadını geçirebileceğini düşündü ama bu duyguların nereden geldiğinden emin değildi.

Onun dudaklarına doğru “Helen,” diye mırıldandı. “Kız arkadaş istemiyorum.”

Helen başını salladı ve Grant alt dudağını dişlerken hafifçe inledi.

Grant hırıltılı bir sesle, “Ayrıca bir daha asla bu konudan bahsetmek istemiyorum.” dedi. “A... 1... 2...”

Helen cevap vermeyip ısrarla onun dudaklarını kovaladı, o yüzden Grant geri çekilip alnını onunkine dayadı. “Beni duydun mu?” dedi.

“Evet,” dedi Helen. “Seni duydum.”

Tekrar Grant’in dudaklarını yakaladı, o da bu sefer Helen’in öpücüğüne karşılık verdi, gecenin geri kalanı boyunca sohbet sadece hafif iniltilerle birbirlerinin isimlerini söylemelerinden ibaretti.

Yirmi İki

Helen salı günü ofise ilk gelen kişi olmasına şaşırdı. Sevgililer Günü'nden sonraki gündü (dün gece Nicole ve Saskia'yla akşam yemeği yiyip prensip gereği eve tek başına dönmüştü) ve anlaşılan otoyolda yedi araçlık zincirleme bir kaza olmuş, bu da kuzeye, Burbank yönüne giden herkesin trafikte sıkışmasına yol açmıştı. Suraya, Grant gelir gelmez onsuz başlamalarını söyleyen bir mesaj atmıştı. Yaklaşık kırk dakika sonra zaten 1. Sezon'un 9. Bölüm'ünü neredeyse çözdüklerini ve çok fazla prodüksiyon öncesi toplantısı olduğunu, bu yüzden yazarlar odası yerine doğrudan prodüksiyon ofisine gideceğini ve bugün hepsinin evden çalışabileceğini bildiren yeni bir mesaj atmıştı.

Helen tam dönüp eve gidecekti ki asansör kapıları açıldı ve Grant belirdi. Bir sweatshirt giyiyordu ve beyzbol şapkası takmıştı, Helen onun asansörden çıkarken omuzlarının doğal olmayan bir şekilde kalkıp indiğini gördü.

Yanlış bir şeyler vardı.

Grant onu gördü ama ona yaklaşmak yerine hızlı adımlarla ofisine doğru yürüdü.

“Grant?”

Grant boğuk bir sesle “Su,” dedi ve ofis sebilinin altına bir kupa soktu.

Başta yanlışlıkla sıcak suya bastı ve küfredip soğuk suya geçti. O sırada Helen yanına geldi, yakından onun betinin benzinin attığını ve ter döktüğünü görebiliyordu.

“Ne oldu?” Nazikçe onun eline dokundu.

Grant ciddiyetle “Panik atak,” dedi ve duvara sırtını yaslayıp gözlerini kapadı.

“Şu anda neye ihtiyacın var?” dedi Helen.

“Saymaya,” dedi Grant. “Afişlerdeki harfleri ya da... ya da herhangi bir şeyi...”

Helen “Seninle sayayım mı?” diye sorup duvardaki bir postere işaret etti. “O afişi?”

Grant başını salladı, ikisi de saymaya başlarken Helen onun elini tuttu. “Bir... iki... üç...”

Beşe geldiklerinde Grant’ın nefesleri yavaş, sarsıcı hıçkırıklarla çıkıyordu ve Helen kolunu onun beline dolayıp onu kucakladı. Grant yüzünü onun saçlarına gömdü, Helen onun nefesinin nemli sıcaklığını ve nefes alıp verirken dökülen göz yaşlarını hissedebiliyordu, Grant ona geri sarılmadan onun rahatlatışını kabul ediyordu.

Grant’ın nefesi yavaşladığında ve onun doğrulduğunu hissettiğinde, Helen “Ne oldu?” diye sordu.

Ellerini onun kollarında yukarı aşağı gezdirerek onu ısıtmaya çalıştı.

Grant “Aptalca,” diye mırıldanınca, Helen devam etmeye teşvik etmek için onun boynuna bir öpücük kondurdu. “Kaza yüzünden kuzeydeki beş numaralı otoyolda trafik var.”

“Zincirleme araba kazası mı?”

“Büyük zincirleme kazadan birkaç kilometre sonra ikinci bir kaza daha olmuştu. Biri yerde bir örtüye sarılıydı,” dedi Grant.

“Ah.”

“Onca trafiği geçip sadece birkaç kilometre sonra öldüğünü düşünüp durdum,” diye mırıldandı. “Ya da belki bu daha önce olmuştur ve diğer kazaya yol açmıştır. Bilmiyorum.”

Helen ona bakıp, “Sonra da panik atak mı geçirdin?” diye sordu.

Grant eliyle yüzünü sildi, Helen da elini tutup avucuna bir öpücük kondurdu.

“Bunu daha önce de yapmıştın,” deyip yutkundu Grant.

Helen “O zaman da acı çekiyordun,” deyip parmaklarını onunkilerle kenetledi.

Grant kısaca nefesini bıraktı.

“Bazen böyle oluyorum,” diye mırıldandı. “Neden olduğunu bilmiyorum. Aşırı rasgele şeyler tetikliyor, çok utanç verici.”

“Yoksa bunun sebebi...” Helen soruyu tamamlamadı ama Grant yine de soruyu anladı.

“Muhtemelen,” dedi. “Yani sorduğun şey buysa, kesinlikle psikolojimi mahvetti. Paramediklerin gelmesi o kadar uzun sürdü ki trafiği hâlâ hatırlıyorum.”

Helen “Hadi gel,” deyip onu elinden tutup ofisine doğru çekti.

Helen kapıyı kapattı ve duvara dayalı duran koltuğa oturdu. Grant beyzbol şapkasını çıkarıp kapıya yaslandı. Üşümüştü ve solgundu, onun bu kadar kırılgan gözükmesine Helen’in içi sızladı.

“Gel buraya,” dedi ve Grant koltuğa geçtiğinde, başını kucağına koyana dek onu yavaşça yatırdı. Elini saçlarından geçirdi ve bu hareketi rahatlatıcı okşayışlarla tekrarladı.

“O geceyi çok fazla düşünüyor musun?” diye sordu.

Grant “Çok fazla düşünmemeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. “Ne zaman düşünsem aşırı işe yaramaz hissediyorum.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” diye mırıldandı Helen.

Grant kısık sesle “Bunu bilemezsin,” dedi.

Helen başını iki yana sallayıp, “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” diye tekrarladı. “Senin suçun değildi.”

Grant “Hapse gideceğimi düşündüm,” dedi ve boğulur gibi güldü. “En çok kendim için endişelenmiştim.”

“Bu makul geliyor,” dedi Helen. “Daha çocuktun. Ne olabileceğini bilmiyordun. Korkutucuydu.”

Grant avuçlarının dibini gözlerine bastırdı.

“Herkes içinde... beni... rahatlatan sen olmamalısın. O zamandan beri hayatım çok iyi gitti,” dedi. “Bu çok berbat.”

Helen elleriyle onun iki elini birden örtüp fazladan ağırlığın görüşü kararmışken bile rahatlatıcı geldiğini umdu ve bir an sonra Grant sessizce parmaklarını birbirlerine kenetledi.

Helen “Biliyorsun, istersen anlatabilirsin,” dedi, o kadar kısık sesle söylemişti ki bunu tekrarlamak zorunda hissetti. “Bana o geceyi anlatabilirsin. Eğer bunu... beraber hatırlayacak birinin olması yardımcı olacaksa.”

İkisi de bir anlığına kıpırtısız kaldılar.

Grant derin bir nefes aldı, sonra anlatmaya başladı.

Yirmi Üç

Grant artık ne zaman hatırlasa bu anısı geçmişî gösteren sahnelerden oluşuyor gibi geliyordu, sanki (bu yüksek sesle söyleyince kulağına çok aptalca geliyordu) hatıraları bir montaja dönüşmüş gibi.

BULUNDUĞU PARTİYİ HATIRLIYORDU, Brianna Peltzer’in yine bir cuma günü dışında hiçbir şeyi kutlamayan son dakika partisine son dakika katılma kararını. Sonrasında Lauren DiSantos’u görmek için belli belirsiz planları vardı... Ama parti, Lauren’in tarzı değildi.

Birinin gecenin başında ona uzattığı Pabst Blue Ribbon şişesini hatırlıyordu, camdaki buğuyu, elinde bira tutmanın sanki şimdiden üniversitedeymiş gibi hep onu daha büyük ve hayattan daha bezmiş hissettirdiğini. Başını kaldırıp baktığında eski sevgilisi Desiree’yi gördüğünü ve kavram olarak *eski sevgiliye* duyulan yasak çekimi hatırlıyordu. Desiree bilgiç bir tavırla elini tutup onu dans pistine doğru çekmişti. Dans etmişlerdi. Öpüşmüşlerdi.

Kulağına “Beni eve götür,” diye fısıldamıştı.

Partideki diğer herkes hâlâ içerken Grant birasından sadece tek bir yudum almıştı.

Doğru olan bu gibi gelmişti.

Gece yarısından kısa süre sonra Desiree'nin evinin önünde durmuşlardı. Bir hafta önce önünde mezuniyet balosu fotoğrafları çektiydikleri tanıdık meşe ağacı işte oradaydı. Grant ve Desiree, lise ikiden beri beraberdiler. Birdenbire artık beraber olmamaları tuhaf ve hüzünlü gelmişti. Desiree yolcu koltuğundan ona baktığında Grant onun da aynı şeyi düşündüğünü anlamıştı.

“Sonra olacaklardan korkuyorum,” demişti Desiree. “Liseyi bitirdikten sonra.”

Grant daha önce bunu hiç düşünmemiş olsa da “Ben de,” demişti. Lisenin çoğunu henüz kendisinin gerçek versiyonuyla tanışmamış olduğu izlenimiyle geçirmişti ve bir sonraki bölüme başlamak için heyecanlıydı. Ama Desiree'yi yolcu koltuğunda, evinin tanıdık yolunda görünce birdenbire doğruyu söylediğini anlamıştı.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sormuştu Desiree.

Grant tam olarak ne dediğini hatırlamıyordu. Onun yerine, Desiree'nin dudaklarının dolgunluğunu ve cevabıyla hafifçe yukarı kıvrıldıklarını hatırlıyordu. Omzundaki saçları geriye götürdüğünü, garaj yolunun yumuşak ışığının sarı saç perdesinin arasından sızdığını hatırlıyordu. Desiree'nin ebeveynlerinin bahçesindeki fiskiyelelerden kaçarlarken güldüklerini hatırlıyordu, bir de parmak uçlarında yukarıdaki yatak odasına doğru çıkarlarken dudaklarına götürdüğü işaret parmağının görünüşünü. Lauren DiSantos'u düşündüğünde suçluluk hissettiğini hatırlıyordu; gece yarısı onun evinde olacağını söylemişti. Birazcık geç kalabilirdi.

Seksin iyi ve hüzünlü olduğunu ve belki de biraz hüzünlü olduğu için iyi olduğunu hatırlıyordu.

Desiree'nin odasının kapısının diğer tarafında son defa durup, “Bunu bir daha yapamam,” demişti. “Gitmem gerek.”

“Keşke bu kadar emin olmasan,” dedi Desiree. “En çok acı veren kısmı bu.”

Grant şimdi, keşke daha az emin olsaydım diye düşünüyordu.

GRANT RADYODA ÇALAN şarkıyı, önündeki arabanın rengini ya da annesinin minivanının bardak tutacağında ne aromalı sodanın bulunduğunu hatırlamıyordu.

Saati hatırlıyordu...

Sabah 02:03

bir de havayı...

...bulutlu, yağmur riski var

ve gideceği yeri...

Lauren DiSantos'un evi,

ama belki de kendi evine giderdi,

22.Yol'daki bir sonraki durağa dek karar vermesine gerek yoktu.

Kilometre sayacını hatırlıyordu:

Saatte 90 KM...

...ve başını kaldırıp baktığında gördüğünü...

BİRİ VAR, OLAMAZ...

Saatte 100 KM

Grant bu kısmını anlatmaması gerektiğini düşünüyordu ama bunu duymak istiyordun.

GRANT KAPIYI AÇTIĞINDA havadaki duman kokusuyla ve ayaklarının altındaki camların çıtırtısıyla karşılaştığını hatırlıyordu. Arabanın çok hasar görmemiş gibi olduğunu hatırlıyordu: *Ama bu doğru olmayabilir,* diye düşündü çünkü annesiyle babası bir sonraki hafta arabayı elden çıkarmıştı. Etrafında yarım ay oluşturmuş, yanıp sönen dörtlü flaşörler sebebiyle

siluet hâlinde gözüken başka insanlar vardı; artık yüzleri, kıyafetleri ve cinsiyetleri hafızasında bulanıklaşmıştı.

Birinin diğerine “Şoförü gördün mü?” diye sorduğunu duymuştu.

“Bir genç,” diye cevaplamıştı öteki. “Çok korkmuş gözü-küyordu.”

Grant, *Benden mi bahsediyorsunuz?* diye sormak istemişti.

Ama önce kazazedeye bakması gerekiyordu.

Kazazedeye yaklaşırken bir yabancının onu sertçe tutarak durdurduğunu hatırlıyordu; kırklarının sonunda olan bu yabancı, Grant’in babaların gözükmesi gerektiğini düşündüğü gibi gözü-küyordu. (Bu hiç mantıklı değildi çünkü Grant’in zaten bir babası *vardı* ve bu adama hiç benzemiyordu ama bunun konuyla ilgisi yoktu.)

Grant’in babası olmayan adam “Oğlum,” demişti. “Oraya gitmesen iyi olur.”

“Gitmek zorundayım,” demişti Grant. “İyi mi diye bakmalıyım.”

Adam başını iki yana sallamıştı. “Hepimiz ne olduğunu gördük. Senin suçun değildi.”

Grant içini aniden altüst eden bir korkunun doldurduğunu hatırlıyordu.

“Başım belada mı?” diye sormuştu.

Adam cevap olarak “Adın ne oğlum?” diye sormuştu.

Grant *çılgınca bir an* boyunca yalan söylese mi diye düşündüğünü hatırlıyordu.

“Grant,” diye cevap vermişti ve sesi sırf doğruyu söylerken uzun mesafe koşmuş gibi çıkmıştı. “Grant Shepard.”

“Kaç yaşındasın, Grant?”

“On sekiz.” Artık ağlamaya başlamıştı çünkü karanlıkta reketsiz bir siluetin üzerine adamın arkasında bir hayırseverin

koyu yeşil paltosunun örtüldüğünü görebiliyordu. Paltonun şeffaf cam düğmeleri vardı ve düğmelerin de yerdeki camlarla beraber ışıktaki parladığını görüyordu.

Babası olmayan adam, “Bak bana, Grant,” deyince Grant gözyaşlarını silip denileni yapmış, ölmüş kız yerine (artık onun cüssesinden dolayı kız olduğuna oldukça emindi) birkaç adım önündeki yabancıya odaklanmıştı. “İçmiş miydin?”

“Hayır efendim,” demişti Grant ve sonradan üflediği alkolmetre içki içmediğini belirtse de yalan söylemiş gibi hissettiğini hatırlıyordu.

HELEN, O GECEYE dair tüm anılarını, zihninin derinliklerinde, ağzına kadar dolu tek bir odada kilitliymiş gibi düşünüyordu. O kapıyı açmadan önce, başta hep iyi şeyleri hatırlamaya çalışıyordu.

Michelle’in çocukken nasıl da onu her yere takip eden tuhaf derecede tatlı bir gölgeyi andırdığını, her zaman oyuncaklarını ve şekerlerini paylaşmaya hazır olduğunu... Hayvanları çok sevdiğini ve kahverengi bir Labrador yavrusu ya da turuncu bir kedi yavrusu ya da sadece bir çift muhabbet kuşu (*Renkleri önemli değil, söz*) almak için ortaklaşa kampanyalar yürüttüklerini (*hepsi başarısız olmuştu*)... Michelle’in New Jersey’nin Union kasabasında bir odayı paylaştıkları o ilk sıkışık dubleks evin bahçesinde yetişen çilekleri ne kadar sevdiğini ve daha iyi okullar ile çok ihtiyaç duyulan geniş odalar bulunan Dunollie’ye taşınmak için bitkileri geride bıraktıklarında tüm araba yolculuğu boyunca ağladığını...

On altı yıllık kısa kardeşliklerinde, Helen ilk iki yılı hatırlamak için fazla küçük olduklarını, on yıl boyunca ergen kız kardeşlerin olabileceği kadar yakın olduklarını ve son dört sene boyunca neredeyse sürekli kavga hâlinde olduklarını

hesaplamıştı. Genel denge düşünülduğünde, bu tek bir trajik gecenin anısını uzakta tutmak için kendi lehine çevirebilmesi gereken bir orandı.

Ama hiçbir zaman öyle işlemiyor gibiydi.

Helen, annesiyle babası morga giderken geride bırakıldığını hatırlıyordu.

Nasıl hissettiğini hatırlamıyordu (bir hafta sonra bu soruyu soran okul rehberlik danışmanlarına *Üzgünüm*, demişti) sadece *annesini ve babasını geri dönmeden önce Michelle'in odasını hemen, hemen, HEMEN temizlemek* için boğucu bir zorunluluk hissettiğini hatırlıyordu. Bu zihninde o kadar gerekli bir talimattı ki yatağında garaj kapısının annesiyle babasının arabasının arkasından kapanma sesini beklerken bunun hâlâ yorganına değen tüm deri hücrelerini kaşındırdığını hissedebiliyordu. Bir aile dostu Helen'a göz kulak olmak için eve gelmek üzereydi, çok vakti yoktu.

Michelle'in odasına koşup içeri girdiği anda saçma hissettiğini hatırlıyordu. Oda, Michelle'in *hâlâ son derece hayatta olduğunu doğrular* gibi kokuyordu, her an içeri dalıp Helen'ın eşyalarını karıştırmasına kızacakmış gibi.

Helen *intihar* kelimesinin henüz aklına gelmediğini biliyordu; bu sonra olacaktı. Toz dolu küçük, ağzı bağlı plastik torbaları almak için Michelle'in Hello Kitty saatinin boş pil bölümüyle uğraşırken bile, Helen herkesin yanılmış olabileceğini, 22.Yolda'ki o korkunç kazada bulunan cesedin Michelle'e ait *olmadığını* düşünüyordu. Eğer *emin* olsalardı, neden annesiyle babasının cesedin kimliğini doğrulaması gereksindi ki? Ya da belki o *gerçekten de* Michelle'di ama *tam anlamıyla* ölmemişti: İnsanlar dizilerde sürekli ambulansa tekrar canlanmazlar mıydı?

Her halükârda, Helen, Michelle'in tüm favori saklama yerlerini tarayıp *uyuşturucu sorunlarına* işaret edebilecek

bütün kanıtları tuvalete atıp sifonu çekerken, *dünyanın en iyi ablası* gibi hissettiğini hatırlıyordu.

İşte tam o sırada, birbirlerine söyledikleri son sözleri hatırlamıştı.

YEMekten SONRA, olaydan altı saatten az bir süre önceydi. Helen yatağında oturmuş, gelecek Dartmouth 2012 mezunları sınıf arkadaşlarını gizlice Facebook'tan inceliyordu, sanki onlar hakkında yeterince bilgi edinirse astral seyahatle bu boğucu evin ve içindeki herkesin sadece uzak bir hatıra olacağı üç ay sonraya gidebilecekmış gibi. Michelle saçlarını maşayla kıvrırmak için içeri gelmişti çünkü Helen'in *aynası onunkinden daha iyiydi*. Gizlice bir partiye çıkma planı vardı: Helen bunu onaylamıyordu ama zaten *Helen asla onaylamazdı*. Michelle bir kolyeyi ödünç almak istemişti, Helen da hayır demişti.

“Ama sadece birkaç saatliğine,” demişti Michelle.

Helen bilgisayardan başını kaldırmadan, “Diğer *her şeyi* kaybettiğin gibi kaybetmeyeceğini varsayarsak,” diye mırıldanmıştı. “Cevap hayır. Bana o kolyeyi ninemiz vermişti. Üniversiteye götüreceğim.”

“Bana ondan kalmış bir kolyemin olmamasının tek sebebi, on altıncı doğum gününden önce ölmüş olması,” demişti Michelle.

“Senin için çok fena. Çık odamdan.”

“Bana hep çok kötü davranıyorsun,” diye şikâyet etmişti Michelle. “Ben sana *hiçbir şey* yapmıyorum.”

“Eh, yakında burada yaşamayacağım demek ki çok uzun süre çekmene gerek kalmayacak, değil mi?”

Michelle bir an sessiz kalmıştı. Sonra zalimce, “Bazen keşke ablam olmasan diyorum.”

Helen nihayet bilgisayardan başını kaldırmıştı.

Helen, hayatının filmini oynatan kişiye hep, *Burada durdur*, demek istiyordu. Ama sahne ısrarla devam ediyordu:

“Eh, ilk ben doğdum ve kardeş istememiştim. Bana kalsaydı kardeşim olmazdı.”

Michelle ona isyankâr bir bakış atmış, çenesi hiç gelmeyen bir cevapla titremişti. Helen pişmanlık hissettiğini hatırlıyordu ama... *Bunu Michelle başlatmamış mıydı?*

Sonra Michelle prizdeki sıcak maşayı çıkarıp odanın öteki tarafından Helen’a fırlatmıştı.

Helen sıcak metalden kaçınıp, “Senin neyin var?” diye bağırılmıştı.

Michelle dışarı koşup kapıyı arkasından çarpmıştı.

HELEN, MICHELLE’İN BİLGİSAYARINI açtığını ve Michelle’in favori erotik *Yüzüklerin Efendisi* hayran kurgularıyla dolu gizli dosyayı silerken ekranın biraz bulanık olduğunu hatırlıyordu; ağlıyor olmalıydı ama ağladığını hatırlamıyordu. Helen’in bildiği kadarıyla Michelle hiç hayran kurgusu yazmamıştı ama ne zaman Helen onu yalnız bırakmasını istese, seksi kısımları yüksek sesle okuyarak onu sinir etmeyi seviyordu. Michelle böyle sinir bozucuydu işte. Michelle ölü olamayacak kadar sinir bozucuydu.

Helen, porno ya da onu suçlu gösterecek uyuşturucu bağlantılı aramaları silme amacıyla Michelle’in internet arama geçmişini açmıştı. Ne bulduğunu hatırlıyordu.

“88 km/saat hızla ilerleyen bir araç çarparsa 43 kg’lık bir kızın hayatta kalma olasılığı nedir?” Sabah 01.38

“biri tıbbi olarak ölürse ne olur” Sabah 01.39

“New Jersey Dunollie için 10 Günlük Hava Durumu” Sabah 01.41

Bu bir not bulmaktan çok, bir ilmik bulmak gibiydi.

Helen zalimce, *Eğer geride bıraktığın tek şey buysa, seni asla affetmeyeceğim*, diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Bunu, gerçekten öyleyse diye silmemiştir. Odayı böyle bir durumda açıkça okunulması istenen bir şey var mı diye taramıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Odadaki sessizlik ürpertici bir hâl almıştı.

Helen kendisini fiziksel bir notu aramanın saçma olduğuna ikna ettiğini hatırlıyordu. Tabii ki Michelle bunu yapmazdı, *tabii ki* bu onun için fazla eski moda olurdu, tabii ki herhangi bir intihar mektubu yazmış olsaydı bunu bilgisayarında yazıp dijital olarak ortaya çıkartılacak bir yerde bırakırdı: e-posta taslaklarında ya da hard diskinin ancak Helen'in nasıl erişebileceğini bileceği kadar derinliklerinde, şifreyle korunan bir dosyada.

Tabii ki Michelle bu dünyayı son sözü söylemeden terk etmezdi, bu sadece sahip olduğu tek kız kardeşine söylediği son bir *siktir git* olsa bile.

Helen, dijital mirasını daha sonra özenle, detaylı bir şekilde incelemek üzere bir hard diske kopyalarken yeniden kazandığı sükûnetten etkilendiğini hatırlıyordu.

Michelle'in gerçekten öldüğüne emin olduktan sonra incelemek üzere.

GRANT, CENAZEDEN AYRILMASINDAN sonra neler olduğunu bilmeni istiyor.

GRANT, HELEN'İN SESİ hâlâ kulaklarında yankılanırken nemli, gri bir yaz akşamüstüne çıktığını hatırlıyordu. *Gitmeni istiyor, hemen*. Boğazında boğulur gibi, korkunç bir düğüm olduğunu, ciğerlerinin yandığını ve kilisenin içindeki herhangi biri

hâlâ onu görebilirken *kesinlikle ağlamaması gerektiğini* düşündüğünü... Helen'in ne dediğini gayet iyi anlamamış gibi burada oyalanırken görülmek istemiyordu. *Gitmeni istiyor. Hemen.*

Bu yüzden Grant gitmiş ve arabasını dağın yukarısındaki eski pizzacıya sürmüştü çünkü eve gidip babasına cenaze hakkında haklı olduğunu söylemek istemiyordu. Polis onu olay yerinde sorgularken yanında rahatlatıcı şekilde duran adama (babası olmayan) ne olduğunu merak ettiğini hatırlıyordu. Adam bir noktada kaybolmuştu ve Grant onu bir daha asla görmemişti.

Bir kutu kolayla sucuklu pizza dilimi sipariş ettiğinde havadaki sıcak zeytinyağı ve hamur kokusunu hatırlıyordu. Tezgâhtaki güzel kızılın ona gülümsediğini, sonra ismini duyup – “Grant? – döndüğünde futbol takımından mezun olmak üzere olan diğer lise sonlularla beraber oturan Kevin Palermo’yu gördüğünü hatırlıyordu.

“Seni burada görmek ne güzel, dostum,” demişti Kevin. “Uzun zaman oldu.”

Grant, Brianna Peltzer’in evindeki partiden, asla gitmemiş olması gereken o aptal partiden beri hiçbirini görmemişti.

“Özür dilerim,” demişti Grant ve boğazındaki düğüm onu boğmaya hazır gibiydi.

Kevin “Seninkini beklerken bizimle bir dilim ye,” demiş, diğerleri kayıp arkasında yer açabilsin diye ayağa kalkmıştı. Grant hâlâ Kevin’in bunu söylerken nazik mi her şeyden bihaber mi olduğundan emin değildi: *Onu tanırıyorsunuz, hep böyledir.* “Aa baksana, gelecek sene kahrolası Tommy Hariri’yi takım kaptanı yaptıklarını duydun mu? Zavallı lise birler.”

Grant “Tommy Hariri,” dediğini ve birkaç kilometre ötede *sevgili kız evlat, kız kardeş, arkadaş* Michelle Zhang toprağa verilmeyormuş gibi oturduğunu hatırlıyordu. “Hadi canım.”

“*Cidden,*” demişti Kevin.

Grant o gün pizzacıda korkunç yeni bir güce sahip olduğunu keşfettiğini hatırlıyordu.

Birini öldürmenin yanına kalabileceğini ve herkesin sanki böyle bir şey yapmamış gibi ona her zamanki gibi davranacağını...

Yirmi Dört

Grant kesik bir nefesle “Özür dilerim,” dedi ve nefesleri yine düzensiz bir hâle geldi. “Özür dilerim, özür dilerim, keşke... Keşke...”

Cümlelerini bitiremiyor gibiydi ve Helen, *sonrası onun için nasıldı*, diye merak ettiği (ve o sırada bunu merak etmemeyi istediği) onca zamanı, sonraki *korkunç olmalı*, düşüncesine bir anlığına izin verdiği onca zamanı ve suçluluğun, kinin, öfkenin ve o anki acının üst üste, ta ki ısrarcı kalp atışları bitmek bilmez bir *hüzünacıhüzünacıhüzünacı* ritmiyle çarpmaya başlayana dek geçmişteki üzüntüsüne dönüştüğü onca zamanı düşündü. Kazandığı paranın büyük bir kısmını terapiye harcamıştı; kalbini o korkunç tekrarlayan şiirle atışını azaltacak şekilde eğitmişti, o şiirin üzerinden kendi düşüncelerini duyabilmesine, hâlâ atan organları dışında bir şeyler düşünebilmesine yetecek kadar.

Herhalde her zaman Grant için de bunun bir versiyonunu hayal etmişti: *Senin için nasıldı* diyerek her hayal ettiğinde, kendi duygusal yaralarının yankısını duymuştu. Ama bunu görmek, Grant’in soğuk teninden onun o kadar da soğuk olmayan kalbine aktarılışını *hissetmek*, çok farklıydı.

Helen ayakkabılarını çıkardı. Ayağa kalkıp yavaşça Grant’in üzerine tekrar yerleşti; bir dizi koltuğun iç kısmındaydı, diğeri yerin üzerinde sallanıyordu.

“Bana sarılır mısın?” dedi ve Grant bir an sonra başını salladı.

Helen daha fazla yattı, bacakları onunkilerin üzerinde uzanıyor, bedeni Grant’inkini ağırlaştırılmış bir battaniye gibi örtüyordu, Grant’in kolları onu sardı. Birdenbire bunu ona verebildiği için, belki de tüm dünyada bunu *verebilecek* tek insan olduğu için tuhaf derecede minnettar hissetti.

Helen nihayet “Sanırım seni onu affettiğimden çok uzun zaman önce affettim,” diye mırıldandı. “Esasında onu hâlâ affetmedim. Sanırım hiçbir zaman affetmeyeceğim.”

“Beni affetmemelisin,” dedi Grant. “Bu... Sonsuza dek kardeşine kızmamalısın. Böyle olmamalı.”

“Biz aramızdakileri bu durumda bıraktık,” dedi Helen. “Büyüyüp olgunlaşıp dağın öteki tarafında arkadaş olarak buluşmamız gerekiyordu. Arkadaştan da yakın... Beraber büyüdükləri kardeşlerle takılan eski sınıf arkadaşlarımı görüyorum ve keşke on üç sene fazladan hatıraya sahip olsaydım diyorum, keşke o son ânımızda başka bir şey söyleseydim ya da *Michelle* başka bir şey söylemiş olsaydı ve keşke o gece ölmek istediğinden çok yaşamak isteseydi. Keşke yaptığı son şeyin *ne büyük bir kötülük* olduğunu söyleyebilseydim ve keşke cevap verebilseydi. Her neyse, bu senin suçun değil. Hiçbiri için seni suçlamıyorum Grant Shepard.”

Grant’in göğsünde yavaş yavaş daireler çizerken kalbinin yavaşlamasını dinledi. Onun uyumak üzere olduğunu düşünüyordu ki Grant, “Buna bu kadar ihtiyaç duyduğum için özür dilerim. Keşke duymasaydım,” diye mırıldandı.

Helen biraz çaresizce, *Özür dileme*, diye düşündü. *Zaten bana ihtiyaç duymanı istiyorum.*

Helen başını kaldırıp baktığında, Grant’in gözleri kapalıydı. Neden kalbi kırılıyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu, ne de olsa kalbi yıllardır doğru düzgün çalışmıyordu.

GRANT UYANDIĞINDA AKŞAMÜSTÜYDÜ ve Helen'in onun masasında bilgisayarında iş yapışının rahatlatıcı, yumuşak *tıkırtılarını* duydu.

“Ne kadar uyudum?” diye sordu ciddiyetle.

“Birkaç saat,” diye cevap verdi Helen. “Saat neredeyse bir buçuk.”

Grant doğrulup gözlerindeki uykuyu ovuşturarak geçirmeye çalıştı. Utancı da. Başını kaldırdığında Helen ona acıyan gözlerle bakıyorsa, arabasına atlayıp Kanada'ya gidecekti.

Helen yazmaya devam ederek, “Bence bize öğle yemeği almalısın,” dedi. “Ya da bir yere gidebiliriz.”

“Öğle yemeğini seçme sırası sende,” dedi Grant.

“O zaman herkesin sevdiği sandviççiye seçiyorum,” dedi Helen. “Hadi gidelim.”

Grant arabayı kullandı, Helen da yolcu koltuğunda oturup diğerlerinin sabahtan beri yaptığı işleri aktardı: Owen sinopsisini teslim etmişti, Tom ve Eve ilk taslaklarını teslim etmişlerdi, Nicole revizyonunu gönderecekti ve Suraya ilk üç bölümü prodüksiyona göndermişti.

Helen kendi bölümüne, yani sezonda sondan bir önceki bölüme ulaştıkları için gergin hissettiğinden bahsettiğinde Grant, araba trafik ışığında dururken bir anlığına elini Helen'inin üzerine koydu. Helen ona döndüğünde gözlerinde şefkatli bir gülümseme vardı ve Grant'in kalbi artık çok tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde sıkıştı.

Aynı sandviçten sipariş ettiler ve siparişlerini beklerken dışarıda, güneşte oturdular. Helen mineralli sudan bir yudum aldı ve şişeyi kaldırımındaki ince bacaklı yuvarlak metal masaya koyarken Grant birdenbire, *Bir gün sana âşık olabilirim*, diye düşündü.

Helen ona ihtiyatla baktı.

“Aptalca bir şey söylemek üzereymişsin gibi gözüküyorsun,” dedi.

“Zihin okumaya mı başladın?” Grant kaşını havaya kaldırdı.

Helen başını iki yana salladığında garson kırmızı plastik sepetlerde sandviçlerini getirdi.

Helen “Grant’ın zihnini okumaya başladım,” deyip cips paketini açtı ve cipsleri tepsiye döktü. “Bazen yazarlar odasında ‘Çılgın bir fikrim var, her şeyi değiştirip son altı saattir yaptığımız sıkı çalışmayı çöpe atsak nasıl olur?’ gibi bir şey demeden önce yüzünde bir ifade belirliyor.”

Grant güldü. “O zaman kendime saklayayım.”

Helen suyunu yudumladı, sonra yine masaya bıraktı. “Neden bana doğum gününün haftaya olduğunu söylemedin?”

Grant kaşlarını çatıp patates kızartmaları için köşeye bir paket ketçap sıktı. Helen bir patates kızartmasını hünerle çalıp ağzına attı.

“Masandaki vergi formlarında gördüm,” diye ekledi.

“Pekâlâ, sapık.”

“Vergi formlarını dışarıda bırakmamalısın,” diye cevap verdi Helen. “Doğum gününde ne istersin?”

Grant “Hiçbir şey,” deyip sandviçini ısırdı. “Seni.”

Helen gözlerini devirdi. “Favori bir pastan var mı? Ya da restoranın?”

Grant arkasına yaslanıp düşündü. “Benimle restorana gelir misin?”

“Şu anda da restorandayız.”

Grant “Öğle yemeğinde bir sandviççideyiz,” diye mırıldandı. “Yani kibirli garsonlar, küçük tabaklar ve randevuya çıkmış şık insanlar olan gerçek bir restoran demek istiyorum.”

“Tabii.” Helen duraksadı. “Tüm yazarlar odasını davet edebiliriz.”

Grant ağzını silerken kısık sesle güldü. “Tabii, bütün yazarlar odasını. Sonra eve ayrı arabalarda mı döneceğiz?”

Helen omuz silkti.

Grant onu inceledi. Bunu çözmenin bir yolu varmış ama bunu henüz bulamamış gibi hissediyordu. Belki de bunu çözmek için bir oda dolusu profesyonel senariste ihtiyacı vardı. Bu düşünceye güldü, sonra aklına bir şey geldi.

Yavaş yavaş “Ne istediğimi biliyorum,” dedi. “Benim evimde bir doğum günü partisi –bir akşam yemeği– düzenleni istiyorum. Yazarlar odasındaki herkesi çağır. Hazırlığa yardım için erken gel. Ortalığı toparlamak için geç saate kadar kal. Üstelik sen kapıdan çıkana dek istediğim zaman sana dokunabileyim.”

Helen kızardı. “Nasıl yani, insanların önünde mi?”

Grant omuz silkti. “Bana ne istediğimi sordun.”

NICOLE, HELEN’İN herkesi Grant’in doğum günü partisine davet eden e-postasının taslağını okurken, “Bu adam sana âşık,” dedi. “Burada ne oluyor böyle?”

Helen kızardı. “Sadece bir doğum günü partisi davetiyesi, o kadar.”

Grant’in bazı duyguları olduğundan şüphelenmediğini söylese yalan söylemiş olurdu: Onu birçok kez kendisine o sıcak, yumuşak ifadeyle bakarken yakalamıştı, bir de geçen hafta balkonunda Helen yerine beraber olması gereken varsayımsal sevgililer hakkında konuşurken kalbinin boğazına sıçradığı o an vardı: *Peki ya sen?*

“Bu davetiyeyi sen gönderiyorsun çünkü... o kadar iyi arkadaşsınız ki partiyi onun evinde sen veriyorsun?” Nicole şarabından şüpheyle bir yudum aldı. Helen “şarap içme ve söylenme” için onun evine gelme davetini kabul ettiğinden

dolayı pişman olmaya başlamıştı. “Eğer yanılıyorsam, bunu istediği için psikopatın teki. *Sen* ona âşık mısın?”

Helen katı bir tavırla “Hayır,” dedi. *Hayır*. “Eğleniyoruz, bu şu an için kolay ve rahat, sonra da bitecek. Sadece... Sanırım bazen kafa karıştırıcı hâle geliyor. Çünkü birbirimizi önceden, gergin koşullar altında tanıyorduk ve beraber çalışırken birbirimizi sürekli görmememiz imkânsız.”

Artık yazarlar odasındaki herkes, Grant’le Helen’in geçmişteki karmaşık ilişkisini biliyordu. Helen şimdi düşününce, Google varken bu durumu bu kadar uzun süre sır olarak saklayabileceklerini düşünmenin saçma olduğunu fark etti. Hâlâ diğer herkesin bunu bildiğini fark ettikleri günü hatırlıyordu: Yazarlar odasında ölümcül bir araba kazasıyla ilgili aptalca bir olay örgüsünden bahsedilmişti. Masaya yoğun bir sessizlik çökmüştü. Owen, Tom ve Eve’e manalı bir bakış atmış, Saskia hafifçe öksürmüştü, Nicole *şüphe verecek* kadar sessizdi ve Helen birdenbire *herkesin göz temasından kaçındığını* fark etmişti. Başını kaldırıp baktığında Grant’in de aynı farkındalığı yaşadığını gördüğünü ve onunla gizli, gülen bir bakış paylaştıklarını hatırladı. Beyaz tahtaya hâlâ bihaber şekilde bakan tek kişi Suraya olmuş, arkasına dönüp anında, “*Ne sikim kaçırdım?*” diye çıkmıştı.

Ama geçmiş ve şimdiki zamanla ilgili tüm detayları sadece Nicole biliyordu. (Saskia da muhtemelen her şeyin başlangıcında yaptıkları son konuşma göz önüne alınırsa şüpheleniyordu ama sormayacak kadar nazik davranmıştı.)

Nicole başını sallayıp, “Travma bağıyla karşılıklı çekim kurdunuz,” dedi. “Çok sağlıklı.”

Helen güldü, sonra inledi. “Galiba...” Duraksayıp dikkatle kelimelerini seçti. “Galiba âşık olduğunu düşünüyor olabilir, ya da belki aşk bile değil ama uygunsuz duygulara kapılmış

olabilir. Bence o ‘âşık olan, duygulara kapılan’ türden biri. Onu tanıyorsun.”

Nicole alayla “Evet,” dedi. “Tanıyorum. Grant’i arkadaş olarak *seviyorum*. Belki de *sana* niyetinin ne olduğunu sormalıyım. Bütün bunların sonunda kalbinin kırılmasını ve terk edilmesini istemem.”

Helen rahatsızca kıpırdandı.

“Grant neler olduğunu biliyor,” dedi. “Bu sadece... Oynadığımız bir oyun gibi. Ben bizi olduğumuz gibi tutuyorum o ise her zaman üsteleyip ne kadarını elde edebileceğini görmek istiyor. Sanki sürekli pazarlık yapıyormuşuz gibi ve bu... Sanırım eğlenceli, yoksa sürekli buna dönmeye devam etmezdik. Bu bizi yavaş olmaya zorluyor. Ama Grant kuralları biliyor. O... O imkânsız olduğunu bildiği bir şeyi istemez.”

Nicole, “Hmm,” deyip şarabından bir yudum aldı. “Dürüst olayım, bu kulağa kafa karıştırıcı ve biraz seksi geliyor ama belki de biraz dikkatli olmalısın, Hel. Zekisin ama aptal ker-tenkele beyin hislerinden daha zeki değilsin. Gözlerini açık tutsan da kırılabilirsin.”

Helen, “Bu hoş bir cümle,” dedi. “Bunu yazdığın bir şeye koymalısın.”

Nicole “Tam bir *yazarım*,” deyince güldüler ve Grant ile dile getirilmemiş, karmaşık, olması muhtemel duygularının konusu bir daha açılmadı.

YAZARLAR ODASINDAKİ BİR SONRAKİ pazartesi, Suraya daveti geri çevirdi (“Patron olmadan daha çok eğlenirsiniz”) ve bir şişe şampanya gönderebilmek için asistanına Grant’in ev adresini sordurdu. Diğer herkes daveti kabul etti.

Tom “Bunu düzenlemen çok hoş, Helen,” diye ekleyince Eve onun böğrüne dirsek attı.

Helen “Ben, şey, görünüşe göre lisede o kadar zalim olmamı telafi etmeye çalışıyorum,” diye cevaplarırken Grant onu masanın karşısından *bu sabah seni duvara dayayıp becerdim* diyen bakışlarla izliyordu.

“Her neyse, haftaya prodüksiyon başlıyor, yazarlar odası da ondan kısa süre sonra bitecek,” dedi. “Hepinizi bir defacık olsun bu odanın dışında görmek hoş olur.”

Cuma gecesini, ertesi günkü partide ne giyeceğini seçebilmesi için Helen’in evinde geçirdiler. Helen üzerinde ipek bir bornozla, yatak odasına bağlanan saçma derecede büyük soyunma odasında seçenekleri havaya kaldırıp Grant’in görebilmesi için bedeninin önüne tutuyordu.

Flörtöz siyah bir elbiseyi havaya kaldırdığında Grant “Beğendim,” dedi.

Helen klasik yeşil bir elbiseyi kaldırdığında “Bunu da beğendim,” dedi.

Helen “Mezuniyet balosunda giydiğim elbise de buralar da olabilir, sence onu da beğenir misin?” deyip ofladığında Grant güldü.

Soyunma odasındaki banktan kalkıp onu kendi bedenine doğru çekti ve boynunu öptü. “Kesinlikle hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Süslenmeni izlemek hoşuma gidiyor,” dedi Grant. “Ama saat geç ve yapabileceğimiz başka şeyler var.”

Helen onun bedenine dayanırken ürpererek döndü ve çalmayan bir müzikle yavaşça sallanırlarken kolları tembelce onun boynunu sardı.

“Saat kaç?” diye sordu.

Grant komodinindeki saate baktı. “Gece yarısını biraz geçiyor.”

Helen “İyi ki doğdun,” deyip onu öpmek için parmak uçlarının üzerinde yükseldi. Grant memnuniyetle bir “Hah” sesi

çıkardıktan sonra o da Helen’ı öptü. Bu ses Helen’ı sardı ve içindeki tanıdık özlem hissi geri döndü. Grant geri çekildiğinde, Helen’ın nefesleri kısa ve kesik kesik çıkmaya başladı.

Grant burnuyla onun yanağını dürterken Helen “Bazen hemen önümdeyken bile seni özlüyormuşum gibi hissediyorum,” dedi. “Ne garip, değil mi?”

Grant güldü ve cevap vermek yerine onu tekrar öpmek için Helen’ın başını yukarı kaldırdı. Elleri kollarından aşağı kaydı ve Helen kısa süre sonra kendini Grant onları yatak odasına götürürken havaya kaldırılmış, bacakları da onun beline dolanmış hâlde buldu. Grant’in gömleğini çıkarmasına yardım etti ve yatağa düştüklerinde, onları ayıran sadece Grant’in pamuklu boxer’ıyla Helen’ın ipek bornozunun ince katmanıydı.

Grant, Helen’ın bornozunun bağını çektiğinde ve kurdele hemen çözüldüğünde, düşünceli bir “Hmm,” sesiyle mırıldandı. Bornozu Helen’ın teninden bir hediye paketiymiş gibi kolayca çıkardı ve ellerinin izlediği yolu dudaklarıyla takip etti.

Helen, havanın ılık, Grant’in dudaklarının da sıcak olmasına rağmen ürperdiğini fark etti.

Grant onun karnına doğru “Beni şu anda özlüyor musun?” diye mırıldanıp usulca göbek deliğinin altını öptü, çıldırtacak şekilde bacaklarının üst kısmına doğru kayıyordu.

Helen’ın parmakları onun saçlarına geçti ve onu istediği yere doğru yöneltirken düşünmeden başıyla onayladı.

Grant onun yumuşak, gizli noktalarına özen gösterirken Helen “Evet,” diye inledi. “Çok iyi, çok iyi hissettiriyor.”

Grant yavaş ve istikrarlı bir ritim yakaladı, sonra artık çok iyi tanıdığı küçük, hassas yumruyu emdi ve Helen ani orgazmına şaşırdı.

“Siktir,” dedi nefes nefese. “Bu kadar... yakın olduğumu bilmiyordum.”

Aşağı baktığında Grant onu ateşli gözlerle izliyordu; aynı anda hem aç hem de tatmin olmuş gözüküyordu. Belki de kendisinin de ona öyle baktığını düşündü.

Grant onun bacağına iç kısmına bir öpücük daha kondurdu, sonra onun üzerine gelecek şekilde yukarı kaydı. Helen'in elleri aşağı kaydığında bacağına ıslak, yapışkan zevk suyu iziyle kendi orgazmının nemini hissetti. Birbirlerini arzularları karmakarışık ve bunu önemsemiyor gibiydi.

Helen onu sıktağında Grant onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi "Hiçbir şeyi seni arzuladığım kadar arzulamadım," dedi inleyerek.

Sonra onu kalçalarından tutup, ikisini Helen'in üzerinde oturacağı şekilde döndürdü, kızın elleri omuzlarındaydı. Grant onu yönlendirirken Helen yavaşça ona doğru gömüldü, Grant'in nefesini verişinin ve onu bedeninin derinliklerine alırken tutuşunun gücüyle tenini çizişinin tadını çıkarıyordu. Grant'in onun kendine dokunmasını izlemeyi sevdiğini bildiğinden, Helen ellerini kendi bedenine doğru götürdü ve kendi memelerini avuçlayıp sıktağında adamın gözleri arzuyla parladı.

Sonra Grant onun ellerini tuttu ve onu öpmek için öne doğru eğilirken ellerini başının üzerine doğru kaldırdı. Kalçaları altlarında yavaş daireler çizerken ona böyle dayanmakta tuhaf türden bir mahremiyet yatıyordu.

Grant onun dudaklarına doğru inledi. "Uzun süre dayanamayacağım."

"Ben de," diye mırıldandı Helen. "Beni bekleyebilir misin?"

Grant boğazının gerisinden incecik, ıstırap dolu bir ses çıkarıp başını salladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece buna." Helen onu iç kaslarıyla sıkınca Grant'in nefesi hırıltılı bir hâle geldi. "Bu, sen ve bu ve sen..."

Grant onun boynuna doğru boğuk bir sesle, "Helen," dedi. "Bana zaten sahipsin."

Helen bunun üzerine kontrolünü kaybetti ve onun da aynı şekilde boşaldığını hissetti. Grant titreyen dalgalarla boşaldı ve Helen dünyaya geri döndüğünde, Grant'ın hâlâ titremelerle sarsıldığını hissedince şaşırdı. Grant'ın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü, dilindeki tuzun ve *kendisinin* tadına bayılmıştı.

Dudaklarına doğru “Sen de bana sahipsin,” diye mırıldandı.

Grant bir şey söylemedi ama onun omzuna saygılı bir öpücük kondurmak için başını eğdi ve Helen, tuhaf bir melankoli dalgasının onu sardığını hissetti. Grant ona tekrar baktığında güldü.

Bir saç tutamını onun kulağının arkasına götürüp, “Beni özleyor musun?” diye sordu.

Helen evet anlamında başını salladı.

Grant onun ayak bileğini sıkıp, “Ama hemen buradasın, mükemmel kadın,” dedi. “Doğum günüm kutlu olsun.”

Helen bunun üzerine güldü ve Grant onu kucağına alıp duşa taşıdı, Helen da gecenin geri kalanı boyunca bunu bir daha düşünmedi.

Yirmi Beş

Grant Shepard'ı sevmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek olağanüstü derecede kolaydı.

Helen, sadece laf arasında servis altlıklarını sevdiğini söylediği için Grant'in, annesinin zorlamasıyla evden Kaliforniya'ya getirdiği servis altlıklarını masaya yerleştirdi. Düz keten kumaştandılar ve nakışlı bir çerçeveleri vardı ("1920'lerde büyük ninesi Margaret dikmişti!") ve Helen'in çocukken sahip olduğu her şeyden farklılardı.

Grant doğum günü yemeğini kendi pişirdi. Helen'in bir süre önce mutfagında bulduğu bir kutudaki eski aile tariflerini kullanıyordu; Helen bir keresinde yenilebilir esrar almış, Grant'in onun için yapmasını istediği her bir yemeği işaretlemişti. Çörekler, Noel rostosu ve bonfile tariflerinin arasında Vicki Nine'nin meşhur Alman-İrlanda usulü elmalı pastasını ve "en hoş kulak" yarışmasına jürilik yapan Carl Dede'nin yerel haberlerini gururla duyuran gazete kupürleri vardı. Hatta mutfakta yedi yaşındaki Grant'le Vicki Nine'nin bir fotoğrafı bile vardı; kremayla, kötü kazaklarla ve son derece mutlu gülümsemelerle kaplıydılar.

Helen fotoğrafta gülümseyen Grant'e dokunup, "Keşke seni o zamanlar tanısaydım," dedi.

O sırada nerede olduğunu düşündü (*New Jersey'nin Union kasabesindeki o ilk oturdukları sıkışık dairede, odasını paylaşıyor ve muhtemelen sorunların üstesinden gelmek için irade gücünü kullanmayı öğreniyordu*) ve tanıdık bir sızının yükseldiğini hissetti.

Şimdiki zamandaki Grant onun başının yanına bir öpücük kondurdu ve leziz, erimiş bir şeyi karıştırmak için onu nazikçe ocaktan uzaklaştırdı.

Şakalaşan bir tonla “Böyle şeyleri yüksek sesle söylemeyi bırakmalısın, herkes anlayacak,” dedi.

Helen dönüp onu yakasından yakaladı ve onu birdenbire öpünce Grant’ın kolları otomatik olarak onu karşılamak için yukarı kalktı. Helen onu bıraktığında, Grant hoş şekilde dar-madağın olmuştu ve Helen bunu ne kadar süre devam ettirebileceğini merak etti. Grant şaşkın ve memnun gözüküyordu. Bu ona yakışan bir kombinasyondur ve Helen hakkı olsaydı her gün ona bu kombinasyonu taşıtırdı.

“Pekâlâ,” deyip yeşil soğan doğrama görevine geri döndü.

Grant ona gözünün ucuyla bir bakış attı.

“Ne kadar vaktimiz var?”

Helen telefonuna baktı.

“Çok değil. Nicole fırında bir şey ısıtmak için Owen’la beraber erken gelecek.”

Helen musluğa doğru ilerlemişti ki Grant birdenbire onu kollarının arasına aldı.

“Onu kastetmedim, mükemmel kadın,” deyince Helen hayal meyal artık Grant’ın onunla şakalaşmak için iki lakap kullandığını fark etti: ahlaksızlık için *tatlım*, daha tatlı şeyler için *mükemmel kadın*. “Seninle benim ne kadar vaktimiz var?”

Helen onun gözlerine baktı ve gözlerinin içine düşmeye, belki de bunu çoktan yapmış olacak kadar yakın olduğunu düşündü.

“Yeterince,” dedi.

Grant yavaşça “Bundan emin değilim,” diye cevap verip başparmağıyla onun kolunu okşadı ve kapı zili çaldı. Helen’ı bıraktı. “Son anda kurtuldun.”

Nicole ile Owen fırında pişmiş Fransız peyniri, şarküteri ve şarap talebiyle geldiler. Owen, Grant’ın Helen’in saçını nazikçe geriye götürdüğünü görünce Nicole’un koluna vurdu. Nicole şaşkınlıkla arkasını dönünce Owen pis pis gülüp, “Yok bir şey, yok bir şey,” dedi.

Grant tezgâhta Helen’in serçe parmağının üzerine kendininkini koydu ve Helen ona sadece bir anlığına baktıktan sonra Owen’ın kalp krizi numarası yaptığını, elini kalbine götürdüğünü ve uzaklaşırken, “Bu kadarı fazla. Kendimi toplamam lazım,” dediğini duydular.

Grant gülüp Helen’in omzunu öptü. Nicole kaşını havaya kaldırdı.

“Eh,” dedi. “Bu ateşli.”

O da gitti. Grant, Helen’a döndü ve ikisi birden güldüler.

Helen “Sanırım insanlar ilişkimizle ilgileniyormuş,” dedi.

Grant “Lanet televizyon yazarları,” deyip güldü. “Böyle yapmamaları gerektiğini bilmeliler.”

Tom ve Eve çikolatalı lava pastasıyla geldiler, Saskia da bir *bruschetta* getirdi. Grant, Helen’in bel çukuruna dokunduğunda ya da havuçlara bakmak için onun yanından giderken Helen’in parmakları son âna dek onun üzerinde kaldığında kimse bir şey demedi.

Grant geri döndüğünde Helen’in omuzlarına masaj yaptı ve eli yukarı kayıp ensesini okşadı. Helen otomatik olarak onun elini yakalayıp düşünmeden öptü.

Tom kederle “Hadi *ama*,” dedi. “Bunu biri daha görmüş olmalı!”

Oda kahkahalara boğuldu ve Grant boş kolunu ona sarıp başının yanına bir öpücük kondururken, Helen kendinin de güldüğünü fark etti.

Grant Shepard'ı sevmek böyle hissettirirdi, diye düşündü ve içi sızladı.

YEMekten SONRA HERKES teker teker, şok olmuş ve sohbetten yanakları kızarmış bir hâlde ayrıldılar, ta ki sadece Tom ve Eve kalana dek.

Koridora doğru yürürlerken Eve "Grant sonsuza dek bununla hava atacak," deyip güldü. "Bana haftalardır 'yavaş bir tanıtımın' ne olduğunu bilmediğimi söylüyordu."

Tom biraz sarhoş bir sesle "Aa, bize yemeğe gelmelisiniz," dedi. "Evlenirseniz de nikahı ben kıymalıyım..."

Eve "Pekâlâ, seni eve götürelim Tommy," deyip onlardan dudaklarını oynatarak özür dilerken Tom'u kapıdan dışarıya itti. Grant kapıyı arkalarından bir tıkırtıyla kapadı.

Baş başa kalmışlardı. Yine.

Helen sırtarak ona baktı. "Güzel bir doğum günü geçirdin mi?"

Grant güldü, onu öperken Helen'in da güldüğünü hissedebiliyordu.

Uzulca "Helen," dediğinde onun yüz ifadesinin sersemlemiş ve hülyalıdan endişeli ve dikkatliye dönüşmesini izledi.

"Hayır," dedi Helen. "Artık konuşmayalım."

"Sana söylemek istediğim bir şey var." Grant onu burnuyla nazikçe dürttü.

Helen "Bu başka bir konuyla ilgili değilse duymak istemiyorum," deyip uzaklaştı.

Grant nefesini verip onu mutfığa doğru takip etti. Helen dağınık ve sinirini yansıtan bir atkuyruğuyla etrafı topluyor,

bulaşıkları bulaşık makinasına yerleştiriyordu. Grant ona o kadar âşıktı ki canı yanıyordu.

“Sonsuza dek bundan konuşmaktan kaçınamayız,” dedi.

Helen bulaşıkları sudan geçirirken, “Tabii ki kaçınabiliriz,” dedi. “Zaten birkaç hafta sonra konuşuyor olmayacağız, o yüzden kesinlikle bundan konuşmaktan kaçınabiliriz...”

Grant “Bu saçmalık, sen de bunu biliyorsun,” dedi, söyledikleri kulağa 1950’lerdeki bir film gangsteri gibi geldiği için sinir olmuştu. “Mart gelmek üzere ve ikimiz de birkaç hafta içinde birbirimizden uzaklaşmak istemeyeceğiz.”

“Birkaç hafta içinde ne olacağını bilemezsin,” dedi Helen.

“Bu yavaş bir düşüş oldu Helen ama etkileri kalıcı olacak,” dedi Grant, sesindeki sert tona engel olamıyordu. “Sana âşığım.”

“Hayır değilsin,” dedi Helen.

“Evet, âşığım,” dedi Grant usulca. “Bugün benim doğum günüm ve öyle diyorum.”

Helen başını iki yana salladı ve karşı köşeye, onun kendisini tutamayacağı yere yürüdü.

Ellerini inceleyip, “Sadece âşık olduğunu sanıyorsun,” dedi. “Bu... Beni önemsiyorsun, ama... Bizi birbirimize bağlayan geçmişimizdeki çarpık bir şey. Yoksa buna başlamazdık ve iki şeyi birbirine karıştırıyorsun...”

“Olay bu değil,” dedi Grant. “Bu şu anda senin kim olduğunla ve benim kim olduğumla ilgili, şu anda, şimdiki zamanda. Bırak da...”

Helen bunun üzerine onu öpüp “... *seni seveyim*, ” diyerek devam etmesini engelledi. Bu tutkulu ve öfkeli bir öpücüktü ve Grant de karşılık verdi.

Onun dudaklarına doğru “Peki o zaman,” dedi, birdenbire mutfağın sıcaklığına rağmen üşümeye başlamıştı. “Bugün doğum günüm. Bana yalan söyle. Sen de beni seviyormuşsun gibi davran.”

GRANT'IN ÖPÜCÜĞÜ YAVAŞLADI ve Helen ondan uzaklaştı. Ona bakıyordu ve Grant'ın suratındaki ifade yüzünden göğsünde bir şeyler paramparça oluyordu.

“Grant,” deyip elini onun yüzüne götürdü.

Grant'i öptüğünde bu yavaş ve özenliydi. Saniyeler içinde morartıcı ve arayış dolu bir şeye dönüştü.

Grant usulca “Beni seviyormuş gibi yapmak bu kadar zor mu, Helen?” diye sorup alına kadar öpücükler kondurdu.

Helen nefes nefese “Bu çok,” dedi, “melodramatik.”

Grant “Biz sanatçı tipleriz,” diye cevap verdi. “Kırma beni. Hatta dediğim şeyi geri alırım. Sana hiç âşık değilim, Helen. İşte, ödeştik. Şimdi ikimiz de sadece... âşıkmiş gibi davranabiliriz.”

Helen, hafif bir transatlantik aksanı takınıp, “En iyi Katharine Hepburn taklidimi yapayım mı?” dedi.

Grant en iyi Jimmy Stewart taklidiyle cevap verip, “Evet tatlım,” diye mırıldandı.

Helen hafifçe güldü. “Çok klişesin,” dedi ve onu tatlı tatlı öptü. “Seni seviyorum.”

YALAN SÖYLÜYOR, NUMARA YAPIYOR, bu gerçek değil.

Grant bıçak gibi bir duygu göğsüne saplanırken, “Bunu çok iyi yaptın,” dedi.

Helen biraz utanmış bir kahkaha attı ve başını eğdi.

“İzin verseydin sana daha önce âşık olurdum,” dedi Grant ve bunu duymasını izlemek için Helen'in çenesini kaldırdı. “Seni sevmek çok kolay, Helen.”

Helen bunun üzerine onu öptü ve Grant onu sevmeye karşılık verirken kendi kendine, *yine de sayılır yine de sayılır yine de sayılır*, diye düşündü.

HELEN SABAH DÖRDÜN mavi ışıklarıyla uyandı ve arabasına bindi. Bir Spotify çalma listesi açtı (“arabayla hayatımın aptal, kahrolası aşkından uzaklaşıyorum”) ve eve döndü.

GRANT, PAZAR AKŞAMÜSTÜ onun dairesine geldi, bitkin ve çökmüş görünüyordu.

Önce “Özür dilerim,” deyip ona uzandı. Helen sımsıkı bir kucaklamayla onun kollarına gömüldü ve Grant sırtını ve ensesini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. “Bir daha bu konuyu açmayacağım, *mükemmel kadın*. Kuralları biliyorum, söz.”

“Sana verebileceğim sadece bu kadarı,” diye fısıldadı Helen. “Yapabileceğimin en fazlası bu.”

Grant onun saçlarına doğru boğuk bir sesle, “Kabul, bunu kabul edeceğimi biliyorsun,” derken aklından anlaşılmaz, bitmek bilmez bir *istiyorum, muhtacım, ver, al, lütfen*, silsilesi geçiyordu.

Sonra Helen’ı öptü, o da öpücüğüne karşılık verdi.

Yirmi Altı

Çekimin ilk gününden önceki gece, Helen uyuyamıyordu. Helen gece birde onun verandasında belirdiğinde, Grant ona uykulu bir hâlde “Bu normal,” dedi. “Bu Noel’den ya da kalp ameliyatından bir önceki gece gibi.”

Sabah sette olmayacaktı, sezonun son bölümünü çözmeyi bitirirlerken hâlâ yazarlar odasında olacaktı. Böylesi muhtemelen daha iyiydi: Grant’in doğum gününden beri sayılı günleri kalmış gibiydi ve Helen onun sürekli yanında olmamasına alışmaya çalışıyordu. Neredeyse Mart gelmişti ve birkaç hafta içinde Grant’in işi bitecekti ve yeni bir diziye geçmeye hazır olacaktı ve bu onu bırakmak için en uygun zaman olacaktı. Ama Helen ilişkilerini sonlandırmayı ne kadar beklerlerse o kadar can yakıcı olacağını bilse de şimdiden daha fazla bahane ürettiğini fark ediyordu: Neden nisan sonunda prodüksiyonun bitmesini beklemesindi ki.

Grant ona sarıldığında ağlamaya başladı ve Grant onun saçlarına doğru güldü.

“Rahatlatılmaktan bu kadar nefret ediyorsun, öyle mi?” deyince Helen onun omzuna doğru başını evet anlamında salladı.

Grant başta onun yüzünün yan tarafını öptü, sonra yanaklarındaki tuzlu yaşları, ardından da dudaklarına ulaştı. “Helen

seni rahatlatmaya çalışmıyorum, seni baştan çıkarmaya çalışıyorum.”

Helen gülüp öpücüğüne karşılık verdi ve Grant onu kaldırıp yatak odasına taşırken kollarını boynuna doladı. Sabah yedide sette olması gerekiyordu ve Grant’in onu neredeyse sabah üçe kadar uyanık tutmasına izin verdi: gülerek, nefesi kesilerek, dokunarak...

Sabah altıda yataktan çıktığında Grant hâlâ yarı yarıya uyur hâldeydi, saçları dağılmıştı ve yüzünde sabahın erken saatlerinin ışığı yüzünden hafif çatık bir ifade vardı.

“Hep beni bırakıp gidiyorsun,” diye mırıldanınca, Helen kalbindeki sıkışma ahmakça bir şey yapmasına sebep olmadan yürüyüp gitti. Kalmak gibi.

HELEN SETTEN EVE dönerken aradı. Akşam altıyı çok az geçiyordu ve ilk günlerinde seti neredeyse bir saat erken bitirmişlerdi.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu endişeyle. “Yönetmenin ne yaptığını bildiğine işaret ediyor. Yoksa, bilmiyorum, bir şeyleri yarım bıraktığını mı gösteriyor...”

“İyi bir şey,” dedi Grant. “Her gün tam on iki saat çalışırsan prodüksiyon çok zorlayıcı olabiliyor. İlk gününde erken bitirmek iyi bir ton belirliyor.”

Helen ona ekiple tanıştığını ve birinci yönetmen yardımcısının ondan nefret ettiğini düşündüğünü ama görüntü yönetmeninin ona destek olduğunu, kostüm ekibinin ona cevaplayabildiği sorular sordüğünü (*şaşırtıcı!*) ve tüm oyuncuların kostümle, yapılı saçlarla ve makyajla aşırı farklı gözüktüğünü, bu yüzden afalladığını anlattı.

“Sanki beynimden çıkıp gerçekliğe geçmiş gibiydiler. Bu çok tuhaftı, iyi anlamda. Sanki kendi karakterlerime hayran olmuş gibiydim.”

Grant buna gülümsedi ve tuhafça gurur duydu. Liseden bir anı rasgele aklına geldi: Helen, İleri Edebiyat sınıfının önünde durmuş, öğretmenin isteğiyle iyi yazı örneği olarak kompozisyonunu sınıfa okuyordu. Kendi de dâhil kimsenin çok dikkat etmediğini ve bu konuda biraz kötü hissettiğini hatırlıyordu. Seçilmiş olmak açıkça Helen için çok önemliydi.

Bu sefer dizi çıktığında insanların dikkat edeceğini düşün-
dü. Bu iyi bir işti ve Helen'in kitap serisinin özel yanlarını
korurken dizinin kendi başına bir kimlik edinmesi için çok
çaba sarf etmişlerdi.

Grant “Yani iyi bir ilk gün müydü?” diye sorduğunda ka-
pıyı açtı ve Helen verandasındaydı, hâlâ onunla telefonda ko-
nuşuyordu.

“Hı-hı.” Helen başını salladı ve Grant'in bekleyen kolları-
na gömüldü. “Ama seni özledim.”

Grant onun saçlarına doğru gülümsedi ve daha ne kadar
zamanları olduğunu merak etti.

HELEN KENDİSİNE LAX havaalanına gitme vaktinin geldiğini
söyleyen telefon alarmini durdurma tuşuna bastı.

Son altı saati takıntılı şekilde dairesini temizleyerek, yerleri
ovalayıp dolaplarını ve çamaşırlarını kontrol ederek, *herhan-*
gi bir iz taşımadıklarından emin olarak geçirmişti. Annesinin
lisede yaptığı gibi kazak kaybettiği numarasıyla uyuşturucu
arayarak tüm çekmecelerini karıştıracağını düşünmüyordu
ama Helen yine de tıpkı o zamanlar yaptığı gibi hepsini kendi
kontrol etti (tabii ki hiçbir şey yoktu.) Annesi hep Helen'in
bir şeyler sakladığından o kadar emin gözükürdü ki bazen
bizzat kendisi bir şey saklamadığından emin olamazdı.

Annesiyle babası bavullarını (yirmi yıllıkılar ve kırık
bir tekerlek ile takılmış bir tutamaca rağmen gayet iyi du-
rumdaydılar) arabasına yüklerlerken, “Bir daha uçtuğunuzda

Burbank'te sizi almamın daha kolay olduğu bir havaalanı var," dedi. "LAX biraz kaotik."

Annesi pencereden inşaat tabelalarına ve kapanmış trafik şeritlerine bakarak, "Bir daha mı, hangi bir daha?" diye ho-murdandı. "Zaten Los Angeles'ta çok kısa kalıyorsun."

Helen gitgide artan gerginlik kaynaklı baş ağrısını duymazdan geldi ve onları yakınlardaki bir Raddison oteline gö-türdü.

"Bir araba gelip sizi sabah sete götürecektir," dedi. "Kapıda sizin için arabayla giriş kartı olmalı ama sorun yaşarsanız beni arayabilirsiniz."

"Dediğın hiçbir kelimeyi bilmiyorum," dedi annesi. "Başım ağrıyor."

"Aç mısınız?" diye sordu Helen. "Gidip yemek yiyebiliriz."

"Evet yemek yiyelim," diye hemfikir oldu babası. "Tabii çoktan yemediysen."

"Henüz yemedim."

"Yemedin mi?" Annesinin kaşları anında çatılıp birleşti. "Neredeyse akşam sekiz oldu."

Helen alnını direksiyona vurmak istiyordu. "Yemek yiyelim," dedi ve direksiyonu kavrayıp onları otelin otoparkından çıkardı.

Onları In-N-Out hamburgercisine götürdü ve onlara gizli menüyü açıklamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Yemek yemek üzere oturduklarında annesi mutlulukla kendi yemeğini açıp çantasından uçaktan aldığı peçeteleri ve fıstık paketlerini çıkardı.

Helen bıkkınlıkla "Sağ ol, anne," dedi.

Annesi sossuz bir patates kızartması yerken, "Eee," dedi. "Hayat nasıl?"

Helen otomatik olarak, "İyi," dedi. "Prodüksiyonun ilk haftası iyi geçti. Başta gergindim ama herkes çok iyi iş çıkartıyor ve dizi sorumlusu çok memnun."

Babası hamburgerini ısıtıp, “Neden kendi dizinin başında senin olmadığını anlamıyorum,” dedi.

Helen milyonuncu kere “Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım,” diye açıkladı. “Ama Suraya harika. Bir beynin iki yarısı gibiyiz.”

Bu tanıdık bir tabirle yapılmış, neredeyse kesinlikle anlamadıkları bir kelime oyunuydu. Helen sık sık ebeveynleriyle olan ilişkisinin ne kadarının dil farkından ötürü kaybolduğunu ve bu ülkeye hiç taşınmamış olsalardı işlerin ne kadar farklı olacağını merak ediyordu. Ama belki o zaman asla yazar olmazdı ya da en azından bu spesifik insanlarla bu tür hikâyeler anlatan, bu tür bir yazar olmazdı ve kendisini annesiyle babasının verdiği kararlara tanıdık şekilde minnet duyarken buldu.

Sonrasında onun dairesine gittiler (“sadece bir bakmak için”) ve Helen, babası pencereden dışarı bakıp, “Manzaran hoşmuş,” deyince biraz gururlandığını hissetti.

Annesi oturmadan önce yumuşaklığını kontrol etmek için her bir koltuk yastığına vurdu, sonra bir şilte mağazasındaki ürünleri test ediyormuşçasına hafifçe yukarı aşağı zıpladı.

“Tüm bunları stüdyo mu ödüyor?”

“Evet,” dedi Helen. “Prodüksiyon bitene kadar.”

Annesi onaylayarak, “Çok güzel,” dedi. “Bu çok güzel.”

Helen, *Gerçekten de güzel*, diye düşündü. Annesiyle babasının başka bir yakada başarılı olduğunu görmesi güzeldi.

Sessizce, *Gördünüz mü*, demeye çalıştı, *Benim için endişelenmenize gerek yok. Hayatta kalacağım*.

Tam olarak tek bir çaydanlık dolusu çay içene kadar kaldılar; babası sessizce odadan odaya yürürken, annesi Helen bunun için bulaşık makinası olduğunu söyleyerek itiraz etse de bulaşık yıkamaya başladı.

Annesiyle babasının bu alanda bulunmasıyla ilgili biraz rahatsız ve gergin hissetmişti: Onların Kaliforniya hayatının

sahnelerinde dolaştığını hayal etmek zihninde biraz yanlış canlanıyordu, kötü yapılmış bir çift pozlama gibi. Ama annesinin tabakları kurularken boş boş eski arkadaşları hakkında dedikodu yapmasını ve babasının çeşitli odalarda ışıkları açıp kapmasını dinlerken daireye bir *yuva* hissinin yayıldığını hissetti ve bunu düşündüğü kadar sorun etmediğini fark etti.

Uber'lerini beklemeleri için onlarla lobiye indi çünkü annesi Helen'in onları Raddison'a götürüp geri gelmesi için çok geç olduğu konusunda ısrar etmişti ve Helen minnettardı çünkü gerçekten saat geç oluyordu.

Arabalarının gözden kaybolmasını bekledikten sonra Grant'i aradı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Grant, sesi onun yatakta uzandığını anlayabileceği şekilde kısıktı.

"İyi," dedi Helen. "Söylediğim gibi daireye geldiler. Beğendiler. Yüksek sesle benimle gurur duyduklarını söylemeye tehlikeli derecede yaklaştılar."

Grant gülünce Helen, *Elimde olsaydı bu hissi saklardım,* diye düşündü.

Yirmi Yedi

Helen’in annesiyle babası seti ziyaret etmeye *bayıldılar*. Bir set asistanı video bölümüne sandalyeler yerleştirdi (“Aa, sadece bizim için mi?”) ve ses görevlisi Mike, prodüksiyonu duyabilmeleri için onlara kulaklık verdi. Suraya onları oyunculara ve ekibe bu dizinin parlak fikrini yaratan parlak zekânın annesiyle babası olarak tanıştırdı. “Yani dizimizin dedesi ve anneannesi sayılırlar.”

Annesi bu ilgiye itiraz etse bile böbürlendi, babası ise zamanının çoğunu ikram masasına gidip gelerek Helen’a istemediği atıştırmalıklar getirerek geçirdi.

Öğle yemeği sırasının önüne yönlendirilirlerken annesi, “Burada çok önemli birisin,” dedi. “Çok fazla özel muamele görüyoruz.”

Helen biraz utanarak, “Hepsi esasında sizi etkilemeye çalışıyor,” diye mırıldandı. “Esas önemli olan ekip. Daha önce hiç bu kadar fazla insanın beraber bu kadar iyi çalıştığını görmemiştim. İnanılmaz sayılır.”

Helen, prodüksiyon ve çekim kavramını korkutucu derecede yabancı bulmuştu, hâlâ öğrendiği tuhaf terimleri olan tuhaf bir mahlukattı. Yedi başka yazarla yazarlar odasında çalışmak içe dönüğe çalan kaynaklarını zorladıysa, herhalde

hiç anlamadığı çok spesifik işleri olan yüzlerce yabancından oluşan devasa bir ekip daha da kötü olurdu?

Fakat Helen, set hayatını beklenmedik şekilde çekici bulmuştu.

Set ordu düzeniyle mükemmel bir İsviçre saatinin bileşimi gibi işliyordu; her bir kişi başka birine rapor veriyor, her bir kişi prodüksiyonun kalbinin atmasının devam etmesini sağlayan bir iş yapıyordu. Helen bu şekilde insanlarla birebir konuşmayı daha kolay buluyordu: ikinci kamera asistanı Cherise'le lens filtrelerini temizlerken hafta sonu çekeceği kısa film hakkında sohbet etmeyi ya da ışık teknisyeni Jeff'in ona Aziz Patrick Günü için hazırladığı şatafatlı bahçe süslemelerinin fotoğraflarını göstermesini rica etmeyi. İnsanları çok iyi oldukları işlerini yaparken tanımak hoşuna gidiyordu. Suraya'nın bir zamanlar konfor alanları hakkında söylediği bir şeyi hatırladı ve setin, her *kestik ve çekiyoruz* 'un arasında burayı heyecanlı faaliyetlerle dolduran pek çok ilginç, son derecede becerikli sanatçı ve teknisyenin konfor alanı olduğunu fark etti.

Sette kendi yerini bulmaktan keyif almıştı. Suraya birinci bölüm yönetmeninin yanında oturuyor, arada sırada onun kulağına bir şey fısıldayınca yönetmen başını sallayıp oyunculara notları iletmek için fırlıyordu. Departman başları, gelecek bölümlerle ilgili sorular soruyorlardı ve Suraya büyük kostüm ve set tasarımı sorularını Helen'a bırakıyor, o ise stüdyodan, kanaldan ve post prodüksiyondan gelen çağrılarla ilgileniyordu.

Suraya "Sana iyi bir takım olacağımızı söylemiştim," deyip öğle yemeğindeki ikili yaratıcı görüşmelerini tamamlarlarken Helen'a gülümsedi.

Helen esasında Suraya'nın tam bu kelimelerle iyi bir takım oluşturacaklarını söylediğini hatırlamıyordu ama yine de mütesekkirdi.

Suraya, yönetmen ve süreç yapımcısıyla yarın çekecekleri bir şeyle ilgili konuşmak için öğle yemeği masasından kalktığı anda, Helen'in babası "O iyi bir patron," dedi. "Aynı anda çok sayıda şeyle nasıl baş edeceğini biliyor. Ondan ders almalısın."

"Alıyorum," dedi Helen.

Suraya, Helen'in setten birkaç saat erken ayrılmasına izin verdi ("Annenle baban burada. Onları bununla dört saat daha sıkmak istemezsin. Git onlara yemek ısmarla!") Helen da onları akşam yemeği için Studio City'deki şık sushi restoranına götürdü.

Helen onlara çay koyarken, "En sevdiğiniz kısım ne oldu?" diye sordu.

"Senin hikâyelerinin ve kelimelerinin canlanışını izlemek," dedi annesi. "Bu harika ve inanılmazdı."

"Onca insanın *senin* dizini yapmak için orada bulunması," dedi babası.

"Benim dizim değil," diye itiraz etti Helen. "Ortak bir 'tarafından yaratıldı' kredim var ama dizi sorumlusu *Suraya*, üstelik bir sürü yazardan oluşan bir ekibimiz var ve..."

"Evet ama sen kitaplarını yazmamış olsaydın hiçbiri var olmazdı," dedi babası. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

Helen, kalbinin, babasının bunu söylediğini duymanın hissiyle patlayacağını düşündü ve onu açıklanamaz şekilde ağlamaya başlarken görmemeleri için izin isteyip tuvalete gitti. Kendisi babasını ağlarken görse ne yapacağını bilmeceğinden oldukça emindi. Hiç değilse aynı iyiliğe karşılık verebilirdi.

Tuvalette yüzünü yıkayıp makyajını tazeledi ve aynadaki yansımasına tereddütle gülümsedi. *Hoş bir gün oldu, annem ve babamla zaman geçirdim, onları hayatıma dâhil ettim.* Vaktinin o kadar fazlasını çocukluğundaki artık önemli olmayan milyonlarca küçük haksızlık sebebiyle onlara az miktarda

kin duyarak geçiriyordu ki bu hissi unutmuştu: kendisinin mutlu olduğu, onların mutlu olduğu ve mutlu, sevgi dolu bir aileyi hayal ettiğinde aklında canlanan bir aileye benzedikleri zamanları.

Masalarına döndüğünde annesi ve babası alçak sesle Kantonca kavga ediyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Babası annesine bakarak başını iki yana salladı, annesi Kantonca bir şey söyledi ve Helen “*Onunla ben konuşayım,*” cümlesini seçebildi.

“Ne oldu?” diye tekrarladı Helen, içinde kötü bir şey olacağına dair bir his gitgide büyüyordu.

Annesi, “Neden,” derken parmakları kendi telefonunu sımsıkı tutmaktan bembeyaz kesilmişti, “Seninle çalışan bir yazarın adı... Adı bu?”

Ekranı Helen’a çevirdiğinde prodüksiyon ofisinden gelen bir hazırlık takvimi e-postası vardı, sadece “1. Sezon 2. Bölüm, Hazırlığın 1. Günü: Yönetmen: Kasey Langford / Yazar: Grant Shepard,” diye belirtiyordu.

Helen boş boş Grant’in ekrandaki isminin şekline baktı. *Neden ismi annesinin telefonundaydı?*

Babası yavaşça, “Annen bizi her şeyin e-posta listesine eklemelerini istedi,” dedi. “Doğru zamanda doğru yere gitmeyeceğimizden çok korkuyordu.”

Helen, annesinin telefonuna bakıp gözlerini kırptırdı.

Telefon suçlarcasına, *Grant Shepard*, diye tekrarlar gibiydi.

Eski bir hatıra aklına geldi, annesinin Helen’ın yatağının ucuna oturduğu bir anı: “Grant Shepard, bu kız kardeşini öldüren oğlanın ismi. Onu tanıyor musun?”

Helen nihayet, “Ben... bu... bilerek olmadı,” dedi.

“Demek ki gerçekten *o*,” dedi annesi, *o* kelimesi ağzından tükürür gibi çıkmıştı.

“O esasında...” Helen sustu çünkü bunu daha iyi hâle getirmek için ne diyebileceğini bilmiyordu. *O esasında o kadar kötü değil. Benim için önemli biri değil. Uzun süre hayatımda olmayacak.*

Annesi tıslar gibi “*Neden?*” dedi.

“Dizide olacağımı bilmiyordum. Gerçekten, bilmiyordum. Size söyledim, dizi sorumlusu ben değilim.”

Annesi histerik bir sesle “*Bizden başka nasıl sırlar saklıyorsun?*” diye patladı.

Babası onu sakinleştirmek için uzandığında Helen yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti.

“Ben sizden sır...” Helen nefes alıp verdi. Onlara yalan söylemek istemiyordu. “Ben bunu sizden saklamak istemiyordum. Sadece size nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

Annesi inanamaz bir tavırla “Öz kızım,” dedi. Ayağa kalktı. “Anne.”

Annesi “Burada yemek *yemeyeceğim*,” dedi ve babasına Kantonca hızlı, sert bir şeyler söyledikten sonra dışarı çıktı.

Helen babasına baktı, babası birdenbire hatırladığından çok daha yaşlı ve bitkin gözüküyordu.

“Baba,” dedi.

Babası elini havaya kaldırdı.

Katı bir tavırla “Bize söylemeliydin,” dedi. Sonra ayağa kalktı ve gitti.

Helen gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı ve birkaç dakika bekledi, annesiyle babasının Uber’le gittiğinden emin olana dek. Yemeklerinin paketlenmesi için hesabı ödedi, arabasına bindi ve tepeyi geçip Silver Lake’in tanıdık dolambaçlı sokaklarına ulaşana kadar otoyolda ilerledi.

Zili çaldı, kapı ardına kadar açılana dek zili çalmaya devam etti. Eşofman giymiş Grant belirdi, boynunda kulaklık vardı.

“Pardon, yazıyordum da...” Helen’in yüzüne bakınca durdu. “Bir şey olmuş.”

Helen “Annemle babam...” dedi ve ağlamamaya çalıştı. Grant tek kelime etmeden ona sarıldı ve Helen birdenbire alacakaranlık kuşağındaymış gibi hissetti, annesiyle babası hakkında ağlamak için mezunlar balosu kralının evine gelmişti. Neşesizce, *On yedi yaşındaki hâlim şimdi beni görebilseydi*, diye düşündü.

Sarılmayı bıraktıklarında Helen bir şekilde onun evinin eşliğinden içeri girdiklerini fark etti. Grant kapıyı kapattı, Helen da yüzündeki ıslaklığı ovuşturdu. Ona daha iyi bir açıklama borçluydu.

“Bir e-postada senin ismini gördüler.”

Çenesindeki bir kas seğiren Grant “Bu çok... talihsiz olmuş,” dedi.

“Onlar başka hiçbir şey bilmiyor bile...” Helen, son birkaç aya dair tüm gerçekleri öğrense annesinin nasıl davranacağını düşününce sustu. “Onlar sadece... Öğrenirlerse tam da olacağını düşündüğüm şey oldu. *Tam* düşündüğüm gibiydi.”

Grant tekrar ona doğru uzanıp sırtını rahatlatır şekilde okşadı. “Yanlış bir şey yapmadın. Beni işten ayrılmaya ikna etmeye çalıştın, unuttun mu?”

Helen başını iki yana sallayıp, “Ben bunun onları ne kadar kıracağını bilmeliydim,” dedi. “Ben buna hiç...”

Grant’e baktığında onun kendisini kaşlarını çatmış dikkatle izlediğini fark etti.

Helen “Bunu onlara nasıl yapabildim?” diye sorduğunda, bunu kime sorduğundan emin değildi.

Grant “Onlara hiçbir şey yapmadın,” diye cevap verince, Helen onun anlamadığını fark etti. “Onlar annenle baban. Bir süre kızacaklar, sonra yelkenleri suya indirecekler. Bu...”

Grant durunca Helen ona bir bakış attı. “Lütfen ‘Bu o kadar da kötü değil,’ deme.”

“Bu dünyanın sonu değil diyecektim,” dedi Grant.

GRANT, HELEN’İN TÜM bu bilgileri zihninde evirip çevirdiğini ve bunun onu kaçınılmaz bir sonuca götürdüğünü görebiliyordu.

Onu bundan uzaklaştırmaya çalışarak, “Helen,” dedi. “Bunun olmasını istemediğini biliyorum ama eninde sonunda öğreneceklerdi. Prodüksiyon sırasında olmasa da dizi yayınlandığında. Baştan beri öğreneceklerdi.”

Helen yavaş yavaş başıyla onayladı ve Grant, *Keşke bana baksa*, diye düşündü.

“Belki bu şekilde daha iyidir,” dedi Grant.

Helen o sırada birdenbire ona baktı.

“Artık buna devam edemeyiz,” dedi. “Tabii ki.”

Grant afallayarak, “Tabii ki,” diye tekrarladı.

“Dizide çalışan zaten yeterince kötü, bizi... Bizi sadece şansa öğrenmediler.”

Bizi. Grant *bizim* hakkımızda kim ne bilebilir ki diye düşündü, kendi bile ne bildiğinden emin değildi. Helen’la biz olma hakkını talep ettiğinden beri daha henüz iki kafa karıştırıcı ay geçmişti ve hâlâ çocukluk odasında geçirdikleri o ilk geceden sonra beyninde kalan düğümleri çözüyormuş gibi hissediyordu.

“Katılmıyorum,” dedi Grant, sonradan aklına gelince, “Tabii ki,” diye ekledi.

Helen “Bunun bir yere varamayacağını biliyorduk, bunu zaten baştan söylemiştik,” deyip ayağa kalktığında, Grant onun belki de kapıdan içeri girmeden bile çoktan kararını vermiş olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı. “Bunu kabul etmemin tek sebebi buydu.”

“Tek sebebi değildi,” dedi Grant, sesindeki sert tona engel olamıyordu. “Yeterince etkileyici bulduğun başka sebepler de hatırlıyorum.”

“Neden karşı çıkıyorsun ki?” dedi Helen ve o kadar samimi şekilde şaşırmış gözüküyordu ki Grant’ın midesine bıçak saplanmış gibi oldu.

Grant “Sence ne sikim bir sebebi olabilir?” diye cevap verip bir bardak su almak için mutfağa gitti.

“Eğer bunun sebebi...” (Helen onu mutfağa doğru takip ederken elini önemsemez bir tavırla salladı) “... doğum günü partinde olanlarsa...”

Grant “Sana âşık olduğumu söylemem, evet,” diye mırıldanıp suyundan içti.

“Biliyordun,” diye konuşmaya başladı Helen, sonra gözlerinde hüsrân dolu yaşlar belirdi. Grant onları öpüp geçirmek istiyordu ama bu aptalcaydı çünkü Helen rahatlatılmaktan nefret ediyordu. “*Biliyorsun*, bunun neden imkânsız olduğunu biliyorsun.”

“*İmkânsız* gibi kelimeler kullanıp duruyorsun ama bence bunu yapmak zorunda kalana dek dizide çalıştığımı annenle babana söylemenin de imkânsız olduğunu düşünüyordun,” dedi Grant.

“Evet ama annemle babamın buna verdiği tepki düşünce mi ispatlamıyor mu?” dedi. “Onlara her şeyi söylesem bu... Bu onlar için dünyanın sonu olur.”

Grant dramatik bir edayla, *Peki ya benim için?* diye düşündü ama bunu sesli olarak söylemedi.

Grant nihayet sesini sakın tutmaya çalışarak, “Onlara her şeyi söyleyen tepkilerinin ne olacağını bilmiyorum,” dedi. “Onlar senin annenle baban. Kötü olacağını düşünüyorsan muhtemelen haklısındır. Ama... Biz yetişkiniz, Helen. Birbirimiz dışında kimsenin iznine ihtiyacımız yok.”

“Doğru çünkü tüm sağlıklı ilişkilerde insanlar sadece birbirlerine sahiplerdir.” Helen kısaca güldü.

“Öyle demiyorum.”

“Ben asla...” Bakışlarını Grant’ten uzaklaştırdı, sanki doğru kelimeleri bir şekilde onun dolaplarında bulabilecekmiş gibi. Grant, *İyi şanslar*, diye düşündü, *O dolaplar hiçbir zaman benim işime yaramıyor*. “Ben asla bunun geçici bir şeyden fazlası olmasını istemedim. Eğlenceli ve kolaydı ve belki de biraz tabu olması bunu heyecan verici kıldı...”

“Sakın bunu yapma,” dedi Grant. “Bunu ucuzlaştırma.”

“Demek istediğim, hiçbir zaman burada gelecek görmedim,” dedi. “Bu konuda baştan dürüst oldum. Eğer duyguların değiştiyse bu... talihsiz olmuş ama kendi duygularım hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Grant kasvetle, “Talihsiz,” diye mırıldandı. “İşte ben, Grant Shepard: Talihsiz.”

“Dünyada beraber mutlu olabileceğimiz milyonlarca başka insan var,” dedi Helen usulca.

GRANT BUNUN ÜZERİNE ona sertçe baktı. Helen odadaki tüm havanın çekildiğini hissetti.

“Yalvarmamı mı istiyorsun?” dedi Grant. “Yalvarabilirim. Lütfen, Helen.”

Grant aralarındaki mesafeyi birkaç kısa adımla kapattı ve birdenbire Helen onun kollarındaydı ve Grant onun alnını öpüyordu, sonra da yanağını, boynunu, omzunu... Helen her öpücükle teninde *lütfen, lütfen, lütfen* şekillerinin oluştuğunu hissedebiliyordu, şimdi de Grant dizlerinin üzerine çökmüş onun ellerini öpüyordu ve Helen’in kalbi kırılıyordu.

Grant yumuşak bir sesle “Bir keresinde aramızda hiçbir şeyin olmadığını söylesek bunun daha kolay olacağını söylemiştin,” dedi. “Bunu hâlâ yapabiliriz. Hiçbir zaman...”

Helen neşesizce güldü.

“*Bir şey oldu,*” dedi. “Aramızdaki şey, *hiçbir şeyden* çok uzak.”

Grant’ın çenesindeki bir kas seğirdi.

“Sana âşığım,” dedi.

Helen ellerini ondan uzağa çekti. Yere çöküp bitkin bir hâlde Grant’ın dolaplarına dayandı. “Keşke böyle demesen. Bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor.”

Grant kendi kendine güldü. “Tabii ya.”

Asık suratla ayakkabılarına baktığında Helen uzanıp ona dokunabilmeyi diledi.

Onun yerine Grant’e, “İkimizin de bunu her an bitirebileceğini söylemiştik,” diye hatırlattı. “Bunun... acısız olması gerekiyordu.”

“Acısız gibi gelmiyor,” dedi Grant. “Geliyor mu?”

Sonra Helen’a baktığında Helen’ın nefesi kesilir gibi oldu. Grant’ın ifadesinde delip geçecek kadar savunmasız bir şey vardı ve Helen’ın ona yalan söylemeye içi elvermedi.

“Hayır,” deyip yutkundu. “Gelmiyor.”

“Delirmedim, bunu sen de hissediyorsun, değil mi?” diye sordu. “Aramızdaki şey farklı... Özel. Bu kulağa çok banal geliyor. Özel değil, bu... Bu içimde bir his, sanki... Sanki hep bunu beklemişim gibi. *Seni* beklemişim gibi.”

Helen onaylayarak sessizce başını salladı. En sonunda, “Ben de hissettim,” diye fısıldadı.

Grant yüzünü ekşiterek, “Ne yani, öylece... Bundan vaz mı geçeceğiz?” diye sordu. Grant suyundan içince, Helen kendi de bir bardak istemiş olmayı diledi.

Helen usulca “Mutlu olmak istiyorum. Sağlıklı olmak istiyorum,” dedi. “Bunu seninle yapamam. Bir parçam her zaman bunun geçmişimizdeki çarpık bir şey yüzünden mi olduğunu düşünecek.”

Grant başını iki yana salladı. “Bunun olmasının sebebi bu değil.”

“Belki koşullar farklı olsaydı...” Helen yutkundu. “Belki daha sonra tekrar karşılaşsaydık, ya da birbirimizi baştan hiç tanımıyor olsaydık...”

Grant kısaca güldü. “Şu anda beraber olduğumuz için memnunum,” dedi. “Bu daha önce olmadığı için üzgünüm.”

Helen, “Bence birkaç ay içinde bunu sonlandırdığımıza memnun olacaksın,” dediğinde Grant çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Eğlenceli ve ilginç biriyle tanışacaksın ve o, aşkına bütün bu... Bütün bu ıstırap dolu drama olmadan karşılık verebilecek.”

Grant sadece “İstırap dolu dramın hoşuma gidiyor,” dedi.

Helen buna daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildi ama aynı zamanda bir daha asla Grant’le bu konuşmayı yapmak istemiyordu. O yüzden kaldı. Grant ona baktığında, önceden gözlerinde bir anlığına gördüğü tüm o sıcak, gömülü duygular şimdi oradaydı, sessizce parlıyorlardı.

Grant başını duvara dayadı. “Sence beni sevebilir miydin? Yoksa bu... Baştan beri ümit yok muydu?”

Helen yutkundu. Kalbi her atışında, *Seviyorum, seviyorum, seviyorum* diyormuş gibiydi.

“Beni bilirsin,” dedi usulca. “Hep ümitsizimdir.”

Grant ona bakarak, “Seni seviyorum,” dedi. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Bunu yüksek sesle söylemek hoş. Bu koşullar altında bile.”

Helen yanaklarındaki ıslaklığı sildiğinde ağladığını fark etti. Grant bir anda yanında bitti, onu kollarının arasına aldı, saçlarını okşadı ve rahatlatıcı bir edayla, “Sorun değil, karşılık vermene gerek yok, sorun değil, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” diye fısıldıyordu.

Ağzından çıkan kelimeleri durdurmak için onu öptü ama Grant öpücüğüne karşılık verirken Helen dudaklarında, yüzünü saran ellerinde o kelimelerin şeklini hâlâ hissedebiliyordu. Yanağındaki parmak uçlarının sıcaklığından yayılışında, dilinin çaresizce dolaşmasında ve göğsünde ısrarla yankılanan *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum* ritminde duyabiliyordu, ta ki artık bunun ondan mı kendisinden mi geldiğine emin olamayana dek.

Öpüşmeyi ilk Grant sonlandırmaya çalıştı, yavaş yavaş, son bir öpücük için geri döndü, sonra bir öpücük daha, bir tane daha, ta ki neredeyse onun dudaklarına doğru kahkaha atana dek.

“Helen, durmalıyız,” diye mırıldanıp onun burnunu öptü.

Helen “Bu burnumda sonlanamaz,” diye cevaplayınca Grant kısa bir *hah* sesi çıkardı.

Helen onu çenesinden tutup dudaklarına son bir (*gerçekten*) öpücük kondurdu (bu kısa, sert ve dayanılmaz derecede *sıcaktı*), sonra ayağa kalktı.

Grant oturduğu yerden yukarı ona baktı, Helen da durduğu yerden ona.

“Demek gidiyorsun,” dedi Grant.

Helen başıyla onayladı.

Grant korkunç bir Jimmy Stewart aksanıyla, “Sakin geri gelme, duydun mu?” dedi, gözlerinde esprili bir bakış vardı. Sonra bu bakış soldu ve ona umutsuz arzu dolu kasvetli bir ifadeyle baktı. “Ciddiyim.”

Helen tekrar başıyla onaylayıp yutkundu, sonra mutfaktan çıktı.

Grant onu takip etmedi ama Helen paltosuyla çantalarını alırken ayağa kalkıp mutfağın kapısından onu izledi. Helen kapıyı açarken ona baktı, Grant de isteksiz bir vedayla iki parmağını havaya kaldırdı. Helen anında ona bakmamış

olmayı diledi: Grant'in görünüşünü ezberlemek fazla kolaydı, şimdiden orada duruşunun şeklini ve boyun çukuruna ne kadar kolayca sığacağını unutmaya çalışıyordu.

"Hoşça kal," diye o kadar kısık sesle mırıldandı ki Grant'in bunu duyamadığından emindi, sonra kapıdan çıkıp gitti.

Eve dönerken hiçbir müzik dinlemedi ve o kadar çok ağladı ki Sawtelle Caddesi'ndeki bir trafik ışığında görüşü çok bulanıklaştığı için bir an yağmur yağdığını sandı. Ama yağmur yağmıyordu ve duygularını evine tek parça hâlinde dönecek kadar uzun süre kontrol altına alabildi.

Yirmi Sekiz

İşin en trajikomik yanı, ertesi sabah onun bölümünün hazırlığına başlayacak olmalarıydı. Bu yüzden Grant normal bir günmüş gibi yüzünü iyice yıkadı, kıyafet ve ayakkabı giyip tıraş losyonu sürdü, sonra da işe gitti.

Kendini hazırlık direktörüne tanıtmak için prodüksiyon ofisinde durdu, hazırlık direktörünü biraz tanıyordu çünkü kadın birkaç sene önce yaptığı başka bir dizide de çalışmıştı.

Sanki tüm bölüm yönetmenlerinin taşıdığı o arkadaş canlısı dikkat dağınıklığı havasıyla “Harika bir senaryo,” dedi, hepsinin aklında aynı anda milyonlarca şey dönüyordu. “Eğlenceli olacak.”

“Evet,” deyip kendi kendine güldü Grant. “Bu bir aşk mektubuydu. Kitaplara.”

Hazırlık direktörü onun başka bir şey, herhangi başka bir şey söylemesini bekleyince Grant onu çalışmaktan alıkoyduğunu fark etti. Kadının arkasındaki duvarlarda tüm sabit setlerinin dev planları vardı ve Grant onların görüş alanında kayıp bulanıklaşmaya başladığını fark edince panikledi. Gözlerini ovuşturup boğazını temizledi.

“Üçüncü sahnenin başında, şey, sezonun ilerleyen bölümlerine bağlanan bir kısım var. Bunun çok açık olduğundan

emin değilim ama toplantıda konusu açılacaktır,” dedi, bunu daha çok diyecek bir şeyi olsun diye söylemişti.

“Harika.” Hazırlık direktörü başını salladı. “O zaman dikkat ederim.”

Grant aptalca, “Harika,” dedi ve uzaklaştı.

Sabahın geri kalanını Suraya’dan gelen, Owen’ın senaryosundaki Suraya’nın yapmaya vakti olmadığı, o yüzden Grant’in halletmesini rica ettiği revizyonlarla ilgili notları okuyarak geçirdi. Ayrıca Saskia’nın yeni taslağını ve menajerinin ona adapte etmeyi düşünmesi için kitaplar gönderdiği mailleri de okudu çünkü anlaşılan *Ivy Papers*’taki işi, entelektüel mülkiyet üzerinde çalışabildiğini kanıtlamış ve bu bir dünya dolusu yeni kapı açmıştı.

Yönetmenle birlikte ses stüdyolarının ilk turuna gitmedi çünkü Helen’in annesiyle babasının hâlâ orada olup olmadığından emin değildi. Helen’in orada olacağı neredeyse keşindi ve bunun kararını zorlaştırdığını mı kolaylaştırdığını mı bilmiyordu. Pencereden aşağıdaki stüdyo otoparkına her baktığında onu aramamaya çalışıyordu ve orada olmadığı her seferde biraz mahvolduğu için sinirliydi.

Suraya öğle yemeğinde ofisine gelip Grant’in sette kendi bölümüne bakmasına gerek duymadığını, onun yazarlar odasının kapanış haftalarını yönetmesini tercih ettiğini söylediğinde biraz rahatladı.

Kendine kim için çalıştığını hatırlatarak, “Anlaştık, patron,” dedi.

Gün sonunda ses stüdyolarının video görüntülerini açtı çünkü hâlâ çekimdeydiler ve hâlâ içinde kalmış olan aptalca bir umut ışığı ısrar ediyordu; çünkü o belki, sadece belki sahne tekrar düzenlenirken kameranın önünden geçerdі ve böylece Grant onu görürdü.

Tabii ki geçmedi ama Grant yine de prodüksiyonun tanıdık seslerini rahatlatıcı buldu.

Suratı asık sarışın zalim bir kız, daha silik rol arkadaşına “Bunu unutabilirsin, değil mi?” dedi. Öne doğru eğildi ve dalgınlaştı, sonra kameraya bakarken yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Pardon. İşaret yerimi geçtim.”

Zil çaldı ve kamera kesilirken ekran karardı, sonra tekrar döndü; aynı düzen, ikinci çekim. Ekip artık hızlı hareket ediyordu, herkes eve dönmek istiyordu.

“Bunu unutabilirsin,” diye tekrarladı aktris. “Değil mi?”

Grant bu repliği hiçbir zaman sevmemişti. Suraya’nın bir sahnenin alt metnini diyaloga yazmaya meyilli olduğunu düşünüyordu, bu on yıl boyunca televizyondaki adli drama dizilerinin televizyona en uygun olanları üzerinde çalışmaktan kalmış bir alışkanlıktı. Bir noktayı vurguluyor, sonra tekrar vurguluyor, sonra garantiye almak için *bir kere daha* vurguluyordu; gerçi Grant bunun bazen bölüm sonu kapanış monolog montajları ve iyi müzik seçimleriyle eşleştiğinde dramatik etki için işe yaradığını kabul ediyordu.

“Pardon, replik sırası bende mi? Onun daha fazla repliği var sandım...” Diğer aktris omzunun üzerinden kameraya baktığında, Grant, Suraya’nın muhtemelen finali onu öldürebilecekleri şekilde tekrar yazma yolları düşündüğünden emindi.

Sarışın aktris kendisiyle alay ederek gözlerini devirip, “Evet, var. Sadece dramatik olsun diye biraz durmuştum,” dedi. “Baştan alabiliriz.”

Kamera dışında kalan bir ses, “Hazır olduğunuzda,” dediğinde Grant bunun yönetmen olduğunu anladı ama yine de başka birini duyabilirse diye daha dikkatli dinledi.

Bunu unutabilirsin, değil mi?

HELEN'İN ANNESİ İKİNCİ gün sete gelmedi ama babası geldi.

Sessizce destek oluyordu ve bu keşmekeşteki ikinci turunda onu karşılayan ekip üyelerine başıyla selam verdi. Babası artık atölye hizmetleri departmanındakilerle senli benliydi ve şimdiye kadarki en uzun çekim günlerinde on üçüncü saatlerine girerlerken Helen'a bir fincan çay getirdi.

"Teşekkürler baba," diye mırıldandı Helen, bunu içtenlikle söylemişti.

Babası başını sallayıp siyah katlanır bir sandalyeye geri oturdu, otururken dizlerinden ses gelmişti.

Dün geceki akşam yemeğinden bahsetmemişlerdi ama babası günün son çekiminin hazırlıkları arasında annesinin yarın geleceğini söyledi.

"Bu güzel," dedi Helen ve gülümsemeyi başardı.

Bugün prodüksiyondan Grant Shepard ismini taşıyan en az iki e-posta daha gelmişti: Helen onun yarın öğle yemeğindeki okumada ve sonraki toplantıda olacağını biliyordu ve neredeyse bunu sabırsızlıkla beklediği kadar bundan korkuyordu da.

Belki de ondan sonsuza dek vazgeçmeden önce onu yer yer görebilirse buna dayanabileceğini düşündü. Aynı odada bile olmayacaklardı; prodüksiyon yarın lokasyonda çekim yapacaktı, o yüzden herkes şehrin dört bir yanındaki karavanlardan ve ofislerden Zoom'la katılacaktı. Grant'in ofisinde mi olacağını yoksa evden mi çalışacağını merak etti. Kamerasının açık olup olmayacağını merak etti.

Bir parçası hayatının bu kadar dramatik olduğuna inanmıyordu; çektikleri pembe dizimsi ergen drama dizisindeki sahnelerden bile daha dramatik geliyordu. Ya da belki sadece *şu anda* öyle geliyordu ve bir gün bu zamana mesafeli bir sıcaklıkla bakabilmeyi başaracaktı. Belki de *onu özlemenin* bu keskin hissinin bile değerini bilmeye başlardı çünkü bu özlem

şu anki hayatının her anını daha fark edilir hâle getiriyordu; hatta belki bu his bir şekilde sanatına sızdığı için minnet duyardı.

Bunca üzüntü ve dramdan sonra, sanatı da kötü olursa çok yazık olurdu.

Bu yüzden işine konsantre oldu. Bir cümlelerin aktörlere yardımcı olacak şekilde değiştirilebileceğini düşündüğünde Suraya'yı dürttü, kostüm tasarımcısına rasgele mikro *influencerların* referanslarını gönderdi, prodüksiyon tasarımcısına sadece bir kere kullanılacak tek bir lokasyon için bir Pinterest sayfası hazırladı.

Çekimi tamamladıklarında ışık teknisyeni Jeff ona “Fazla sıkı çalışma,” diye seslendi, Helen artık bunun onun her gün insanlara veda ediş şekli olduğunu biliyordu. “Sana yarın da ihtiyacımız var.”

“Yarın görüşürüz,” dedi Helen ve eşyalarını toplarken Jeff’e küçük bir selam çaktı.

Babası ses stüdyolarının dev kapılarından çıkarlarken, “İyi bir gündü,” dedi. Sahte akşamüstü ışığından çıkıp zifiri karanlığa girmek hep sarsıcı oluyordu. “Çok iş hallettin.”

Helen, babasının bunu söyleyiş şekline güldü, sanki bu sadece onun başarısıymış gibi konuşmuştu.

“Evet, eh,” dedi. “Çok profesyonel kişilerle çalışıyorum.”

“Herkes çok sıkı çalışıyor,” diye hemfikir oldu babası. “Annen bunu duyduğuna memnun olacak.”

Helen buna hafif bir “Ha,” sesi çıkardı. Annesiyle babasının evliliklerinde ne tür özel konuşmalar yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Onları asla öpüşürken, flört ederken hatta *seni seviyorum* derken görmemişti.

Bunca zaman ve bunca acıdan sonra hâlâ beraber olduklarına göre birbirlerine karşı kendisinin anlamadığı türden bir sevgi duyduklarını tahmin ediyordu. Ama kendisi için böyle

bir sevgi istemiyordu, sonra bunu düşünmeyi kesti çünkü ne tür bir sevgiyi istediğini düşünmeye dayanamıyordu.

Babasını onu otele geri götürecek şık siyah servise bıraktı, babası da ona tek koluyla sertçe sarıldı. Bu muhtemelen hayatında onu üçüncü kucaklayışıydı: Helen üniversite mezuniyetinde bir kucaklama hatırlıyordu, bir de kitap etkinliklerinden birinde bir fotoğrafçının rahatsızca yönlendirdiği başka bir tane. Onlar kucaklaşan tipler değillerdi. Ama gülümseyip beceriksizce babasının sırtını sıvazladı (onları izleyen biri, babasının onun sevdiği eski bir profesörü olduğunu düşünürdü, belki de babasıyla olan ilişkisini en iyi bu anlatıyordu), sonra o servisle giderken arkasından el salladı.

Arabasına yürürken bir an onu evde bekleyen yemek seçeneklerini düşündü: Dün kalan tüm sushiyi aptal gibi Grant'ın evinde bırakmıştı ve sıfırdan bir şey pişirecek enerjisi yoktu.

Kendi arabasının karşısında, ona ayrılmış park yerinde Grant'ın tanıdık üstü açık gri arabasını görmeye hazır değildi: O hâlâ *buradaydı*. Yazarlar odasının bulunduğu binaya baktı ve onu neyin bu kadar geç saate kadar tuttuğunu merak etti. Belki Suraya'yla bir son dakika toplantısı ya da masa okumasından önce yapılması gereken revizyonlar vardı. Burada masada karşılıklı flört ederek ya da Grant'ın çalışırken Helen'in dikkatini dağıtmaya çalıştığı oyunu oynayarak geç saate kadar kaldıkları onca geceyi düşünmemeye çalıştı.

Hain bir parçası ayaklarını çekiştirdi ve Helen binaya doğru yarım bir adım attı.

Ama sonra geri kalanı (*irade gücü*) sadakatsiz uzuvlarının kontrolünü geri kazandı ve Helen arabaya binip otoparktan çıktı.

Santa Monica'ya gidiş yolu, kendini çeşitli arabaya yemek servisi opsiyonlarına ikna edip vazgeçirecek kadar uzundu; nihayet buzdolabındaki arta kalan tavuklu salatayla yetinmesi

gerektiğine karar verdi, muhtemelen orada bir yerde bir protein içeceği de vardı.

Hâlâ sola dönüp yakındaki McDonalds'a gitme fikrini tartıyordu ki *(bu üzüntünün yanında bir de kızarmış patates almak istiyorum, lütfen)* bir anlığına aklına eğlence trenlerini getiren bir *güm* sesi yankılandı ve çevresi fırıl fırıl ondan uzaklaşırken yavaş çekim bir gerçeküstülük belirdi; sonra dünyası bir kere, iki kere ters döndü ve korkunç, metalik bir gıcırtı duyuldu, ardından her şey çarpışarak paramparça bir karanlığa ve ezilen camlara dönüştü.

Yirmi Dokuz

Helen, bir kalp monitörünün kısık sesle bipleyişine ve Suraya'nın çatık kaşlarla ona bakışına uyandı.

“Güzel,” dedi Suraya. “Uyandın.”

Helen etrafına bakındığında temiz ve çok pembe bir hastane odasında olduğunu gördü ve neredeyse bedenindeki her kemiğin hafif ağrısı ona bunun sebebini hatırlattı. Sarı bir hasta önlüğü giyyordu, hava limonlu temizlik malzemeleri gibi kokuyordu ve renginin odanın pastel renklerine tuhaf şekilde uyduğunu hissediyordu, sanki buraya aitmiş gibi.

Suraya'ya doğru düzgün bir cevap veremeden içeri bir doktor (çok güzeldi ve Helen hayal meyal onun hiç oyunculuğu düşünüp düşünmediğini merak etti) girdi. Doktor hızla Helen Zhang'ın kırıklarının listesini saydı: kırık bir kol, kırık bir köprücük kemiği ve ucu ucuna daha ciddi ve belki de ölümcül olabilecek bir şey olmaktan kurtardığı kırık bir kaburga.

“Bir de sarsılma travması,” diye ekledi. “Bu oldukça sık görülür. Uyuyabilmeniz için size çok miktarda ağrı kesici ve sakinleştirici verdik. Ebeveynleriniz dışarıda, sizi görmek istiyorlar.”

“Hayır,” dedi Helen ve ne zamandır baygınsa ondan beri ilk defa konuştuğunu fark etti. Sesi kullanılmamaktan çatallı çıkıyordu. “Hayır, henüz değil.”

Annesinin dudaklarının büzülmüş *endişesinin* düşüncesi şu anda katlanabileceğinden fazlasıydı ve huzurunu biraz daha korumakla ilgili azıcık bile kötü hissetmiyordu.

“Nasıl isterseniz,” dedi doktor ve bakıma ihtiyaç duyan başka yaralı, pastel bir hastaya bakmak üzere gitti.

Helen’ı Suraya’yla yalnız başına bırakmıştı.

Helen hiç düşünmeden “Özür dilerim,” dedi.

Suraya elini önemsemez bir tavırla salladı. “Ne için özür diliyorsun ki? O kamyonun birdenbire kırmızı ışıktan geçmesi senin suçun değildi.”

Helen birdenbire ağlamak istedi, sebebinden emin değildi. Onun yerine Suraya’ya özür dilercesine gülümsedi. Bu beklenmedik şekilde canını acıtınca yüzünde bandajlı kesikler olduğunu fark etti. “Şu anda burada olman gerekmemeliydi. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

“Eh ama şu anda buradayım. Toplantılar her zaman daha azı için bile ertelenir,” dedi. “Ama neden acil durumda iletişime geçilecek kişinin benim?”

“Ah.” Helen yakıcı bir utançla kızardı.

Tabii ya. Suraya sadece arkadaşça bir endişeden ötürü gelmemişti, biri Helen’in kayıtlarına bakıp onu *aradığı* için gelmişti. Bundan dolayı duyduğu utancın acısı, kaburga kırığından daha fazla canını yakıyordu.

“O formları doldururken Los Angeles’ta kimseyi doğru düzgün tanıımıyordum,” dedi. “Sana sormalıydım. Özür dilerim.”

Suraya biraz eğlenerek, “Sorun değil,” dedi. “Biraz tuhaf ve bunu bir sonraki işinde yapmanı tavsiye etmem ama bence artık bu şehirde daha fazla arkadaşın var. Nicole ve Saskia dışardalar. Saskia’nın ağlamaktan gözleri çıktı, zavalıcık.”

“Ah,” dedi Helen ve duyduğu sıcak his onu şaşırttı. Onu bekleyen arkadaşları vardı.

Suraya “Tabii ki Grant de burada,” dediğinde Helen bu kısa cümlenin her kelimesini çözmeye çalıştı.

“Tabii ki,” dedi boş boş.

Suraya ona yarım ağız gülümsedi. “Seni severim Helen ve bunu kaldırabilecek kadar güçlü gözüküyorsun, bu yüzden sana biraz tavsiye verebilir miyim?”

Helen başını salladı.

“Kariyerimin başlangıcında birinin bana söylediği iki şey vardı. Birincisi: Kendini toparla.” Suraya başını yana eğdi. “Değerli enerjini o sırada ne kadar romantik gelirse gelsin, ıstıraplı kişisel hayatına harcıyorsan önceliklendirmen gereken şeyleri önceliklendiremezsin.”

Helen öksürdü ve yine bir sıcak utanç dalgası hissetti. *Beni böyle mi görüyorsun?*

“İkincisi, anne ya da baba sorunlarıyla ilgili bir psikologla konuş. Çünkü altında çalıştığın herkesle ilgili hatırlaman gereken en önemli şey: Ben senin annen ya da baban değilim. O günü perişan hâle getirirsen günün sonunda seni yine de sevmeyeceğim çünkü bunun için zaten kendi çocuklarım var.”

Suraya’nın bakışları telefonuna kaydı ve sonradan aklına gelince ekledi, “Çocuklarım beni perişan ettiğinden değil. Sadece... Çocuk yaptıktan sonra hiçbir zaman onları düşünmeyi ve onlar için endişelenmeyi kesemiyorsun. Kalbinin göğsünün dışında yaşadığıyla ilgili onca berbat klişe gibi işte.”

“Tamam,” dedi Helen usulca. “Terapistimle anne sorunlarımı konuşurum.”

Suraya gülümsedi. Düşünceli bir edayla, “Her zaman anne sorunlarının baba sorunlarından daha güçlü olduğunu düşünmüşümdür,” dedi. “Kesinlikle daha motive edici. Ama bunu ikinci sezon tartışmalarına saklayabiliriz. Önce içeri kimi yollamamı istersin?”

Helen düşündü ve korkaklığı seçti. “Mahzuru yoksa, Nicole ve Saskia.”

“Haber veririm.” Suraya başını salladı. “Sete gidiyorum. Sanırım şimdi ilk sahneyi çekiyorlar. İstersen prodüksiyon görüntülerini iPad’inden izleyebilirsin. Annen senin için evden getirdi.”

“Teşekkürler,” dedi Helen.

Suraya rahatlatıcı bir canlılıkla “İyileş,” diye emretti ve odadan çıktı.

GRANT, NICOLE VE SASKIA’nın koridorda ilerleyişini izledi ve Suraya ona kısaca başını salladıktan sonra yanına geldi.

Monoton bir sesle “O zaman bugün izinlisin,” dedi.

“Evet,” dedi Grant, sesi kendi kulaklarına yabancı gelen kısık bir hırıltı hâlinde çıkmıştı. “Ben, şey... Revizyonları dün gece göndermişim, bana masa okumasından sonra stüdyo notlarını gönderirsen...”

Suraya “Grant,” deyip başını kaldırdı. Ona boğazındaki düğümü acıtan merhamet dolu bir ifadeyle baktı. “Endişelenme. Ben hallederim.”

“Teşekkürler,” dedi Grant. “Bir şeye... ihtiyacın olursa söyle.”

Suraya “Söylerim,” dedi ve Grant’in rahatlatıcı olmaya çalıştığını varsaydığı bir şekilde uzanıp koluna dokundu.

Grant “O nasıl?” diye sorduğunda ağzının kurumuş olduğunu fark etti.

“Uyandı,” dedi Suraya. “Yaralı ve çok miktarda ağrı kesici kullanıyor ama... Sanırım iyi olacak.”

Grant boğuk bir sesle, “İyi,” dedi. “Bu iyi.”

“Öyle,” dedi Suraya. “Sen nasılsın?”

Grant güldü ama bu kahkaha kısa, neşesiz bir hava akımıyla çıktı.

“İyiyim,” dedi. “Bana dün gece kamyon çarpmadı.”

Suraya’nın bakışları onu baştan aşağı taradı.

Nihayet “Olabilir ama berbat görünüyorsun,” dedi. “Kendine iyi bak. Yarın sana tek parça hâlinde ihtiyacım var.”

“Teşekkürler,” dedi Grant. “Denerim.”

Suraya başını salladı, Helen’in annesiyle babasına doğru baktı (odanın Grant’in bakmadığı uzak köşesindeydiler çünkü o bunun ikinci karşılaşmaları olmasını kaldırabileceğinden emin değildi) ve sonra lobide asansöre doğru ilerledi.

NICOLE VE SASKIA çiçeklerle (Saskia), açık saçık dergilerle (Nicole) ve gözyaşlarıyla (yine Saskia) zıplaya zıplaya odaya girdiler.

Nicole ağlayan kızın omzuna kolunu atıp, “Aman tanrım, ne drama yarattın,” dedi. “O iyi, bak, iyi.”

Helen gülümseyip el salladı, sonra yüzünü ekşitti çünkü bu aşırı *canını yakmıştı*.

Saskia ağlayarak, “Sadece ya ölürsen ve yazarlar odandaki son gününde sana o kadar kötü davrandığım için senden asla özür dileyemezsem diye düşünüp durdum,” dedi.

Helen şaşkınlıkla Nicole’a baktı. Nicole dudaklarını “Hiçbir fikrim yok” der gibi oynatıp gözlerini devirdi.

“Ah, dert etme,” dedi Helen. “Ben... Ben o zamandan beri bunu düşünmedim. Gerçekten.”

Saskia “Çok naziksin,” dedi, Helen bunu her denediğinde kaburgalarındaki çatlağı hissediyor olmasaydı gülerdi.

Nicole ustaca konuyu değiştirerek, “Grant berbat görünüyor,” dedi. “Merak ediyorsan.”

Salak, ahmak kalbinin hâlâ onun ismini duyunca heyecanla titremesi inanılmazdı. Sanki lisede birine tutulmuş gibi. Bunu bipleyen kalp monitöründe diğer herkesin de duyabilmesi

zalim ve olağandışı geliyordu. Nicole monitöre baktı ama akıllı davranıp hiçbir şey söylemedi.

Helen ellerine doğru “Hâlâ burada olmasına şaşırdım,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?” Nicole şüpheli bir ses çıkardı. “Sana âşık olduğumu söylemiştim.”

Saskia gerginlikle kıkırdadı. “Gerçekten çok... üzgün gibiydi,” dedi. “Bizi aradığında.”

“Sizi mi aradı?” Helen bir kaşını havaya kaldırdı.

“Evet, onu görmek istemeyebileceğini düşündü,” dedi Nicole. “Çılgınca, değil mi?”

Helen bitkince “Hah,” dedi. Sonra aklına bir şey geldi. “Bunca zamandır dışarıda annem ve babamla mı beraber?”

Nicole başını salladı. “Eğer endişelendiğin konu buysa konuşuyor falan değil. Bekleme odasında kesinlikle Sharklar ve Jetler* tarzı bir şey dönüyor, kimse diğerinin tarafına geçmiyor.”

“Ah.” Helen başını salladı. “Bu muhtemelen iyi.”

Nicole düşünceli bir edayla, “Gerçi tampon bölge olarak biz yokken şimdi neler olduğunu kim bilebilir,” dedi. Helen’in yüz ifadesine güldü. “Merak etme! Eminim herkes en çok *seni* merak ediyordur.”

Helen bitkince “Tabii,” dedi. “Beni.”

GRANT ÖNÜNDEKİ ZEMİNE kaşlarını çatarak bakıp, dönmeyi bırakmasını diledi.

Bunun yerine bir bardak belirdi ve başını kaldırıp baktığında, Helen’in babası olduğunu bildiği yaşlıca bir adamın ona kâğıt bir bardakta çay uzattığını gördü.

Helen’in babası “Bir şeyler içmelisin,” dedi.

* *Batı Yakası Hikâyesi* müzikalindeki birbirleriyle çatışan, farklı kültürlerden iki genç sokak çetesi. -ç.n.

Grant boğuk bir sesle “Teşekkürler,” diye cevap verip çayı aldı. Limonlu zencefil çayıydı ve içini ısıttı. Helen’in annesiyle babasının bir süredir oturduğu sandalyelere baktığında annesinin orada olmadığını fark etti, muhtemelen tuvalete gitmişti.

Helen’in babası ağzını ciddi bir çizgi hâlinde büzerek, “Çok uzun süredir buradasın,” dedi.

“Siz de çok uzun süredir buradasınız,” dedi Grant.

Helen’in babası sadece “Biz onun ebeveynleriyiz,” dedi.

“Evet.” Grant başını salladı, sonra yine yere baktı.

Aralarında dile getirilmemiş bir soru vardı (*Biz onun ebeveynleriyiz. Sen onun neyi oluyorsun?*) ve Grant bunu cevaplayamıyordu, ne Helen’in babasına ne Helen’a ne de kendine karşı. Helen’in hiçbir şeyi olmaya hakkı yoktu ama aynı zamanda şu anda başka herhangi bir yerde başka herhangi birine faydalı olabileceğini düşünmüyordu. Suraya’nın onu kısa ve öz bir şekilde işten azat etmesine gülmek istiyordu ve daha da değersiz hissetti.

Kendini topla, Shepard.

Grant, Helen’in babasına söyleyip her şeyi düzeltebileceği bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalıştı ve adamın ismini bile bilmediğini fark etti. Helen gerçekten asla tanışmalarını istememişti. İsteklerine saygı duymak mı daha iyi olurdu yoksa çaresizce bir şeyi denemek mi?

Helen’in babası, Grant’e inceleyen bir bakış attı, ağır ağır içini çekti, sonra odanın karşısındaki sandalyesine döndü. Belki de aynı şeyi düşünüyordu: *Önce Helen’la konuşmalıydı.*

Grant geçtiğimiz saatte onu gördüğünde Helen’a ne diyeceğini yüzüncü kez düşündü, tabii eğer onu görürse.

Hiçbir zaman yazar tıkanıklığına pek inanmamıştı, babası bir keresinde bu fikre gülmüş, “Eh, araba tamircilerinde

tamirci tıkanıklığı olamıyor, değil mi?” gibi bir şey demişti. Sonrasında Grant, kendi işine de aynı ciddi, romantik olmayan havayla yaklaşmaya karar vermişti.

Olay şu ki tamircilerin bazen tıkanmış hissetmediğinden o kadar da emin değildi. Grant, araba bakımı sanatında zarif çözümler bulmak için gereken yaratıcı düşünce miktarına saygı duyacak kadar kendi arabasını tamir etmeye çalışmış ve bunda başarısız olmuştu.

Ama kelimeler onu asla yarı yolda bırakmamıştı, en azından diyaloglar. Düz yazı daha zordu; düşüncelerini değil bir romana, doğru düzgün bir paragrafa dönüştürecek kadar bile uzun süreliğine aklında tutamıyordu.

Şimdi Helen’in sesini hayal etmeye çalıştı ama beyni inatla varsayımlara çıkan tüm yollardan kaçınmaya devam ediyordu.

Ruhu, *Bunu bir kereden fazla deneyimlemeyelim*, diyor gibiydi. *Bu senin kendi iyiliğin için.*

NICOLE VE SASKIA, hemşireleri sinirlendirecek kadar uzun süre kaldılar, ardından baştan beri Helen’in puding ve meyve bardağından oluşan hastane brunch’ından sonra gitmeyi planlamış gibi yaptılar.

Nicole “Hızlı iyileş, bebek,” deyip Helen’in başının üzerini öptü. “Şimdi içeri kimi yollayalım? Üzgün, ateşli adamı mı yoksa üzgün, endişeli ebeveynleri mi?”

Saskia “Annen gerçekten çok endişeli,” dedi. “Yani, bu sorun değil, sadece, anlarsın ya, çok fazla... ‘Yavrumu görmeme izin vermiyorlar,’ tarzı şeyler söyledi.”

Helen hafifçe ofladı. “Evet, eminim.”

Nicole elinde ceketiyile kapı pervazına yaslandı. “Ben oyumu düşüncelere dalmış ateşli olana veriyorum. Zaten yaralısın, biraz eğlenceyi hak ediyorsun.”

“Eğlence,” diye tekrarladı Helen. “Tabii.”

Nicole omzunu silkip sesini alçalttı. “Helen. Helen. Seni seviyorum. Helen, hımmm...” Gülümsedi. “Anlamadıysan bu Grant taklidimdi.”

Helen samimiyetle gülünce yüzünü ekşitti.

“Beni ikna ettin,” deyip Nicole’un bir an gerçekten endişeli gözükmemesine sebep olacak şekilde öksürdü. “Düşüncele-re dalmış, ateşli olanı gönderin.”

Dışarı sızdıklarında Helen dehşete düşerek başta onlardan bir ayna ödünç almalarını istemesi gerektiğini fark etti.

Kısa bir süre, hastane yatağının krom başlığındaki çarpık yansımasını kullanarak saçlarını düzeltmeye çalıştı, sonra tam da tanıdık adımların yaklaştığını duyacak zamanda pes etti.

Helen nefes alıp, “Eh,” dedi ve o artık *buradaydı*. “Berbat görünüyorsun. Ne oldu sana böyle?”

Grant bunun üzerine kapı pervazına dayanarak güldü. (Bu sesi özlemişti, en son ne zaman duymuştu?) Tişörtü buruşuk ve darmadağındı; günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve Helen, onun kapının en yakınındaki, yatağından çok uzaktaki sandalyeye çökmek için tuhaf bir şekilde doğruluşundan boyununun tutulduğunu anlayabiliyordu.

“Sen daha beter gözüküyorsun,” dedi. “Âdeta kamyon çarpmış gibi.”

“Hah,” dedi Helen. “Komik.”

“Aşırı,” diye hemfikir oldu Grant.

“Neden geldin?” diye sordu Helen.

Grant “Bu bariz değil mi?” deyip ona hep yaptığı şekilde baktı.

Helen usulca “Şu anda bu oyunu oynayacak enerjim yok,” dedi. “Yaklaşır mısın?”

Grant doğrulup onun en yakınındaki sandalyeye şaşırtacak kadar az adımda ulaştı. Helen dönüp ona baktı, o artık dokunabileceği kadar yakındı ama henüz tam olarak kendisine değmiyordu. Beceriksizce uzanınca Grant onun sol elini iki elinin arasına aldı, sonra başparmağını öpmek için kafasını eğdi. Bu Helen'in kalbinin acıyla sızlamasına sebep oldu ama en azından kalp monitörü bunu algılamamış gibiydi.

Grant onun bileğini öptü, sonra avucunu, sonra her bir parmağını. Helen buna hafifçe gülümsedi.

Grant, "Yıllığı eline alıp koltuğumda oturduğun o zamanı mı düşünüyorsun?" diye mırıldanıp Helen'in sol serçe parmağının ucunu uzun uzun öptü.

"Hayır," dedi Helen. "Seni özlediğimi düşünüyordum."

Grant hafifçe burnundan soludu.

Boğuk bir sesle "Böyle şeyleri yüksek sesle söylemeyi bırakmalısın," dedi. "Beni mahvediyor."

Helen elini kaldırıp onun kirli sakallı yanağına bastırdı, Grant de elini onunkinin üzerine koyup onu yakınına çekti.

Helen "Grant," diye konuşmaya başlayınca o başını iki yana salladı.

Grant usulca "Belki de bu kadar fazla konuşmamalıyız, mükemmel kadın," dedi. "Seni öpebilir miyim?"

Helen evet dememesi gerektiğini biliyordu ama bunun belki de çok korkunç bir fikir olmadığını düşünecek kadar fazla ağır kesici kullanıyordu.

"Zaten muhtemelen bana bir öpücük borçlusun," diye mırıldandı ve Grant'in dudaklarındaki kahkahasını hissetti. Bu yavaş bir öpüşmeye dönüşürken titrek bir şekilde iç çekti, bu son öpüşmelerinden beri aldığı ilk gerçek nefes gibi gelmişti. Grant'in dudakları onunkilerin üzerinde kaldı (sıcak, tatlı,

özlem dolu) ta ki bitene ve sandalyesine geri dönüp onu izleyene dek.

Helen'in göğsündeki yakıcı acı ona güvende ve seviliyor hissetmenin, Grant Shepard'ın dikkatli bakışları altında iyileşmenin böyle olacağını söylüyordu.

Grant güldü.

"Beni sinirlendirecek bir şey söylemek üzeresin," dedi.

O çok sinir bozucuydu.

Helen "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor," diye konuşmaya başlayınca Grant elini, *İşte*, der gibi uzattı. "Beni ciddiye al."

"Kalp krizi kadar ciddiye alıyorum," dedi Grant, sesi Helen'in hatırladığından hırıltılı çıkıyordu. "Tatlı, pastel bir kalp krizi."

Helen bunu duymazdan geldi.

"Burada olduğuna memnunum. Aksini iddia etmek yalan olur," diye başladı.

Grant soğuk soğuk "Aynı sayfada olduğumuza sevindim," dedi.

"Keşke böyle yapmasan," dedi Helen.

"Gerçeği söylemesem mi?"

"Sözümü bölmesen," dedi Helen.

Grant "Pardon, tatlım," diye mırıldanınca Helen gözlerini devirdi.

"Dışarıda annem ve babam var."

"Evet, öyle," dedi Grant.

"Annem muhtemelen onu beni görmesi için içeri almadığımdan hastane görevlilerine karşı hafif sinir krizleri geçiriyordur."

"Birkaç sinir krizi geçirdi," diye kabul etti Grant. "Bence çok ufak, son derecede makul sinir krizleriydi. Sen hüsrana verecek kadar... anlaşılmaz olabiliyorsun. İstediginde."

"Pardon," dedi Helen sinirle.

Grant kısık sesle “Sorun değil,” dedi. “Alıştım.”

Helen şiddetli acıya rağmen zorlayıp, “Onlarla dışarıda olmak nasıldı?” diye sordu. “Benim hasta kabul formlarım konusunda bağ kurdunuz mu, artık en iyi arkadaş mısınız, annem seni Noel yemeğine davet etti mi?”

Grant’in çenesi gerildi. “Hayır.”

“Annem senin varlığını kabul etti mi?”

Grant kısaca nefes verdi. “Hayır.”

Helen asık suratla yastığına çöktü. “Hiçbir şey değişmedi, Grant. Ben araba kazası geçirdim. İnsanlar sürekli araba kazası geçirip kemiklerini kırarlar. Bunu biliyorsun.”

Grant kuru bir hırıltı hâlinde çıkan bir sesle “Ama sen bilmiyorsun,” dedi. “Dün gece Suraya’dan o telefonu almak nasıl hissettirdi biliyor musun? Bu arada acil durumda iletişim kurulacak kişi olarak patronunu seçtiğin için tebrikler, bu hiç zavallıca değil Helen.”

Öpüşmeleri bittiğinden beri içinde köpüren sessiz öfke artık neredeyse yüzeye çıkmıştı, Helen bunu görebiliyordu. *Güzel*. Kızgın bir Grant’le, tatlı bir Grant’le olduğundan daha iyi baş edebilirdi.

“Los Angeles’ta kimseyi tanıımıyordum,” dedi.

“*Beni* tanıyordun,” dedi tıslar gibi. “O evrakı üçüncü haftada doldurduk, hatırlıyorum, oradaydım. Kamp gezisinden hemen önceydi.”

“O zamanlar arkadaş değildik,” diye cevapladı Helen.

“Şu anda da arkadaş değiliz!”

Helen hızla nefesini verdi. “Mantıksız davranıyorsun. Aptal çalışan formlarını ne zaman doldurduğumuz kimin umurunda?”

Grant “Bilmiyorum,” deyip hüsrarla elini saçlarına götürdü. “Ben... Ben senin yanındayken doğru düzgün düşünemiyorum.”

“Belki de başka birini *yazmalıydım*. Saskia ya da Nicole muhtemelen ilk olarak seni aramazlardı.”

Grant bunun üzerine ona dik dik baktı. “Suraya beni aradı çünkü öğrenmek isteyeceğimi biliyordu. Böyle söyledi. Neredeyse telefonu açmayacaktım çünkü otuz altı kahrolası saatir uyumuyordum çünkü son konuşmamızı kafamda tekrar tekrar oynatıp sonucu değiştirebilecek bir şey, herhangi bir şey söyleyebilir miydim diye anlamaya çalışıyordum. Neyse ki telefonu *açtım*, Helen. *Ölseydin* ve ben uyuyor olsaydım, bu beni nasıl etkilerdi biliyor musun?”

Helen ona isyankâr bir şekilde baktı. “O kadar uzun süredir uyumamışken araba kullanmamalısın.”

“Lanet bir Uber’e bindim.” Helen’a tiksiniş bir bakış attı, sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibiydi. “Buraya gelirken ne fark ettim, biliyor musun? Benim birkaç ay içinde minnettar olacağımla, başka birini bulmamla ve mutlu ve sağlıklı olmamla ilgili onca laf... Hepsi *saçmalık*.”

Grant’ın gözlerindeki çaresiz bakış yüzünden Helen’ın nefesi kesildi. Birdenbire aklına bir anısı geldi: onca yıl önce, Michelle’in cenazesinin yapıldığı o kilisede onunla göz göze gelişi. Bu, zaman ve uzayı aşır onca kim olduklarını ve neden bunca zamandır birbirlerini bıraktıklarını hatırlatıyor gibiydi.

“Beni kirli küçük sırrın olarak saklayıp başka erkeklerin tadını taşıyarak gelsen bile yine de her lanet seferde seni tekrar kabul ederdim,” dedi, çenesinde bir kas sertçe seğiriyordu. “Başka birinin tamamına sahip olmaktansa senin *küçücük* bir parçana sahip olmayı tercih ederim.”

Helen yutkundu. “Senin için bunu istemem. İkimiz içinde. Bu... Bu sağlıklı değil.”

Grant “Sağlıklı olmak *istemiyorum*,” dedi, göğsü biraz önce maraton kosmuş gibi yükselip alçalıyordu. “Sadece seni

Helen ona baktı, kendisinin de onu sevdiğini söylerse, ikisi için de asla hiçbir umut olmayacağını biliyordu. Sürekli buraya geri dönüp her seferinde birbirlerinin daha azına tutunacaklardı, ta ki ellerinde sadece eski kalp kırıklıkları ve kaçırılmış fırsatlara dair bir ömürlük pişmanlık ve kırgınlık kalana dek.

Helen kısık sesle “Artık gitmeni istiyorum,” dedi.

Grant usulca “Ne oldu, fazla mı dürüst geldi?” diye mırıldandı.

“Lütfen,” dedi Helen.

“Sen korkağın tekisin, Helen.”

Helen artık ağladığını fark etti, Grant de bunu gördü. Onu rahatlatmaya çalışmadı (*Helen rahatlatılmaktan nefret ediyordu*) ama gitmedi de. Ona baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kısaca “Gönderiliyor muyum?” diye sordu.

Helen “Evet,” deyip yüzünü sildi. “Gitsen iyi olur.”

Grant kısık ve kasvetli bir sesle “Peki, gidiyorum,” dedi. “Güzel bir hayat dilerim, mükemmel kadın.”

Helen “Grant,” deyince o, eşikte durdu. Dönüp onu mahvolmuş gözlerle izledi. Helen onu şimdiden aşırı özliyordu. “Umarım yanılıyorsundur. Umarım... Bir gün bunu atlatabilirsin.”

Grant ona uzun bir an boyunca baktı, sanki Helen’ı ezberliyormuş gibiydi.

Grant nihayet ciddiyetle “Sen ikimiz için de bunları ummaya devam edebilirsin. Ben etmeyeceğim,” dedi ve gitti.

HELEN BİR HEMŞİREDEN onu tuvalete götürmesini istedi ve bu zamanı kendine çeki düzen vermek için kullandı. Yüzündeki yaşları sildi ve kendine daha sonra, eğer isterse hayatının geri kalanı boyunca ağlayabileceğini hatırlattı. Sadece annesiyle

babasının onun iyi olacağını göreceği kadar uzun süre boyunca kendini toparlaması gerekiyordu: belki biraz yaralı ve yıpranmış durumdaymış ama bu zamanın ve yatak istirahatinin geçiremeyeceği bir şey değilmiş gibi. Tam o sırada annesinin muhtemelen daha uzun kalmak için ısrar edeceği, hatta belki Helen’ı yeterince iyileşmiş bulana dek onun dairesine taşınacağına dair korkunç bir düşünce aklına geldi ve çılgınca onu vazgeçirmek için en iyi mazeretleri düşünmeye çalıştı. *Gelip bana bakacak arkadaşlarım var, binanın güvenliği giriş ve çıkışlara bakıyor ve kontratta sadece benim ismim yazıyor, eğer bana taşınırsan camdan dışarı atlarım.*

Sonuncuyu yüksek sesle söyleme düşüncesiyle sadece kasvetli bir şekilde kendini eğlendiriyordu. Belki dünyada bunu duyup gülebilecek ya da en azından önemsemez bir tavırla ‘cık cık’layıp sohbete devam edecek anneler vardı. Kendi annesinin ise beti benzi artarak ona bakıp, *Neden böyle korkunç bir şey söyledin?* diyeceğini biliyordu.

Helen hastane çalışanlarının muhtemelen onun korkunç bir insan olduğunu, öz anne babasını önemsemediğini, berbat ve hissiz bir robotu tedavi ettiklerini düşündüklerinden emindi. Tuvalete geldiğinde titreyen, şimdi ise tuhaf derecede sakin gözüken ellerine baktığında, gerçekten robot olup olmadığını merak etti.

Eskiden üzgün ve sinirli duygularını saptayıp onları dikkatle içine kapatmanın süper gücü olduğunu düşünürdü. *Bu öfke şu anda bize hizmet etmiyor; bunu bir kenara bırak ve gerçeklerle baş et. Bu üzüntünün yardımı dokunmuyor; kapat ve çözüm ara.* Bu onu etkili, verimli ve hatta güçlü kılıyordu.

Ama son zamanlarda eskisine göre duygusal olarak çok daha kırılgan olduğunu görüyordu. Kendini toplamaya çalışırken tek bir kucaklama yetiyordu, baraj paramparça oluyor

Bu yüzden kendini şu anda yardımcı olmayan duygulara karşı hazırladı, aynada doğru türden bir *sorun değil, olduğundan kötü gözüküyor, ben iyiyim, gerçekten*, gülümsemesi çalıştı ve hemşirenin onu odaya geri götürmeye yardımcı olması için zili çaldı. Ardından nihayet “Annemle babam için hazırım,” dedi.

Babası ciddi bir yüz ifadesiyle girdi, annesi ise bitkin, donuk bir ifadeyle. Annesinin bir süredir ağladığını görebiliyordu ve biraz suçluluk hissetti. Annesi, Helen’a iPad’iyle bir paket cips uzattı.

“Aç olabileceğini söylediler,” deyip paketi Helen’ın yatağına koydu.

“Teşekkürler,” dedi Helen. Cipsi aldı ama açmadı. Reper-tuarındaki en iyi *bir şeyim yok* gülümsemesini denedi. “Belli ki bir şey oldu. Hah. Ama şimdi iyiyim. Sizi beklettiğim için özür dilerim. O kadar sürenin geçtiğini fark etmemiştim.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu annesi ve kaşlarının arasında incecik bir endişe çizgisi belirdi.

“İyi,” dedi Helen. “Yani *harika* değil ama bu koşullar altında oldukça iyi.”

Annesi “Doktorlar kırıklarının olduğunu söyledi,” dedi ve bakışları Helen’ın uzuvlarını taradı.

“Evet ama daha önce de kırığım olmuştu ve iyileşmişti. Dördüncü sınıfta çenemin üzerine düşüşümü hatırlıyor musun?”

Helen hatırlıyordu. Annesinin arkadaşının evindeki salıncaktaydı ve daha büyük çocukların yaptığını gördüğü gibi salıncaktan atlamayı denemeye karar vermişti. Çenesinin üzerine yere düşmüştü ve çenesinden aşağı fişkıran onca kanı gören annesinin gözlerindeki komik derecede dehşet dolu ifadeyi hâlâ görebiliyordu. Helen’ı tamamen sessizlik içinde acile götürmüş, arabadan otoparka, oradan da bekleme

odasına kadar panik yaymıştı. Helen, Mandarince konuşan ve Helen'in sadece bir parmak sabitleyicisi ve çenesine atılacak on dört dikişe ihtiyacı olduğunu açıklayabilecek bir hemşire bulana kadar annesinin yumuşak, bozuk bir İngilizceyle doktora sorular sorduğunu hatırlıyordu.

"O zamanlar daha küçüktün," dedi annesi.

"Demek istediğim o zaman da endişeliydin ve sorun olmadı. Ben iyi olacağım."

"İyi de iyi, hep *iyisin* zaten," dedi annesi. "Bize hiçbir şey anlatmıyorsun."

Helen "Size bazı şeyleri anlatıyorum," dediğinde onu tam olarak on yedi yaşında gösteren asabi tonu sesinden uzak tutamamıştı.

Annesi babasına dönüp, "Kızımızı dinlesene, bak nasıl da yalan söylüyor," dedi. "Onun için çok kolay."

"Dinlenmesi gerek," dedi babası.

Annesi "İyi olduğunu söyledi!" diye çıkışıp Helen'a döndü. "Ne yaptığını biliyorum... *o oğlanla*."

O oğlan kelimelerini tiksintiyle söylemişti ve Helen'in beyni bitkince, *Şu anda bunu yapamam*, diye düşündü. Hiçbir şaşkınlık ya da şok sinapsı çalışmıyor gibiydi. Helen'in tek başarabildiği şey yorgunluktu.

"*Mesajlarınızı* gördüm," dedi annesi. "Senin iPad'inle bekleyecek çok zamanım oldu."

Helen öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. Zihninden milisaniyeler içinde Grant'e olan mesajlarının hepsini tarayıp onu suçlu gösterecek herhangi bir şey var mı diye hatırlamaya çalıştı. Ona mesaj atması bile yeterince suçlu gösteriyordu. Ama o kadar fazla mesajlaşmıyorlardı, uyanık saatlerinin çoğunu beraber geçiriyorlardı.

"Birbirinizle konuşma şekliniz, *Bana gel, seni özliyorum, doğum günün kutlu olsun...*"

“Aman tanrım, aşırı tepki veriyorsun anne...”

“Onun senin neyin olduğunu biliyorum!” diye bağırdı annesi. “*Öz annenden önce içeri onu aldın.*”

Helen bunun üzerine bakışlarını çevirdi. Bir şekilde annesinin bunu görmüş olacağını unutmuştu. Hastanenin onunla ebeveynlerinin erişimi arasında sihirli, hukuki bir sınır yaratabilme becerisi, onu güç sarhoşu etmiş olmalıydı, yoksa böyle bir şeyi bir anlığına bile unutmazdı. En son gaf yaptığı zamanı hatırladı: lisede, lise birdeyken bir gün eve gelip günlüğünü mutfak masasında açık, annesini ise ihanete uğramış bir ifadeyle onu beklerken bulduğunda.

“Kız kardeşin olsa ne derdi?”

Michelle muhtemelen ona bir beşlik çakıp, *Bunu becerebileceğini bilmiyordum*, derdi.

Helen nihayet “Benim neyim olduğuna dair hiçbir fikrin yok,” dedi. “Her neyse, zaten bitti. Beni seviyordu, aramızdaki şey bitti ve bunu konuşmak istemiyorum.”

Biraz dehşetle tekrar ağladığını fark etti ve yüzünden aşağı sessizce dökülmeyi reddeden yaşları öfkeyle sildi.

“Helen. Bu bir *hastalık*.”

Bunu daha önce duymuştu, annesinin en sevdiği cümleydi bu. Helen yorganın altında fenerle kitap okuyup sabah üçten sonraya kadar uyanık kaldığında, günlüklerinde ebeveynlerinin şu anda unutulmuş, onun iyiliğini düşünen ama o sırada son derece haksız gelen bir şey yaptığında başının zonklamasını geçirmek için mürekkep bitene dek el yazısıyla *dört yalcık kaldı dört yalcık kaldı dört yalcık kaldı* diye çiziktirdiği sayfaları bulduğunda... *Bu bir hastalık*. Fakat annesi, Helen’in yirmilerinin sonlarında düzenli olarak bir terapist görmeye başladığını ilk duyduğunda afallamıştı: “Neden? Terapist görmeni gerektirecek kadar kötü olan ne?”

Helen annesiyle babasının hep onun için ellerinden geleni yaptıklarını, sadece onun için daha kolay bir hayat istediklerini biliyordu. Kendi kendine, *O kadar da kötü değiller*, diye hatırlattı. *Diğer herkesin çocukları doktor ve eczacı olurken senin yazar olmana izin verdiler. Destek oluyorlar. Yanındalar.* Sadece ona dair bir bağlamları yoktu ve bu her konuşmada farklı yönlerde konuşuyorlarmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Ama bunu ben seçmedim, diye düşündü. Başka bir ülkeye taşınıp aile kurmaya siz karar verdiniz. Bunun beraberinde öz çocuklarınızı tamamen anlamamayı getireceğini bilmelisiniz.

Annesiyle babasını seviyordu, gerçekten, ama bu acı veren, karmaşık bir sevgiydi ve Helen birdenbire sadece acı veren, karmaşık şekillerde sevebildiğine dair umutsuz bir hisse kapıldı. Belki de Grant Shepard tamamen, güvenle geçmişte kaldığında bile basitçe, uyarılar olmadan sevmeyi başaramayacaktı.

Helen içini tırmalayan bir his duydu, paniklemiş bir tutsallık duygusu. Ağzını açtığında kelimeler boğulur gibi bir hızla çıktı...

“Senin tarafından sevilmek çok boğucu.”

Bu yüksek sesle kulağa o kadar berbat ve dramatik gelmişti ki bunu söylediğine neredeyse inanamayacaktı. Helen titrek bir şekilde nefesini verdi. “Bana nefes alacak bir santimlik yer bile bırakmıyorsun.”

Annesi afallayarak Helen’a baktı. “Ben senin annenim,” dedi.

“Lanet olsun, biliyorum,” diye çıkıştı Helen.

Başını kaldırıp baktığında annesini daha önce ona hiç böyle bakarken görmemişti: uzanıp ona tokat atmak istiyormuş gibi. (Babası köşedeki bir sandalyeye çekilmişti ve

dikkatle Helen'in iPad'indeki prodüksiyon görüntülerini izliyordu.)

"Lisedeyken günlüğümü okudun, şimdi mesajlarımı okuyorsun, bana *hiçbir şey* bırakmıyorsun," dedi Helen.

Annesi ona bakakaldı. "Çünkü bize *hiçbir şey* vermiyorsun. Ne yapmam gerekiyor? *Hayatında* ne olup bittiğini başka türlü nasıl öğreneceğim?"

Helen dalgınca, bunun dizi bölümünde anne kızın nihayet içtenlikle konuştuğu kısım olacağını düşündü. Duvarlar inerti, birbirlerini nihayet gerçekten *görürlerdi* ve sonunda her şey çözüldü. Bu, en sevdiği Emmy Ödüllü, sert ama sevgi dolu aileleri konu alan sendikasyon televizyon dramalarının ona sattığı Amerikan fantezisiydi.

Ama nedense o ve annesi hep birbirlerini görmeyi kaçınıyor gibiydiler.

Babası odanın arka tarafından "Dinlenmesine izin vermiyoruz," dedi. "Bu konuşmanın burada yapılması gerekmiyor."

Annesi, Helen'a baktı, ellerini iki yanında sımsıkı yumruk yapmıştı. Babası bunun üzerine ayağa kalktı ve Helen'ın iPad'ini ona geri verdi. Annesini dürttü.

"Hadi," dedi.

Helen, annesinin boğazının düğümlendiğini, gözlerinin taze yaşlarla parladığını gördü.

Senden nefret etmiyorum, demek istiyordu. Sadece beni seviş şeklinden nefret ediyorum.

Ama annesi bunu anlamazdı. Helen annesiyle babasının çıkışa ilerleyişini sessizce izledi ve bunun sahnenin sonu olduğunu, aralarında çözülecek hiçbir şeyin kalmadığını anladı. Bunun anlamı yoktu. Tam kapıdan çıkmak üzerelerdi ki...

"Bir dakika." Helen boğazını temizledi, onlara herhangi bir şey söylemeyi çaresizlikle istiyordu. "Artık gençlik romanları yazmıyorum."

Annesiyle babası şaşırarak durdular.

“Nasıl, yeni bir kitap anlaşıyor mı var?” diye sordu babası.

Helen kalbi hızla atarak, “Hayır,” dedi. Söylediği kelimeleri içtenlikle söylediğinden bile emin değildi ve belki de başka ergenlerin “Senden nefret ediyorum!” diye bağırıp çocukluk odalarının kapılarını çarptıklarında yaşadıkları heyecanın bu olduğunu düşündü. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece artık ergenler hakkında yazmak istemediğimi biliyorum.”

Annesi ve babası birbirlerine hayretle baktılar.

Babası yavaşça “Ne yazdığın umurumda değil,” dedi. “Ama belki nereye ineceğini bilmeden atlamak çok iyi değildir.”

Helen “Michelle bunu yaptı,” deyip kelimeleri bıçak gibi odanın karşısına savurdu. “Belki benim için daha iyi sonuçlanır.”

Babası darbe yemiş gibi kapı kolunu tuttu. Annesi, Helen’a dehşet dolu, ihanete uğramış bir ifadeyle baktı. Tıslar gibi “*Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?*” dedi.

“Bilmiyorum, anne, muhtemelen çok sorunluyum. Acaba neden.”

Sonra babası annesinin dirseğini çekiştirdi ve gittiler.

Nihayet.

Otuz

Grant'ın *Ivy Papers*'ta çalıştığı son günüyle bir sonraki dizisi olan çocukluktaki favori sert-fantastik kitap serisinin yüksek bütçeli Netflix yeniden yapımı arasında üç hafta vardı. İşi ilk kaptığında gerçekten heyecanlanmıştı ve serinin ilk kitabının kendine ait kopyasını almak için Helen'ı Los Feliz'deki en sevdiği kitapçıya götürdüğünü hatırlıyordu.

Sonraki öğle yemeklerinin çoğunu ona bu serinin karmaşık mitolojisini açıklamaya çalışarak geçirmişti. Helen devamında sorular sormuş ve *adaptasyonda kesinlikle düzeltecekleri* birkaç eski moda hikâye örgüsü noktasına burun kıvrırmıştı ve Grant'ın arabasına bindiklerinde Grant “Hiç okumayacaksın, değil mi?” demişti.

Helen gülmüş, ona her şeyi yapabileceğini hissettiren bir şekilde gülümsemiş ve sonra “Sadece senin versiyonunu okuyacağım,” demişti.

Ama *onun* versiyonu olmayacaktı. Grant yardımcı yapımcı olacaktı ama eğer bu projede iyi iş çıkarırsa, bunu *bir yerlerde* bir tür gelişim için koz olarak kullanabileceğinden emindi.

Helen laf arasında “Hep kendin için fazladan adım yaratıyorsun,” demişti. “Neden menajerine kendine biraz zaman ayırıp kendi projeni yaratmak istediğini söylemiyorsun?”

Bu Grant'ın donakalmasına sebep olmuştu, sadece bir an. Tabii ki Helen bunu düşünecekti; o her zaman sonraki adımlarından çok emin görünüyordu. *Liseden mezun ol. Yaratıcı yazarlık oku. Roman yaz. Sat. Romanı çoksatan bir seriye dönüştür. Yazar tıkanması yaşa? Seriyi televizyon dizisine dönüştür ve yazarlar odasında yer almak için pazarlık yap.* Helen'in her zaman bir çözümü vardı ve bu beceriyi yazarlar odasında nasıl kullanacağını çözdüğünde, çalışmasını her gün izlemek oldukça müthiş olmuştu.

Helen'in yanında dururken kendini biraz sahtekâr gibi hissetmişti. Üniversitesini Kaliforniya, New Jersey'den hayal edebildiği kadar uzak olduğu için seçmişti ve senaryo yazımı kursuna sadece bir seçmeli dil dersi zorunluluğu olduğu için yazılmıştı. Los Angeles bir endüstri şehriydi, bu yüzden herkes onun senarist olmak istediğini varsaymıştı, Grant de bunu bozmamıştı çünkü bu kendi başına koca bir hayal bulmaktan daha kolay gelmişti. Sonunda bu *gerçekten* onun hayali hâline gelmişti ve bir şeyi elde etmek isteyip bunu başarabileceğinden emin olamamanın korkunç duygusunu keşfetmişti.

Her zaman sonraki işinin son işi olabileceğinden o kadar emindi ki neredeyse her toplantıya, Fern'ün ona gönderdiği her yeni dizi başvurusuna evet demişti. Belki de bizzat yazma zanaatından çok, işi alma zanaatına vakit harcadığını düşünüyordu ve ne zaman *yazarlar odasında iyidir* diye önerildiğini duysa, bunun ima ettiği şeyin acısını hissediyordu.

Yazarlar odasında iyidir ama kesinlikle yaratıcı bir dehâ değil.

Yazarlar odasında iyidir, tabii bir süre boş bir koltuğu dolduracak birine ihtiyacınız varsa.

Yazarlar odasında iyidir: Sizi kazanıp ona ne kadar ihtiyacınız olduğuna ikna eder, hâlbuki esasında size ihtiyacı olan kendisidir.

Kendi düşüncelerinden hangisinin gerçek bir şeye dönüşmesini isteyeceğinden bile emin değildi. Başkalarının dizilerindeki kredileriyle birleşince ona toplantı ayarlayacak kadar iyi olan pilot bölüm örnekleri vardı. Bir zamanlar, yıllar önce bunları yazdığında bu pilot bölümler hakkında heyecanlandığını hatırlıyordu. Ama şimdi bunları incelediğinde, beyninin eski bir görüntüsünü andırıyorlardı ve uğraşsa bile kendinin bu versiyonunu tekrar yaratabileceğinden emin değildi.

IMDb sayfasını yirmi iki yaşındaki hâline gösterse, o Grant Shepard'ın yarın ölse bile hayat gayelerine ulaştığını düşüneceği türden bir kariyeri olduğunu biliyordu.

Ama bu, Helen'dan önceydi.

Rahatça onun daha iyisini yapabileceğini ve yapması gerektiğini, henüz potansiyelinin zirvesine ulaşmadığını düşünen birini sevmenin delirten, heyecan verici deneyimini yaşamadan önce...

Bir keresinde, Grant onun hedeflerine ulaşır ulaşmaz kendisine yeni hedefler koymasına hayranlık duyduğunu dile getirdiğinde Helen ona "Bu bir lanet," demişti. Biraz kederle gülümsemişti. "Hiçbir zaman tam olarak mutlu olamayacağım. İstedğim şeyi elde ettiğim anda, ileride görüş alanıma girecek ve aynı derecede çaresizce isteyeceğim bir şey olacağını biliyorum."

Kasım başındaki o Forest Falls gezilerini ve Helen'ın Suraya'ya, "Zaten tırmanmaktan nefret ederim," diye seslenişini hatırladı.

Helen tanıdığı en gerçek tırmanışçıydı ve Grant, onunla hayatları boyunca dağları tırmanmaktan mutlu olacağını düşünüyordu. Grant ona bazen durmasını, geriye dönüp ne kadar yol aldığını görmesini ve bunun keyfini çıkarmasını hatırlatırdı. Helen da ona, daha önce tırmandığı tanıdık zirvelerin ötesine geçmesi için vardım eder, ikisini de ilerlemeye teşvik

ederdi. *Hadi, hemen köşeyi geçince daha güzel bir manzara var.*

Grant bunu kendisi için yapıp yapamayacağını merak etti. Helen’ı sevmenin (onu sevmek en başta asla hakkı olmadıysa da) onun bir versiyonunu sonsuza dek beraberinde taşıyabileceği anlamına gelip gelmediğini... *Helen, Grant’in bunu atlatmasını umuyordu.* Grant ise bunu, *Helen’ı atlatmayı kesinlikle istemiyordu.* Bu acıya tutunmak, onu plastiğe sarmak ve güvenli bir yerde saklamak istiyordu çünkü muhtemelen Helen’dan ona kalacak olan sadece buydu.

Grant, kartının film stüdyosuna erişim sağladığı son gün, bilgisayarını aldı ve otoparka giderken ses stüdyolarından geçti. Ana birim, başka bir yerde, stüdyo dışında çekim yapıyordu ve sanat yönetmeni, sezonun son altı bölümü için yeni bir setin inşasını denetlerken havada yoğun bir talaş kokusu vardı.

Buna yer açmak amacıyla haftalar önce Grant’in bölümü için inşa ettikleri kafe setini yıkıyorlardı ve buradan yürürken adımları talaşların içinde iz bırakıyordu. Artık kullanılmayan kafenin diğer tarafında, dizinin ana karakterinin yatak odası seti vardı: Burası, sabit setler arasında Helen’ın en sevdiğiydi. Grant, ses stüdyolarında ilerleyip yatak odasına geldiklerinde Helen’ın onun omzuna vurduğunu hatırlıyordu.

“Çok güzel,” deyip duruyordu. “*Tam da aklımda canlandırdığım gibi görünüyor. Çok başarılılar.*”

Sanat ekibi *gerçekten* de çok başarılıydı. Son on yıl içinde çok sayıda Emmy kazandıklarından oldukça emindi.

Ama bunun aynı zamanda Helen sayesinde olduğunu, onun herhangi bir şeyi zihninde canlandığında (bir yatak odası, bir hedef, *bir gelecek*) bunu gerçeğe dönüştürmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyordu. Keşke içinde Grant’in ol-

yeterince isteseydi, *bir şekilde* bunu yürütmenin yolunu bulurlardı, buna emindi.

Sahte yatak odasının zeminine oturup diğer tarafta kafenin duvarlarının yıkılmasını dinledi, uğuldayan testereler havayı daha da fazla talaşla dolduruyordu.

O sırada telefonu çaldı, arayan annesiydi.

“Grant, canım, ne olduğuna inanamazsın.”

Grant dinledi ve annesi ona evin satışının hafta sonu *gerçekten* aniden tamamlandığını ve çalışma yapmak için gelecek müteahhitler olduğunu (*bu sefer onları Yelp’ten bulmuştu!*), bu yüzden İrlanda’ya gitmesine sadece üç hafta kaldığını söylediğinde gerektiği gibi tepki verdi. Koyun çiftliği annesinin gelişi için *hazır* bile değildi ama bu ona ülkenin, kalacağı yerin yakınında olmayan tüm bölgelerini keşfetme fırsatı sunacaktı.

“Şimdi, istiyorsan bazı eşya kutuların hâlâ bende veya bunları depoya koyabilirim, sorun değil. Sadece postaya veremeyecek kadar ağır bazı şeyler var, anlıyorsun değil mi? Komodinlerin ve odadaki koltuğun gibi, onları bağışlamaya çalıştım ama canım, onları kimse istemiyor.”

Grant ona uğraşmamasını, onları atmasını söyleyecekti ki bundan sonra çocukluk evini asla görmeyeceğini ve New Jersey, Dunollie’ye dönmek için asla bir sebebi olmayacağını fark etti.

Kendisini “Hayır,” derken buldu. “Gelip alırım. Arabayla geleceğim.”

Ertesi gün, bir süredir satın almayı düşündüğü az benzin yakan bir SUV kiraladı ve üstü açık arabasını bir kullanılmış araba grubunda satışa çıkardı. Bavuluna bir haftalık kıyafet koyduğunda en sevdiği tişörtün hâlâ Helen’da olduğunu fark etti. Onun bu yadigârı saklayabileceğine karar verdi.

Daha hızlı, ancak biraz daha az manzaralı olan ve onu Arizona'nın kızıl kayalıklarının arasından geçiren yolu seçti. Bu yol, ona cumartesi sabahları izlediği çizgi filmleri hatırlatıyordu; Çöl manzaraları ve sonsuzluğa uzanan yollar boyunca “biip biip” diye koşan Road Runner’ı gözünde canlandırıyordu.

Büyük Kanyon tabelalarını gördüğünde aniden yön değiştirdi çünkü orayı en son ne zaman bizzat kendi gözleriyle gördüğünü hatırlayamıyordu. Bir benzin istasyonundan tek kullanımlık bir fotoğraf makinası aldı ve aklında rasgele yabancılarından Büyük Kanyon’da tek başına fotoğrafını çekmelerini istemesi, onların ise kendisine acıyarak bakması canlandı: *‘08’de mezuniyet balosu kralı olduğumu bilmiyorlar,* diye düşünüp kendi kendine güldü.

Oraya vardığında fotoğraf makinasını arabada unuttu ama bunun önemi yoktu çünkü zaten fotoğrafların bu manzarayı gerçekten yansıtabileceğini düşünmüyordu. Dik bir kayaya oturup önünde uzanan manzaraya baktı: Kızılarla, mavimsi morlarla ve altındaki oyulmuş vadiyi yer yer hafifçe bezeyen yeşillerle doluydu.

Ya Chicago’ya vardığında Helen’i atlatmaya ya da bir uçak bileti alıp Yunanistan’da sadece gemiyle ulaşılabilen uzak bir adaya yerleşip hayatının sonuna kadar dolap inşa etmeye karar verdi.

Tabii ki bunların ikisi de olmadı.

Oklahoma’da yanlış bir yöne sapıp gecenin geç saatlerine kadar Kansas’ın ovalarında ilerlediğinde onu aramayı düşündü. Aramadı ama bu düşünce onu Wichita’daki oteline güvenle varacağı kadar tetikte ve uyanık tuttu. *Teşekkürler, mükkemmel kadın,* diye düşündü ve bu sefer bu, canını neredeyse hiç yakmadı.

Yola erken çıktı ve on saat araba kullandıktan sonra Julie

Chicago'ya taşınan ve Grant'ın ülkenin bir ucundan diğerine yaptığı yolculuğun manzaralarını Instagram'da paylaştığını gördüğünde ona evinde kalmasını öneren üniversite arkadaşıydı.

Julie'nin tuvalet kâğıdı alabilmesi için sokağın sonundaki bir markete koştular: Grant bunun kendisi için olduğunu düşünüp ödemek için ısrar etti ama anlaşılan bu Julie'nin yarın toplanacak olan skeç komedisi grubu içindi. Julie altı şişe bira aldı ve oturma odasına döndüklerinde arka planda bir doğa belgeseli açtılar.

Grant ikisi için de ikinci şişeleri açarken Julie, "Ee, Grant Shepard için şimdi sırada ne var?" diye sordu.

"Şu birayı bitirip skeç komedi ekibin için aldığım tuvalet kâğıdının bir kısmını kullanmayı planlıyordum."

Julie gülüp onu omzundan itti. "Bunu demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, kaçınan pisliğin tekiyim, değil mi?" Grant sırtıp cam şişesinden bir yudum aldı. "Hayır, planlarım var. Arada bir yerde onlara sol meme ucumu satmış bile olabileceğim kadar fazla gizlilik sözleşmesi imzaladığım büyük bir Netflix olayı var. Sonrasını ise bilmiyorum. Bir şeyler çıkacaktır."

"Bu harika," dedi Julie ve omuzları hafifçe birbirine değdi.

Grant, üniversite zamanlarında belki de aralarında bir defalık bir şeyin yaşanabileceği bir dünyanın olduğunu düşündü. Ama çok zaman geçmişti ve daha kolay ve daha rahat bir şeye alışmışlardı: eski dostların arkadaşlığına. Helen'la böyle bir konuşma yaşaması için yeterince zamanın hiç geçip geçmeyeceğini merak etti.

Julie ona göz ucuyla bakıp, "Ne oldu?" diye sordu. "Aklın çok uzaklarda gibi."

"Yok bir şey," dedi Grant, sonra vazgeçti. "Senden tuhaf bir işlilik istenebilir miyim?"

Julie başını salladı ve belki bunu yaptıran içtiği biraydı ama Grant devam etti: “Bir arama yapmak için telefonunu ödünç alabilir miyim ve yarın seni geri ararsa yanlış numara olduğunu söyleyebilir misin ya da ona araba sigortası falan satmaya çalışabilir misin?”

Julie bir anlığına ona baktı ve sessizce telefonunu çıkarıp uzatırken Grant, onun yüzünde biraz acıma sezdi.

Martin sonlarında çatıda hâlâ eriyen kar birikintileri bulunacak kadar soğuk olmasına rağmen yukarı giden basamakları çıktı. Helen’in bilmediği numaraları cevaplamadığını biliyordu o yüzden gülen bir, “Alo? Şşş... Telefondayım! Alo?” duyunca şaşırdı.

Sertçe yutkunup müziği (muhtemelen “arkadaşlarla yemek pişirme” listesiydi) ve Helen’in arka plandaki nefesini dinledi. Orada sonsuza dek gelen bir zaman boyunca durup Helen onunla aynı zamanda var olduğu için aptalca minnettar hissetti, sonra telefonda bir tıkırtı geldi ve Helen çağrıyı sonlandırdı.

Çağrı bilgisi aramanın dört saniye uzunluğunda olduğunu bildirdi.

HELEN ÇAĞRIYI SONLANDIRDI, telefonu bıraktığında ensesinde tuhaf bir his vardı.

Nicole’a “Yanlış numara olmalı,” dedi.

Annesiyle babası tüm beklentileri altüst ederek Helen’in hastaneden çıkmasının ertesi günü Los Angeles’tan ayrılmışlardı. Helen o zamandan beri onları aramamıştı, onlar da onu aramamışlardı. Neredeyse beş hafta olmuştu. Helen bu sessizliği nasıl yorumlayacağından emin değildi ve bunun üzerinde fazla düşünürse utanç ve suçluluk karışımı rahatsız bir his duyuyordu, çocukken bir şeyler döküp etrafı dağıttığında ve bunu ebeveynlerinden saklamaya çalıştığında hep hissettiği gibi.

Yazarlar odası resmen bittiğinden ve bu sadece günlük hazırlık programındaki dağıtım listesinde bile olsa ismini her gün gelen e-postalar kutusunda görmeyi sabırsızlıkla beklemek için bir sebep kalmadığından beri Grant'ten de haber alamamıştı. Onunla o pembe hastane odasındaki günden beri konuşmamıştı ve bunu düşündüğünde bile kalbi hâlâ daha hızlı atıyordu.

Onun ülkenin bir ucundan diğerine bir yolculuğa çıktığını ve şu anda Chicago'da "Julie" adında biriyle tako yediğini biliyordu. Bu kadar fazla şey bilmesi utanç vericiydi. Resmi *Ivy Papers* hesabından onun Instagram hikâyelerini izliyordu ve muhtemelen o yepyeni, önden doğrulanmış hesaba girme tuşuna basmayı her zaman Grant Shepard'ı gizlice internetten takip etmekle bağdaştıracağını düşünüyordu. Nicole o iyileşirken hareket etmesine yardım etmek için neredeyse dairesine taşınmış sayılırdı. Artık Helen ihtiyacı olan çoğu şeyi kendi alabiliyordu ama Nicole yine de kalmak için ısrar ediyordu.

"Senin evin benimkinden güzel ve yanlılıkla kayıp küvette ölürsen buraya gelemem," diyordu ve Helen gerçekten yanında biri olduğu için minnettardı. Yedi yıldır oda arkadaşı olmamıştı ve ev işlerini, yemekleri ve düşüncelerini paylaşacak birinin olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Nicole ona yazdığı yeni diziyi anlattı, rekabet dolu bir e-spor ligindeki banliyödeki aileleri anlatan rezil bir sahte belgeseldi ama diziden sorumlu insanlar gerçekten harikaydı ve menajerleri dizinin onun komedi ortamında daha sağlam yer edinmesini sağlayacağını düşünüyordu ve yani, *ezelden beri falan* komedi ortamına girmeye çalışıyordu.

"Beraber *drama üstüne drama* zamanımızı takdir etmediğimden değil," diyen Nicole, Helen'in koluna pat pat vurdu. "Ne de olsa beni bu daireye getirdi."

Helen güldü ve gelecek ay prodüksiyon bittiğinde, ya Los Angeles'ta kendi yerini bulması ya da New York'a geri taşınması gerekeceğinde ne yapacağını merak etti. Nereye gideceğinden emin değildi ve birdenbire Lisa Shepard'ı ve İrlanda'daki koyun çiftliği planlarını düşündü.

Helen yüksek sesle vermesi gereken kararlara dair düşüncelerini dile getirince Nicole "New York'u düşününce nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Eh, çok uzun zamandır orada yaşıyordum. Üstelik harika bir şehir," dedi Helen. "Hep bir şeyler oluyor, insanlar hayatlarını açık açık, hemen önünde yaşıyorlar. Biraz acımasız ama yazarsan biraz da iyi gibi. Ayrıca sonbaharda ve Noel zamanı çok güzel. Orada yürünebiliyor, Los Angeles'ta ise yürünemiyor."

"Senden bilgi istemedim, duygularını istedim," dedi Nicole. "Yani, bedeninde nasıl *hissediyorsun*?"

Bu, Helen'in New York'taki arkadaşlarının muhtemelen geleceği, sonra sebze suyu ve yürüyüş referanslarıyla beraber bir romana yazılacak türden Los Angeles *hippie* sorularından biriydi. Ama Helen gülmek yerine başını yana eğip gözlerini kapadı.

"Ben... dengede hissediyorum," dedi. "Sanki bir şey beni biraz aşağı, bir şey de biraz yukarı çekiştiriyormuş ve ben tam... buradaymışım gibi."

Göğsüne dokunup gözlerini açtı ve biraz utanmış hissetti. Ama Nicole bu son derece mantıklı geliyormuş gibi başıyla onayladı.

"Los Angeles'ta kalmayı düşününce nasıl hissediyorsun?"

Helen'in nefesi istemsizce titredi ve gözlerini sımsıkı yumdu. Kaşlarını çattığını hissedebiliyordu ve bunu düzeltmeye çalıştı ama bu bir şekilde ona Grant'i hatırlattı. Bunun üzerine derin bir nefes aldı ve yutkundu; çok fazla geliyordu, sanki göğsü doluymuş, başı fazla sıkışıkmiş gibiydi ve nefes almak

istiyordu, sonra nefes aldı ve birdenbire ağlamaya başladı. Artık gözleri kapalı bile değildi ama hiçbir şey göremiyordu, tek görebildiği Nicole'un açık mavi pijama altıydı ve Nicole “Ah, canım,” deyip kucığındaki gergin bir evcil hayvanmış gibi sakinleştirici bir şekilde Helen'in saçlarını okşadı.

Nicole'un pijama altına doğru aptalca “Onu seviyordum, gerçekten,” diye geveledi.

“Biliyorum,” dedi Nicole usulca.

Helen ağlayarak, “Onu seviyordum, o da beni seviyordu ama artık bitti ve buna bir daha asla kavuşamayacağım,” dedi.

“Bunu bilemezsin,” dedi Nicole.

“Ama biliyorum,” dedi. “Artık benden nefret ediyor. Ben de kendimden nefret ediyorum. Ben ağlıyorum ve aptalca – ahmakça– *darmadağın hâldeyim*.”

Nicole anlayışla “Anlıyorum,” dedi. “Yani, bilmiyorum. Belki de kendinden nefret etmemelisin.”

Helen “En kötüsü, bence bunu içtenlikle söyledi,” dedi. “İstesem *gerçekten* beni geri kabul ederdi ama eninde sonunda onu gerçekten anlayan, havalı ve benim gibi bir *ailesi* ve *geçmiş*i olmayan bir Los Angeleslı kadın yönetmenle tanıştırdı. Onunla hakikaten mutlu olabilirdi ve bunun üzerinde pek düşünmezdi ama ben içimin derinliklerinde onu gerçekten olması gereken insandan uzak tuttuğumu bilirdim ve...”

Helen birkaç derin, titrek nefes aldı.

Nicole “Çılgın bir hayran kurgusu yazıyorsun, hayatım,” deyip sırtına nazikçe masaj yaptı. “Nereye gideceğini merakla bekliyorum. Sonra?”

“Bu beni mahvederdi,” dedi Helen. “Grant’le mutlu sonu arasında durduğumu bilmek.”

“Eh, bu yüzden öyle davrandın,” diye karşılık verdi Nicole.

“Ona asla benim de onu sevdiğimi söylemedim,” dedi Helen.

“Ama bunu biliyor.”

“Ama ona hiç *söylemedim*, neden söyleyemedim?”

Helen mantıklı konuşmadığını biliyordu ve güzel kelimelerini kaybettiği için, *onu* kaybettiği için ve her şey *bu kadar ulaşılmaz geldiği* için ağladı. Sonra nihayet gözyaşları tükendi, ardından Nicole ona bir kupada çay getirip nazikçe “Eh, kulağa New York kazanmış gibi geliyor,” dedi.

BAHARDA NEW JERSEY, Dunollie çoğunlukla kirli gri göklerden ve sisten oluşuyordu, özellikle de dağın tepesinde ama Grant buna çok aldırmış etmediğini fark etti.

Annesi onu yanağından öperken, “Yanında Kaliforniya güneşini de getireceğini umuyordum,” dedi. Grant bir süredir onun öpücükleri için daha fazla eğiliyormuş gibi hissediyordu ve bu düşünce onu eski büyük evlerini sonsuza dek kapatma konusundaki her şeyden daha fazla üzdü.

Grant’ın, ev karton kutularla ve arta kalan tuhaf boylarda baloncuklu naylonlarla doluyken Lisa Shepard’ın iki haftada buradan tamamen nasıl taşınmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Bodrumu kontrol etmek için aşağı indiğinde ise şaşırdı.

“Vay canına,” dedi istemsizce.

Yanında duran annesi “Biliyorum,” dedi ve ikisi de boş alana baktılar.

Grant eskiden yapımı bitmiş bodrumları olan arkadaşlarını kıskanırdı, o bodrumlarda takılabilirlerdi ve halıları olduğu için ayakları üşümezdi, ev sineması kısmında da gömme ışıkları olurdu. Kendi bodrum katı ise soğuk ve her zaman biraz rutubetli bir odaydı, annesiyle babasının kullanmayı istemediği her şey orayı boylardı. Eski bisikletleri, babasının eski faturaları, annesinin kutu kutu aile fotoğrafları ve Geçmiş Noel Parti Dekorasyonlarının Hayaletleri.

Şimdi ise burası boş bir alana benziyordu, belki de burada yaşayacak bir sonraki aile kendi halılarını, ısıtmalarını ve ev sinemalarını eklerdi. Grant kaşlarını çattı ve evine duyduğu özlem içini sızlattı.

“Evi kim aldı?” diye sordu, sesi çatallanarak çıkıyor, yabancı geliyordu.

Annesi “Ah, *çok tatlı* bir çift,” deyip önden tekrar yukarı çıktı. “Yeni evlenmişler ve bariz bir şekilde âşıklar. Üniversitede tanışıp ayrılmışlar, sonra tekrar barışmışlar ve kulağa çok acılı geliyor ama şu anda bunu o kadar *komik* anlatıyorlar ki sanırım çocukları stand-up komedyenleri olacak.”

Grant başını sallayıp onu karton kutuların önünden ikinci kata doğru takip etti.

“Bütün kutularını senin odana koydum.” Annesi elini sağdaki ikinci kapıya doğru salladı. “Yatağını sattım çünkü geri geleceğini düşünmemiştim. Ama koltuk var ve bir yerlerde hâlâ eski uyku tulumun duruyor.”

“Yedinci sınıftaki mi?” Grant kaşını kaldırdı.

“Anlaşıldı,” dedi annesi.

Grant yanında geri götürmenin işe yarayacağını düşünerek kendine bir şişme yatak almak için yerel A&P mağazasına gitti. Annesi onu kısa süreli bir alışveriş listesiyle dışarı yollamıştı: donmuş pizzalar, piliç çevirme, falan filan. Grant, Dunollie’deki son yazında bu A&P mağazasının otoparkında Lauren DiSantos’la takıldığını hatırladı ve birdenbire New Jersey’den mümkün olduğunca hızlı ayrılmak istedi.

“Pardon, benim için şu pasta karışımını alabilir misiniz?”

Grant aşağı doğru baktığında bu görüntü ona buz dolu bir kova etkisi yaptı. Karşısındaki Helen’in annesiydi ve o da kendisini yerel A&P mağazalarının pasta reyonunda öylece dururken gördüğüne aynı derecede şaşırılmış gözüküyordu. O

sırada beyzbol şapkası taktığını hatırladı ve onu yanlışlıkla kandırdığı için özür dilese mi diye belli belirsiz düşündü.

Üst raftaki melek pastası karışımına uzandı. “Bunu mu?”

Helen’in annesine bakarken, sanki onun gitmiş olmasını bekliyordu. Ama o sadece sessizce başıyla onayladı. Grant kek karışımını ona uzattı, annesi de karışımı aldı. Ona bakmadı, olduğu yerde kalıp kekin üstündeki Betty Crocker ismine baktı. Birkaç kere ağzını açıp kapadı, Grant onun nefes almaya mı yoksa bir şey söylemeye çalıştığını anlayamadı.

O nasıl, diye sormak istiyordu ama sormadı.

Helen’in annesi kutuyu alışveriş arabasına koyup hızla arkasına döndü ve onu pasta karışımları koridorunda tek başına bıraktı.

Belki de ilk defa onun gerçek sesini duyduğunu düşündü.

ODASINDAKİ YATAĞI ŞİŞİRDİ ve koltuğuna o kadar uzun süre baktı ki yeterince uğraşırsa kendinin ve Helen’in geçmiş hâllerinin hayaletlerini çağırabileceğini düşündü. O geceyi düşündüğünde yutkundu; hafızasında bu zamanı o kadar fazla tekrar ziyaret etmişti ki bu muhtemelen onu Los Angeles’a kadar takip edecekti.

Ertesi pazartesi şehir merkezine giden bir trene binmeye karar verince annesi ona şaşkınlıkla baktı.

“Ama sen şehir merkezinden nefret edersin,” dedi ve yarılmıyordu.

Penn İstasyonu’ndan çıktığında ayakları otomatik olarak Yedinci Cadde’ye yürümeye başladı. Times Meydanı’ndan sağa sapıp turistlerle komedi şovu tanıtımcılarını ve Broadway afişlerini geçti, sonra Bryant Park’taki yeşil piknik masalarına ulaşana dek yürümeye devam etti.

Helen bir keresinde yanaklarının utançtan pembeleş-

özellikle yüksek sesle dinlediği bir podcastinde, “Eskiden Bryant Park’ın yanındaki kütüphanede yazardım,” demişti. “Sonra parkta öğle yemeği molası verir ve yaşlı adamların satranç oynamasını izlerdim.”

Grant daha saatin sadece on bire çeyrek kala olmasına ve satranç oynayan pek fazla yaşlı adam olmamasına rağmen bir büfeden sandviç aldı. Helen’la yollarının başka türlü kesişeceği bir dünya olup olmadığını merak etti. Son altı yıldır iş için şehre sadece altı kere genelde kendi iradesinin dışında gelmiş, tüm süre boyunca şehirden nefret etmişti. Hatta Bryant Park’a gelmiş, bizzat bu piknik masalarında oturmuştu. Ama, Helen’ı kalabalıkta tanır mıydı? Tanısaydı bu konuda bir şeyler yapar mıydı? Ya lisede birbirleriyle hiç tanışmasalardı, o zaman ne olurdu? Özündeki bir parça, Helen’ın özündeki bir parçayı tanır mıydı?

Bir sonraki saati yandaki kütüphanede geçirip labirent gibi binayı kat kat dolaştı ve Helen’ın favorilerinin nereleri olduğunu merak etti. Dizilerinin bu Beaux Arts mermer salonlarından, yaldızlı tavanlardan, herkesin ön kapılardan girer girmez kısık tonlarla konuşmasına sebep olan kilise benzeri atmosferinden nasıl ilham aldığını görebiliyordu.

Bir kütüphaneci ona bu araştırma kütüphanesinde Genç Yetişkin bölümünün olmadığını bildirdi, o yüzden Grant aşağıdaki hediyeelik eşya dükkânından büyük bir alışveriş çantası ve magnet aldı, sonra kapıdan çıkıp sokağın karşısındaki moral bozacak kadar modern gözüken kütüphaneye yürüdü. Raflarda *Ivy Papers* kitaplarını aradı. Rafta dört kitaplık serinin sadece iki cildi vardı ve bunu görünce dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Helen revaçtaydı. İki mevcut seçenekten kalın olanını, ikinci kitabı aldı (Helen’ın *en az sevdiği*) ve müsait bir koltuk aramaya başladı.

Akşamüstünü Helen Zhang'ın yazılarını okuyarak geçirdi. Bazen en iyi arkadaş karakterinde ve aşk nesnesinde onun dilini duyabildiğini düşündü. Uzun zamandır ona ilk defa bu kadar yakın hissediyordu ve bunun tadını çıkardı ama bir yandan da içi sızlıyordu.

Kütüphaneden çıktığında güneş gökyüzünde alçalmıştı, Grant yavaş yavaş Penn İstasyonu'na geri yürüdü.

Trende uyuyakalmak üzereydi ki pencereden dışarı baktı ve kalbi duracak gibi oldu.

Platformda, karşı yönden gelen trenden yeni inen (*bu o olamazdı, ama evet, öyleydi*) oydu.

Helen, bizzat kendisi. Üstünde tanıdık gri yün paltosu vardı ve kolu askıdaydı. Saçları açıktı, sinirli gözüküyordu ve Grant bunun o olduğunu içgüdüsel olarak anladı.

Trenin düdüğü öttüğü anda Helen, Grant'e doğru baktı, sanki onu tam da nerede bulacağını biliyormuş gibi. Grant onun yüzündeki şaşkınlığı, ağzının birazcık açık kalışını ve kaşlarının çatılışını fark etti.

Anında ayağa kalkıp tren kompartımanında ilerlemeye başladı.

Helen da trene doğru yürüdü ve bu hareket o kadar hızlıydı ki Grant trenin şimdiden istasyondan çıkmaya başladığını anladı. Onu bir daha asla göremeyebileceği, hatta gerçekten orada olmadığı ve bunun sadece onun eski düşüncelerinden yarattığı bir sanrı olduğu düşüncesiyle içinde belli bir paniğin yükselmeye başladığını hissetti. Ama Helen da onu görünce bunun gerçek olduğunu anladı. Trenin ucuna vardığında pencereyi açtı ve Helen'ın platformun ucuna ulaşmasını izledi. Helen gitgide küçüldü ve onun telefonunu eline aldığını görür gibi oldu, aşağı baktığında ise kendisinininkinin çekmediğini gördü. İnterkomdaki ses ona bunun "Secaucus'a giden 4.13 Raritan Valley Hattı" olduğunu bildirdi.

Tünelden çıktıklarında ve gökyüzünün elektrik mavisi ışığı trene dolduğunda Grant telefonunu çıkarıp aptalca ekrana bakarak sinyal göstergelerinin belirmesini bekledi. Hiçbir şey yoktu. Tren onu gitgide uzaklaştırırken, Helen'ı gördüğünden gitgide daha az emin oldu. Artan sinyaliyle beraber beliren aramalar, sesli mesajlar ya da mesajlar yoktu. Westfield'a varıp tam üç sinyal göstergesine kavuştuğunda artık umurunda değildi ve (*boş versene*) onu aradı.

"Alo, ben Helen. Lütfen sinyalden sonra mesajınızı bırakın."

Telefonun sesli mesaja gitmeden önce iki kere çaldığını fark etti ve reddedilmenin zalim acısını hissetti. Yutkundu.

Yeter.

Dunollie'de trenden indiğinde, onun numarasını telefonundan sildi.

HELEN, NEW YORK Halk Kütüphanesi'nin kütüphanecisine özür dilercesine bir bakış atıp telefonuna baktı. *Cevapsız Çağrı: Grant Shepard.*

İsminin telefonundaki şeklini o kadar uzun zamandır görmemişti ki neredeyse kalp krizi geçirecekti. Demek biraz önce hayalet görmediğinden emin olamayacağı kadar fazla insan ve fazla milimetrelilik camın bulunduğu, o fazla sıcak platformdaki trenin içindeki *gerçekten* de oydu. Titreyen eliyle defterini çantasına tıkıp paltosuyla uğraştı. Dünyadaki en sevdiği kütüphaneden elinden geldiğince hızlı çıktı, anlaşılan bu o kadar da hızlı değildi.

Nihayet zemin kata ulaştığında nefesi panikle kesik kesik çıkıyordu ve dışarıya, Beşinci Cadde'ye çıktığında insanlar kendisine onun için birini aramaları gerekiyormuş gibi bakıyorlardı.

Arama geçmişini açtı ve başparmağı Grant'in isminin üzerinde durdu

Telefonu açacaktı, buna emindi. Arayacaktı, Grant telefonu açacaktı ve Helen ona New York'ta artık yuvası gibi gelmeyen eski dairesine taşındığını ve onu kalbinin sürekli acıyacağı kadar özlediğini, onu bir daha asla gerçekten mutlu olduğu bir dünya hayal edemeyecek kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Grant geri dönecekti, Helen annesi ve babasıyla yarınki barışma yemeğini iptal edecekti ve sonra ona yine dokunabilecekti ve... Ve... Ve...

...İkisinin de birbirlerini unutmasını imkânsız kılacaktı.

Kendine sertçe, *Bırak onu gitsin diye hatırlattı. Mutlu, olağanüstü biriyle, mutlu ve normal bir hayatı hak ediyor.*

Grant'i hak eden bir kadın onu doğru yakada, memleketim dediği yakada bulurdu ve Grant kollarını açtığında, kollarının arasına ilk defa sokulduğu anda burasının dünyadaki en sevdiği yer olduğunu anlardı. Aynı anda kaçmakla ona sokulmaya dair korkunç, kafa karıştırıcı dürtü bileşimlerine karşı koyup nihayetinde kaçmayı seçmek zorunda kalmazdı. Grant'i hak eden türden bir kadın, ona sahipken elindekinin değerini bilirdi ve onu kaybettiği için küvette boğulsa ayak parmaklarının nasıl gözükeceğini bileceği kadar uzun süre boyunca ağlayıp sızlanmak için haftalar sonrayı beklemezdi. *Grant'i hak eden türden bir kadın, küçük kız kardeşleri hayatta tutan türden bir sevgiyi becerirdi.*

Grant Shepard yükselen müzik, kayan kamera hareketleri ve yağmurda öpüşme sahnesi ile biten bir Hollywood filmi ni hak ediyordu. Bu filmin kapanış jeneriğinde sıcak ışıkları, baba şakalarını ve bir yaz bahçesindeki aile yemeklerini içeren bir epilog olurdu.

Ama Helen Zhang, asla böyle karmaşık olmayan bir mutlu son için yaratılmamıştı.

Otuz Bir

Helen annesiyle babasının evine Magnolia Bakery'den kremalı küçük keklerle geldi ve bir Noel sabahı Michelle'le mutfaklarında pasta kreması yapmayı denediklerini, havanın sıcak vanilya kokusuyla tatlılaştığını hatırladı. Helen bu gece burada kalmayacaktı, eski memleketinde cesurca Airbnb dünyasına açılmaya karar vermişti.

Seçtiği ev, şehrin çok iyi tanıdığı bir kısmında değildi ve süslü çiçekli perdeler ve pembe halılar ona Bayan Stover'ı hatırlatıyordu: lise ikideki süslü, çiçekli şeyler giyen geometri hocasını. Airbnb'nin sahibi, çocukları artık üniversitede olan ellili yaşlarının sonlarında Polonyalı bir adamdı ve giriş yaptığında Helen'a sıcak kurabiyeler getirdi. Ona ne iş yaptığını sordu ve Columbia'daki kızına gönderebilmek için kitaplarının isimlerini not aldı.

Helen zili çaldığında kapıyı annesi açtı ve bakışları Helen'in suratından ayak parmaklarına doğru kaydı.

"Ben zaten pasta yapmıştım," dedi ama yine de Helen'ın elinden küçük kek kutusunu aldı.

Helen ayakkabılarını çıkarırken, "Seni görmek de güzel, anne," dedi.

Yukarıya, Michelle'in eski odasına koşma dürtüsüne karşı koydu, onun yerine annesini mutfığa doğru takip etti, burada

çeşitli tencere ve tavalar soya sosu, zencefil ve yeşil soğanla leziz bir şekilde cızırdayıp buharlar çıkarıyordu. Babası koltukta oturmuş, iPad’inde korsan bir Çin tarihi drama dizisi izliyordu. Helen’a rahatça el salladı.

İlk Helen ona “İş nasıl?” diye sordu.

Babası ona işinin hiç iyi gitmediğini söyledi. İngilizcesi sebebiyle şirkette yükselebileceği kadar yükseldiğini düşünüyordu ve direkt üniversiteden gelen çocuklarla aynı derecede etkileyici olamayacak kadar yaşılanıyordu. Ona Çin’de yeni girişim işlerine girmeyi düşündüğünü, onun gibi biri için daha fazla fırsat olduğunu ve İngilizce dil becerilerinin orada daha çok takdir edileceğini düşündüğünü söyledi.

“Bence İngilizcen çok iyi,” dedi Helen ve bunu içtenlikle söyledi. Babası homurdandı ve ona dizisinin nasıl gittiğini sordu.

Helen ona post prodüksiyonu ve uzaktan montaj seanslarına katılmak için kullandığı programın takıldığını ve berbat olduğunu, bazen orada olmasına gerçekten değip değmediğinden emin olmadığını söyledi. Ona bazen bir montaj seansı çok uzun olduğu için Suraya’nın çocuklarına yemek yapmak üzere seanstan ayrıldığını, bundan sonra kendisinin devreye girdiğini ve bunların en sevdiği seanslar olduğunu söyledi: O ve baş editörün karşı yakalarda gevşeyip sahnelerin oynatılmak için işlenmesini beklerken hayatları hakkında rasgele sohbet ettikleri seanslar...

Bu bazı açılardan terapi gibiydi: koltukta oturup prodüksiyonun tüm hatalarını tekrar ziyaret edip iyi kısımların altını çizerek tuhaf duraksamaları kesip kısaltmak, sonra aktrisin saçına konan bir sinek gibi son derece saçma şeyler tarafından mahvolan mükemmel çekimler bulmak ve can alıcı önemli bir diyalog sırasında kamera arkasında bir elma kutusu düşüren birine kızmak. Helen, editörün bir sahneyi onun

beynindeki şeye en yakın hâle benzeyene dek tekrar şekillendirip düzeltmesini izlerken milyonlarca farklı duygu döngüsü yaşıyormuş gibi hissediyordu: heyecan (*ham görüntüler çok iyi!*), hayal kırıklığı (*yönetmen neden bu çekimi seçmiş*), hüsrân (*ah, bu yüzden*), kahretsin-artık-umurumda-değil (*sinekli tuhaf çekimi koy, belki kimse fark etmez*) ve hayır, esasında, birkaç yaratıcı klavye dokunuşuyla, nihayetinde hepsinin işlediğine dair memnuniyet verici bir şaşkınlık.

“Peki ya bir sonraki kitabın?”

Helen’in henüz buna verecek bir cevabı yoktu. Menajeri ona isterse muhtemelen başka birinin dizisinde senarist görevi alabileceğini söylemişti. “Eğer ilgileniyorsan bu alanda seni tam zamanlı olarak temsil edecek birini bulmalıyız.”

Bir süreliğine bunu hakikaten deneme fikrini tartmıştı ama işin gerçeği, bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sırf *bu onun bebeği değil ve sadece işini yapmak için orada* diye diziden diziye rahatça geçip her şeyi boş veremezdi. Belki de başka birinin, mesela başka bir Suraya’nın yanında çalışarak bir şeyler öğrenebileceğini düşündü ama sonra kendine şunu sordu: Bu belirsiz ders her neyse onu gerçekten öğrenmek istiyor muydu, yoksa kendini roman yazarı olarak gerçekleştirme vaadini yerine getirebilmek için bir zamanlar çok sevdiği (kalbi dürtüsel olarak *Hâlâ sevdiği*, diye ısrar etti ve Helen, *Sessiz ol, Grant’ten bahsetmeyeceğiz*, diye düşündü) gerçek işini yapmasını engelleyen her ne ise onu düzeltmenin bir yolunu mu bulmak istiyordu?

Babasına “Hâlâ çözmeye çalışıyorum,” dediğinde annesi yemeğin hazır olduğunu duyurmak için diğer odadan ellerini çırpı.

Kendisini yemek masasında babasına söylediği çoğu şeyi annesine tekrarlarken buldu ve annesi başıyla onaylayıp hızla gözlerini kırıştırdı, bazen Helen konuşurken milyonlarca

başka şey düşünüyor gibi gözüküyordu ama nihayet, “Yakında çözersin. Hep çözüyorsun,” dedi.

Helen bunun üzerine göğsüne esermiş gibi gelen sıcak havaya şaşırdı ve samimiyetle “Teşekkürler, anne,” dedi.

Annesi bu teşekkürü havadaki bir sinekmişçesine elini sallayarak geçiştirince Helen tanıdık bir şeyin yerine oturduğunu hissetti. *Bizim ailemizde barışmak buna benziyor.*

Helen “Özür dilerim,” dedi, birdenbire bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı onu ele geçirmişti. “O gün hastanede söylediğim şey için. Kızgın ve kırgındım ve ben... Ben keşke öyle canınızı yakmaya çalışmak yerine bunu daha iyi ele alsaydım.”

Babası Helen’ı hızla, utanarak başıyla onayladı. Annesi aniden kâselerini almak için ayağa kalktı.

Canlı bir edayla Helen’a bakmadan “Pasta zamanı,” dedi.

Pasta bir Betty Crocker pandispanyasıydı ve Helen küçükken bunu annesiyle yaptığını hatırlıyordu; o kadar küçüktü ki Michelle yardımcı olamayacak kadar minikti. Annesinin yumurtaları kırışını izlediğini ve bunun ne kadar sihirli gözük-tüğüne şaşırdığını hatırlıyordu, altın sarıları belli bir *aurayla* kaplıydı. Bu kelimeyi bir animasyon filminden öğrenmişti ve bu kelime o kadar mükemmel bir zarafet yayıyordu ki bütün bir sene boyunca bunu her yerde kullanmak için bahaneler aramıştı.

Annesi ona yumurtalarla pasta ununu karıştırmak için yemek çubuğunu nasıl kullanacağını öğretmiş, ona *yapıştırıcı maddelerle kimya* kavramlarını tanıştırmıştı ve Helen lezzetli, kızarıp pembeleşmiş, tatlı kokular havayı doldururken fırının önünde bağdaş kurmuştu. *Gerçekten mutlu olmak böyle hissettiriyor,* diye düşündüğünü hatırlıyordu ve Helen markette pasta karışımı kutularını geçip satın almadığı her seferde bu hissi hatırlıyordu.

Helen pastanın birazını Airbnb sahibine götürüp götürmeyeceğini sorduğunda annesinin ifadesinde bir şey titreşti ama sadece burnunu çekip, “Nasıl istersen,” dedi.

Bütün bulaşıkları elinde yıkamaya ve onları saklamak için bulaşık makinasına koymaya başladı, Helen da babası telefonundaki şeylere kaşlarını çatarken pastası ve çayıyla onun karşısında oturdu. Çayını bitirdikten sonra mutfığa gitti ve annesinin koyduğu bardakları kurulamaya koyuldu.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi annesi.

Helen “Bu seni ne zaman durdurdu,” diye cevap verdiğinde, annesinin dudaklarının kenarında neredeyse bir gülümseme gördüğünü düşündü.

Sessizlik içinde temizlik yaptılar ve annesi nihayet bir tabure çıkardı. Helen onun yerine bunu yapmaya çalıştı ama annesi ısrar etti (“Her şeyin nerede olduğunu ben biliyorum”) ve üst dolaplardan eski saklama kaplarını indirdi.

Helen “Neden ihtiyacın olan şeyleri ulaşamayacağın yere koyuyorsun?” diye hayret edince annesi kendi kendine usulca bir “*Ha*,” sesi çıkardı.

“Çok fazla şeye ihtiyacımız var ve her şeyin kolay alınabileceği kadar yer yok,” dedi. “Onları ihtiyacım olduğunda alıyorum.”

Helen bazen annesinin kulağa metaforlarla konuşuyor gibi geldiğini düşündü ama saklama kabı tamamen yıkanıp dikkatle bir kâğıt havluyla kurulandıktan sonra annesi pastadan büyük bir dilim kesti.

Annesi gözlerini hızla kırptırarak, “Airbnb sahibin için,” dedi.

Helen bunun üzerine *özür dilerim ve seni seviyorum* demek yerine birbirlerine verdikleri onca meyveyi, pastayı ve şekeri düşünüp ağlama isteği duydu ve yola çıkmadan önce tuvaleti kullanmak için izin istedi.

Helen geçici yatak odasına tekrar geldiğinde en sevdiği çalıntı tişörtünü giydi (daireesinde Grant'ın bıraktığı ekose bir gömlek de vardı ama onu yanına almamıştı), sonra da dişlerini fırçaladı.

Gıcırdayan yatağa girdiğinde o eski lanetli hard disk ve silemediği o son kelimeleri düşündü.

Bazen keşke kız kardeşim olmasaydın diyorum.

Bana kalsaydı zaten bir kız kardeşim olmazdı.

Helen, şimdi bir kere daha sohbet edebilseler Michelle'e ne diyeceğini düşündü. Geçmişe takılıp kalmazlardı. Ona babalarını ve yaşlanması hakkında endişelendiğini anlatırdı. Annesinin minik keklerine burun kıvırdığını söylerdi, Michelle de gözlerini devirip *Vay pislik*, derdi. Helen bu gelişinde onu ziyaret etmek için yukarı gitmediğini itiraf eder ve bunun için özür dileme isteğinin tuhaflığını incelerdi. Michelle'e Grant'i anlatır, kız kardeşine onun hakkında çok fena çuvallayıp çuvallamadığını sorardı ve Michelle, *Evet, tabii ki çuvalladın. Bu arada onunla bu kadar fazla yattığın ve ona âşık olduğun için seni affediyorum*, derdi.

Eh, belki o son kısmı söylemezdi.

Helen telefonundan Facebook'u açıp eski profil fotoğraflarını kaydırarak yaşlanmasını tersten izledi, ta ki 2007'den kalan eski fotoğraflarından birine denk gelene dek. Onu, aşırı ince kaşlarıyla iddialı yandan ayrılmış kâkülleri karşıladı, başını yana eğmiş, kız kardeşininkine dayamıştı. Michelle de bunun güzellik tüyoları ve Youtube'dan önceki bir zaman dilimi olduğu göz önüne alınırsa, etkileyici şekilde kuyruklu bir göz kalemi çekmişti.

Michelle saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı ve hâlâ çok havalı görünüyordu. Helen fotoğrafta bir hırka giyiyordu ve inci kolye takmıştı, hayal meyal bu fotoğrafı Ulusal Onur Topluluğu kabul törenine gitmeden önce çektiklerini hatırlıyordu.

Bunun iyi olacak gibi gözüken, sonra akşam yemeğinde kötüye dönen bir gün olduğunu hatırlıyordu, Michelle garsona söylediği bir şey yüzünden anne ve babasıyla kavga etmişti. Helen, her zaman konuyu kendisine getirmenin bir yolunu bulduğu için küçük kız kardeşine kızmıştı. Ama yine de elmacık kemiklerinin görünüşünü beğendiğinden ötürü bu fotoğrafı profil fotoğrafı yapmıştı.

Seni özledim, diye düşündü ve bunu itiraf etmek eskisi kadar dayanılmaz gelmedi.

Helen derin bir nefes aldı ve şu anda mantıklı gelen tek şeyi yaptı.

Telefonundaki notlar uygulamasını açıp yazmaya başladı.

Sevgili Michelle,

Durup nasıl devam edeceğini düşündü.

Bunca zamandan sonra ölü kız kardeşine ne diyeceğini...

Sevgili Michelle,

Seni kalın kafalı aptal.

Hayır. Muhtemelen Michelle böyle cevap verirdi. Helen telefon ekranına bakarak güldü (bu ses eski, tanıdık hayaletlerin umudundan bile yoksun olan soğuk, boş odada kulağına tuhaf geldi), sonra baştan başladı.

Sevgili Michelle,

Çok uzun zaman oldu...

Otuz İki

Dört ay sonra

Helen basın turu ve gala için ağustosta Los Angeles'a döndüğünde Burbank'teki Bob Hope havaalanına uçtu. Burası beklediğinden çok daha küçük bir havaalanıydı, belki de bulundukları arasında bu ismi hâlâ hak eden en küçük havaalanıydı. Duvarlar *Mad Men* günlerinden beri oradaymış ve o zamandan beri temizlenmemiş gibi gözüken kumlu bej halılarla kaplıydı. Sadece bir tane, iyi yemek seçenekleri olmayan büfe vardı ve Helen son saniyede beş dolarlık şişe su almaktan vazgeçti. Uçak kapısından bavul alımına bir dakikadan kısa sürede vardı ve sokağın yukarısındaki yapıdan kiralık aracını almaya giderken kolay bir servis yolculuğu yaptı. Esasında muhtemelen yürüyebilirdi.

Burası iyi bir havaalanıydı ve özel olarak burayı istediğine memnundu. Los Angeles'ta sadece iki hafta kalacaktı. Harcamalarını stüdyo üstlenmişti ve ona röportajlarla, oyuncularla yapılacak fotoğraf çekimleriyle, kahvaltılarla, öğle yemekleriyle, akşam yemekleriyle ve insanlarla (yapımcılar, reklamcılar, oyuncular) bir şeyler içilecek buluşmalarla dolu on günlük bir program vermişti. Grant Shepard'ı düşünmek için doğru düzgün zamanı bile yoktu ama düşündüğünde bunlar

Ivy Papers gala gecesi (gelecek Çarşamba, 24 Ağustos'ta, saat yedide, Hollywood Roosevelt otelinde) ve onun gelip gelmeyeceği hakkında oluyordu.

Helen ne giyeceği (Nicole onu bir stilistle çalışmaya ikna etmişti), kalabalığa söylemek istedikleri (*şükretme* ve *hayallerin gerçekleşmesiyle* ilgili kısa bir konuşma yazdı), saçlarını nasıl yapacağı (*Grant hangisini daha çok beğenir*, diye merak ettikten sonra bu düşünceyi duymazdan geldi ve sonra saçlarını açık bırakmaya karar verdi; hayır, toplayacaktı) gibi şeylere odaklanmaya çalışıyordu.

Grant'ın prömiyere *birini getirip getirmeyeceğini* merak etti, sonra kendine zalimce onun için zaten bunu istediğini hatırlattı. Grant Shepard gibi birinin uzun süre bekâr kalacağını düşünecek kadar ahmak değildi (Bir keresinde Helen'a, *Beni piyasa değerimin altına, çok ucuza alıyorsun*, demişti). Eğer birini getirirse *gülümseyip başıyla selam verecek* ve *arkadaşça davranacaktı*.

Gelecek bir buçuk hafta boyunca toplantılara giderken ve dışarıdaki yemek yerlerine yürürken zihninden Grant'le ve onun hayali randevusuyla koskoca sohbetler etti.

Yüzü olmayan, çabasızca mükemmel gözüken bu varlığa, *Tanıştığıma çok memnun oldum*, diyordu. *Grant hayatında olduğun için çok şanslı*.

Kesinlikle var olan bu kadını, *Evet, Grant'le liseden tanıyoruz*, diyerek doğruluyordu. *Hayır, o zamanlar çok konuşmazdık. Ama yazarlar odasında birbirimizi biraz daha fazla tanıdık. Geçmişten biriyle orada karşılaşmak tuhaftı*.

Natalie Portman'ın yüzüyle Azize Teresa'nın cömert doğasına sahip olan bu dişilik timsaline, *Hayır, gelecekteki kocana âşık değilim*, diyordu. *Düğününüze çağırırsan kesinlikle gelirim*.

Grant'e zihninde üst üste, üst üste, *Senin adına çok mutluyum*, diyordu. *Ben mi? Esasında çok iyiyim*.

Bunu hiçbir zaman tam olarak düzgün söyleyemiyordu. Belki de başka bir şey denemeliydi.

Ben mi? Artık bir şeyleri nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Ama bir başkasına sorsalar, Helen gerçekten iyi durumdaydı. New York hayatı bir zamanlar umduğu gibi kaldığı yerden devam etmişti. Hollywood’a gidip geri dönmek onu eski yazar çevrelerinde kürkçü dükkanına dönen arkadaşa dönüştürmüştü ve Helen, kendisinin eski bir versiyonuna geri dönmeyi şaşırtacak kadar kolay bulmuştu.

Pallavi, arayı kapatmak için çıktıkları brunch’ta sanki aralarına hiçbir zaman tuhaf bir mesafe girmemişçesine, “Seni özledik!” diye bağırmıştı. Belki de tüm bu olay kafasındaydı.

Elyse akşam yemeğine geldiğinde “Eski Helen’a tekrar kavuşmak güzel,” demişti. “Tam bir Hollywood insanına dönüşmediğini görmek hoş.”

Helen şimdi *Ivy Papers* basın davetini verdikleri tarihi (ve yayıncısının gizli bir şekilde belirttiği gibi belki de perili olan) otelinden Hollywood Bulvarı’na bakan pencereden dışarıyı izledi. Zihninden buradan Grant’in evine gitmek için geçeceği tanıdık sokakların haritasını çıkardı. Palmiye ağaçları ve panolarla kaplı o uzun bulvarı geçirdi ve sadece on beş dakika içinde *onun evinde olurdu*.

Ama sonra asansör kapıları öterek açıldı ve Grant’in evi yerine giriş katındaki basın davetine doğru ilerledi.

Çarşamba, 24 Ağustos, 20:15

GALA GECESİYDİ VE Grant ikinci (Yoksa üçüncü müydü? Kahretsin, kimin umurundaydı ki) bardak viskisini içiyordu. Trendeki o günün üzerinden dört ay geçmişti ve o günden beri her günü kendine artık önüne bakmasını, Helen Zhang’in açıkça onunla olmak istemediğini, bir gün Helen’ın ebeveynlerinin

muhtemelen *çok sevdiği* iyi, normal biriyle evlenmiş olduğunu göreceğini ve Grant'ın nihayetinde Helen istediğine kavuştuğu için mutlu olacağını çünkü kendisinin de iyileştiğini ve önüne baktığını söylüyordu. Her gece uyumadan önce, *Yarın daha çok deneyeceğim*, diye karar veriyordu.

Bu gece belki de elindeki son, belli belirsiz umut kırıntısına tutunduğunu düşündü. İki saat önce kapıdan çıkma niyetiyle giydiği, üzerine göre dikilmiş takım elbiseyle evindeki çalışma odasında oturuyordu. Hâlâ kapıdan çıkabilirdi.

Haftalar önce *Ivy Papers* galasına davet edildiği e-postayı almış, birkaç saniye değerlendirme yaptıktan sonra *Boş ver*, diye düşünüp tek kişi katılacağını işaretleyerek cevap vermişti. Takvimindeki işaretli etkinliğin gitgide yaklaşmasını izlemişti: Telefonundaki takvimde o yaklaşan yeşil nokta, kafeinden bile iyi bir şekilde sarsarak ona "*Uyan!*" diyordu. Helen'in pazar günü Bob Hope Havaalanı'na inişinden tut da rüzgâr gibi geçen basın turuna, farklı farklı Beverly Hills restoranları ve çatı katlarındaki belirsiz toplantı ve öğle yemeği fotoğraflarının tekrar paylaşımlarına kadar tüm Instagram hikâyelerini kendi kendine yaptığı işkencenin berbat bir montajı gibi izliyordu. Hepsi *lanet olsun ki yanlış yöndeydi*.

Grant kendine bunun *anlaşmanın parçası olduğunu*, her şey sona erdiğinde doğrudan iletişimi keseceklerini hatırlattı. Günler, gelen kutusuna buna karşı çıkacak hiçbir şey gelmeden geçmeye devam ediyordu.

Dün gece uyuyamamıştı: Bunu çözdüğü yeni pilot bölümünde yaşadığı üçüncü perde sorununa bağlıyordu. Ofisine gitmiş, tüm notlarıyla özet müsveddelerini düzenli tuttuğu *Scrivener* dokümanına bakmış ve birdenbire *Scrivener*'ı bilmesinin tek sebebinin Helen'la beraber bir kafede çalıştıkları zaman olduğunu hatırlamıştı. *Google Docs*'ta bir özetle *Final Draft*'teki senaryosu arasında sekme değiştirin dururken

Helen’ni daha önce hiç görmediği bir yazı programı kullandığını fark etmişti.

“Roman planlarken tüm bölümleri takip etmek daha kolay,” demiş, ona sol taraftaki panelde bir hikâyenin ana hatlarını göstermişti. “Dizi için farklı dosyalar tutuyorum, her günün notlarıyla yeni bir ‘bölüm’ yaratıyorum.” Düşüncelerini hard diskini dağıtmadan düzenlemek için dâhiyane bir yol gibi gözüküyordu ve Grant anında *Scrivener* yüklemişti.

Şimdi ise programı bilgisayarından silmek için tuhaf bir dürtü hissetti.

Grant kravatını gevşetip odanın öteki tarafındaki ayakkabılarına baktı. Kendi kendine aklından, *Ayağa kalk ve şunları giy*, diye emretmeye çalıştı.

Onun yerine beyni yeni en sevdiği oyunu oynamaya karar verdi: *Sonra hangi sahne gelecek?*

Grant düşüncelerini dağıtmaya çalıştı ama film yine de başladı...

İÇ - ŞIK LANET BİR MEKÂN - GECE

Grant içeri girer. Helen’ı anında görür.
Helen da onu.

GRANT

Helen. O hastanede söylediklerini ve trende o gün aramamı duymazdan geldiğini, üstelik ondan beri senden tek kelime bile duymadığımı biliyorum ama... Tek bir gece için kalbimi bin kere daha kırmana izin veririm.

Helen uzanıp elini Grant’in kalbinin üzerine koyar. Ona hüzünle gülümser. Grant elini onunkinin üzerine koyar.

Bir kalp atışı kadar süre geçer. Helen gülümser, Grant kaşlarını çatır, sonra Helen elini ileriye, daha da ileriye iter, ta ki bir PAT ve ÇITIRTI sesi gelene ve eli Grant'in lanet göğsüne girene dek.

HELEN

Canın acıdı mı? Pardon.

Helen Grant'in kanayan, hâlâ atmakta olan kalbini muzaffer bir gülümsemeyle dışarı çıkarır. Kalbi ikisinin arasında tutar, sonra yere fırlatır.

Grant bir homurtuyla güldü. Viskisini yudumlayıp zihninden bir sonraki film şeridine geçti.

İÇ / DIŞ GRANT'İN EVİ - GECE

Zil çalar. Grant kapıyı açar. Gelen Helen'dır. Birbirlerine bakarlar. Kelimelere gerek yoktur.

Aynı anda birbirlerine doğru ilerlerler: Dudakları buluşur, elleri arayış doludur, bedenleri çarpışır. Grant onu evine doğru çeker ve kıyafetlerini çıkarır.

Bu filmin geri kalanı tamamen +18.

Grant aptalca, umutla kapıya baktı. Hiçbir şey olmadı. Saate baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu.

Film gösterimi bitmişti. Artık muhtemelen sonraki partideydiler.

Telefonu *öttü* ve kalbi hopladı, öten eski yazarlar odası grup sohbetiydi. Owen'ın üzeri çıplak, güneş gözlüğü takan

ve umursamazca sırttan fotoğraflarıyla tekrar canlanmıştı. Mesajda, Bali'den gala gecesini kutluyorum xx, yazıyordu.

Grant telefonunu bir uçurumdan aşağı fırlatmayı düşündü. Ama bunun için ayağa kalkıp kapıdan çıkması gerekirdi.

Son bir senaryo denedi...

İÇ. GRANT'İN OFİSİ - GECE

Grant masasında oturup Helen'a dair tüm anılarını zihninden tekrar geçirip onun tadını unutmak için içer.

Grup sohbetine "Çok iyi bir partiye benziyor, kaçırdığıma üzüldüm!!!" diye mesaj atar.

Galayı hangi otelde düzenlediklerine bakar. Helen'a üzerinde not olmayan güller gönderir.

Grant kendine bir içki daha koyar. Tek başına zihnini sersemletecek kadar sarhoş olur. Yarın Hinge* yükleyip bir şey hissedene kadar kadınları sağa sola kaydıracaktır.

Nihayetinde son senaryoda karar kıldı.

Çarşamba, 24 Ağustos, 21:30

çok iyi bir partiye benziyor, kaçırdığıma üzüldüm!!!

* Bir randevulaşma uygulaması – ç.n.

HELEN ESKİ GRUP sohbetindeki mesaja bakakaldı (bu New York Halk Kütüphanesi'ndeki o cevapsız aramadan beri Grant'in ilk iletişim kuruşuydu) ve içini berbat, boğulur gibi bir his doldurdu, o istenmeyen hatıralar ve işe yaramaz duygularla dolu kilitli odadan taşıyordu. Yıllar boyu sıkı çalışmanın, *irade gücünün* ve kişisel acıları verimli kullanmanın son noktasını kutlayan gürültülü, ihtişamlı partide etrafına bakındı.

Neredeyse bir asırdır ışıltılı ve göz alıcı partilere ev sahipliği yapmış bir balo salonundaydılar ve üzerindeki klasik elbise, kat kat siyah tül den ve elle işlenmiş kristallerden yapılma, onu sıkan güzel bir şeydi. Saatler önce giydiğinde mükemmel hissettirmişti, şimdi ise tamamen anlamsız geliyordu. Oda sayısız çiçek ve buz heykeliyle süslenmişti ve o sırada hepsinin batan bir gemide dans ettiği ve bunu bilen tek kişinin kendisi olduğuna dair çok tuhaf bir düşünceye kapıldı. Bir garson istiridye dolu bir tepsiyle yanından geçti, dans pistinin üzerindeki disko topu mavi parti ışıklarının küçücük, dalgalanan yansımalarını yayıyordu. Helen ani bir korkuyla, *Belki de çok geçtir ve zaten batmışsındır*, diye düşündü.

Başka ne bekliyordun ki?

Bu zihinsel döngüden çıkmanın yolunu aradı ve son dört aydır bilerek görmezden gelmiş olması gereken küçücük, gizli bir umut kompartımanı keşfetti: muhtemelen bunca zamandır, *Belki de sadece onu tekrar görmek her şeyi düzeltir*, diye fısıldayan küçük bir parçası.

Tutarsızlığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Kendi kendini, *Ahmak, aptal Helen*, diye azarladı. *Anlamsız pişmanlık kotanı çoktan doldurmadın mı sen?*

Dans pistinin karşı tarafında baş oyuncular; Suraya, Tom ve Nicole'la dans yarışması yaparken Eve ve geri kalan oyuncular yandan komik derecede büyük skor kartları tutuyorlar-

ışılta yayıyordu ve Helen muhtemelen oraya gidip gülümseyip, gülüp dans edebileceğini ve içinde büyüyen bu uyuşturucu ölü duyguyu bir on beş yirmi dakika daha duymazdan gelebileceğini düşündü.

Ama ya o zaman çok geç olursa?

Duygularını biraz daha duymazdan gelirse, *bir daha asla hiçbir şey hissetmeyebilirdi*. Helen bunu daha önce yaptığı için bildiğini düşünüyordu; Michelle'in cenazesi ile Grant'le yaşadığı o ilk sarsıcı duygu başlangıçları arasındaki uzun süre engin bir *hiçlik, hiçlik, hiçlikle* kaplıydı.

O yüzden marka topuklularını çıkarıp, giderken fazla samimi prodüktörlerle meraklı yabancılardan kaçınarak asansöre yöneldi. Asansör kapıları açıldı, sonra kapandı ve zemin, eski asansörlerin o yavaş, gıcırtılı usulüyle sarsılarak yukarı çıkarırken Helen kendini aynalı bir kutuda hapsolmuş, aniden gelen gözyaşlarını kesik nefeslerle bastırır hâlde buldu. Kapılar tekrar açıldı ve halıyla kaplı koridorun ucundaki odasına hızla giderken çok da uzak olmayan Hollywood geçmişinden kalma çerçeveli siyah beyaz fotoğraflar bulanıp birbirine girdi.

Kapısının önünde güller ve bir şişe şampanya vardı, üzerinde de bir not:

Başarılı işini tebrik ederiz!

*Suraya, Grant, Owen, Nicole, Saskia, Tom, Eve ve
bütün Ivy Papers ailesinden sevgilerle <3*

Helen bu notun neden şimdiye kadar okuduğu en kasvetli şey olduğundan emin değildi, biri onu *kesinlikle bir hiç* için çirkince ağlarken göremeden ağır maun kapıyı aceleyle itti. Şampanyayı açıp doğrudan şişeden içti. Gül buketini alıp penceresini açtı ve onları zalimce teker teker kopardı:

aşağıdaki bulvara doğru süzülen kırmızı yaprak bombaları.
Benden nefret ediyor, benden nefret etmiyor.

Bilgisayarını açıp son dört aydır üzerinde çalıştığı dokümana tıkladı: her şeyin altüst olma ihtimaline karşı menajerine henüz bahsetmediği dokümanı.

Asla Okumayacağın Mektuplar.scriv.

Bu geçici bir başlıktı; bitiş çizgisine ulaşırsa okurlar üzerinde test edilmiş, daha kuvvetli bir başlık bunun yerini alacaktı. Bitiş çizgisine ulaştığı zaman... Her bölüm, Michelle'e yazılmış bir mektuptu: Helen'in son on dört senedir kesinlikle kabul etmeyip, bunun yerine Michelle'in hard diskinde bir intihar mektubunu aradığı o eski terapi yönlendirmesinin tamamlanışydı. (*Peki şimdi onunla konuşabilseydin kardeşine ne ne söyledin?*) Eski dedikoduları ve gelecek planlarını, bir araya getirilmiş eski çocukluk anılarını ve aldığı dersleri daha sonra bir kitabı andıracak şekilde düzenlenecek, dolambaçlı tek taraflı mektuplar olarak yazmıştı.

Ama henüz sonu yoktu.

Helen Scrivener dosyasının boş son bölümünü açtı, adı *Seni Burada Bırakıyorum* idi. Bir süredir ertelediği bölümdü bu.

Neden hemen şimdi, burada olmasın ki? Helen şampanyasından bir yudum daha aldı.

İmleci ona doğru yanıp sönüyordu.

Sonra Helen yazmaya başladı.

Sevgili Michelle,

~~*Sonunda önce senden haber almayı beklemekten vazgeçtim.*~~

Sevgili Michelle,

~~Bir öbür dünyanın olmasından bile daha fazla umuyorum ki bir gün bir dönemeci geçtiğimde orada olursun. Bu sefer her şeyi doğru yapacağım.~~

Sevgili Michelle,

Veda etmeden önce sensiz gayet iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Hiç suçlu hissetmiyorum çünkü bu benim suçum değildi, bu arada bir kere daha siktir git ve baştan burada olmak istemeyen birini özlemeyi reddediyorum.

Bütün bunları bilmeni istiyorum ama belki de fark etmekte daha iyi olmam gerekenin kendi yalanlarım olduğundan şüphelenmeye başladım.

İyi değilim. Uzun süredir değilim ve çok uzun süre boyunca seni suçladım çünkü en son yaptığın şey, bana sevmenin ne kadar can acıtıcı olabileceğini öğretmekti.

Seni seviyordum ama yine de gittin. Bunun üzerinde durmamaya, kendime her şeyi nasıl daha iyi yapabilmiş olacağımı sormamaya, hiçbir şey hissetmemeye çalıştım. Sen öldükten iki ay sonra üniversiteye gittim ve bir erkeğe tanıştığımızdan bir hafta sonra onu sevdiğimi söyledim. O utandı, ben de gülüp tabii ki bunu içtenlikle söylemediğimi, sadece bunun bunu yüksek sesle söylemeyi atlayamayacak kadar mükemmel bir an gibi geldiğini söyledim. Daha önce kimseye bunu söylememiştim, sana bile. İlk sevgimi sana harcadım ve ondan sonra bunu bir daha kimseye asla söylemek istemedim.

Sonra ilk defa, gerçekten âşık oldum.

Bu, bozuk değilmiş gibi yaptığım bir şeyi düzeltmek istememi sağladı: kendi zar zor atan kalbimi.

Sorun şu ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Babamın eskiden bize okuduğu şu bilimkurgu romanlarından birini yazıyor olsaydım, zaman yolculuğunu keşfedip odamdaki son kavgamıza dönerek başlardım. Odanın kapısını çalıp senden özür diler ve seni sevdiğimi söylerdim.

Sonra o kolu daha da geriye çekerdim ve büyükannelerimizle büyükbabalarımızı bulup onlara baştan bunları annemizle babamıza söylemeyi öğretirdim.

Sonra şimdiki zamana gelip neyin farklı olduğuna bakardım.

Belki de hiçbir şey farklı olmazdı.

Bu bir bilimkurgu hikâyesi olmadığından, bunu yerine şuradan başlayacağım:

Sen yaşarken sana zarar verdiğim her şey için özür dilerim ve keşke öldükten sonra bana zarar verdiğin her şey için benden özür dileyebilseydin. İkinci bir şansım olsaydı çok fazla şeyi farklı yapardım. Ama o gece hayatının direksiyonuna geçip seni kalmaya zorlayamazdım ve çok uzun zamandır, bu hiçbir şeyi değiştirmese de sana kırgındım.

Bu şu ana dek benim için uygundu. Sen kovmak istemediğim kötü bir düşünceyin.

İyileşiip önüme bakarsam, seni nihayetinde tamamen kaybetmekten korkuyorum. Ama sağlıklı olmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum, gerçi hiçbir zaman mutluluğa güvenmedim. Bana göre mutluluk geçici, kalp atışından kalp atışına kadar süren, gelip giden ve umuyorum ki geri gelen bir deneyim. Korkarım bizim gibi insanlar için mutlu sonlar yok.

O yüzden işte bunu yerine yazmaya çalışacağım son:

Önüme bakarken seni geride bırakmak zorunda olmadığım bir son çünkü her zaman benim parçam olacaksın: o parça kalbimde bir delik varmış gibi hissettirse de. (Sevmek can yakabiliyor ama yine de sevmek istiyorum.)

Başka birinin benim en iyi ve en kötü yanlarımı görüp yine de beni sevdiği türden bir son. Mutlu olacağımız, üzgün olacağımız, beraber her şey olacağımız bir son. Her şey bittiğinde ve başka bir sona ulaştığımızda, küllerim onun bedeninden büyüyen ağacın üzerine dökülmüş olacak çünkü 'ölüm bizi ayırana dek' yetmez, onunla kısa bir sonsuzluktan fazlasına ihtiyacım olacak.

Hep sonları başlangıçlardan, vedaları merhabalardan daha zor bulmuşumdur. Çocukken, hayatın ve ölümün sadece aynı kapının iki tarafı olduğuna ve öldüğün zaman öbür dünyada daha önce yaşadığın tüm hayat kapılarının önünden yürüyebildiğin uzun bir koridor olduğuna dair bir düşüncem vardı; esasında düşünceden çok bir umuttu bu. Teorime göre, o koridorda şimdiye dek yaşadığın bütün hayatları hatırlayabilirdin ve tüm çabanı verirsen bir dahaki kapıyı açıp bir sonraki hayatına başlamadan önce tek bir niyeti veya dersi yanında götürebilirdin.

Bir daha birbirimizi hiç görür müyüz, bilmiyorum. Bugünlerde cennete ya da öbür dünyaya pek inancım yok. Ama bu hayatta çok konuda yanıldım o yüzden belki bu konuda da yanıliyorumdur. Yaşayan kimsenin bunu bilebileceğini sanmıyorum ve öğrenmek için acelem yok.

Yine de umarım bu bir tür epiloğu olan bir hikâyedir. Bir gün son sayfayı çeviririm ve birdenbire

karşımda sen belirirsin. Bu sefer her şeyi doğru yapma fırsatına doğru yürürüm.

"Seni seviyorum," diyerek başlarım.

İkimiz için de umut etmeye devam edeceğim.

Helen

HELEN DOKÜMANDA DIŞA aktarmaya bastı ve fikrini değiştirmeden dokümanı e-postaya ekleyip menajerine gönderdi.

Kime: Chelsea Pierce

Konu: Bir süredir yazıyorum

bir şey olabilir, bir şey olmayabilir de. yine de yazmak istedim.

Helen duraksadı, sonra *e-postayı ilet'e* bastı.

Kime: Grant Shepard

Seni sonradan gafil avlamak istemiyorum o yüzden şu anda üzerinde çalıştığım kitap taslağını atıyorum. Son bölüm seninle de ilgili. Çıkarmamı istediğin bir şey varsa, memnuniyetle konuşurum.

Bunu bilmenin bir faydası olacaksa, haftanın geri kalanında burada olacağım.

Sevgilerimle,
Helen

Otuz Üç

Grant telefonundaki yazıya bakakaldı ve bunun sırf birikmiş bir özlemle halüsinasyon görerek var ettiği çarpık bir okuduğunu anlama sınavı olup olmadığını merak etti.

Sevgilerimle,

Helen.

Otuz Dört

Gecenin biriydi ve telefonu çalıyordu. Helen ışığı açtı.
“Alo, Bayan Zhang, resepsiyondan arıyorum...”

“Saat bir,” diye mırıldandı.

“Evet, burada sizi görmek isteyen, şey, çok ısrarcı bir beyefendi var. Emin olmak istedim...”

Helen doğruldu. “Kim?”

ASANSÖR KAPILARI SEKİZİNCİ katta açıldı ve Grant kalbi güm-bürdeyerek ileri baktı.

805 Numaralı Oda. *Paran buna yetmez* kokusu taşıyan, şık, tarihi bir Hollywood otelinde, dünyanın en uzun koridorunun sonundaydı. Attığı her adım ona *pes et, pes et, pes et* diyen tüylü yeşil halıyla vurgulanıyor gibiydi; kalp atışları ise son yıpranmış ve harap olmuş umut kırıntısının *olmaz, olmaz, olmaz*, diye cevap verişini andırıyordu.

805 metal plaketi taşıyan kapı görüş alanında idi, *bunun bir hata olmadığını umdu*, ardından kapı birdenbire önündeydi, *ya şimdi ya hiç* ve sonra kapıyı çaldı.

HELEN KAPIYI AÇTI ve gelen Grant'ti.

Gözlerinde vahşi bir pırıltı vardı ve şık siyah bir takımın darmadağın kalıntılarını giyiyordu, kravatı zamana yenik

düşmüştü. Dişlerini sıkıyordu ve elleri kapı pervazına tutunuyordu: *Dönmeyi beklemediği bir uçurumun kenarına yaklaşan, kule gibi yükselen bir Byron kahramanının görünüşüne sahipti.*

Kısık, avlanır gibi bir sesle “Helen,” dedi.

Helen “Grant,” deyip boğazı düğümlenerek yutkundu. “Seni özledim.”

Grant kısaca başını salladı, bakışları onun her detayında gezindi: Helen birdenbire gala sonrasında kalan dağınık saçlarının ve giydiği gri petek örgü otel bornozunun son derece farkına vardı.

“Kitap taslağını okudum,” dedi Grant. “Baştan sona. Tek öğrenmek istediğim, bununla ne kastettiğin.”

Grant telefonunu havaya kaldırdı, ekranda Helen’in kendi e-postası parlıyordu. Helen’in bakışları hızla e-postayı taradı, sonra hayal kırıklığıyla yere indi. *Ah. Yasal uyarı kısmı.*

“Sana önden atmak istediğimi kastettim, ola ki...”

Grant “Hayır,” diyerek onun sözünü böldü, Helen’in elleri gergin bir arzuyla kaşınıyordu. Ona dokunacak kadar yakın olmayalı çok uzun zaman geçmişti. “O kısım değil. Daha aşağısı. Onu oku.”

Grant ekranın ilgili kısmına dokundu.

Grant usulca “Mahzuru yoksa yüksek sesle,” diye ekledi.

Helen’in kalbi iki kısa kelime üzerinde tekleli. Bunun üzerine Grant’e bir bakış attı. Grant’in gözleri kapalıydı ve Helen’in aklına ani, utanç verici bir düşünce geldi, *belki de bir tür intikam amacıyla gelmişti, ona bir daha kendisiyle asla iletişim kurmamasını söylemeden önce Helen’a yaptıklarını aynı şekilde ödetecekti.*

Nihayet “Sevgilerimle, Helen,” diye okudu.

“Seviyor musun?” Sesi sertti ve kelimeleri soğuktu. “Ya şimdi ya hiç, Helen.”

Ya şimdi ya hiç. Helen zaten deneyimlediği hiçbirle dolu sonsuzluğu düşündü. Kız kardeşine hiç onu sevdiğini söylememişti. Annesiyle babasına hiç nahoş gerçekleri söylememişti. Hiç Grant Shepard'ın onu kollarına aldığı ilk anki kadar sevilmiş hissetmemişti.

Grant Shepard'ı şimdiki zamana, ait olduğu yere getir.

Helen nihayet “Evet,” dedi ve Grant’ın gözlerinin gerisinde bir hararet parıltısı gördü. “Eğer beni hâlâ istiyorsan.”

Grant ona daha fazla yaklaşmadı ama parmakları kapı pervazını tutmaktan beyazlaşmıştı.

Yavaşça, dikkatle “O gün hastanede,” dedi. “Sanırım sana yalan söyledim. Sana –ve bunu ne zaman düşünsem zihnimde tekrar tekrar oynatmayı kesemiyorum– ‘Başka birinin tamamına sahip olmaktansa senin küçücük bir kısmına sahip olmayı tercih edeceğimi’ söylemiştim.”

Helen boğazındaki pişmanlık düğümüyle yutkundu. “Hatırlıyorum.”

“Olay şu ki... O sırada senin küçücük bir kısmına sahiptim ve bu beni neredeyse öldürecekti.”

“Ah,” dedi Helen ve anlayışla başını salladı. *Çok geç olduğunu söylüyordu.* “Özür dilerim.”

Grant öne doğru bir adım attı ve Helen’in dünyası kayıyor gibi oldu.

“Bu sefer tamamını istiyorum,” dedi Grant, sesi sertti ve imkânsız derecede yakındı. “Geceleri, gündüzleri, hafta sonlarını, tatilleri istiyorum; seni yanımda, yatağымda ve hayatımda istiyorum. Annen ve babanla tanışmak ve seni kahrolası İrlanda’daki koyun çiftliğine, babamın Boston’daki evine götürmek istiyorum. Seksen yaşında ne tür bir insan olduğunu görmek istiyorum. Bunu gerçekten yapmak istiyorum ve sana *benim* demeyi o kadar çok istiyorum ki bu saçmalık ama bu sefer tüm olay için gelmeyeceksen o zaman gelme...”

Helen bunun üzerine öne atılıp onu öptü, Grant'ın tadı viski ve şaşkınlık gibiydi. Elleri anında Helen'ı *kendine, kendine, kendine* çekti, Grant'ın çaresizce atan kalbi onunkiyle çarpıştı.

Helen, “Ben de bütün bunları istiyorum,” diye mırıldandığında Grant onun bunu yüksek sesle söyleyecek kadar uzun süreliğine kendisinden uzaklaşmasından dolayı gücenmiş gibiydi. Hırıldayan bir “*Hımm,*” sesi çıkardı ve Helen'in dudaklarının peşine düştü. “Hâlâ bir şeyleri mahvetmekten çok korkuyorum. Henüz tamamen iyileştiğimi sanmıyorum ve sen tamamlanmış birini hak ediyorsun...”

Grant nefesini verip, “Helen,” dedi, alnını onunkine dayadı. “İstediğim her şey olman için tamamen iyileşmene gerek yok. Benim olman için. *Her parçanı* seviyorum seni ahmak, *delirtici* kadın. Senin henüz tanışmadığım parçalarını bile seviyorum.”

Helen, “Ben de seni seviyorum,” dediğinde soğuk, kırık kalbi birdenbire bunu başka birine yüksek sesle söylemenin ve bunun bu kadar anlamı olmasının hissiyle ısıldamaya başlamış gibiydi.

Grant “O zaman...” deyip onu tekrar öpmek için başını eğdi, “... Artık konuşmayalım.”

Otuz Beş

Sabah 06.25 sularında Kuzey Kaliforniya kıyısından yetmiş beş kilometre açıkta 6.8'lik bir deprem meydana geldi. 7000 Hollywood Bulvarı'nda, titreşimler 39,73 saniye sürdü ve tüm oda titreyip sarsılırken Helen, Grant'ın kollarının ona sımsıkı sarılışının hissiyle uyandı ve bir anlığına, rüyayla gerçek arasında sanki eski bir lunapark trenine binmişler de tavanı delip geçecekmiş gibi hissetti ve aynı zamanda da Grant'ın otel odasına hiç gelmemiş olabileceğini ve yaşananların korkunç ama harika bir rüya olduğunu düşündü. Kendine, *Sakin uyanma*, diye emretti.

Grant kulağına, "Sadece deprem," diye mırıldandığında Helen yeni korkusunu keşfetti: O buradaydı ve yine onu kaybetmek üzereydi. Zemin; binanın temellerini ve ahşap eşyalardan tut, porselen tabak çanaklara ve yeni birbirine tekrar kavuşmuş olan talihsiz âşıklara kadar binanın içindeki her şeyi sarsarken korkunç, tangırdayan bir ses geldi. "Güvendesin."

Helen, "Daha önce hiç deprem yaşamamıştım," dediğinde deprem birdenbire sona erdi. Grant'e doğru döndüğünde onun hâlâ *burada* olduğunu görüp rahatladı, Helen'ı keskin bir dikkatle izliyordu. Helen uzanıp avucunu onun yanağına bastırdı ve Grant sabırla onun somutluğunu kont-

rol etmesini bekledi: *O gerçektir.* “Eminim sen çok fazla yaşamışsındır.”

Grant onun elini tutup avucunu öptü, sonra sanki kendisi de Helen’in dokunacak kadar gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuşçasına uzanıp yanağını okşadı.

Grant nihayet emin olduğunda “Bazen artçı depremler oluyor,” dedi. “Gerçekten burada kalacaksan muhtemelen bir noktada deprem güvenliğinin üzerinden geçmeliyiz.”

Bu kelimelerin arkasında birazcık şüphe vardı, bu yüzden Helen’in içi acıdı.

“Gerçekten kalıyorum,” dedi.

Grant sadece “Güzel,” dedi ve eli Helen’in boynuna doğru kaydı, sonra omzuna doğru yavaş, sıcak bir yolda ilerledi. Helen çarşafın altında çıplaktı ve Grant kendi elinin de çarşafın altına doğru kayboluşundan büyülenmiş gibi gözüktüyordu.

Grant’in parmakları onun kaburgalarına hafifçe değerken Helen titrek bir şekilde “Grant,” diyerek nefesini verdi.

Grant sakın bir sesle “Helen,” diye karşılık verdi ve parmakları beyaz kumaşın altında gizli kıvrımlarla vadileri keşfederken kahverengi gözleri onunkilere dikili kaldı.

“Bizim...” (Helen hızla nefesini tuttu) “... binadan çıkmamız falan gerekiyor mu?”

Helen, Grant’in gözlerinde bir an muzipliğin belirdiğini gördü.

Grant “Hayır,” diye cevap verdi ve onun karnından aşağısını öpmek için öne doğru eğildi. Helen’in ellerini tutup başının üzerine yerleştirdi, Helen da refleks olarak parmaklarını onun saçlarına geçirdi. “Deprem güvenliğinin ilk kuralı, yaktaysan sarsılırken orada kalmak.”

“Ah,” dedi Helen. *Ah.*

“Aşağı eğil, başını ört ve sağlam bir şeye tutun,” dedi Grant. Kısık sesi, Helen’in sıcak iç kısmında titreşiyordu.

Helen muhtaç bir sesle “Grant,” dedi. “Lütfen.”

Grant ona ikisinin de onun ihtiyaç duyduğunu bildiği şeyi verdi ve artan gerginlik kırılıp orgazm bedenini sararken Helen dudağını ısırıldı.

Sonra Grant yine onun üzerinde belirdi, kolları onu hem güvenli hem seviliyor hissettirecek şekilde sarıyordu, Helen sarsıntılar bedeninden mi binadan mı geliyor emin değilken bile.

Grant kendini tekrar onun girişine yerleştirirken, “Sence bütün bunları hatırlayabilecek misin?” diye sordu.

Grant kendini içine doğru iterken Helen nefes nefese “Evet,” dedi.

Grant zorlanan bir sesle “Güzel,” dedi. Helen onu böyle, onun sıcaklığıyla sarılıyken ve yüzünden her ifadenin geçtiğini izleyebileceği kadar yakinken izlemeyi çok seviyordu. Grant’in boğazındaki kaslar oldukça harika şekilde kasılırken gözleri gülüyordu. “Benim için bunu söylemeyi çalış.”

Helen iç kaslarıyla onu sıktağında onu dibine kadar doldururken Grant’in dudakları sessizce onun ismini oluşturdu.

“Beni arzuluyorsun,” diye talimat verdi ve ondan uzaklaştığında Helen’in nefesi kesildi.

Helen “Evet,” diye cevap verdi ve Grant tekrar içine daldı.

Grant “Daha yüksek sesle,” diye emredip tekrar geri çekildi. “Beni seviyorsun.”

Helen *daha yüksek sesle* “Evet,” dediğinde Grant onu ödüllendirdi.

Grant yüzünü onun boynuna gömüp, O zaman benimle kalacak mısın?” diye sordu.

Onu dünyası darmadağın olup Grant’in de yankılanan orgazmının sesiyle tekrar bir araya gelene dek ilkel bir ritme sürüklerken Helen “*Evet, evet, evet,*” diye tekrarladı.

Sonrasında hava sıcak ve tanıdık bir şeyle uğulduyor gibi oldu: aralarında ışıldayan, konuşulmamış bir şeyle. Nabızı, *Beni arzula, beni sev, bana sahip ol, beni bırakma*, diyerek hızla atıyordu.

Grant o sırada, “Annenle baban hakkında ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyor,” dedi ve Helen nefes nefese güldü.

“Annemle babam şu anda düşünmek istediğim en son insanlar,” deyip gözlerini örttü. “Hallederiz.”

İKİ HAFTA SONRA Helen Grant’in tekrar ortaya çıkışını FaceTime’da annesiyle babasına anlatırken New Jersey, Dunollie’de yağmurlu, erken bir eylül sabahıydı. Arkalarındaki pencerele-
rin dışarısındaki ağaçların sarsılan az sayıdaki dalını görebili-
yordu ve *Hava orada çok farklı*, diye düşündü.

“Ben, şey, Los Angeles’ta biriyle görüşmeye başladım. Los Angeles’a taşınıyorum. İlişkimiz ciddi. Sevgilim... O, yani Grant. Onunla tanışmanızı istiyorum. O da birkaç hafta sonra New York’ta eşyalarımı alırken sizinle tanışmak istiyor. Ama eğer ona iyi davranamayacaksanız gelmeyeceğiz.”

Annesi gözlerini kırptırıp güldü ve bazen sert hoşnutsuzluğunu gösterirken çıkardığı o kısık, ‘cık cık’layan sesi çıkar-
dı, sonra aniden koltuktan kalkıp gitti.

Babası, “Onunla işin bitti sanıyordum,” dedi. “Her neyse, neler olacağını bilmiyorsun bile. Kim bilir, belki de bir sene sonra farklı hissedersin. Böyle konuları daha emin olmadan açmamalısın.”

“Eminim,” dedi Helen.

Babası “Çok gençsin,” diye ısrar edince Helen, *32 yaşındayım*, diye düşündü. “Bu kadar hızlı karar verme.”

Aramayı sonlandırıp yüzünde özür diler gibi bir ifadeyle ona döndüğünde Grant onun elini sıktı.

Helen baştan yazılamayacak aile tarihleri ve karmaşık geçmiş hikâyeler için özür dileyemedi, “Hadi plaja gidelim,” dedi. “Hava harika.”

OCAK’TA, NEW YORK Halk Kütüphanesi’nin önünde kar yağıyordu ve Helen, Grant’in evlenme teklifi edeceğinden epey emindi. Grant’in onun bildiğini bildiğinden emindi çünkü Grant ona bakışlar atıp ellerini palto ceplerine sokuyor, sonra sadece telefonunu çıkarıyordu.

Çantalarını güvenliğe gösterirken Grant çantasını bariz bir şekilde ondan saklayınca Helen “Çok sinir bozucusun,” diye mırıldandı.

Grant “Ama beni seviyorsun,” diye cevap verip hızla Helen’in önünden okuma odasına ilerledi.

Mükemmel mavi bir gökyüzünün resmedildiği yaldızlı tavanın altına oturup arkadaki uzun ahşap masaya bilgisayarlarını çıkardılar. Helen anılarını yazdığı kitabı için yaptığı revizyonlar üzerinde çalışıyordu: Denemelerden oluşan kitabı, genç yetişkin romanları yayımlayan yayıncısının kardeş yayınevine satılmıştı ve adı *Kalpten Sevgilerimle* olarak değiştirilmişti. Grant ise bir pilot bölümünü revize ediyordu, kendi yarattığı çarpıcı, doğrudan diziye dönüştürülecek bir bilimkurgu dünyasıydı bu.

Spekülatif senaryosu hararetli bir açık artırmayla satılmış ve sürekli uyarlamaların olduğu bu pazarda, özgün fikirlerin kalıcı değerinin kanıtı olarak gösterilmişti.

İkisi aylardır buraya çalışmaya gelmeyi konuşuyorlardı; en son birbirlerini kıl payı kaçırış hatıralarını baştan yazma şansı olurdu bu. Helen buranın sessizliğini, sessiz bir meşguliyetle yazan diğer kitapseverlerin arasındaki kilise benzeri atmosferi çok seviyordu. Yaklaşık on dakika sonra ise Grant’in bundan tamamen nefret ettiğini fark etti.

Grant “Baksana,” diye fısıldayıp etraflarındaki çalışan müdavimlerden birkaç pis bakış aldı. Hakları vardı, Grant son bir dakikada üçüncü kere konuşuyordu ve hepsi de “Sandal-yeni kaydırır mısın?” ya da “Wi-Fi şifresini biliyor musun?” ya da şimdiki, “Bir kalem ödünç alabilir miyim?” gibi günlük şeylerdi.

Helen sessizce ona en iyi kalemini uzattı. Grant, siyah bir defterde hikâyenin özeti üzerinde çalışıyordu, bilgisayarını birkaç saniye terk ettikten sonra ayağını dalgın, birikmiş bir enerjiyle yere vurmaya başladı. Helen ayağını onunkinin üstüne koyunca Grant başını kaldırıp baktı.

Helen’in kulağına doğru “Pardon,” diye fısıldadı ve bunu söylemek için eğilirken onun omzuna değdi, Helen da sıcağa rağmen titredi.

Grant ayağını yere vurmayı kesti ama beş dakika sonra sol eli huzursuzca Helen’in ajandasına vurmaya başladı. Bir kütüphaneci boğazını manalı manalı temizleyince Helen kendi elini Grant’inkinin üzerine koydu ve ona sessiz olmasını söyleyen bir bakış attı. Grant gözlerini devirdi, sonra Helen’in eline doğru baktı.

Helen’inkinin altında hapsolmuş elini ters çevirdi, artık hapsolmuş olan Helen’dı.

Grant ona baktığında Helen’in yüreği hopladı: Grant onun sessiz olması için boş eliyle parmağını dudaklarına götürdü, sonra gömlek cebine uzanıp bir yüzük çıkardı.

Bu platin, Edward dönemi tarzında, basit yuvarlak kesim bir pırlantaydı.

Mükemmeldi.

Grant yüzüğü ona doğru rahatça uzatıp sessizce omzunu havaya kaldırdı. *Ne dersin?*

Sanki sessiz bir çalışma odasındaymışlar ve onu mezuniyet balosuna çağırıyormuş gibiydi.

Helen gözlerini kırptırdı. Zaman farklı akıyordu sanki.

Grant Shepard sana böyle evlenme teklifi ediyor, diye düşündü ve bunun gerçekten olduğuna tam olarak inanamadı. O balo kralı! diye on yedi yaşındaki hâli gereksizce ekledi, Helen arkadaşlarına *bir senaristin bir yazara kaç kelimeyle evlenme teklifi ettiğine* dair anlatacakları gelecekteki bir espriye gülmek isterken ânın kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Sonra başını kaldırıp baktığında rahat duruşuna rağmen Grant'ın gözlerinde gerginliğin belirip kaybolduğunu gördü ve kalbi onu sevmenin ağırlığıyla çökmeye hazır gibiydi.

Evet, diyerek başını salladı.

Grant kısa, rahatlamış bir nefes verdi, boğuk bir sesle güldü ve yüzüğü Helen'in parmağına geçirdi. Helen'in elini havaya kaldırıp parmaklarını öptü, sonra öne eğildi, dizleri birbirine değerken Helen'in kızarmış yanaklarına, burnuna, nihayet de bekleyen dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Evleniyorlardı.

BİR HAFTA SONRA 22. Yol'da Helen'in sekiz yaşından on sekiz yaşına kadar gittiğini hatırladığı Çin mantısı restoranında annesi ve babasıyla buluştuklarında sulu kar yağıyordu. İçeri girerlerken on üç yaşındaki asık suratlı Çinli bir kız masadaki herkesi görmezden gelip kalın bir roman okuyordu, Helen biraz heyecanla Grant'i dürttü.

"O bendim," dedi.

Grant bakışlarını Helen'in annesiyle babasının onları beklediği ilerideki masadan ayırmadı. Yüzündeki ciddi ifade yüzünden Helen'in kalbi sızladı.

"İyi olacaksın." Onun dirseğini sıktı. "Vahşi bir at sürüsü bile beni seninle evlenmekten alıkoyamaz."

Öğle yemeği, beklenebileceği kadar iyi geçti, yani harika değildi.

Annesi masa için sipariş vermeyi reddedip, *İstediğini yap, ne istiyorsan onu sipariş et, bak bakalım nasıl oluyor, dermişçesine* elini Helen'a doğru salladı.

Babası Grant'le işi hakkında sohbet etmeye çalıştı ama bu sohbeti daha çok onun bütün eserlerini eleştirme fırsatı olarak kullandı. "Helen'ın dizisinden önce yaptığın o diziyi gördüm. Hiçbir arkadaşım duymamış."

Hesap geldiğinde Grant ödemeyi teklif etti ve Helen'ın annesi kaskatı bir tavırla, "Teşekkürler, çok nazıksın," dedi.

Helen çaresiz kahkahasını bastırdı, annesiyle babasının yemek hesabı ödeme hakları üzerine başlattıkları bütün dünya savaşlarını hatırlıyordu. Sessizlik içinde garsonun Grant'in imzası için geri dönmesini beklediler ve Helen, evlenme teklifi etmeden önce Grant'in annesiyle babasından izin istemesi için ısrar etmesinin hata olup olmadığını düşündü. *Tek ihtiyacın olan benim iznim değil mi?* Belki de bu konuda yanılmıştı.

Annesiyle babası birbirlerine manalı bir bakış atınca Helen'ın içinde kötü bir his uyandı.

Annesi ağır ağır içini çekti, sonra "En azından uzun boylu. Kardeşimin kızı Alice çok kısa biriyle evlendi," dedi.

Başını iki yana salladığında Grant, Helen'a, *Bu ihtimal dâhilindeki cevaplar çizelgesinde yoktu*, der gibi baktı.

Helen gözlerini yumdu ve içinden ağlayana dek güldü.

Yüksek sesle "Yaz düğünü düşünüyoruz," dedi.

Annesi sanki, *Tabii ki öyle düşünüyorsunuz, ben kimim ki sizi durdurayım*, der gibi hoşnutsuzlukla burnunu çekti.

Nihayet bakışlarını Grant'e dikip, "Michelle'i ziyaret etmen gerekecek," dedi.

HELEN, GRANT'E İKİ tütsü çubuğu uzattı ve ikisi de rafta Michelle'in gülümseyen portresinin önünde durdular. Helen hâlâ,

Grant'in büyüdüğü evde durmasının görüntüsüne şaşıyordu. Bu o kadar imkânsız bir görüntü gibiydi ki beyni gözlerine *tekrar bakmalarını* emredip duruyordu.

Helen, "Bunu yapmanın doğru yolunu bilmiyorum," dedi. "Sadece ne yapılacağını biliyorum. Tütsüyü tutuyorum, ona dönüyorum, *Merhaba Michelle* diyorum ve şey, başka aklıma ne gelirse onu söylüyorum. Sonra eğiliyorum. Evimizde bu, hep bu şekilde işlemiştir."

Grant tütsüyü Helen'dan alıp portreye döndü.

"Merhaba Michelle," dedi. "Burada olmadığın için çok üzgünüm. Keşke hep beraber takılabilsaydık."

Helen onun yanından "Bu çok tuhaf olurdu," diye mırıldandı. "Biliyorsun, bunu normalde yüksek sesle yapmıyoruz."

Grant kısıp sesle, "Dediklerimi duymanın sakıncası yok," dedi ve başını tekrar Michelle'in portresine doğru eğdi. "Ab-lana iyi bakacağımı bilmeni istiyorum. Ayrıca beni burada ağırladığın için teşekkürler."

"Sonra tütsü çubuklarını fotoğrafın yanındaki tütsülüğe koyuyorsun," diye ekledi Helen.

Grant onun talimatlarını yerine getirdi. Helen gülümseyip omzunu silkti.

"Aşağı yukarı bu kadar," dedi. "Hiçbir zaman doğru yaptığımdan tamamen emin olamıyorum."

Annesi koridordan canlı bir sesle "Gayet iyi yapıyorsun," dedi. "O kadar karmaşık değil. Helen fazla düşünüyor. Önemli olan onunla hâlâ bir bağımızın olması. Çinli insanlar bu tür şeyleri önemserler, yaşayanlar ve ölüler, hepimiz hâlâ bağlıyızdır ve bu bağı onurlandırırız."

AĞUSTOSUN SONLARINDA dışarıda, İrlanda'daki bir koyun çiftliğinde evlendiler. Bu altmışa yakın misafirle ufak sayılacak,

yakınlar arasında bir etkinlikti, çoğunlukla yakın arkadaşlar ve aile vardı. Hava şüphe uyandıracak kadar mükemmeldi.

Nicole buketini alıp hazırlandıkları on yedinci yüzyıldan kalma küçük çiftlik evinin penceresinden dışarı bakarken, “Bu lanet bir Thomas Hardy romanıymış gibi hissediyorum,” dedi. “Dışarıya çok fazla insan ve birkaç koyun geliyor.”

Helen, “Haha,” deyip midesindeki çalkantıyı duymazdan gelmeye çalıştı. Üzerinde fildişi ipek krep kumaşından basit yapıda bir gelinlik vardı, arkasında Nicole’un bir firkeyle iliklemesinin neredeyse bir saat sürdüğü uzun ipekten bir düğme dizisi bulunuyordu (Nicole bunları iliklerken Grant’in Helen’a sabrıyla işkence mi edeceğinin yoksa gecenin sonunda “gerçekten korse yırtıcı havasına mı bürüneceği”nin ihtimalleri hakkında espriler yapmıştı).

Nicole “Bence bunlar durum gerektirirse, muhtemelen yakışıklı bir çiftçi yardımcısını baştan çıkarabilir,” diye mırıldanıp göğüslerini girişin yanındaki yaldızlı aynada düzeltti. “Değil mi?”

“Memelerin harika görünüyor,” dedi Helen. “Ben biraz ölecekmiş gibi hissediyorum.”

Nicole parmaklarını dokundurarak rujunu düzeltti. “Söylediğin anda kaçış arabasını getiririm.”

Helen başını iki yana salladı. “Hayır sanırım bu normal. Değil mi?”

Nicole omzunu silkti. “Sen söyle, tatlım. Mutlu sonun eşğinde durmak nasıl hissettiriyor?”

Helen belki de kahkaha gibi gelen boğulur gibi bir ses çıkardı.

Bundan çok korkuyordu. Bir şeyi isteyip ona kavuşma kapasitesinin olmamasından; mükemmel havayı ve mutlu sonları fazladan bir bölüm, hatta fazladan bir cümle kadar devam ettirirse bile gerçek hayatın onları yok etmesinden

korkuyordu. Kendi kendine, *Bu sadece bunu gerçekten istediğini gösteriyor*, derken kalbi de hemfikir olarak güm-bürdedi.

Başıyla onaylayıp, “Hazırım. Hadi gidelim,” dedi.

HER ŞEY GÖZ önüne alındığında, oldukça *normal* bir gündü.

Yaylı çalgılar dördlüsü hem misafirlerin hem de evlenenlerin onları duyabileceği bir yer bulmakta zorlandı, çiçek sorumlusu Helen’in buketine unutmabeni çiçeği eklemeyi unutmuştu ve yüzyılın çoğu boyunca depoda durmuş olan aile yadigârı duvakta Nicole’un buharla asla düzeltemediği inatçı kırıksıklıklar vardı.

Yine de Helen babasının koluna girdiğinde ve havayı düğün marşı doldurduğunda, biraz *olağandışı bir şeyin* heyecanını hissetmeden edemedi. Gözlerden hemen uzak bir mesafede duruyorlardı ve öne doğru adım atarlarken Helen’in kendine nasıl nefes alacağını hatırlatması gerekti.

Grant’in annesinin aylar önce bugünü düşünerek ektiği bol sayıda papatyanın oluşturduğu geçite yaklaştıklarında Helen’in babası “Yavaş ol,” dedi. Fazla hızlı yürüyorsun.”

“Normal hızda yürüyorum,” dedi Helen.

Artık nikah masasına doğru yürüyorlardı ve her adımda Helen onu hayatının çeşitli noktalarında tanıyan tanıdık yüzler görebiliyordu. Tuhaf türden bir nostalji hissetti, gülümseyen her yüz geçmişten bir anıyı açığa çıkarırken aşırı duyu yükü oldu: *plastik bardaklardan şampanya içmek, bir otel barında ilk kitap anlaşmasını kutlamak, kötü bir kitap yorumu yüzünden tuvalette ağlamak, arka bahçedeki salıncaklardan düşmek, ilk defa muzlu ekmek yapmak...*

Sonra başını kaldırdı ve... *Bu oydu.*

Grant Shepard. *Grant Kahrolası Shepard*, yazarlar odasında iyi, yatakta harika ve lanet hayatımın imkânsız aşkı.

Grant sanki Helen'in aklını okuyabiliyormuş gibi sırtıttı. Helen nihayet ona uzandığında, Grant onun duvağını kaldı-rırken Helen'in kulağına "Seni görmek güzel," diye fısıldadı.

Helen biraz ürperip kalabalığa baktı. Başta duyguları göz-lerinden okunan Grant'in annesini gördü, altı ay önce evlendi-ği İrlandalı koyun çiftçisinin elini tutuyordu. Kendi annesiyle babasını gördü, en ön sırada oturmuş el ele tutuşuyorlardı. Annesinin yüzünde kırılğan bir ifade vardı ve dudaklarının kenarı yukarı mı kıvrılrsa aşağı mı karar veremiyor gibiydi. Babası her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Helen koridorun diğer tarafına baktığında Nicole'un Grant'in babasına bariz bir cinsel ilgiyle baktığını gördü. Ni-cole onu fark edip Helen'a, *Çok hoş*, der gibi göz kırptı.

Grant onun elini sıktı.

Kısık sesle "Gel benimle burada takıl," dediğinde Helen onun gülen gözlerine baktı. "Tüm sabah boyunca özledim."

Helen gülümsediğinde gelinliğinin arkasının çekiştirildi-ğini hissetti.

Grant'in annesi "Shelley, hayır!" diye bağırdı, çiçekli tas-ma takmış başıboş bir koyun, Helen'in gelinliğinin ipek krep kumaşını çiğniyordu.

Grant öne doğru eğildiğinde Helen'in eli uzanıp onun saç-larına dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

"Koyunun adı Michelle," dedi. "Buna inanabilirsen."

Nikahlarını kıyacak olan dizi bölümü yönetmeni "Kostüm departmanını bekleyin," diye şakalaştı.

Nicole'un Helen'in etek ucunu koyundan kurtarmasını beklerlerken Helen, Grant'in gözlerine bakıp, *İşte bu*, diye düşündü. Alayla birkaç farklı karar verdikleri, *herkesin* yol boyunca birazcık farklı seçimler yaptığı farklı bir zaman çi-zelgesinde durumun onlar için ne kadar daha kolay olacağını düşündü. *Bu bambaşka bir hikâye olurdu.*

Yaşayabilecekleri sonsuz farklı aşk hikâyesini düşündü ve hepsini yazmaya karar verdi. Bu hissi aynı, inanılmaz aşk hikâyesini yansıtan milyonlarca cam parçasına bölecekti ki kendine ve ona okumaya ihtiyaç duyduğu günler için bunu kâğıda dökmüş olsun: üzüldüklerinde, yorulduklarında, sinirlendiklerinde ya da içleri acıdığında. *Ya da mutlu olduklarında*, diye hatırlattı kendine. Grant’i sevmek şiir gibiydi ve bunu da deneyeceğini düşündü.

Helen gülümseyerek, “Seninle evlendiğim günün en sevdiğim kısmı buydu,” dedi.

Grant “Şimdiye kadar,” diye hemfikir oldu ve Helen’in kalbi (*o güvenilir organ*) ona katılarak gümbürdedi, *Beni arzula, beni sev, bana sahip ol, beni bırakma* der gibiydi. *Mutlu son* der gibiydi.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap karanlıkta doğdu ve onu gün ışığına çıkartmak için pek çok kişi ve taslak gerekti.

Öncelikle: Eşim, yaratıcı ruh eşim, kitap yazılırken her gece yatmadan önce bunu okumaya zorladığım Zack Wal-lau. Ben yazarken bana ve kedilerimize baktığın için çok teşekkürler ve kucağımızdan hiç inmesini istemediğimiz kedilerimiz, Canary ve Eloise, size de teşekkürler.

Ardından: Çocukluk arkadaşım ve tam taslağı ilk okuyan kişi Ginger Jiang. Elimde okunmaya değer bir malzeme olduğunu söylediğin için teşekkürler. Ayrıca doktorum ve hayali tıbbi acil durumlarda mesaj atabileceğim biri olduğun için de teşekkürler.

“İlk gerçek taslağı okuyanlar”: Meghan Fitzmartin, Julie Ganis, Priyanka Mattoo, Whitney Milam, Anna O’Brian, Rosianna Halse Rojas, Rebecca Rosenberg ve Scott Rosenfeld. Desteğiniz ve teşvikleriniz ve netleştirmem gereken yerlerdeki uyarılarınız, gelişim yolunu bulmamda bana çok yardımcı oldu. Ayrıca moral desteği ve basın turu lojistik düzenlemelerindeki yardımları için buradan Vicki Cheng ve Heather Mason’a da teşekkür ediyorum.

“Uzun taslağın okuyucuları”: Alison Falzetta, Tim Hautekiet ve Stephanie Kim Johnson. Bu kitabın erken, uzatılmış

versiyonunu okudunuz ve nereleri kesip nereleri tutmam gerektiğini söylediniz.

Kendi sınıfında tek: Sarah MacLean. Bu kitabı *Romancing the Vote* aracılığıyla gözüne soktum ve sen desteğinle, hikâye ve karakterleri savunmanın o kadar ötesine geçtin ki bunu düşününce neredeyse ağlayacak gibi oluyorum. Kitaplarını okurken ve podcast'lerini (*Fated Mates!* Öpüşme hikâyeleri anlatan herkes bunu dinlemeli!) dinlerken çok şey öğrendim ve kaderin bir oyunuyla (demokrasi ve kendi bencil amaçlarım için senden taslak hakkında bir eleştiri koparmak amacıyla yalvarmam) hayatıma girdiğin için çok seviniyorum.

Temsilcim Taylor Haggerty. Edebi yıldızlardan oluşan bir yıldız takımını temsil ediyorsun ve beni temsil etmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum. Bu kitabı, benim asla yapamayacağım şekilde sunulmaya hazır hâle getirirken verdiği notlar için, şampiyonum ve yabancı olduğum yayıncılık diyarındaki koruyucu meleğim olduğun için, bu kitabı nasıl satacağını tam olarak bildiğin için çok teşekkür ediyorum.

Editörüm Carrie Feron. Bu kitabı bitirdikten sonra Avon'dan ayrılacağını duyduğumda yıkıldım, yirmi dört saat ağladım ve bence abartmıyordum. Her zaman bu işte ilk çalıştığım editörüm olacaksın ve yazar olarak üzerimde çok büyük iz bıraktın. Bu kitabı benimle birlikte hayata getirdiğin için ve beni, olabileceğimi hiç bilmediğim bir yazar olarak şekillendirdiğin için çok teşekkürler.

Avon'daki tüm ekip: Öncelikle yayımladığınız kitaplar aracılığıyla dünyayı daha romantik bir hale getirdiğiniz için teşekkür ediyorum. Kitabımı sizin yayımlamanız benim için bir onur. Özellikle, bu süreçte beni evimde hissettirdiğiniz ve sorularımı yanıtladığınız için Asanté Simons, DJ DeSmyter, May Chen ve Liate Stehlik'e teşekkürler. Redaktörüm Stephanie Evans, coverda herkinin süslemelerine katkıda bulunduğunu

düzeltilmiş şablonu üzerinde tanımlanmış olarak tekrar okumamı sağlamak gibi gerçekten de beni mütevazı kılan bir hediye verdiğin için teşekkürler.

Bu docx belgesini raftaki güzel bir kitaba dönüştüren çıl-gınca yetenekli insanlara da çok teşekkürler: kapak tasarımcısı Henry Sene Yee, sanat yönetmeni Jeanne Reina, dekoratör Diahann Sturge ve idari yönetici Brittani DiMare. Estetik zevkiniz, vaktiniz, enerjiniz ve yaratıcılığınızı için müteşekkirim.

Hassas içerik denetleyicisi Anna Akana. Öncelikle hayatımda olması bir şans olan cömert bir arkadaş ve nazik bir ruh olduğun için teşekkür ederim. Bu kitabı, ilk başlardaki o çetrefilli çirkin hâlinde okuyarak onu, duygusal olarak daha dürüst ve anlatmaya çabaladığım hikâyeye daha uygun hâle getirmemde bana yol gösterdiğin için çok teşekkür ediyorum. Gerçekten minnettarım.

Hodder & Stoughton'dan Kimberley Atkins ve Lily Cooper, Baror International'dan Heather Baror-Shapiro, LEO PR'dan Kristin Dwyer ve Jessica Brock, Root Literary'den Holly Root ve Jasmine Brown, The Novel Neighbor'dan Kassie King, ilk yayıncılık yolcuğumda bana yol gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Beni tutkulu yaratıcı bir sanatçıdan kariyer sahibi bir sanatçıya dönüştürmek için sürekli çalışan

UTA (Jenny Maryasis, Amanda Hymson, Greg Iserson ve Mary Pender) ve Kaplan/Perrone'deki (Alex Lerner ve Ben Neumann) ekiplerim, avukatım Phil Klein'a teşekkürler. Seneler içerisindeki tavsiyeleriniz ve kararlı rehberliğiniz sahip olduğum adil olmayan avantajlardan biri.

Son on yılda bana iyi tavsiyeler veren tüm akıllı kadınlar ve başta onlara tavsiye veren tüm akıllı kadınlara teşekkürler: Siz olmasanız bu kitap olmazdı.

Eski hayran kurgu eserlerimi inceleyen ve okuyan ve bana bir gün bir kitap yazmamı söyleyen herkese teşekkürler. Buraya varmam uzun zaman aldı ama umarım bu kitaba rastlarsınız.

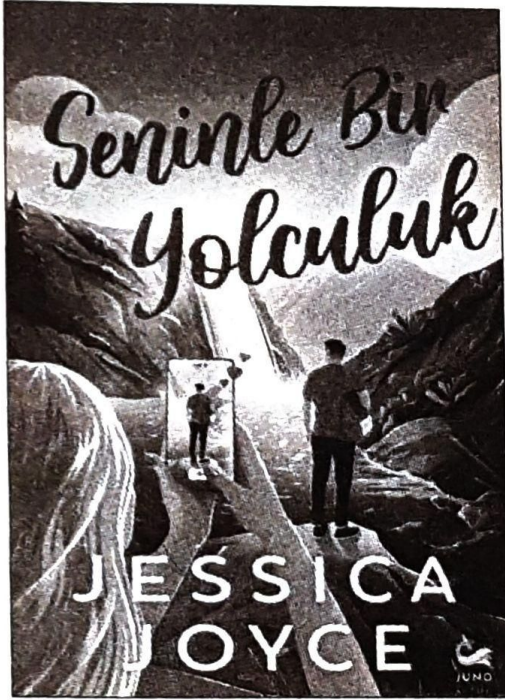
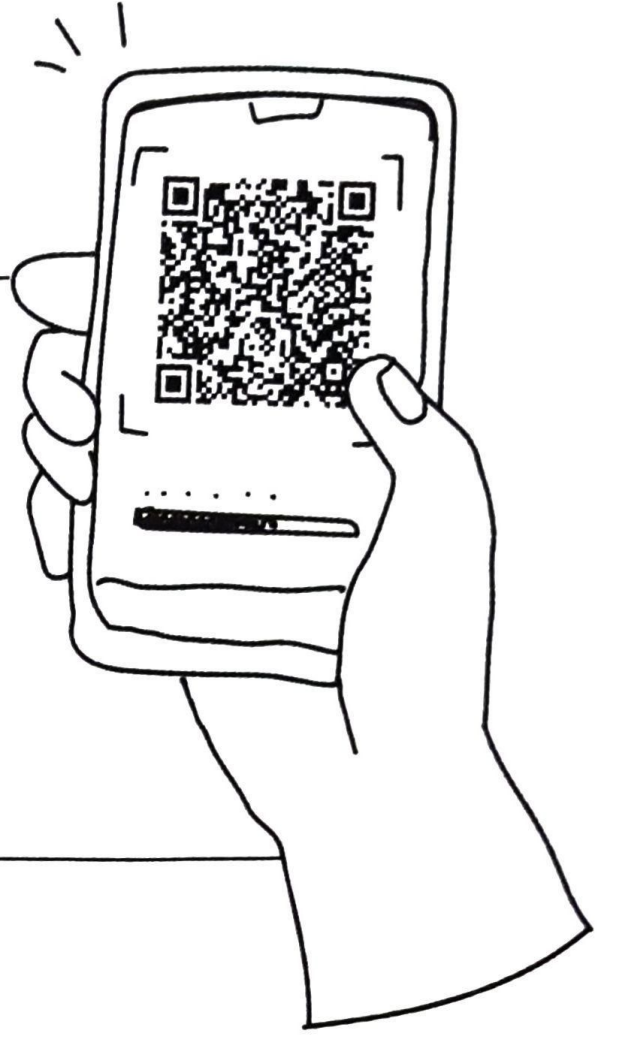
Bir gün yazar olmak istediğimi yemek masasında ilan ettiğimden ve okul ödevi olarak Lisa Frank hayran hikâyeleri yazdığımдан beri hayallerimi az ya da çok birçok şekilde destekleyen annemle babam Ron Kuang ve Sumei Ruan'a teşekkürler. Sizi seviyorum ve seneler içerisinde hayatınızı zorlaştırdığım şeyler için özür diliyorum. Kitabı okumadan önce içinde olup olmadığınızı görmek için teşekkürler bölümüne baktıysanız 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 24 ve 35. Bölümleri atlamamanızı tavsiye ediyorum. Okuduysanız da bunu asla bilmek istemiyorum. <3

Benden on dört yaş küçük ve o yaştayken benim olduğumdan çok daha havalı olan kız kardeşim Olivia Kuang. Senin büyümeni izlemeye bayılıyorum. Seni arayıp bu olay örgüsünü anlattığımda bunu sakın karşıladığın için teşekkürler.

Son olarak, işlerini sinemaya uyarlamama izin veren yazarlar: Maurene Goo ve Emily Henry. Güzel yazılarınızda benden bir parçayı yansıtan o cam parçasını bulduğum için her zaman minnettar olacağım.

Kitaba özel hazırlanan
Spotify şarkı listesine
göz atmak istersen:

*Bir Aşk Hikâyesi Nasıl
Biter'i sevdiysen Seninle
Bir Yolculuk'u da okumanı
öneririz.*

